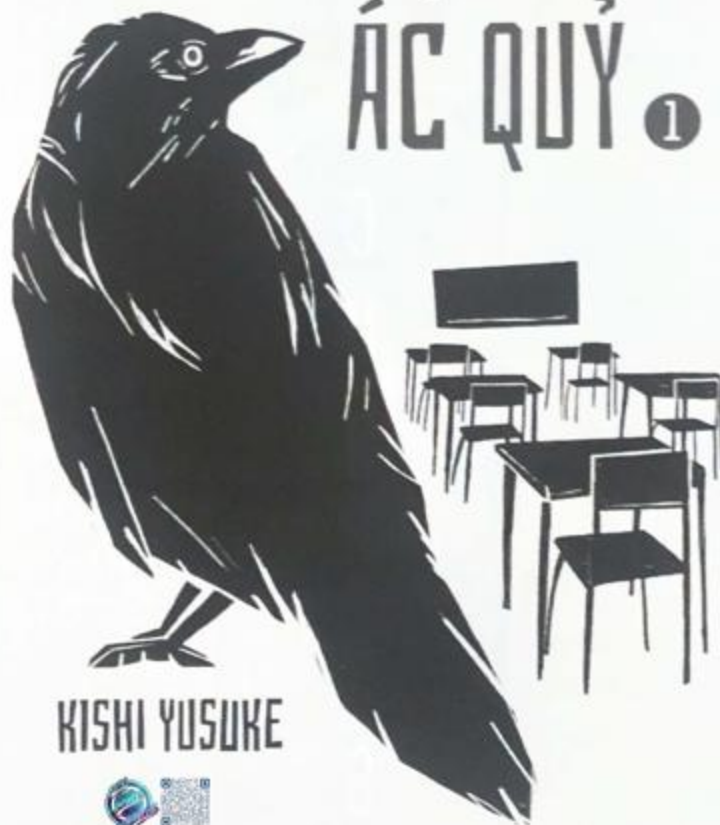

TIẾT HỌC CỦA ÁC QUỶ ①

KISHI YUSUKE

TIẾT HỌC CỦA ÁC QUỶ ①

KISHI YUSUKE

Không ai có thể lừa dối hoàn hảo hơn một nhà tâm lý học...

Hasumi Seiji là giáo viên tiếng Anh kiêm chủ nhiệm lớp ở một trường cấp ba đang nổi cộm nhiều vấn đề. Hasumi thông minh, đẹp trai, có nụ cười toả nắng, lạc quan, cởi mở và nói tiếng Anh như người bản ngữ. Được học trò ái mộ, đồng nghiệp tin tưởng, yêu mến; Hasumi đã một tay lần lượt giải quyết ổn thoả tất cả các vấn đề nhức nhối trong trường.

Đó là hình tượng mà hắn đã dày công gây dựng...

Mục lục

CHƯƠNG 01

CHƯƠNG 02

CHƯƠNG 03

CHƯƠNG 04

CHƯƠNG 05

CHƯƠNG 06

CHƯƠNG 01

Hắn có một giấc mơ hỗn độn.

Khá chắc là hắn đang nhìn về sân khấu. Diễn viên trên đó toàn bộ là học sinh cấp ba. Hắn nhận ra đó là những gương mặt của lớp 11/4.

Tiết mục đang diễn có vẻ là “Vở opera ba xứ” của Kurt Weill, dàn bandoneon bắt đầu chơi giai điệu của bản “Moritat”. Nhìn kỹ thì đám học sinh bị giật dây y như những con rối. Chúng gượng gạo di chuyển vòng quanh trên sân khấu, xem thế nào cũng không ra hành động tự chủ.

Hai bên góc là những người phụ nữ trẻ trung, một quang cảnh như mai đào cùng khoe sắc. Cánh trái là cô Taura Junko, nhân viên y tế trưởng. Cánh phải là cô Mizuochi Satoko, chuyên viên tư vấn, khuôn mặt hắn nổi lo đang dõi về phía trên sân khấu.

Đám học sinh vẫn giữ nguyên trạng thái bị giật dây ấy, hoàn thành vai diễn đã được giao phó một cách nề nếp, nhưng cũng có vài đứa tự ý ngộ nguậy phá đám diễn biến của vở kịch.

Diên tiết, hắn thử ném phần vào bọn chúng nhưng chẳng trúng viên nào. Vậy nên hắn lại nã bằng khẩu súng trường nạp đầy đạn nút bắn trong trò bắn súng trúng đích xem sao.

Một đứa, rồi lại một đứa nữa trúng đạn. Đám học sinh trúng đạn ngã rạp như những con rối bóng, rồi bổ nhào từ sân khấu xuống địa ngục.

Từ trên khán đài bỗng có tiếng cười vang lên.

Lòng khắp khối mong được tán thưởng về tài thiện xạ, hắn đưa mắt về phía các cô gái nhưng không thấy họ có phản ứng gì.

Chẳng biết từ lúc nào, tiếng láo nháo rộ lên từ dãy ghế phía trước. Hiệu trưởng, hiệu phó, giáo viên chủ nhiệm,... cả một bè lũ lãnh đạo, chẳng biết không vừa ý điều gì mà liên tục la hét.

Bóng họ ngược xuôi che khuất hết sân khấu nên hắn chĩa súng lên.

Sau mấy phát súng, đột nhiên, cảnh vật trong tầm mắt hắn thay đổi 180 độ.

Hắn đang bay giữa bầu trời rộng lớn.

Giấc mơ bay trên trời đã lâu rồi mới quay lại. Thông thường, hắn càng cố bay cao lại càng bị một sức mạnh ghì xuống, cố hết sức cũng chỉ chao lượn cách mặt đất vài centimét là cùng. Nhưng lúc này hắn đang bay, hơn nữa khung cảnh xung quanh còn thật đến không tưởng.

Hắn là mới sáng sớm. Ở phía đông vẫn còn vương lại ánh bình minh.

Trên vùng trời phía bắc thành phố Machida, độ cao phải hàng trăm mét, hắn có thể phóng tầm mắt đến những dãy núi

đôi ngăn cách Machida với thành phố Tama. Ở ngay bên dưới là trường cấp ba Machida thuộc Học viện Shinko, nằm trên tàn tích của thành Anoji. Những dãy nhà trong khuôn viên trường học sóng vai nhau hợp với các hành lang thành hình chữ U, nhà thi đấu lẫn sân trường, tất cả trôi tuột lại phía sau.

Thế rồi hắn quay đầu, bay về phía nam, cắt ngang tỉnh lộ 57 và hướng tới Nanakuniyama, một khu vực mở hạn chế xây dựng. Xa xa có thể thấy bóng dáng một khu chung cư, nhưng đột nhiên hắn bị hạ độ cao xuống.

Một ngôi nhà dân sinh áp sát trước mắt. Nhà cấp bốn, kiến trúc kiểu Nhật, tương đối xuống cấp. Mái ngói rụng rơi hết một phần và người ta đã tu sửa khẩn cấp một-cách-vĩnh-viễn bằng một tấm bạt xanh.

Là nó đây, chính là ngôi nhà này. Hắn nhận ra nó trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, mà không mấy may nghĩ về sự bất hợp lý trong chuyện ngắm nhìn từ trên cao ngôi nhà mình đang nằm ngủ.

Điểm nhìn nhẹ nhàng đáp xuống giá phơi quần áo ngoài vườn.

* * *

Hắn bất thần tỉnh giấc.

Tiếng quạ kêu cất lên.

Hai lần, rồi ba lần.

Hắn liếc sang cái đồng hồ báo thức kế bên. Mới có năm giờ hơn.

Hasumi Seiji vươn vai thật mạnh, tự nhủ không biết buồn bực nổi gì mà sáng nào hắn cũng bị tỉnh giấc giờ này. Nhưng kinh nghiệm cho thấy dù hắn có cố chịu đựng để ngủ tiếp đi nữa thì lũ quạ cũng không ngừng kêu. Sự nghiêm chỉnh đến đánh thức hàng sáng của chúng, theo một ý nghĩa nào đó càng xứng đáng được hoan nghênh hơn. Tiếng báo thức cưỡng chế của lũ quạ tuyệt đối không dừng lại cho đến lúc đầu bên này có biểu hiện thức giấc.

Bật dậy trên nệm futon, Hasumi liền thoăn thoắt xoay cổ với hai vai. Sau đó hắn ra hàng hiên mở cửa chớp, đánh mắt qua khu vườn.

Đây rồi! Hai con quạ khổng lồ đậu trên giá phơi quần áo, thản nhiên nhìn lại hắn.

Quạ ở Machida con nào con nấy đều to oạch, đáng dấp bệ vệ, nhưng lên đến cực đại thế này chắc chỉ có cặp quạ kia, trông cứ như thủ lĩnh. Không biết vì lẽ gì, bọn chúng để mắt ra trò đến căn nhà thuê của Hasumi, ngày nào cũng kéo tới. Hắn bèn đặt tên chúng là Hugin và Munin, phỏng theo tên hai cận thần của Odin - chúa tể của các vị thần trong thần thoại Bắc Âu. Hugin, so với loài quạ mỏ to thì quá lớn xác, lại thường tách đàn. Kích cỡ của nó ngang ngửa với loài quạ thường ở Hokkaido. Nhỏ hơn một chút là Munin, khả năng cao là con cái. Loài quạ mắt có màng nháy nên khi chớp mắt trông trắng dã, đã vậy mắt trái Munin còn bị hỏng hay sao mà lúc nào cũng đục ngầu, nhìn vào là thấy điểm gở tăng gấp bội. Hai con quạ này mỗi khi cất tiếng kêu lại tạo ra âm thanh khiếp đảm lớn đến mức đám chó hoang phải tháo chạy ngay lập tức.

Hugin và Munin điềm nhiên nhìn về phía này. Hasumi thét đuổi, “Bọn kia!” nhưng chúng không buồn trốn chạy. Vờ chớp món đồ ném chúng cũng vô ích.

Tuy vậy, ngay khi Hasumi vừa bí mật sờ vào quả bóng chày giấu trên dầm nhà là chúng bay vù đi, phun lại một tiếng nghe thế nào cũng thành “Đồ ngu!”. Dù đã thành quy ước mỗi sáng nhưng nhãn lực nắm bắt hành vi bên này của chúng cũng không phải dạng vừa.

Hắn đi đánh răng, đầu óc tỉnh táo dần trong lúc rửa mặt bằng nước lạnh. Nhưng ngay lập tức hắn dồn mọi bận tâm đến giấc mơ lúc nãy.

Bỏ qua đoạn đầu đi, nhưng đoạn sau chỉ có thể nói là ý thức của hắn như đồng điệu với lũ quạ. Từ tháng trước, sau khi dọn tới cái nhà này, trong lúc bùng nổ trận chiến đuổi quạ, hắn đã nghiệm ra rằng lũ quạ này có trí thông minh ngoài sức tưởng tượng. Ai mà nghĩ tới chuyện quạ có cả năng lực thần giao cách cảm? Loài chim nghe đâu là con cháu trực hệ của khủng long, biết đâu chúng đã âm thầm rèn luyện siêu năng lực để một ngày nào đó giành lại quyền bá chủ từ động vật có vú?

Dĩ nhiên, nếu bình tĩnh suy nghĩ lại thì chuyện đó là không thể. Có lẽ tất cả là do sự rối loạn cảm giác về thời gian vốn có trong mơ. Có thể hắn nghe tiếng kêu đầu tiên của đám quạ, ngay sau đó hình thành một cảm giác nào đó, và trong tích tắc mọi thứ biến thành câu chuyện trong đầu, nhất định là thế, không sai vào đâu được. Nhưng thành phố Machida nhìn từ trên không lại bám riết tâm trí đến mức không thể tin rằng nó có thể được sinh ra từ ký ức của hắn.

Sống một mình có cái thú vui là, về đến nhà chỉ cần thay bộ quần áo thể thao, đi ngủ cũng cứ mặc y vậy. Ưu điểm nằm ở chỗ, xuống giường vào giờ này hẳn chẳng phải làm gì thêm ngoài đi chạy thể dục luôn.

Trước mắt cứ ra hành lang đã. Hasumi vừa đi vừa hồi tưởng lại. Hắn lấy cái bọc nylon trong tủ lạnh ra cho vào túi đeo hông, xỏ đôi giày chạy bộ Nike vào và mở cửa kéo hành lang. Thành phố Machida này không thiếu những vụ trộm đột nhập, nên có vòng ra ngoài một chút thôi cũng không được lơ là cửa nẻo.

Vừa ra khỏi nhà, bắt đầu chạy, một tràng tiếng chó sủa inh tai đã vồ lấy hắn. Đó là Momo, một con chó giống tạp của nhà Yamazaki cách đó hai căn. Với người khác nó không sủa ghê thế đâu, nhưng cứ sao ngay từ lần đầu chạm mặt, Momo có vẻ luôn xem hắn là kẻ thù không đội trời chung. Mỗi lần đi qua nhà Yamazaki, Hasumi lại ái ngại sợ làm phiền hàng xóm. Nhưng ông Yamazaki là chủ trọ nên hắn khó mà góp ý điều gì.

Tuy vậy Hasumi đã chuẩn bị sẵn phương án đối phó với Momo rồi.

Hắn lôi bọc nylon trong túi đeo hông ra, lấy miếng bít tết hamburger gói trong đó ném cho Momo.

Momo ngưng sủa ngay, ngửi ngửi một lúc, rồi rớt cuộc cũng bắt đầu mê mải gặm.

“Sao hả Momo? Ngon không?”

Miếng bít tết hamburger ấy làm từ thịt bò viên Nhật hắn mua cho bữa tối, làm mỗi cho chó đúng thật phí của. Tạm thời con Momo đang tận hưởng món quà hối lộ, nhưng cứ xem cách nó lừ lừ mắt trông lên thì đủ biết nó chưa hoàn toàn mất cảnh

giác. Có lẽ hẳn nên từ bỏ kế hoạch gấp gáp thu phục nó thì hơn. Hasumi huyết sáo rời khỏi chỗ Momo, lại bắt đầu nhịp chạy.

Khoan khoái vượt qua con dốc hẹp, từ núi Nanakuniyama hẳn băng qua khu rừng dân chủ^[*], đánh một vòng quanh công viên Notsuda rồi quay về. Trong suốt thời gian đó Hasumi chạy với vận tốc ngang ngửa vận động viên marathon nên bộ quần áo thể thao đã ướt sũng mồ hôi.

Vừa về đến nhà Hasumi đã thấy ông chủ về hưu nhà Yamazaki đang tập mấy động tác thể dục tự biên tự diễn kỳ quặc trước hiên.

“A, Hasumi! Chào buổi sáng!”

Ông cụ cất công ra đến ngoài cửa. Tóc với chân mày ông đã bạc phơ nhưng da dẻ còn hồng hào và trong giọng nói đầy vẻ thách thức.

“Chào ông ạ!” Hasumi cũng dừng chân chào hỏi.

“Sáng nào cậu cũng tập đấy nhỉ. Phục thật đấy! Quả nhiên là thể nhỉ, đã gọi là thầy giáo nên thể lực cũng phải ăn đứt mới được hả?”

“Vâng. Muốn bắt cái đám dư thừa năng lượng ấy nghe lời thì ít nhất cháu cũng phải đủ sức để không chịu thua, ông ạ.”

Sau lưng ông Yamazaki, con Momo lộ mặt ra. Mới chốc lát mà nó đã quên bằng cái ơn lúc nãy, khẽ gầm gừ trong cổ họng.

“Xem nào, Momo! Ai cho mày gầm gừ!”

Ông Yamazaki nạt con chó rồi quay trở vào trong sân.

“Xin lỗi cậu nhé. Chả mấy khi nó sửa người ta vậy đâu..”

“Không sao đâu ạ, người với chó nó cũng có cái duyên cả mà. Đúng ra cháu lại lo mấy con quạ sáng nào cũng tới kêu, bắt cháu dậy từ sáng sớm tinh mơ. Chẳng hiểu ra làm sao!”

Ông Yamazaki cũng đang giữ chức tổ trưởng tổ tự quản.

“Ừm... Cái đấy hơi khó. Chúng là chim hoang dã, ta không thể tự ý tiêu diệt, mà có báo cho chính quyền họ cũng chẳng làm được gì ra hồn đâu, cùng lắm là bắt đổi bao rác từ màu vàng sang màu đất. Tôi thấy từ lâu rồi, những người trên chính quyền ấy, họ có cái thói chưa có thiệt hại cụ thể là không động tay vào thì phải? Nếu cậu thấy phiền quá thì mượn mấy quả bóng đuổi quạ ngoài đồng hay đại loại thế về thử đi.

Ba cái trò lừa con nít ấy làm sao đuổi được quân quỷ quyết như Hugin với Munin!

Mồ hôi đầm đìa lạnh toát cả người, Hasumi gạt đầu chào ông Yamazaki rồi về nhà. Hắn ném bộ quần áo thể thao và đồ lót vào quay trong cái máy giặt hai ngăn kiểu cũ rồi lập tức đi tắm. Nhà này hắn là dùng máy đun nước nóng bằng gas, trong một phút đầu chỉ có nước lạnh chảy ra, lát sau vòi sen mới bắt đầu phun nước nóng.

Thôi được, vụ lũ quạ xem như thay cho đồng hồ báo thức thì hẳn còn cố chịu đựng được.

Hơn thế nữa, việc cần phải gấp rút giải quyết còn chất cao như núi. Hasumi nhắm mắt lại cho nước nóng xối vào mặt và nghĩ tới những chuyện trong trường, nơi hắn làm việc, đồng thời cũng là một vương quốc thu nhỏ.

* * *

Ở căn nhà cũ kỹ lụp xụp này ít ra có ba cái lợi. Thứ nhất, giá thuê rẻ. Thứ hai, gần trường. Thứ ba, sân rất rộng, không phải lo không có chỗ để xe.

Hasumi lái chiếc Daihatsu Hijet yếu đuối xuống con dốc hẹp. Hắn nhận việc ở trường cấp ba thành phố Machida từ năm ngoái. Bây giờ, Hasumi đột nhiên quyết định mua chiếc xe tải hạng nhẹ sắp đến hạn tháo dỡ này. Ban đầu cứ nghĩ dùng được cho dịp chuyển nhà trước mắt là may lắm rồi, ai ngờ không thể dứt ra ngay được. Bởi đường sá giao thông ở thành phố Machida cực kỳ tẻ, kẹt xe diễn ra liên miên mà ngôi trường hắn dạy còn xây trên đồi, vì vậy chiếc xe tải hạng nhẹ có thể chạy bon bon trên những con đường hẹp cắt ngang đồng ruộng thế này quả là một báu vật.

Cho đến tháng trước, Hasumi vẫn thuê một căn hộ nhỏ gần ga Machida, nhưng phí đỗ xe bên ấy với hắn cứ như một trò đùa. Do đó tìm được căn nhà hiện nay thật là chết đuối vớ được cọc. Tuy nhiên, chiếc xe này có nhược điểm là tốn xăng quá, vì vậy từ mùa đông năm nay hắn phải thử cách tiết kiệm tiền xăng xem sao.

Từ tỉnh lộ 156, Hasumi băng qua con đường xây cho trường cấp ba Machida thuộc Học viện Shinko, thường được gọi là Shinko Machida. Độ này, mấy cây anh đào ven đường đã nở rộ hoa. Gần như cả hàng cây đều ra lộc non như người ta mong đợi. Bọn học sinh đa phần bắt xe buýt đi học từ ga Machida, nhưng giờ mới bảy giờ kém nên hầu như chẳng có bóng dáng đứa nào.

Hắn vừa nghĩ đến đây thì chợt lướt qua hai nữ sinh đeo bao kiếm tre, cách cổng trường chừng ba trăm mét. Thấy có tiếng xe, hai đứa ngoái lại nhìn. Có vẻ như chúng đã nhận ra chiếc Hijet của Hasumi.

"Ha-su-min!"

Kubota Nana và Shirai Satomi nhoẻn miệng cười vẫy tay. Cả hai đều là học sinh lớp 11/4 do Hasumi chủ nhiệm.

"Sao thế? Đi sớm vậy?" Hasumi dừng xe hỏi.

"Buổi tập sáng của câu lạc bộ Kendo ạ! Ushijima cứ hồng hộc như đỡ người để chuẩn bị cho đại hội mùa hè của câu lạc bộ"

Nana đáp. Satomi cũng hòa theo:

"Đúng đấy ạ! Có mình thầy ấy cứ hăng tiết lên, đúng là đồ điên.

Mồm miệng ra vẻ chán chường thế thôi chứ cả hai đứa đều là nhị đẳng Kendo, được xem là ứng cử viên cho giải vô địch nội dung cá nhân của câu lạc bộ.

"Này này! Nói giáo viên cố vấn thế à?"

Những lời quở trách của Hasumi cứ như vào tai này rồi ra tại kia. Satomi chăm chú nhìn chiếc xe tải hạng nhẹ đầy vết trầy xước.

"Thảo nào, thầy Hasumin à, thế này không được đâu! Thầy cứ ngồi cái xe này thì bảo sao ba mươi hai tuổi rồi cũng chẳng cô nào thèm yêu!"

"Người yêu của thầy là tất cả lũ chúng mày đấy!"

"Xì... Thế là thế nào? Kinh!"

"Hasumin ơi, chở bọn em tới trường đi!" Nana bám vào thùng xe năn nỉ.

“Không được, thầy hiệu phó mắng chết.

“Thì thôi. Đồ ki bo!”

“Hai đứa này, tập sáng đúng không? Phải rèn luyện cơ bắp đi chứ! Hay là nhảy cóc từ đây tới đó xem nào?”

Bỏ ngoài tai tiếng la ó của hai đứa con gái, Hasumi nổ máy chiếc Hijet, phóng qua cánh cổng trường đã mở, đỗ xe vào bãi của giáo viên, nhân viên trường. Dù có đi sớm thế nào, hẳn cũng chưa một lần có được vinh dự là người đến đầu tiên. Lúc nào cũng là chiếc Lexus IS màu bạc của ông hiệu phó Hiroki Sakai đến trước và nằm đúng chỗ ấy.

Bước xuống chiếc Hijet, Hasumi nghe một giọng mũi gọi mình từ phía sau.

“Thầy Hasumi!”

“Thầy hiệu phó, chào thầy ạ.”

Hasumi chào với một nụ cười dối lòng.

“Cái xe tải nhỏ bản thủ này... Đến lúc phải xem làm cách nào xử lý nó đi rồi nhỉ.”

“Ấy, trông thế chứ quý lắm thầy ạ. Những lúc như chuẩn bị cho lễ hội văn hoá ấy, chất được khối đồ đấy ạ.”

“Ôi dào, thà lái con xe thể thao làng nhàng đến trường còn hơn.

Thầy hiệu phó Sakai nhú lại thành nếp nhăn trên chiếc mũi sạm nắng một phần vì mũ chơi golf. Không cần nói cũng biết ông ta ám chỉ con Mazda RX-8 màu vàng của Sanada Shunpei.

“Nếu được thì đỗ xa xa xe tôi ra nhé! Có nhầm chỗ cũng cố đừng làm xước nó đấy”

Ông hiệu phó giả như đang đùa mà lại lộ ra thâm ý rõ ràng, rồi nghiêm mặt:

“Quan trọng hơn là, học kỳ mới vừa bắt đầu mà nghe đâu lớp 11/4 đã xảy ra bao nhiêu vấn đề. Chuyện đó là thế nào?”

Đúng là câu hỏi người ta ít muốn nghe nhất vào sáng sớm. Hasumi nghĩ bụng, vừa sang học kỳ mới có hai tuần thôi mà sao toàn những thứ gì ập xuống thế này?

“Chuyện ấy có hơi nhạy cảm nên tôi vẫn đang cẩn trọng lắng nghe sự thể từ phía các em học sinh ạ.”

“Nhưng thầy mà không có biện pháp sớm thì lại chẳng chuyện bé xé ra to à? Nhất là các vụ bắt nạt đấy.”

Ông Sakai nói giọng như bị nghẹt mũi.

“Vâng, nhưng mấy vụ tranh chấp tiền bạc thì đầu tiên phải nắm được chứng cứ đã.”

“Cái gì? Tiền à? Vụ phụ huynh của Kiyota Rina báo bị trộm tiền đấy à?”

“Không ạ. Đó là vụ bắt nạt khác nữa. Tôi nghĩ không có chuyện Kiyota Rina bị lấy tiền gì đâu. Vốn dĩ bắt nạt thì lý do chúng đưa ra có bao giờ là thật.”

Thôi chết! Nói hớ chi tiết không cần thiết mất rồi.

“Vụ khác nữa sao? Lớp 11/4 vẫn còn vụ bắt nạt khác à? Mà động đến tranh chấp tiền bạc là lớn chuyện rồi đấy! Người bị hại là ai vậy?”

“...Maejima Masahiko ạ. Có điều chuyện này tôi còn đang xác minh xem thực hư thế nào. Đứa kia vẫn đang phủ nhận chuyện trộm tiền.”

“Thật là... Thầy làm cho đến nơi đến chốn vào đấy!”

Ông hiệu phó khịt mũi.

“Nhà trường đã tin tưởng giao cho thầy Hasumi toàn quyền xử lý học sinh của thầy rồi còn gì. Ban đầu khi chia lớp cũng có nhiều ý kiến lo ngại không biết thầy ôm hết bấy nhiêu đứa cá biệt có ổn không đấy thôi.”

“Xin thầy chớ lo lắng quá. Khi nào xác định được hết nội tình tôi nhất định sẽ báo cáo với thầy đường hướng giải quyết của tôi”

Hasumi quyết nhu đến cùng.

“Thế à.... Thôi, tôi giao hết vụ này cho thầy đấy. Thầy Hasumi cũng nổi danh xuất chúng với đám học trò mà.”

Ông Sakai bỗng đổi giọng ngon ngọt. Không hiểu sao Hasumi lại có dự cảm chẳng lành.

“Thật ra... Lớp 11/4 còn phát sinh một vụ nghiêm trọng nữa. Đêm qua họ đã gọi cho tôi.”

“Điện thoại ư? Của ai hả thầy?”

“Bố của Naruse Shunpei. Thầy biết đấy, ông ta là luật sư của Văn phòng Luật Downtown, một trong năm ông lớn trong ngành này ở Nhật. Hình như chuyên về mảng Luật doanh nghiệp.”

“Naruse Shunpei... Có phải cái cậu bị thầy Sonoda dạy thể dục đánh chảy máu ngay trong tiết thể dục hôm trước không thầy?”

Naruse thường xuyên nằm trong nhóm chống đối giáo viên. Nếu xử lý khéo và ngon ngọt bảo ban thì thằng này cũng không đến nỗi bất trị. Nhưng với một giáo viên thể dục lực lưỡng võ

biên kiểu cũ như Sonoda Isao, có vẻ như chỉ riêng việc bị chống đối thôi cũng khiến anh ta mất kiên nhẫn rồi.

“Đúng rồi. ‘Giáo viên mà lại ra tay bạo hành cơ thể học sinh theo cảm tính thì có tha thứ được không? Chúng tôi đành phải có biện pháp xử lý khác tương ứng với vụ việc này’. Ông ta nói thế đấy.”

“Chuyện này... Có phải ông ta muốn khiếu nại lên hội đồng giáo viên không thầy?”

“À không, có vẻ như... thành ra khỏi tổ cả dân sự lẫn hình sự rồi đấy.”

Ông hiệu phó tỏ vẻ lưỡng lự.

“Không biết thầy Sonoda có tham gia bảo hiểm tổ tụng không hả thầy?”

Tên chính thức của nó là “Bảo hiểm Trách nhiệm Giáo dục” được các công ty bảo hiểm rủi ro rao bán từ những năm 2000. Trong trường hợp giáo viên bị phụ huynh học sinh khởi kiện, bảo hiểm sẽ chi trả chi phí tố tụng và tiền bồi thường.

“Vấn đề không phải ở đó. Mà chỉ cần bị kiện thôi đã ảnh hưởng xấu đến hình ảnh nhà trường rồi.”

Ông Sakai không còn giấu nổi cơn cáu tiết.

“Nhưng theo tôi muốn giải quyết chuyện này, căn bản phía thầy Sonoda phải chân thành tạ lỗi với họ.” Hasumi giả giọng đạo lý. “Trước mắt, thầy hiệu phó phải yêu cầu thầy Sonoda xin lỗi thôi ạ, rồi nếu họ vẫn không chịu thì ta thuyết phục thêm.”

“Hừm... Biết là vậy, nhưng mọi việc không đơn giản thế thôi đâu!”

“Sao vậy ạ?”

“Với thầy Sonoda còn có cái gọi là, tôn chỉ của người thầy nhỉ? Nói chung là niềm kiêu hãnh của thầy ấy. Học trò là phải thương cho roi cho vọt. Chính tôi cũng không phủ nhận điều đó. Thầy ấy bảo nếu cứ một hai bắt xin lỗi thì thầy ấy xin nghỉ đấy.”

“Đã thế thì cũng đâu còn cách nào hơn là thầy Sonoda nghỉ việc đâu hả thầy? Nhờ đó mọi việc sẽ lắng xuống ạ.”

“Sao có thể làm thế được? Có lẽ thầy Hasumi không biết, trường ta cũng có một thời hỗn loạn không thua gì trường công ở huyện. Ngày ấy, người góp công lớn nhất trong việc khôi phục trật tự trong trường chính là thầy Sonoda đấy.”

“Nhưng cho dù trong quá khứ đã lập thành tích gì..”

“Không phải chuyện quá khứ, mà là chuyện tương lai sau này!” Ông Sakai nhíu mày như khắc một rãnh sâu giữa hai mắt.

“Thầy hiểu không? Ở một trường tư như trường ta, chất lượng học sinh dù gì cũng vàng thau lẫn lộn. Trong đó thế nào cũng có những đứa học hành chẳng đến đâu mà cứ nhè lúc có cơ hội là quậy phá. Những lúc như vậy, thử hỏi làm sao giữ gìn kỷ cương trong trường nếu không có một giáo viên thể dục bậm trợn hả?”

“Thế này ạ, cứ cho là vậy đi, nhưng chẳng lẽ không thể tìm người nào khác thay thế hay sao?”

“Thầy Sonoda chính là nhân tài không thể thay thế như vậy đấy. Giáo viên dữ thì vẫn có, nhưng võ nghệ cao cường khiến học trò vừa sợ vừa nể thì chỉ có mình thầy Sonoda thôi còn gì? Dù rất cần giáo viên dữ dằn, nhưng toàn những người như thầy Shibahara thì có nhờ vả được gì đâu.”

Cũng đúng! Hasumi tự nhủ. Cùng là thầy thể dục như nhau, nhưng giữa một giáo viên dễ nhảm thành du côn du đảng như Shibahara Tetsuro với Sonoda Isao – con nhà võ, nghiêm khắc với học sinh đã đành, với bản thân mình còn tu chỉnh nghiêm khắc hơn – thì cái nhìn của đám học trò chắc chắn cũng khác biệt.

“Tôi hiểu những điều thầy nói rồi, còn về phía tôi thì làm gì ạ?”

“Thầy hãy thuyết phục Naruse Shunpei đi.”

Ông hiệu phó Sakai nói như thì thầm.

“Để tự cậu ta nói với bố đừng khởi kiện nữa.”

“Chuyện đó không được đâu ạ. Dù có thuyết phục đến đâu..”

“Chào buổi sáng các thầy ạ!”

Kubota Nana và Shirai Satomi cuối cùng cũng bắt kịp, đang ở ngay cổng trường.

“À, chào các em!... Thế nhé, thầy Hasumi, việc này rất mong thầy cố gắng giúp cho.”

Ông hiệu phó nói rồi khụt khịt mũi, quay gót đi.

* * *

Kết thúc giờ chào cờ buổi sáng, Hasumi liền quay lại phòng giáo viên. Các giáo viên ngoài lớp chủ nhiệm và các môn phụ trách còn được phân công những nhiệm vụ khác trong chương trình. Trường hợp Hasumi, hẳn vừa phụ trách giáo dục lối sống, vừa sinh hoạt ngoài giờ, thỉnh thoảng còn dám tự nhận về mình những công việc dễ bị ghét, những loại nhiệm vụ phải

thắt chặt kỷ luật đám học trò, chỉ tổ thiệt vào thân chứ chẳng lợi lộc gì.

Nhưng nhờ đó, hắn có được lợi thế là vừa được hiệu trưởng, hiệu phó tin cậy, vừa dễ thu thập tin tức từ đám học sinh một cách rất tự nhiên.

Hasumi tự tin với phong cách uốn nắn chỉ hơi nghiêm một chút, nhờ vậy uy danh lừng lẫy mà hắn gây dựng trong lòng học sinh sẽ không thể lung lay được. Vả lại, hắn cũng toan tính rằng mũi dùi bất mãn của đám học sinh chắc chắn chĩa hết vào Shibahara tàn bạo và Sonoda khắc nghiệt, so ra thì hắn đáng được xem là kẻ lương thiện. Đúng rồi, Hasumi nghĩ thầm, quả nhiên là vậy, sự tồn tại của Sonoda lại cần thiết cũng nên, vậy thì lúc này khiến hắn từ bỏ suy nghĩ thôi việc mới là thượng sách.

“Thầy Hasumi có sao không? Từ sáng đến giờ trông anh dăm chiêu quá.

Người vừa hỏi han là Takatsu Yoji cùng tổ Tiếng Anh. Người gã khá to béo nên bị ông hiệu phó Sakai bắt phải ăn kiêng, nhưng chẳng có dấu hiệu nào cho thấy gã gầy đi cả. Ngoài ra, gã được học trò đặt biệt danh là “He-bi-me-ta. Bản thân gã rất vui vì cho là câu chuyện chơi nhạc rock ngày xưa của gã được bọn chúng nhớ tới, nhưng thực chất là chúng đang nói tắt heavy với metabolic mà thôi^[*].

Hasumi cầu nhàu, “Tôi không sao. Vì lớp tôi cứ có chuyện liên tục thôi”

“Chỉ là chuyện đám học sinh với nhau thôi mà, thầy cứ cho ra kia đường đường chính chính mà phạt là được...”

Gã hạ giọng câu cuối để Sonoda không nghe thấy.

“Mà thôi, đành chịu vậy. Thầy Sonoda là kiểu võ biên mà. Nhưng có một giáo viên dữ dằn như vậy nhiều khi chúng ta cũng được nhờ.”

Takatsu Yoji khom thân mình to béo, thì thầm với hần.

“Cũng tại lớp anh tập trung nhiều đứa có vấn đề quá đấy. Trường ta xét ra là nhiều trò ngoan so với mức trường tư, nhưng hầu hết những đứa hay gây sự trong khoá lại đẩy hết cho lớp anh còn gì?”

Trong đó không thiếu những trường hợp ẩn chứa nội tình của người lớn, nói sao nhỉ, là một dạng làm ăn cả!

“Đúng là vậy thật, nhưng với mức tiếp nhận của tôi, tôi thấy học trò đứa nào cũng đáng yêu. Chỉ có một số ít đứa phải dán nhãn ‘hết sức lưu ý’ thôi.”

“Chà... Nhưng có một đứa không thể xem nhẹ đúng không?”
Gã càng lúc càng hạ giọng thì thào.

“Tadenuma ấy hả?”

Tadenuma Masahiro hiện là đại ca của khối 11. Vóc dáng không quá đô con, bù lại đã từng chơi đấm bốc nên nó có cái vẻ mặt lì đòn. Năm lớp 10, sau một trận tranh hùng long trời lở đất, nó đã hạ gục một thằng đầu gấu bất trị khối 11 và bỗng chốc danh nổi như cồn. Bên cạnh đó, nó còn nhúng tay vào hàng trăm cuộc tỉ thí lớn nhỏ với học sinh trường khác, đã từng bị xử lý đình chỉ học không biết bao nhiêu lần. Bất chấp bao nhiêu chuyện xảy ra, Tadenuma vẫn không bị cho thôi học vì

một lý do quan trọng. Bây giờ, ở khu vực xung quanh ga Machida, học sinh trường cấp ba Machida thuộc Học viện Shinko thường bị bọn lưu manh trường khác xin đầu. Tình trạng đó tái diễn liên tục và chỉ lắng xuống khi Tadenuma nhập học trường này. Nói cách khác, đó là một sự phân xử mang tính chính-trị-cao-độ.

“Thằng ấy lại làm trò gì nữa à? Đạo này thấy nó ngoan ngoãn biết điều rồi mà?”

“Bề ngoài thôi, anh không thấy nó bày bao nhiêu trò à? Tôi nghe nói tùy theo từng giáo viên mà thái độ của nó trong lớp khác hẳn một trời một vực đấy. Tiết anh nó vẫn ngoan à?”

Hasumi cố nhớ lại thái độ của Tadenuma trong tiết dạy của mình. Hẳn hầu như không có chút kỷ ức nào.

“Ừ. Một phần vì tiếng Anh là môn kém nhất của nó, tôi thấy nó rụt rè như mèo con mới được xin về ấy mà.”

“Nghe nói đến tiết toán của thầy Tsurii là quay ngoắt 180 độ. Máy thằng đàn em Kato Takuto, Sasaki Ryota cũng hùa theo, bọn nó nói chuyện riêng và la ó qua lại trong lớp, thái độ chẳng ra thể thống gì đâu.”

“Thật à...”

Hasumi nhú mày. Biết là cá biệt nhưng hẳn không nghĩ trong đám học trò lại có đứa tráo trở như vậy.

“Thầy Tsurii là giáo viên chủ nhiệm năm lớp 10 của nó đúng không? Không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng có vẻ Tadenuma ôm hận không ít từ ngày ấy. Nghe nói nó cứ bày trò quấy nhiễu thầy ấy dai dẳng.”

Câu nói của Takatsu như tạt một gáo nước lạnh vào Hasumi. Hắn cứ nghĩ mình đang dần khổng chế được lớp 11/4 rồi, ấy vậy mà mọi thứ liên quan đến câu chuyện này lại nằm ngoài tầm phủ sóng của hắn.

“Takatsu, sao cậu lại biết những chuyện này?”

“Tôi nghe thầy Tsurii kể.”

“Nhưng tại sao chứ? Thầy ấy nói thẳng với giáo viên chủ nhiệm là tôi có phải tốt hơn không?”

“Hình như thầy Tsurii có tư tưởng đối đầu hơi lạ lùng với anh đấy nhỉ! Chuyện này cũng là thầy ấy bảo có gì thì tự tôi đi mà nói với anh thôi.”

Đầu đuôi là thế này. Tsurii Masanobu là một giáo viên gạo cội đã ngoại ngũ tuần. Năm ngoái, khi chủ nhiệm lớp 10, sức khoẻ của ông ta suy giảm nghiêm trọng, vì vậy phải xin nghỉ phép một thời gian.

“Tôi nói thế này có thể hơi nhiều lời, nhưng có như ông ta không tiếc tay bày trò sau lưng đâu. Anh nên cẩn thận! Họ đồn rằng bất cẩn gây thù chuốc oán với lão là lão cắn ngược lại đấy.”

Điểm này thì không cần tới Takatsu cảnh báo. Tsurii Masanobu tuy là một giáo viên bất tài nhưng sự tồn tại của lão lại là mối nguy hại. Đối phó với lão không được để xảy ra sai sót một li nào.

Trong những tiết sinh hoạt đầu giờ, Hasumi đã chú ý quan sát lớp trên cả mức trước nay vẫn làm nhưng không thấy có gì thay đổi. Tadenuma Masahiro chỉ ngồi khoanh tay với vẻ mặt buồn buồn, Naruse Shunpei vẫn còn dán băng cá nhân ở đuôi mắt nhưng đã cười đùa lúc buôn chuyện riêng với đứa kế bên.

Kiyota Rina chăm chỉ chép lại các mục đã thông báo. Maejima Masahiko hơi gục mặt nhưng có lẽ là do thiếu ngủ thôi.

Giờ sinh hoạt đã hết, Hasumi đang chuẩn bị dạy tiết đầu tiên thì bị một đứa học sinh hắt không ngờ tới giữ lại.

“Thưa thầy, em có chuyện muốn trao đổi.”

Là Katagiri Reika. Đôi mắt to tròn nhìn thẳng về phía Hasumi. Vầng trán rộng, cái cằm nhọn, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, nhưng không hiểu sao mỗi khi đối diện thế này hắt luôn cảm thấy căng thẳng.

“Ừ, chuyện gì thế?”

Hasumi mỉm cười đáp lại. Trong lớp có rất nhiều đứa học sinh hắt không thể đọc vị được suy nghĩ, cô bé này là một trong số đó.

“Chuyện hơi phức tạp một chút, em có thể xin thầy chút thời gian không ạ?”

“Vâng à? Thế giờ nghỉ trưa em lên phòng sinh hoạt chung nhé?”

“Vâng ạ”

Reika cúi chào rồi quay đi. Một đứa học trò luôn giữ khoảng cách bỗng đề nghị được trao đổi, không biết sẽ là chuyện gì đây? Hasumi rất nóng lòng muốn biết, nhưng giữa lúc khó khăn đã ngập đầu thế này, hắt chỉ cầu mong con bé đừng mang thêm rắc rối vào nữa.

“Ha-su-min!”

Đợi cho bóng Reika khuất hắt, ba đứa con gái là Abe Misaki, Sato Mayu và Mita Ayane kéo tới. Đó là ba đứa trung thành với

Hasumi nhất trong lớp, cứ như đội cận vệ SS^[*] của hắn vậy.

“Gì vậy mấy đứa? Có chuyện gì không?”

“Có gì đâu ạ!”

Hasumi vẫy ba đứa ra hành lang.

“Có chuyện này quan trọng hơn, mấy đứa phải nói cho thầy biết: lớp mình trong tiết thầy Tsurii loạn lắm hả?”

Ba đứa con gái thất sắc nhìn nhau. Abe Misaki đại diện trả lời:

“Cái đó... cũng không phải loạn gì, chỉ có một số đứa nhất định chuyên phá phách tiết đó thôi ạ.”

“Đám Tadenuma phải không?”

“Vâng, còn ai vào đây nữa ạ.”

“Sao không báo với thầy chuyện ấy?”

Ba đứa đều ủ rũ.

“Thì... bọn em không muốn làm phiền thầy, với lại ai cũng nghĩ thôi ông Tsurii thì thầy kệ ông ấy đi.”

“Vậy à! Thầy hiểu rồi, mấy đứa lo cho thầy thôi, đúng không?”

Hắn khẽ nựng má ba cô học trò. Con nít bây giờ rất dễ tổn thương, dù chỉ khiển trách nhẹ nhàng thì sau đó nhất định phải bù đắp cho chúng.

“Nhưng mà ngồi học không nghe giảng được đằng hoàng thì cả lớp cũng bị ảnh hưởng chứ?”

“Chả sao cả!” Sato Mayu bĩu môi. “Dù sao thì tiết ông Tsurii cũng đâu có ai nghe.”

“Sao cơ?”

“Tại có ai hiểu ông ta nói gì đâu.”

“Ông ta cũng chẳng quan tâm dưới này có hiểu gì không”

“Từ đầu cả bọn đã phải tự học rồi.”

Ba đứa con gái thi nhau bày tỏ nỗi bất mãn với tiết dạy của ông Tsurii.

Hasumi chỉ biết câm lặng lắng nghe. Có một sự thật là ông Tsurii trở thành thầy giáo trong cuộc đại tuyển dụng giáo viên vào cuối những năm 70. Thời ấy, đúng như cái câu “chuột chạy cùng sào mới vào sư phạm”, ai cũng biết có không ít người thầy mà trách nhiệm và nhiệt huyết đối với sự nghiệp giáo dục chỉ là con số 0 tròn trĩnh.

Mặc dù vậy, giờ học của Tsurii đúng là quá thảm hại. Ngay cả ở phòng giáo viên, ông ta cũng vướng phải nhiều lời đồn đoán rằng phải chăng có uẩn khúc gì, chứ một trường tư thục này có sao không sa thải quách kiểu giáo viên ấy đi, lại còn trọng dụng như thường. Quả thật có nhiều điều cần xác thực lắm.

“Thầy biết rồi. Cảm ơn mấy đứa nhé, lần nào cũng nhờ cả vào mấy đứa đấy.”

Hasumi lấy cả hai tay xoa đầu nhóm SS rồi đi dạy tiết đầu tiên.

* * *

“OK. Great! Nào, dịch cho thầy câu tiếp theo, Mr. Aoyagi!”

Hasumi triển khai lớp học liên tù tì như cuốn chiếu. Nhiều giáo viên hay than rằng học sinh dạo này kém tập trung và thiếu kiên nhẫn quá, nhưng nếu giáo viên cứ giảng bài lí nhí

không nghe ra chữ gì với chữ gì, hoặc nói đều đều như tụng kinh thì đứa nào chả buồn ngủ? Quan trọng là không cho chúng có thì giờ mà chán cơ.

Hasumi luôn duy trì tinh thần hưng phấn cao độ trong suốt 50 phút trên lớp. Vũ khí tối quan trọng giúp hắn làm được điều đó là chất giọng. Hắn đã dày công tới phòng thu dành cho những mầm non ca sỹ, diễn viên để luyện giọng. Trong lớp, hắn đọc tiếng Anh cho học trò nghe với phát âm như người bản xứ, lúc khoan thai, lúc sôi nổi, ngay cả khi giải thích những mẫu ngữ pháp khô cứng cũng chêm vào mấy câu đùa đúng mực, thôi thúc hứng thú, và không bao giờ tiếc lời khen ngợi những câu trả lời đúng.

“Thứ mà Tổ chức Bác sỹ không biên giới lập ra ở Pháp từ năm 1971 trở đi đem tới, bất chấp những ý kiến mang tính chủng tộc, tôn giáo, ừm... chính trị, là cứu trợ y tế.”

"Good! Good!"

Giờ dạy ở lớp 11/1 diễn ra suôn sẻ. So với lớp 11/4 do Hasumi chủ nhiệm, điểm trung bình của lớp này không khác mấy, nhưng ít học sinh cá biệt nên tính ra giáo viên vẫn thoải mái hơn.

“Từ nãy đến giờ có ai thắc mắc gì không nào?”

“Dạ có.”

Một cánh tay giơ lên. Việc đặt câu hỏi trong giờ học chẳng mấy khi xảy ra ở lớp 11/4.

“Không liên quan đến bài hôm nay nhưng em muốn hỏi tiêu chuẩn đánh giá của thầy ạ.

Đứa vừa đặt câu hỏi là Marukawa Nobuyuki, học lực trung bình nhưng thái độ học tập rất tốt.

“All right. Tiêu chuẩn đánh giá là gì? Cụ thể là Mr. Marukawa muốn biết điều gì?”

“Dạ, thầy hay nhận xét là ‘Good!’, ‘Great!’ hay ‘Excellent!’, nhưng nó khác nhau chỗ nào... Ý em là em không biết cái nào là tốt ạ.

“Good question!”

Hasumi vui vẻ đáp lại.

“Thầy giải thích lần lượt nhé. Trả lời chính xác là ‘Good!’, tốt hơn nữa là ‘Great!’, trả lời xuất sắc thì ‘Excellent!’ và còn những mức độ cao hơn nữa. Cái này người ta hiếm khi dùng nhưng trường hợp hoàn mỹ đến mức lay động sâu tận đáy lòng, ta có ‘Magnificent!’”

Hasumi hùng hồn viết phiên âm lên bảng.

“Nghĩa của từ này em hiểu chưa, Mr. Hayami?”

Hasumi chỉ đích danh Hayami Keisuke, đứa học sinh ngồi bàn cuối. Nó thuộc nhóm học tốt nhưng tâm hồn hay để trên mây. Vì không phải lớp chủ nhiệm nên Hasumi không rõ ngọn ngành, nhưng hẳn từng nghe chuyện Hayami bỏ nhà đi bụi mấy lần hồi lớp 10, gần đây nó còn lui tới mấy câu lạc bộ ở Shibuya.

“‘Hoành tráng’... hoặc là ‘tôn nghiêm’? Cũng có thể là ‘tuyệt vời’, em nghĩ là tùy trường hợp.”

“Excellent! Chính xác. Các em còn nhớ ‘Magnify’ là phóng đại không? Cái đó thì sang từ loại tính từ rồi, khi làm đề đại học,

các em nhớ thêm các nghĩa ‘xuất chúng’, ‘xinh đẹp’, ‘ấn tượng’ của nó nữa nhé.”

Để cung cấp thêm từ vựng cho học sinh dù chỉ từng chút một, Hasumi luôn cố gắng bắt chúng nghe nhiều để nhớ từ phái sinh của từng trường hợp. Giống như quảng cáo vậy, cứ phải nghe đi nghe lại như thế, một vài phần trăm nào đó sẽ đọng lại trong đầu chúng.

“Quay lại chuyện lúc này, có thể đánh giá bằng điểm số thì mọi thứ sẽ dễ hình dung hơn, tuy vậy, không thể lúc nào cũng lấy thang điểm 100 ra xét phải không nào? Vì vậy, thầy sẽ chia ra năm bậc để nhận xét, hoặc đánh giá theo kiểu AAA, BB,... như trong các công ty, các em thấy thế nào?”

Bọn trẻ con bây giờ để nhấn chúng xuống bề thông tin phải nói như bắn súng liên thanh, mà phải nói đầy đủ thì chúng mới nghe theo. Tệ nhất là cái kiểu nói lê thê quá mức, hoặc nói mà không có chút năng lượng với nhiệt huyết nào.

“Gì trời, ai mà ham mấy thứ đó..”

Từ đây bàn đầu tiên, một đứa con gái tên là Mitsuda Harumi lẩm bẩm.

“Sao hử Miss Mitsuda? Hãy chú ý tới cái cảm giác không ham đó! Con người không phải máy móc. Những thang điểm Linear, trực diện như ABC hay các con số đều khách quan, nhưng cứ thế thôi thì vô vị quá đi chứ? Dù tiếng Anh hay tiếng Nhật chúng ta thì cũng đều không phải là ngôn ngữ máy tính. Các em không thấy chính vì nó có dư thừa, có vô ích mà ta cảm nhận được đó là tiếng nói của con người à? Ngôn ngữ là di sản văn hoá đã lớn lên trong dòng lịch sử dài đằng đẵng, là

Heritage! Tất cả chúng ta phải có nghĩa vụ kế thừa và giữ gìn nó”

“Nhưng mà... Cùng với ngôn ngữ, có những thứ đã cũ rích đi rồi đấy thôi? Thay vì cào bằng hết rồi khu khu giữ lại, em nghĩ cần có sự chọn lọc hơn.”

Hayami Keisuke phản bác. Nó có vẻ khoái chí với việc mau mồm mau miệng hỏi xoáy để chặn họng giáo viên. Nhưng với một người đã được mài giũa năng lực phản biện trong môi trường đại học ở Mỹ như Hasumi, hân hoan nghênh tương tác hơn, thà có tương tác còn hơn cứ im lặng ngồi đó.

“Đúng vậy, ngôn ngữ cũng cũ kỹ đi theo thời gian và có sự chuyển hoá thành lớp từ ngữ mới. Nhưng suy cho cùng đó là việc phải thuận theo tự nhiên, chứ thực hiện một cách có ý đồ thì thầy nghĩ là không ổn.”

“Lẽ nào thầy muốn nói tới những từ không được dùng vì bị xem là phi đạo đức[*]?”

Hayami Keisuke chất vấn với một nụ cười nhạt kỳ quái trên môi.

“Phải. Tiếng Anh gọi là Political Correctness[*]. Chẳng hạn lính cứu hoả thì gọi là Firefighter thay vì Fireman, Businessman thay bằng Businessperson. Hoặc lùn thì thay vì Short lại dùng Vertically challenged – ‘hạn chế về chiều dài’ à? Người ta có thể nói năng theo kiểu vô lý như thế đấy. Thế nhưng, cấm dùng một số từ vì phi đạo đức là hành vi man rợ nhất đối với nền văn hoá. Nghĩ mà xem, một từ có tính phân biệt chủng tộc hay không là ở tư tưởng của kẻ nói ra từ đó chứ.

Chỉ vì suy nghĩ nông cạn và chủ quan của một bộ phận mà phủ nhận hết di sản văn hoá quan trọng như ngôn ngữ thì thật quá quắt, Outrageous! OK, quay lại bài hôm nay..”

Vô ý diễn thuyết quá hăm hở như thế, chính Hasumi cũng không ngờ rằng mầm mống tai hoạ mới lại được châm ngòi từ đây.

* * *

Dạy xong ba lớp buổi sáng, Hasumi giải quyết bữa trưa ở căn tin bên toà nhà phía bắc. Những hôm trống tiết 4 hần có thể tranh thủ tới đây, còn không sẽ phải miễn cưỡng kẹt giữa đám đông. Xung quanh hần luôn có những đám học sinh từ đầu ập tới, hần sẽ phải tiếp chuyện cho hợp lý rồi lựa lúc chuồn đi cho nhanh.

Giờ nghỉ trưa đang trôi qua, chỉ còn mười hai, mười ba phút nữa nên có lẽ Katagiri Reika sẽ không tới.

Dù chỉ là một khoảng thời gian ít ỏi, Hasumi quyết không bỏ phí. Hần vòng lên kiểm tra những góc khuất trong trường. Từ góc độ quản lý học sinh, mọi mầm mống rắc rối dù nhỏ cũng phải nhanh chóng phát hiện ra và nhổ cỏ tận gốc.

Hần vòng ra sau trường, qua nhà thi đấu, không nơi nào có bóng dáng tụi học trò, một mẩu tàn thuốc cũng không. Hần định mau chóng quay lại phòng sinh hoạt chung nhưng cuối cùng lại quyết định lên xem sân thượng của toà nhà chính. Đó là toà nhà cũ nhất Shinko Machida, trên sân thượng chẳng có cơ sở vật chất gì nên cả một khoảng không rộng lớn như vậy có

thể làm chỗ chơi được. Thế thì cũng chẳng sao, nhưng vấn đề là cửa không khoá được. Từ hai, ba tháng trước, có kẻ nào đó đã nhét bã kẹo cao su vào lỗ khoá nên không còn tra chìa vào được nữa. Nhưng bã kẹo cao su lại không kẹt đến bên trong lõi khoá, cho nên từ phía sân thượng mà xoay chốt thì vẫn khoá cửa được. Dưới góc độ quản lý, đó là tình trạng rất đáng báo động trong suốt thời gian qua.

Ban chủ nhiệm đã đứng ra đề đạt nhà trường mau chóng sửa khoá lại như cũ, khoá mới cũng lập tức được thay vào nhưng tình trạng nhét bã kẹo cao su lại tiếp diễn ngay sau đó. Cứ thế này thì khác gì mèo đuổi chuột, trích ngân sách ra bao nhiêu cũng không đủ.

Đề nghị thay ổ mới và khoá lại ngay đã được đưa ra, cứ để khoá cửa kẹt như vậy cũng bất tiện. May sao không có đứa nào có ý định nhảy từ trên sân thượng xuống và cũng chưa phát hiện có hành vi phạm pháp nào, vậy là cuộc họp hội đồng chỉ đưa ra kết luận nửa vời rằng trước mắt hãy trông chừng mọi thứ.

Hasumi leo lên cầu thang mé phía đông, cố mở cánh cửa thông ra sân thượng nhưng nó không dịch chuyển.

Hắn cười khổ sở, chắc là cặp đôi nào đó đang tận hưởng thời gian riêng tư rồi đây! Việc nhét bã kẹo làm kẹt ổ khoá chắc chắn là vì mục đích này. Dù có bị giáo viên phát giác thì cứ cố thủ một chút thôi cũng được, nhân những lúc như giờ thay đồ, tìm cơ hội mà chuồn đi là xong.

Nhưng đã phát hiện thế này thì không nhắm mắt làm ngơ được rồi.

“Này, mở cửa ra!” hắn đập vào cánh cửa sắt. “Ai khoá cửa vậy? Mở ra ngay!”

Trong giây lát, một khe hở lộ ra. Cuối cùng, có tiếng xoay chốt cửa.

Trước mắt hắn là Sasaki Ryota của lớp 11/4.

“Em làm cái quái gì ở đây hả?”

“Có làm gì đâu.”

Đây Sasaki đang đứng chắn ngang định cản đường sang một bên, Hasumi bước lên sân thượng. Dự đoán có đứa con gái khác ở trên đó đã bị đổ bể.

Ngoài Sasaki chỉ có hai thằng con trai. Tadenuma Masahiro chỉ liếc nhìn Hasumi trong một giây rồi quay ngoắt làm ngơ. Maejima Masahiko cúi gầm mặt lảng tránh.

Hasumi nhăn mặt, đây là hiện trường một vụ bắt nạt à?

Tadenuma hất hàm quay sang Sasaki, ngụ ý bảo mau rút khỏi sân thượng.

“Này, mấy đứa khoá cửa làm gì trên này vậy?”

Hasumi cất tiếng hỏi. Những đôi chân đứng thần ra đó đáp lại bằng sự im lặng kéo dài.

“Thưa thầy, chắc cửa tự đóng lại thôi.”

Sasaki nói như đùa cợt.

“Thôi đi, không xoay cái núm kia thì cửa đâu có khoá lại.”

“Cái đó... là em khoá ạ.”

Maejima nói lí nhí.

“Thật sao? Rốt cuộc là khoá để làm gì?”

“Dạ không... Em lỡ khoá cửa theo thói quen ở nhà thôi, chẳng để làm gì cả.”

Trong lúc sự chú ý của Hasumi đổ về phía Maejima, Tadenuma đã mất dạng, Sasaki cũng nổi gót theo sau.

“Maejima, nói chuyện với tôi một chút được không?”

“Em vẫn chưa ăn trưa, cho em xin đi trước được không ạ?”

Hasumi quan sát bộ dạng Maejima. Vóc người nhỏ bé, mảnh khảnh, mặt xinh như con gái. Đúng là kiểu nhân vật dễ bị bắt nạt, nhưng lại không thấy dấu vết hứng chịu bạo lực nào.

“Được rồi, em đi đi.” Hẳn gọi với theo bóng lưng Maejima, “Này, nếu cần trao đổi gì thì cứ đến chỗ tôi, đừng chịu đựng một mình nhé!”

Không có tiếng đáp lại.

* * *

Hasumi phóng như bay xuống cầu thang mé phía đông, đúng lúc riu chân băng qua tầng trệt thì Taura Junko, cô nhân viên y tế từ phòng y tế bước ra.

“Này này, Katagiri ngồi đợi ở phòng sinh hoạt này giờ kìa.”

Taura và Hasumi bằng tuổi nên từ đầu cả hai đã thoải mái nói chuyện theo kiểu suồng sã. Đôi mắt mở to của cô ta lúc nào cũng hơi ươn ướt, bông mắt có nốt ruồi lệ. Mái tóc dài, xoăn và dày dặn thường búi gọn trong giờ làm việc, lối trang điểm tự nhiên. Trong chiếc áo blouse trắng, hương sắc của cô vẫn phảng phất toả ra xung quanh. Ấy vậy mà đám học sinh lại thấy ở cô ta hình ảnh của một người mẹ, lạ lùng thật!

“Ừ. Tôi bận làm việc với học sinh khác nên đến trễ.”

Rồi bất chợt nghĩ tới, Hasumi hỏi luôn.

“Maejima Masahiko lớp 11/4 ấy, gần đây có tới phòng y tế lần nào không?”

“Không. Lớp 11/4 thường chỉ có cậu Tsubouchi thôi.”

Năm lớp 10, Tsubouchi Takumi đã nghỉ học phân nửa thời gian. Từ lúc lên lớp 11 nó bắt đầu đến trường lại, nhưng đã thành lệ, hễ có chuyện gì là nó báo ốm rồi chạy đến trốn ở phòng y tế.

“Nói vậy là chuyện Tsubouchi cũng là do bắt nạt à?”

“Phải. Tất cả là tại thầy Hasumi đấy.”

Taura ngược lên giả bộ lườm.

“Hả? Sao lại tại tôi?”

“Tại lúc chia lớp cậu ôm hết bọn chuyên đi bắt nạt và mấy đứa chuyên bị bắt nạt chứ sao. Cứ tưởng cuối cùng cũng khác lớp với bọn Tadenuma, ngờ đâu lại cùng lớp – Tsubouchi ấy – nó không tuyệt vọng mới là lạ. Đã vậy lần này còn chung lớp đến tận khi tốt nghiệp nữa.”

“Vậy sao... Thế là tôi đã làm chuyện ác rồi.”

“Thôi đừng xạo, cậu hoàn toàn không nghĩ vậy chút nào. Chia lớp cái kiểu lạ đời đó đúng là phạm tội có chủ ý.”

“Cô đừng hiểu lầm. Đó là kết quả của những thoả hiệp và chiến lược chính trị thôi.”

“Dù vậy em Katagiri cũng xin gặp thì hơi lạ nhỉ.”

Taura nở một nụ cười đầy ẩn ý.

“Tôi cứ nghĩ cô bé đó là một trong số ít những đứa không bị vẻ ngoài hào nhoáng của thầy đánh lừa cơ đấy.”

“Nói gì mà khó nghe vậy...”

Hasumi vừa cười nhăn nhó vừa mở cửa phòng sinh hoạt chung ở cạnh bên phòng y tế.

“Thầy xin lỗi vì đã đến trễ.”

Lưng duỗi thẳng, dựa hờ vào sô pha ngồi chờ, Katagiri Reika chỉ đáp lại, “Dạ không sao.”

“Vì không có thời gian nên thầy sẽ hỏi thẳng, em nói có chuyện cần trao đổi là chuyện gì thế?”

Hasumi ngồi đối diện con bé, nở nụ cười quyền lực và hỏi.

Reika thoáng nhìn qua Hasumi rồi đảo mắt đi ngay.

“Chuyện em nói với thầy, xin thầy nhất định phải giữ bí mật.” Giọng nó run rẩy như sắp hé lộ một điều đã ôm trong lòng từ lâu thật.

“Thầy hiểu rồi. Những gì Katagiri nói, thầy sẽ không kể với bất kỳ ai. Thầy hứa.”

Có vẻ như điều con bé muốn chia sẻ lại không phải là chuyện của nó. Reika siết chặt nắm tay trên đầu gối.

“Có một bạn nữ trong lớp đang bị xâm hại.”

Hasumi sục đồ. Xem ra là chuyện hệ trọng rồi. Vả lại xét từ cách nói của Reika, hình như thủ phạm không phải là nam sinh.

“Hãy tin thầy... Nói cho thầy biết hết mọi chuyện có được không? Em nói một bạn nữ, là ai vậy? Và kẻ xâm hại là ai?”

Reika nhắm mắt lại.

“Người bị hại... là Yasuhara Miya.

Một cái tên ngoài dự đoán. Hasumi trầm tư. Yasuhara Miya đúng là thuộc топ xinh xắn đáng kể nhỉ, trong đám con trai (nhất là con trai lớp khác) thế nào cũng có khối “fan” ngầm. Mà

không, ngay cả mấy giáo viên cũng nhìn con bé bằng ánh mắt ấy.

Có điều, bảo Yasuhara Miya là người bị hại thì có gì đó không hợp lý.

“Nhưng Yasuhara đâu phải là kiểu tính cách đó nhỉ, im lặng chịu đựng bị xâm hại? Thầy không tưởng tượng được lại như vậy.”

Trong lớp 11/4 không có đứa con gái nào dám làm trái ý Yasuhara Miya, một đứa cực kỳ cá tính. Phần lớn đám con trai cũng sợ nó, ngay cả Tadenuma kia còn phải để mắt dè chừng.

“Nhưng em không hề bịa ra.” Reika tức giận.

“Ừ, thầy không nghĩ là bịa gì đâu. Vậy, ai là thủ phạm?”

“Thầy Shibahara dạy thể dục.”

“Shibahara...”

Không có một mối liên hệ nào trước, vậy mà nghe xong, Hasumi chợt nhớ ra. Sau vụ Sonoda Isao phạt đòn Naruse Shunpei, giáo viên thể dục tạm thời bị đổi. Trước mắt, người nhận tiết thể dục của lớp 11/4 là Shibahara Tetsuro.

“Vậy... cụ thể thầy Shibahara đã làm gì?”

Nói xong Hasumi mới nhận ra câu hỏi này cũng có thể trở thành một kiểu xâm hại khác. May sao, Reika dường như không ý thức được điều này.

“Em không biết, em có chứng kiến hiện trường đâu. Nhưng thầy ấy cứ kêu phải vào kho lấy cái này cái nọ, lúc nào cũng chỉ đích danh mình Yasuhara thôi. Sau đó khi hai người trở ra, Yasuhara trông lạ lắm... Với lại trước mặt mọi người, thầy

Shibahara hay quay sang Yasuhara nói toàn mấy câu kỳ cục. Bạn ấy nghe xong thường đỏ mặt đến tận mang tai.”

“Được rồi. Đủ rồi”

Hasumi ngăn Reika kể tiếp. Năng lực quan sát trong những trường hợp này thì con gái nhạy gấp vạn lần con trai. Huống hồ con bé này còn có trực giác sắc bén khác thường. Vụ Shibahara xâm hại có lẽ là thật rồi.

“Thầy tin những gì em kể là sự thật. Thầy tin là vậy. Thầy sẽ điều tra cẩn thận và xử lý nghiêm minh để Yasuhara không phải chịu tổn thương thêm nữa.”

Reika cúi chào thật sâu rồi đứng dậy.

“Nhưng thầy không biết là Katagiri và Yasuhara thân nhau vậy đấy.”

Nghe Hasumi nói, một nụ cười hiện ra trên mặt Reika.

“Bọn em không thân thiết gì đâu ạ.”

“Vậy à? Nhưng mà...”

“Em cũng từng bị Yasuhara bắt nạt. Nhưng chuyện này thì em không thể bỏ qua được. Giáo viên mà lại xâm hại học sinh...”

“Ừ... Nhưng thầy cũng rất vui vì được em tin tưởng đấy.”

“Cái đó cũng không phải đâu ạ.”

Reika bình thản đáp lại.

“Không phải là em tin tưởng thầy. Em chỉ nghĩ, nếu là thầy, thầy sẽ không né tránh mà đối mặt với chuyện này.”

“Cái đó trong tiếng Nhật gọi là ‘tin tưởng’ còn gì?”

Hasumi định cố làm ra vẻ hài hước, nhưng sắc mặt Reika không hề suy chuyển.

“Em nghĩ là không. Thầy sẽ không chịu thua cho dù đối phương là thầy Shibahara đúng không ạ? Em tin thầy sẽ tìm cho ra chân tướng tường tận. Nhưng nói thật, so với thầy Shibahara thì em thấy sợ thầy hơn.”

“Sợ tôi? Tại sao?”

“Em xin phép”

Reika cúi chào lần nữa rồi nhanh chóng rời khỏi phòng sinh hoạt chung.

* * *

Buổi chiều có hai giờ dạy thì hôm nay trống giờ cuối. Ban đầu Hasumi lên kế hoạch chuẩn bị bài cho ngày hôm sau, nhưng không hiểu sao, hắn có linh cảm nếu ngồi trong phòng giáo viên thì sẽ chẳng có gì ra hồn. Dù vậy, giả sử hiệu phó Sakai muốn tìm hắn thì ẩn thân trong phòng đạo cụ môn tiếng Anh là bị tóm đầu ngay.

Trong trường hợp này luôn có một nơi thích hợp làm chỗ trốn.

Hasumi rời toà nhà chính đi sang toà phía bắc. Hai toà này không nối sẵn các tầng với nhau, muốn qua lại chỉ có cách băng qua hành lang dưới đất, được đổ bê tông và dựng mỗi mái che thôi. Gặp lúc đang trong giờ học thì hơi người cũng chẳng có. Bước vào phòng đạo cụ môn Sinh trên tầng hai, hắn cảm giác như âm khí bao trùm và căn phòng u ám ngay giữa ban ngày. Chủ nhân căn phòng là người mặc áo blouse trắng đang quay ra bàn, lưng gù như lưng tôm, lúi húi làm cái gì mà tỉ mỉ lắm.

“Thầy Nekoyama! Cho tôi làm phiên chỗ thầy chút nhé?”

Cái tên nghe như đùa cợt nhưng Nekoyama Takashi đúng là tên thật của gã, và bọn học trò lấy cả cái tên với tính nết để đặt cho gã biệt danh “Mèo ám”. Giáo viên chuyên trách môn Sinh chỉ có mình Nekoyama, và chính căn phòng này cũng hoá thành một loại truyền thuyết đô thị của Shinko Machida. Cả học sinh và giáo viên đều khiếp sợ, không một ai dám bén mảng tới gần.

“Thầy Hasumi... Xem cái này đi. Ấn tượng nhỉ?”

Trước mặt Nekoyama là thi thể một con chim có đầu màu đen và bộ lông dài.

“Cái gì đây?”

“Ác là cánh xanh. Không biết vì sao nó chết, tôi tìm thấy sáng nay.” Nekoyama say sưa kể. “Không phải loài quý hiếm gì, nhưng quý ở chỗ không dễ gì có được một tiêu bản thể này đâu. Hô hô... Hi hi hi hi hi hi...”

Trái ngược với giọng nói rùng rợn và cử chỉ điệu bộ này, Nekoyama như khoác lên mình tấm mặt nạ dành cho một vai diễn tuần tú. Sự sai lệch đó càng khiến đám học sinh khiếp đảm hơn.

“Cái này... thầy định giải phẫu nó ở đây à?” Hasumi hơi ấp úng.

“Không không, giải phẫu gì đâu... Tôi nào phải dám biến thái cuồng nội tạng.” Nekoyama lắc đầu, “tôi chỉ muốn làm một tiêu bản bộ xương hoàn hảo thôi. Bởi vì xương..... đẹp vô cùng!”

Chiếc kệ kê sát tường phòng đạo cụ Sinh học đã bị lấp đầy bởi hàng chục tiêu bản xương động vật nhỏ.

“Vậy còn cái này tính sao?”

Không hẳn là bốc mùi gì lạ nhưng Hasumi vẫn vô thức đưa tay bịt mũi và miệng lại.

“Ừm, nhổ hết lông, cơ và nội tạng lóc ra hết mức có thể rồi ngâm vào hoá chất, để hoà tan hết các bộ phận bám chặt vào xương ấy.”

“Đúng là giải phẫu còn gì!” Hasumi ngán ngẩm nghĩ thầm.

“Chôn xuống đất cũng được, nhưng vừa tốn thời gian mà thể nào thành phẩm cũng bẩn. Đun với baking soda là phương pháp hay, nhưng đun quá tay xương sẽ bị hỏng. Cho đến nay tôi đã thử nhiều cách rồi, cả xút ăn da với lại nước tẩy toilet rồi, nhưng sáng bóng nhất chỉ có cái này.”

Thứ Nekoyama tự hào giờ ra là dung dịch vệ sinh răng giả.

“Đây là thứ tẩy sạch thịt nhất mà không làm trầy xương. Chắc có enzym phân huỷ đạm nên mới tốt vậy. Nhưng mà trước giờ thử là thử trên chim sẻ, kích thước như con chim này là lần đầu đấy. Hồi hộp chết đi được.

“Đúng thật, là ác là cánh xanh à? Trông có vẻ là loài chim lớn nhỉ.”

“Vì nó họ quạ mà”

Hasumi liền nhớ lại Hugin và Munin.

“Nói mới nhớ, sáng nào tôi cũng bị bọn quạ làm cho điên đầu. Không có cách gì đuổi được quạ à?”

“Vô phương” Nekoyama vừa vui vẻ nhổ lông đuôi vừa đáp.
“Bọn nó thông minh mà, lại được pháp luật bảo vệ nữa”

“Tôi biết nó thông minh, nhưng cũng chỉ là con chim thôi mà?”

“Khi người ta làm kiểm tra trí tuệ động vật, kết quả cho thấy bọn nó điểm cao hơn loài linh trưởng đấy. Con quạ New Caledonia tên Uek hay gì đấy còn biết dùng mấy cành cây nhỏ làm công cụ tùy theo hoàn cảnh nữa.”

Nếu giống quạ ở Nhật mà cũng có trí khôn gần như vậy, thì chuyện lừa hay dọa cho nó khỏi tới gần nói ra đã thấy vô vọng thật.

“Đây cho thầy, dùng thử xem sao.

Nekoyama chìa mấy cọng lông đuôi ác là vừa nhỏ cho Hasumi bằng bàn tay đeo găng nylon dùng một lần. Hasumi thật chẳng muốn sờ vào nhưng không còn cách nào khác, đành cầm lấy.

“Cái này để làm gì?”

“Hãy giương chúng ở nơi bọn quạ tới. Nếu có túi nylon đen gì đấy để giả vờ như xác quạ thật thì càng hay. Loài quạ có tính cảnh giác cao độ nên trước mắt có thể chúng sẽ không bén mảng tới... Nhưng mà cũng chỉ được hai, ba ngày gì đó là cùng”

Nekoyama rút ra một cây dao mổ sáng loá. Giờ mới là lúc sắp sửa giải phẫu đây. Vậy nên Hasumi quyết định rút lui.

“Cảm ơn thầy vì món quà quý, tôi sẽ về dùng thử. Thôi chào thầy nhé!”

“À... Với lại, nếu giăng dây cước ở các lối xâm nhập của bọn quạ thì bọn nó sẽ ghét lắm đấy. Nhưng mà, ban công thì không nói, đằng này cả khoảng trời ngoài vườn thì làm sao phủ kín hết được!”

“Thế thì thà giăng dây cáp rồi nối điện còn hơn nhỉ? Giống như nông dân ở vùng nào đấy chống lợn rừng ấy.”

Hasumi chợt nghĩ tới bèn hỏi luôn. Nếu đã công hiệu với lợn rừng thì chắc cũng dùng được để đuổi quạ chứ?

“Vô ích thôi. Thấy Hasumi có vẻ không rành về vật lý lắm nhỉ.”

Nekoyama để lộ một nụ cười mỏng như Mèo Cheshire^[*].

“Lợn rừng bị điện giật là do dòng điện chạy qua chân truyền xuống mặt đất. Còn chim dù có đậu trên dây điện cao thế cũng không bị điện giật, vì đâu có nơi nào cho dòng điện chạy tới đâu.

Vậy sao! Hasumi thất vọng.

“Thôi, cho dù là quạ đi nữa, nếu lấy hai đầu dây điện trần chạm vào thì cũng đi xoẹt qua luôn. Nhưng làm vậy là không được! Lỡ không may nó chết thì anh sẽ vi phạm luật bảo vệ loài chim. Chim hoang đã ấy à, phải trân trọng mới được.

Vừa nói gã vừa đâm toạc con dao mổ vào bụng con chim mái.

* * *

Ra khỏi phòng đạo cụ môn Sinh, Hasumi nhắm tới phòng đạo cụ môn thể dục. Không có ai quanh đó nên hắn thử nhìn trộm vào, bắt gặp Sonoda đang đứng khoanh tay trong bộ quần áo thể thao màu đen. Đang trong tiết thể dục, chắc gã đang giám sát mấy đứa lớp 10 chơi bóng chuyền.

"Thầy Sonoda!"

Hasumi cất tiếng gọi, gã quay lại ngay. Cả hai cùng nằm trong ban chủ nhiệm nên có mối quan hệ nhất thời với nhau.

“À, thầy Hasumi, có chuyện gì vậy?”

Sonoda đáp lại bằng giọng bụng trầm vang. Gã cao tới mét tám nên dù chỉ hơn Hasumi có đâu ba phân, tạng người của gã rõ là đô vật, khác một trời một vực với kiểu tầm thước của Hasumi. Cơ bắp nổi lên trên bờ vai rộng lộ rõ dưới lớp áo thể thao ấy đúng là hiện thân của những tay đấu đối kháng.

“Hửm? Cái gì kia?”

Trông thấy chùm lông đuôi ác là trên tay Hasumi, đôi mắt mở to dưới hàng mi rậm của Sonoda đảo dác chuyển động.

“À, cái này không có gì đáng quan tâm đâu... Thật ra là tối nay tôi muốn hẹn gặp thầy một chút, có được không nhỉ? Có chuyện này tôi cần thảo luận với thầy”

Sonoda gật gù suy tính. Gã đang cân nhắc xem là chuyện gì chẳng? “Được chứ. Tôi có việc với câu lạc bộ, sau 7 giờ được không?”

“Tất nhiên là được, tôi cũng có buổi ESS^[*]... Vậy hẹn thầy lúc 7 rưỡi ở Rabbit Punch nhé.”

Rabbit Punch là một quán nhậu ở trước ga Machida, không biết vì đâu mà thành chỗ tụ họp của hội giáo viên Shinko Machida nữa.

Hasumi quay về phòng giáo viên, vừa vừa sắp xếp lại những bài toán còn bỏ ngỏ trong đầu. Trước mắt chỉ còn cách xếp theo mức độ cần giải quyết cấp bách. Vụ Naruse Shunpei sẽ phụ thuộc vào kết quả cuộc nói chuyện với Sonoda tối nay. Nhưng quan trọng hơn, có một chuyện không nhanh chóng giải quyết ngay là chết. Đó là vụ Yasuhara Miya bị xâm hại.

Ngẫu nhiên làm sao, cả hai vụ việc đều dính líu đến giáo viên thể dục. Sao hai người đó không đánh nhau một mất một còn giùm cho, có phải cả hai vụ đều được giải quyết một lần luôn rồi không!

Hasumi bước vào phòng giáo viên, đến bàn của mình định ngồi xuống thì bà Dojima Chizuko dạy Văn điên tiết lao vào.

“Thầy giáo Hasumi! Anh nói cái gì với học trò thế hả?”

Bỗng nhiên bị gây hấn như vậy, Hasumi bối rối.

“Nói gì là sao ạ.”

“Đừng có vờ vịt! Anh biết thừa môn Văn lớp 11/1 là tôi dạy chứ gì? Anh biết tiết sáu hôm nay là giờ Văn của tôi nên cố ý nói những lời kích động học sinh phải không?”

“Khoan, khoan đã! Chờ đã!”

Hasumi đưa hai tay ra định thủ thế cản bà Dojima lại nhưng hấn quên bém là tay phải vẫn đang cầm lông đuôi ác là y nguyên. Đột ngột bị mấy cọng lông chim đen thui chĩa vào mắt, Dojima la thất thanh, chao đảo cả người.

“Á á á!”

Thân mình đẩy đà của bà ta oạt ra chực bổ ngửa. Nếu đó là cô Taura Junko, nhân viên y tế hay cô Mizuochi Satoko, chuyên viên tư vấn của trường, hoặc cô Kobayashi Mayumi dạy Âm nhạc chẳng hạn, chắc Hasumi đã phát huy phản xạ tự nhiên sắc bén bẩm sinh của hấn, nhào tới nhanh như chớp và ôm lấy người để cứu nguy rồi. Đằng này, cơ thể hấn hoàn toàn không phản ứng gì, chỉ đứng đực ra nhìn.

Thế nhưng, Dojima những tưởng đã mất thế hụt chân lại cho thấy một cặp hông dẻo dai ngoài sức tưởng tượng, bà ta đã

thành công với việc sửa lại tư thế đứng bằng chính sức mình.

“Ha... Hasumi... Gì đây? Anh dám dùng bạo lực với tôi à?”

Dojima run rẩy cặp môi dày, đôi mắt ti hí mở to sững sờ sau gọng kính sệ.

“Không... Cô hiểu lầm rồi. Đây chỉ là lông chim thôi mà. Cô bình tĩnh lại đi!”

Để ổn định lại sau trạng thái thất kinh, Dojima mất tới cả hơn năm phút. Bị tốn thời gian vô ích thế này chán ngấy lên được, nhưng vuốt mũi kẻ đang chĩa mũi dùi cuồng loạn vào mình thì kết quả cũng chẳng hơn gì.

“Ừm... Chuyện cô hỏi tôi nói gì với học trò, nghĩa là sao vậy ạ?”

Hasumi vừa hỏi vừa nhoẻn miệng cười để xoa dịu đối phương.

“Là sao là sao? Nhờ phước anh xúi bầy mà tiết dạy của tôi không ra cái thể thống gì đấy! Đa phần học sinh lớp 11/1 nhìn thì tưởng biết điều, nhưng không ít đứa không xem giáo viên ra gì. Nhất là cái thằng Hayami đó, không thể nào chấp nhận nổi..”

Hasumi nhận ra điểm bất thường ngay.

“Nói mới nhớ, cô Dojima, chẳng phải giờ này cô đang có tiết sao?”

“Vâng! Giờ của tôi nhờ phước đó của anh nên phải cho tự học luôn rồi.”

Vậy rốt cuộc cái phước-đó-của-anh là cái quái gì? Hasumi thở dài trong bụng.

Dù gì cũng đừng tự tiện lôi hấn vào thế này chứ! Hơn nữa, còn đến mức bỏ lớp thế chẳng khác nào muốn chuyện bé xé ra to thêm. Bây giờ nghĩ lại, cái linh cảm không nên ở lại phòng giáo viên khi này ắt là do vụ này.

“Tôi đây, trước khi những đứa học trò thuần khiết bị định kiến trong cái xã hội trọng nam khinh nữ đầu độc, tôi đã cố cho chúng thực hành giáo dục về giới, tôi đã phải nỗ lực hết sức mình. Anh gán cho tôi cái mác ‘lạm dụng định nghĩa từ phi đạo đức’ để phủ nhận hết công sức của tôi chứ gì?”

“Khoan đã! Tôi chưa bao giờ nói động một câu đến giới của cô Dojima!”

Với lại cô dạy Văn chứ có dạy môn giáo dục về giới đâu? Câu nói đã ra đến cuống họng nhưng hấn lại nuốt xuống.

“Chỉ là... Tôi chỉ là dạy các em trân trọng và kế thừa ngôn ngữ, vì đó là di sản văn hoá của nhân loại mà thôi.”

“Hả? Anh nói cái gì vậy? Chỉ vì cái có từ ngữ có từ xa xưa mà đòi giữ nguyên lại hết à? Nói tóm lại là cả từ truyền miệng ngày xưa với lịch sử phân biệt đối xử, anh cố xuýt hết chứ gì?”

“Tôi có nói vậy đâu nào!”

Hasumi bất giác chỉ muốn kêu trời. Dojima Chizuko là giáo viên kỳ cựu đã quá bán tứ tuần, đồng thời là một nhà đấu tranh bình đẳng giới hàng đầu, chuyện trên trời dưới đất gì cũng đem vào phòng giáo viên gây bão. Sổ điểm danh ở trường đã xếp chung nam nữ[*] rồi thì thôi đi, bà ta lại có chủ trương đổi mới lạ đời, ra rả đòi thay từ “nam nữ” trong “xếp chung nam nữ” thành “nữ nam” ở cuộc họp hội đồng. Ai phản biện lại, bà đáp

trả gấp trăm lần, sau cùng ông Sakai hiệu phó phải im lặng chịu trận, còn mọi người chỉ biết đợi cho sóng gió qua đi.

Cái trường này nhìn chung là nhiều con ông cháu cha. Về sau này, nghe đầu từ Takatsu cho đến bà Dojima đều có họ hàng xa với chủ tịch Hirose Seizo. Vậy ra mấu chốt nằm ở đây.

Trong lúc bà Dojima tức tối giãy nảy, Hasumi, dưới sức ép miệng lưỡi của mẹ, đã mừng rỡ được đại khái mọi chuyện. Là Hayami Keisuke! Với tính cách đó, nó không thể nào không khắc cốt ghi tâm ý đồ chống đối bà Dojima. Thời cơ hạ gục bà ta đến, nó đã tia được ngay. Tiết Tiếng Anh hôm nay, tình cờ thấy được tư tưởng phản đối việc cấm đoán dùng từ vì lý do đạo đức của Hasumi, Hayami chắc chắn là hớn hở lợi dụng ngay chuyện ấy. Phát biểu công kích bà Dojima trên danh nghĩa là lời của Hasumi, nó khiến mọi thứ diễn ra như thể Hasumi phản bác hoàn toàn phương châm của Dojima vậy.

“Cô Dojima, tôi thật sự không hề nói một lời nào như vậy. Không chỉ vậy, từ đầu tôi đã luôn cảm phục những nỗ lực đi đầu của cô rồi!”

Hasumi nói ra cái điều chưa từng có trong đầu hẳn.

“Thật sao?”

Dojima giọng đầy hoài nghi.

“Tất nhiên rồi ạ. Mà không, có vẻ như cả tôi và cô đều bị Hayami chơi một ván cờ!”

Hasumi nói thật rành mạch. Bầu không khí phập phồng ngó nghiêng xem chuyện thế nào rồi ở phòng giáo viên vì thế đã dịu lại.

Sau cùng, tiết cuối vẫn bị huỷ hoại hoàn toàn, nhưng theo cách nào đó mũi dùi tấn công của bà Dojima cũng dẹp đi được. Dù vậy Hasumi đã bị mụ ta làm cho ngán ngẫm thật sự, có chẳng điều duy nhất hấn ngẫm ra được là, Hayami Keisuke là đứa học trò không có một điểm nào đáng mến.

Giờ sinh hoạt cuối ngày vừa xong, Hasumi liền gọi Yasuhara Miya lại. Từ đằng xa, có thể thấy Kitagiri Reika thoáng liếc sang bên này.

“Gì vậy Ha-su-min?”

Không hiểu sao trông Miya rất bất an. Nó cũng là đứa xinh gái, có khuôn mặt bé nhỏ như Reika, nhưng đôi mắt biết nói dưới hàng lông mày xéch thường đem tới ấn tượng đầy tự tin và hơn thua. Vậy mà cái ấn tượng thường ngày đó hôm nay lại biến đi đâu mất.

“Gặp thầy chút được không? Thầy có chuyện muốn nói.”

Phải, không phải hỏi mà là nói!

“Được thôi...”

Miya trước nay vẫn luôn nghe lời Hasumi. Dù vậy, vẻ mặt mỗi của nó lúc này đủ khiến người ta phải bận tâm.

Hasumi mời Miya đến phòng tư vấn cá nhân cho học sinh. Con bé ngồi bôn chôn trên ghế sofa đối diện hấn. Thấy vậy, hấn tức thì nghĩ cách khơi chuyện ra.

“Miya này... Em có tin tôi không?”

Một câu hỏi ngoài dự đoán nhỉ? Miya ngược mặt lên.

“Sao cơ? Ha-su-min đang làm gì vậy? Định tỏ tình với em à?”

“Đồ ngốc! Làm gì có chuyện đấy!” Hấn cười nhún nhó với con bé. “Ý thầy không phải vậy. Thầy muốn hỏi em có tin tưởng

thầy không?”

“Cái đó thì tất nhiên rồi. Hasumi là giáo viên chủ nhiệm, lại khác hẳn mấy thầy cô kia...”

Miya lại cup mắt xuống.

“Nếu vậy em có thể đặt niềm tin mà kể hết mọi chuyện với thầy được không?”

Miya ngược lên, ánh mắt loé lên một tia hy vọng mong manh.

“Thầy sẽ đứng về phía em, chỉ cần biết như vậy là được.

“Ừm... Em biết rồi.”

Con bé gật đầu.

“Giờ đang có một kẻ khiến em mệt mỏi, đúng không?”

Miya thoáng nhìn tránh đi, nhưng rồi cũng chầm chậm gật đầu.

“Shibahara phải không?”

“Sao thầy biết?”

“Có bạn mách thầy.”

“Ai vậy?”

“Ai chẳng được! Người ta lo cho em nên mới cất công đến nói với thầy thôi.”

Miya cắn môi dưới.

“Quan trọng hơn là thầy không thể để kẻ nào bày trò cợt nhả với học trò cưng của thầy được. Cần phải bắt Shibahara lãnh đủ trách nhiệm cho những việc hắn đã gây ra.”

“Em rất vui... Nhưng đừng làm vậy!” Miya lắc đầu.

“Tại sao?”

“Em khổ lắm”

“Hay là tên đó nắm thóp được điểm yếu gì của em?”

Miya không nói không rằng, nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc khẳng định lời Hasumi nói là đúng.

“Có chuyện gì đúng không, hãy cho thầy biết! Thầy hứa đấy, thầy không bao giờ nói với ai đâu.”

Tâm lý kháng cự chế ngự trong lời nói ban nãy của con bé, giải tỏa được một li là đi một dặm. Miya lấy lại bình tĩnh và bắt đầu kể hết mọi chuyện.

Đầu đuôi là Miya đã ăn cắp vặt mỹ phẩm ở hiệu thuốc trước ga Machida. Nó bảo là bột phát nhất thời, nhưng Hasumi đoán là thành tật rồi.

Dù sao thì trò ăn cắp cũng không bị nhân viên phát hiện, Miya điềm nhiên ra khỏi hiệu thuốc. Thế nhưng, có ai đó vỗ vai từ đằng sau khiến tim nó rúng ra ngoài. Cứ tưởng bị cảnh sát trông thấy, ai ngờ quay lại thì thấy vị giáo viên thể dục Shibahara Tetsuro.

“Ban đầu Shibahara hiền lắm, dẫn em tới quán cà phê, bảo là ‘dù sao chuyện cũng đã rồi, hãy nói thật ra hết đi...’ Không khí lúc đó giống như là em sẽ được tha cho cùng với vài câu dạy dỗ thôi, nên em đã thật lòng kể lại chuyện ăn cắp. Mà lão tự ý ghi âm lại..” Hàng lông mày lá liễu của Miya dựng ngược, “rồi lão nói nếu chuyện này lộ ra trong trường thì em sẽ bị đuổi học.”

“Em tin lời hử sao?” Hasumi nhú mày. “Nếu chỉ có vậy thì thông thường sẽ không đến mức bị đuổi học, phải không nào?”

“Nhưng bị giáo viên của tổ chủ nhiệm nói vậy, em cũng nghĩ có khi là thật. Hơn nữa chỉ cần rùm beng lên là đủ chết em rồi...”

Nhà em, từ sau khi ba mẹ ly hôn, mẹ em đã trầm cảm lắm rồi. Giờ nghe thêm chuyện này không biết mẹ sẽ thế nào nữa đây!”

Những giọt nước mắt ân hận đã rơi trên khuôn mặt con bé.

“Thầy hiểu rồi.”

Hasumi bật dậy.

“Ta đi thôi.”

“Hả? Đi đâu?”

“Đến hiệu thuốc em đã ăn cấp độ. Hãy đi cùng thầy đến đó và xin lỗi người ta.”

“Bây giờ luôn á?”

“Nếu không sớm giải quyết dứt điểm, em càng khó chịu trong lòng còn gì? Nào, đi thôi!”

Miya gật đầu nhẹ nhõm.

Trước tiên, Hasumi đến phòng giáo viên và tóm ngay lấy Takatsu.

“Thầy Takatsu! Tôi bận chút chuyện trong công tác chủ nhiệm mất rồi. Cậu giám sát buổi ESS hôm nay giúp tôi được không?”

“Sao? Được thì được, nhưng chắc đám học sinh sẽ thất vọng lắm đây... Bọn chúng là “fan” của anh hết mà.”

“Đội ơn cậu!”

Hasumi chấp tay cầu khẩn mãi để Takatsu không thể từ chối được. Thế rồi hần bước ra bãi đỗ xe.

Miya được kêu ra đó trước. Nó đang mò mẫm chiếc xe tải hạng nhẹ đầy vết trầy xước như một thứ của lạ.

“Này, làm gì thế? Lên xe thôi.”

"Ừm!"

Miya vui vẻ trèo lên ghế phụ.

"Bên trong này rộng ghê!"

"Chuyện! Hijet mà!"

Miya phì cười.

"Ngốc thật! Chiếc xe tải bé xíu này mà cũng tự hào!"

"Chiếc xe tải bé xíu này tệ thật nhỉ? Đến cả hiệu phó cũng nói vậy."

Hasumi khởi động máy. Nhiều đứa con gái tinh ý đã phát hiện ra, bọn chúng la lên khiếu nại như thể có chuyện gì ghê gớm lắm. Miya cười rạng rỡ hết nấc, giờ hai ngón tay chiến thắng lên chào từ bên ghế phụ.

"Thôi thôi, làm gì vậy hả? Bây giờ phải đi xin lỗi vì chuyện em đã làm đấy!"

"Từ xưa đến giờ em đã ước được ngồi lên đây một lần rồi."

"Chiếc xe tải bé xíu này á?"

"Vâng."

Miya gác tay dọc cửa sổ xe và tì cằm lên. Mái tóc xoã ngang vai bay lất phất trong gió.

"Ha-su-min có biết em bắt đầu thích Ha-su-min từ khi nào không?"

"Kìa, giờ lại tỏ tình à?"

Hasumi cố tình pha trò nhưng Miya không cười.

"Năm em lớp mười, trong lớp em có nuôi một con chó, Ha-sumin nhớ không? Tên nó là Socola."

"À! Mấy đứa tự ý chứ chưa được trường cho phép mà nhỉ."

“Có xin nhưng mà đời nào trường cho!” Con bé bĩu môi nhìn Hasumi. “Nhưng bất cẩn một chút là Socola bị bắt vào trung tâm cứu trợ động vật ngay, nên tụi em phải lén giấu nó trong trường và cho nó ăn. Rồi không biết đứa nào đi mách lẻo, chắc không phải là học sinh rồi.”

“À, Shibahara đấy.”

“Thật không?”

“Không sai vào đâu được. Sau đó thầy có hỏi ông ta mà.”

Có lẽ hẳn chột dạ, sợ bị cho điểm xấu trong nhiệm kỳ quản lý của mình. Chắc hẳn tên này muốn nhân cơ hội để ghi điểm đây mà.

“VẬY Ạ? CÁI TÊN ĐÓ...”

Trong đôi mắt Miya lại cháy lên một nỗi căm giận nữa.

“Tại như vậy nên trung tâm cứu trợ mới đến trường mang Socola đi mất. Cả đám bọn em đứng khóc mà không một ai đến giúp... Chỉ có Ha-su-min thôi!”

Hasumi im lặng lắng nghe.

“Ha-su-min chỉ tình cờ đi ngang qua, thấy tụi em khóc nên mới hỏi lý do đúng không? Sau khi biết được mọi chuyện, Ha-su-min đã ngay lập tức phóng chiếc xe tải bé xíu này đi... Một lát sau thì mang Socola về.”

Trong giọng nói của Miya đã rơm rớm nước mắt.

“Từ sau lần đó, cả đám bọn em thành “fan” cuồng nhiệt của Ha-su-min hết. Không chỉ có SS với mấy đứa trong ESS đâu. Toàn bộ bọn con gái trong trường đấy!”

Toàn bộ – nhưng trừ một người! Không hiểu sao lại có một đứa sợ hấn nhỉ?

“Socola... Giờ nó sao rồi, có khoẻ không?”

“Lát nữa về mình đến gặp nó đi!”

“Thật sao? Nó ở đâu vậy?”

“Nhà một bác công chức tên là Takeda. Bác ấy nghỉ hưu từ tháng trước, lại bảo là đúng lúc đang cần một con chó trông nhà... À nhưng mà em nói trước, giờ nó không còn là Socola nữa đâu”

“Hả? Chứ nó tên gì?”

“Gon!”

“Xạo hoài..”

Miya nhăn mặt, thè ra cái lưỡi dài hồng hào.

* * *

Chủ hiệu thuốc có vẻ sửng sốt trước chuyến viếng thăm đột ngột của hai thầy trò. Sau khi nghe chuyện ăn cắp vặt, mới đầu ông ta xử sự cộc cằn, nhưng khi biết Miya đã tự mình hối lỗi và tìm tới để tạ tội, lại thêm Hasumi thành thật xin lỗi bằng việc trả tiền bồi thường, mặt ông ta hoàn toàn ấm áp trở lại. Nếu có thêm vầng hào quang trên đầu thì đúng thật trông như Phật tổ vậy.

“Ừ, thôi được rồi. Từ nay không nhắc lại chuyện này nữa nhé!” Ông chủ tiệm cất giọng hiền từ nói với Miya đang ngượng nghịu cúi gằm mặt. “Nhưng cũng đừng tái phạm. Nạn ăn cắp vặt dạo này lộng hành quá, những cửa hiệu nhỏ như chúng tôi cũng vì thế mà lợi nhuận không cánh mà bay cả.”

“Cháu xin lỗi! Cháu tuyệt đối không làm thế nữa.”

“Thật sự tạ lỗi cùng bác! Từ nay chúng tôi sẽ nghiêm khắc để mắt tới các em hơn.”

Hasumi cũng cúi đầu.

“Nói thế chứ có một giáo viên chủ nhiệm như thầy Hasumi đây, cháu thật may mắn đấy!”

Lúc ra về, chủ hiệu thuốc tiễn hai thầy trò ra tận cửa và nói như vậy.

“Vâng, cháu cũng thấy thế.” Miya đáp lại đầy ngưỡng mộ.

“Cháu nhà tôi năm sau cũng thi cấp ba, nếu được tôi sẽ cho cháu thi vào Shinko Machida, mặc dù với tỷ lệ chọi đó, nó không cố gắng thêm thì khó mà vào được.”

“Em ấy nhất định phải đến Shinko Machida, chúng tôi rất mong chờ ạ.”

Ra khỏi hiệu thuốc rồi, Hasumi quay sang nói với Miya:

“Ông chủ là người tốt, may quá nhỉ!”

“Vâng. Em sẽ không tái phạm đâu, thật đấy. Nhất định không làm ở hiệu này nữa...”

Hasumi thở dài thườn thượt.

Họ ghé qua nhà ông Takeda trên đường về, chơi với Socola đã được đổi tên thành Gon. Miya như đã lấy lại hết vẻ rạng rỡ. Được ông Takeda rủ tới chơi thường xuyên, con bé “vâng” một tiếng thật to, trở lại là một thiếu nữ bé nhỏ trong mắt mọi người.

Hasumi đưa Miya về đến cổng trường.

“Được rồi, từ nay hẳn không còn có gì để đe dọa em nữa. Chủ hiệu thuốc cũng trở thành đồng minh với Miya rồi đấy! Vì vậy em không cần sợ hãi gì Shibahara nữa đâu.”

“Còn đoạn ghi âm thì sao?”

“Cứ bảo nói đùa là được. Đã không có chuyện ăn cắp nữa thì cái đó cũng vô nghĩa thôi.”

“Vậy nếu Shibahara lại nói gì em nữa thì em nên làm gì?”

“Hãy báo ngay cho thầy. Thầy sẽ làm cho ra lẽ... Nhưng em sao thế? Em là nạn nhân cơ mà, tên đó có thể bị đuổi khỏi trường luôn đấy?”

“Nhưng em không muốn mọi chuyện đến mức ấy. Vậy sẽ khiến mẹ em lo lắng thêm. Việc em ăn cắp đã sai từ đầu rồi.

Miya nói với vẻ mặt thanh thản hoàn toàn.

“Ha-su-min này... Em... chưa bị Shibahara làm vậy bản đâu.

“Sao?”

“Hắn chỉ sờ mó trên lớp quần áo thể dục thôi. Thật mà! Em không cho hôn hít gì cả.

“Được rồi. Không cần nói thêm đâu...”

Hasumi xoa đầu con bé bằng cả hai tay.

“Á, dừng lại! Ha-su-min không biết đâu! Cái này kích thích đám con gái lắm!”

“Thế nên tôi mới làm! Tôi cũng cần liệu pháp giải tỏa căng thẳng một chút chứ!”

Hắn lấy hai tay vò tóc con bé rồi bù như đang gội đầu.

Miya khua tay, không thấy gì trước mắt nữa thì Hasumi đã đến chỗ chiếc Hijet ở bãi đỗ xe trả bằng tiền xu. Rabbit Punch ở ngay đây nhưng giờ còn quá sớm so với giờ hẹn, cứ đậu xe ở đây thì phí đội lên lắm. Do đó hắn quyết định tạt về nhà một chút, nhưng giữa chừng chợt nghĩ ra nên lại ghé vào trung tâm mua sắm.

Trước hết, hắn định hình lại bản phác thảo trong đầu.

Cột chống có thể dùng sào phơi quần áo ngoài vườn nên hắn sẽ gộp nhặt những món còn lại thôi. Đầu tiên là một ống thép đường kính 3,2 cm, cắt làm đôi thành hai đoạn dài 10 cm. Tiếp theo là một cây trúc đường kính 2,5 cm cắt thành khúc dài 30 cm, một cây trúc khác đường kính 6 cm cũng cắt thành khúc dài 100 cm. Rồi đinh, dây kẽm, keo dán, bạt, bộ đồ hàn, 15 m lõi dây điện, công tắc, cho hết vào giỏ. Hắn còn tìm thấy một thứ tưởng đâu không có là cái máy biến áp cỡ nhỏ.

Hắn vừa mua sắm vừa vô thức huýt sáo. Đó là giai điệu của bản “Moritat” trong “Vở opera ba xu”.

Chất đồng đồ mới mua lên thùng xe Hijet, Hasumi quay về nhà.

Đầu tiên, hắn dùng dao nata chẻ vào mép đầu cây trúc lớn thành một khe nứt, kẹp chỗ đó vào giữa thân cây trúc nhỏ rồi cố định chúng bằng đinh, keo dán và dây kẽm. Vậy là xong cây chống chữ T cao 100 cm, dài 30 cm. Tiếp theo hắn chẻ lõi dây điện làm đôi, lột bỏ vỏ nhựa cách điện rồi hàn mỗi đầu vào lòng một ống thép. Sau cùng, hắn quấn bạt lên thanh ngang của cây chữ T để che đi ống thép khi nhìn từ trên cao.

Giờ chỉ còn mỗi việc lắp ráp hệ thống vào cây sào phơi quần áo, nhưng giờ hẹn đã đến, hắn ngừng tay và lại chạy ra ga Machida. Hôm nay đi đi về về nhiều nên lần ra trận sau cùng này hắn sẽ cưỡi con xe đạp địa hình chuyên dụng để chạy trong nội ô. Xét theo luật an toàn giao thông, đi xe đạp thì dù có lái xe trong tình trạng say xỉn, chỉ cần dắt bộ trong khu vực thành phố là sẽ không bị bắt.

Đỗ xe ở bãi chuyên dụng rồi bước vào Rabbit Punch, Hasumi vô thức cười trong nước mắt bởi khách trong quán toàn những khuôn mặt quen thuộc.

“Á à, thầy Hasumi! Mời thầy sang đây!”

Cô Taura Junko có vẻ đã nhập cuộc sung mãn, mời chào với khuôn mặt đỏ lựng như mới tắm xong. Ngồi trên ghế hộp tựa lưng là thầy Sanada Shunpei dạy toán.

“Thôi ạ. Tôi làm loãng không khí mất.”

“Sao sao? Loãng cái gì, khách sáo quá vậy! Có mỗi chúng mình với nhau thôi mà...”

“Cô Taura hôm nay cao hứng ghê nhỉ! Là vì có thầy Sanada phải không?”

Hasumi nhìn sang Sanada mà nói.

“Không không, làm gì có!”

Sanada vừa ngại ngừng gãi đầu, vừa nháp môi vào cốc shochu. Năm nay 28 tuổi, Sanada thuộc lứa giáo viên trẻ nhất Shinko Machida. Với phương châm không để em nào bị bỏ lại, cậu ta nhận phụ đạo cho những đứa không theo kịp lớp, đồng thời làm cố vấn cho câu lạc bộ tennis bóng mềm. Thân hình mảnh khảnh, khuôn mặt búng ra sữa như thiếu niên, có lẽ vì vậy nên trên đấu trường bình chọn độ “hot” trước đám học trò, Sanada luôn chắc chân ở vị trí thứ hai, sau Hasumi.

“Nào, ngồi xuống mau, đứng mãi thế!”

Hasumi ngồi xuống vì bị Taura kéo tay. Ba người cùng ngồi thì hơi chật nên cơ thể họ có chút động chạm vào nhau.

Không ai nói gì, vậy mà chủ quán mang ly đá viên với khăn ướt ra, Taura liền rót shochu khoai lang như một con tàu phá

băng vào ly đá.

“Một... hai...ba... Cạn ly!”

Ba người họ cùng ly.

“Mỗi bên một anh... Thế này là sướng nhất!”

Cô nàng thở ra một câu lả lơi đến độ không ai nghĩ đây có thể là một giáo viên.

“Uống nhiều thế tí về ông xã mắng cho thì sao?”

Hasumi hỏi han, Taura liền chau mày.

“Ồi giời! Thế nào lão cũng nốc mềm người ra rồi.”

Ông xã Taura đã ngoài năm mươi, là trưởng phòng của một công ty lớn. Họ không có con.

“Thật đấy! Đêm nay phải uống hết mình đấy nhé!”

Sanada cũng say sưa khác thường, không những thế, bộ dạng cậu ta có gì đó lạ lẫm.

“Cậu sao thế? Có chuyện gì à?”

Hasumi hỏi cứ như đang hỏi thăm học trò.

“Chuyện gì thì gì, trường mình vẫn tệ hại nhất. Đừng nói là làm thầy, ngay cả tư cách làm người cũng không có, cái đám rác rưởi ấy, vậy mà vẫn chễm chệ đứng trên bục giảng... Thầy Hasumi có nghĩ vậy không?”

Chuyện này nói ra thì khó nghe quá. Động trời đấy chứ có phải thường đâu.

“À thì, chuyện cậu nói cũng không khó để hình dung.”

Hắn đang nhớ lại vụ Shibahara, đúng thế thật mà.

“Cùng là giáo viên trong tổ tôi đây, tôi còn thấy xấu hổ.”

“Cùng tổ cậu ư?”

Chắc không phải Shibahara rồi. Hasumi thử liệt kê tất cả khuôn mặt của tổ Toán trong đầu. Tổ trưởng Osumi Yasufumi thường được gọi là người có nhân cách cao đẹp nhất trường này, còn lại thì, một người có vấn đề đến mức ấy...

“Không lẽ cậu đang nói tới thầy Tsurii?”

Sanada ngược mặt lên, mắt lơ đãng.

“Phải! Anh cũng nghe được gì rồi đúng không?”

“À không, hình như ở lớp tôi thì tiết thầy ấy hơi chán.”
Hasumi kể lại chuyện đám Tadenuma phá phách tiết toán.

“Vậy sao, cũng đúng... Mà không, cái đó là dĩ nhiên rồi. Tôi thấy trong trường hợp này thằng Tadenuma không làm gì sai đâu.” Taura phản pháo.

“Ấy, tôi xin lỗi. Nhưng nói ở đây thôi rồi bỏ đi nhé... Thật sự thì tiết của thầy Tsurii có vẻ dở thật. Nhưng nói gì thì nói, đâu có ai đến mức gọi là ‘đám rác rưởi nhân cách không ra gì’ đâu hả?”

“Nếu chỉ là chuyện dạy học thì tôi đã không nói đến mức ấy. Đám ‘chuột chạy cùng sào’ bọn họ ai chả thế?”

Hasumi mới nhận ra trong Rabbit Punch lúc này có rất nhiều giáo viên sinh ra vào thời bùng nổ dân số. Hẳn thấy lạnh sống lưng.

“Nhưng... giáo viên mà như kiểu ăn của đút của mấy nhà buôn bán thì đáng lên án chứ?”

“Đút lót sao? Của nhà nào vậy?”

“Được rồi! Ta dừng câu chuyện này được không? Nhậu cho vui vẻ đi chứ!”

Taura nhẹ nhàng cắt ngang nhưng như bị thêm dầu vào lửa, Sanada lại càng nói tới.

“Một người giáo viên thất đức như vậy mà chưa bị đuổi việc, anh có biết tại sao không? Tôi vừa nghe được hôm nay thôi, lão Tsurii năm thóp được thầy hiệu trưởng nên mới uy hiếp được đấy!”

“Uy hiếp?” Hasumi sửng sốt. “Chuyện này là sao? Năm thóp hiệu trưởng là thế nào?”

“Cái đó tôi không rõ. Nhưng tôi vô tình nghe lỏm được chuyện bọn họ nói với nhau. Tsurii đòi đưa cái gì đó ra ánh sáng để uy hiếp thầy hiệu trưởng. Hơn nữa điều kiện lão đưa ra còn là chuyện liên quan đến thầy Hasumi đấy.”

Hasumi đặt cốc rượu đang cầm xuống bàn.

“Cậu có thể... nói tôi nghe rõ hơn một chút không?”

“Tôi không nắm chi tiết, hình như lão bắt phải làm gì đó với lớp anh. Giờ nghe anh kể chuyện tiết lão nát lắm thì tôi đã ngẫm ra rồi... Lời lão nói, xét theo ngữ cảnh thích hợp thì có thể hiểu là kêu cách chức anh đi, đến mức đấy đấy, dù thầy hiệu trưởng có phản đối rằng chuyện đó là không thể.”

Có chuyện như vậy diễn ra sau lưng tất cả mọi người, không một ai biết thật ư? Hasumi nghĩ mà lạnh gáy.

“Tôi nói thật, ở cái trường này, giáo viên đảng hoàng chỉ có anh với tôi còn gì? Giờ không còn anh thì còn ra thể thống gì nữa đây?”

“Ồ, tiếc nhỉ! Với thầy Sanada thì tôi chẳng được tính là giáo viên đảng hoàng à?”

Taura lù lù liếc sang Sanada.

“Không, tôi không có ý đó! Đúng ra cả cô Taura, cả thầy tổ trưởng Osumi, cả cô Hashiguchi nữa, bao nhiêu là giáo viên tốt. Nhưng nói tóm lại là, nói về nhiệt huyết đổi mới thì..” Sanada lắp ba lắp bắp.

Vừa lúc ấy, mọi thứ đột ngột rơi vào im lặng. Nhìn sang là thấy ngay Sonoda đang đứng ở cửa ra vào đảo mắt nhìn quanh. Vẫn trong bộ quần áo thể dục màu đen như ở trường, nhưng chỉ cần đứng đó thôi, sự tồn tại của anh ta cũng đủ gây áp lực lên khắp khu vực xung quanh rồi.

“Thầy Sonoda!”

Hasumi đứng bật dậy.

“Sanada, lần sau cậu kể tôi nghe chuyện này cho thông thả hơn nhé!”

“Được.”

Hasumi mời Sonoda vào một bàn trong góc quán. Câu chuyện của Sanada khiến hắn bị kích động, nhưng bây giờ phải tập trung vào vụ này trước đã.

“Xin lỗi thầy, tự dừng lại gọi to như vậy. Việc bên câu lạc bộ karate bận lắm nhỉ?”

“Không sao, cũng không phải chuyện to tát gì. Thời gian này vẫn chỉ cho ôn mấy bài cơ bản thôi.

Hồi sinh viên, Sonoda từng vô địch giải karate toàn quốc và hiện tại vẫn đang làm cố vấn cho câu lạc bộ karate.

“Vậy à! A... thầy uống gì?”

Hasumi tính toán rằng thay vì gấp rút đi vào chủ đề chính, hắn sẽ chuốc rượu trước và phá bỏ tâm lý phòng bị của đối

phương. Đầu tiên, nói theo ngôn ngữ của tâm lý học, cần phải tạo thiện cảm đã.

“Thầy Sonoda này... Theo thầy, thành tích trên nội dung võ phối hợp có phải là minh chứng của nhà vô địch không?”

Nói chuyện một lúc là biết ngay các kỹ thuật võ chính là sở thích chung của cả hai, cũng là đề tài hấp dẫn nhất giữa họ.

“Để tham khảo thôi chứ làm sao mà minh chứng gì được?”

Sonoda ngoạm một miếng thịt ngựa sống, vừa nói vừa ừng ực tu rượu shochu nguyên bản như uống nước. Bàn tay cầm cốc quá khổ so với dáng người, đầy chai sần, khớp ngón tay gỗ lên thành từng ụ.

“Đúng ra không ai nói được nhà vô địch là phải thế nào. Chỉ cần nắm được một kỹ năng nhỏ nhoi, tình thế có thể đảo ngược 180 độ ngay.”

“Đúng thật!”

“Nhất là khi đối thủ thiên biến vạn hoá về số lượng, mấy thế võ sát đất có khác gì đồ bỏ đi. Nói tóm lại, cũng như boxing hay judo, cái gọi là kỹ thuật phối hợp chẳng qua là tranh nhau mấy thế mạnh nhất mà luật cho phép thôi.” Sonoda trở nên hào hứng khác thường. “Với lại võ phối hợp gần đây cấm nhiều thế đặc trưng của đòn đâm đá quá. Luật phạm lỗi thì cấm cản, tấn công chỗ hiểm với chọc mù mắt như võ tự do thời đầu là được rồi. Cả đòn cùi chỏ trong tư thế nằm hay là đá vào mặt mà cũng không cho, lạ chưa? Nói chung là đòn đánh đầu, đòn mạnh nhất trong đâm đá, mà OK, thì trận đấu càng sớm KO^[*]!”

“Thế thì liễu quá... Chết người như chơi.” Hasumi thử nghiệm một câu phản biện nhẹ nhàng. “Như thầy nói thì đòn đâm đá bị làm khó dễ nhiều quá, nhưng thế võ sát đất cũng đâu ít đòn bị cấm đâu. Ví dụ khi đã nắm được cổ chân, vịn một phát thì đối thủ không trụ nổi được lấy một giây. Nhưng đòi vịn gối hay vịn cổ nhau thì lại khác rồi.”

“Ồ... thầy hiểu rõ ghê. Thầy cũng từng tập võ rồi à?”

“Tôi còn khuya mới được vậy. Xem thì thích chứ không có gan tập.”

“Vậy à? Thấy thầy có vẻ hiểu kỹ, tôi còn tưởng là một tay đánh hiểm kia.”

“Xin thầy thứ lỗi cho tôi vì nhận xét bằng con mắt ấy. Tôi là kẻ theo chủ nghĩa hoà bình từ trong xương tuỷ mà.”

Hasumi dang rộng hai tay, nhấn mạnh rằng mình không có ý gây chiến.

“Ừm... Mà thôi, người khác nghe có thể nghĩ mèo khen mèo dài đuôi, nhưng tôi muốn nhấn mạnh rằng chính ra karate mới là kỹ thuật võ mạnh nhất. Theo luật của những giải đấu đề cao thể lực võ sĩ như K1 hay UFC các thứ thì chắc không hiểu được sức mạnh của karate đâu, phải tới cảnh giới cao nhất là giết hay bị giết thật thì karate mới bắt đầu phát huy sức mạnh. Bởi karate không chỉ đơn thuần đề cao kỹ thuật cơ thể mà còn là cái đạo rèn luyện tinh thần thép cho con người.”

Không gian trong Rabbit Punch đã lắng xuống tự bao giờ, chỉ còn tiếng Sonoda văng vẳng. Cùng với đó, cuộc đàm đạo võ thuật cũng phát triển thành luận bàn về giáo dục.

“Đó là tinh thần tuyệt đối không ngã lòng, tuyệt đối không nao núng dù có phải đương đầu với khó khăn gì... Đó mới là thứ tôi muốn truyền cho học trò thông qua những bài tập luyện khắc khe.”

Đám giáo viên ngồi xung quanh nghe thấy vậy, hết thảy đều có vẻ cảm động, thì thầm nhỏ to với nhau, chỉ thiếu điều chưa vỗ tay hoan hô nữa thôi. Mỗi Hasumi là ngộ ra vấn đề.

Tất cả các môn võ nghệ, tất cả các kỹ thuật đánh, suy cho cùng chẳng phải đều để giết chết hoặc cướp đi khả năng chiến đấu của đối phương hay sao? Vậy có sao chúng lại biến tướng ở môi trường học đường, vốn là nơi giáo dưỡng nhân cách con người như vậy? Thật không thể hiểu nổi!

Nghĩ trong đầu vậy thôi chứ đương nhiên hẳn không nói ra ở đây, cũng chẳng có ý định nói ở đâu.

“Thầy Sonoda, thật lòng cảm ơn thầy đã cho tôi được tiếp chuyện. Thầy quả là người không thể thiếu với trường chúng ta, là nơi toàn trường đặt niềm tin ạ.”

Sonoda đặt cốc shochu xuống bàn, mở to mắt nhìn thẳng vào Hasumi.

“Tôi hiểu thầy muốn nói gì. Vậy nên tôi mới nhận lời mời đến đây hôm nay... Thế nhưng tôi sẽ không đi ngược lại với niềm tin của mình. Tôi không thể xin lỗi vì đã phạt đòn học trò được.

“Tất nhiên rồi ạ.”

Hasumi đáp lại không chút ngập ngừng.

“Hửm? Ý thầy là sao?”

Sonoda bất ngờ ra mặt.

“Vì lẽ đó, thầy không cần xin lỗi gì về việc đánh em Naruse cả. Đúng là trên lý thuyết thì việc đánh đòn học sinh hoàn toàn bị cấm, nhưng bọn trẻ con bây giờ nói mồm chúng có nghe đâu? Đó đâu phải là chuyện người thầy bộc lộ cảm xúc nhất thời? Đánh đòn vì đau đầu lo nghĩ cho chúng là cách thương cho roi cho vọt! Sau này bước trên đường đời, nhờ những roi vọt đó mà đứng vững trên đôi chân của mình, nhất định các em sẽ biết ơn thầy lắm.”

Sonoda gật đầu cương quyết.

“Tôi không biết là thầy lại nghĩ thế... À không, phải nói là tôi hoàn toàn đồng ý chứ.”

Ở đầu bên kia, Taura đang thộn mặt, há hốc mồm ra nhìn. Chuyện này trái ngược hoàn toàn với những điều Hasumi hay nói với học sinh nhỉ?

“Tất cả giáo viên chúng tôi đã để một mình thầy gánh thay phần roi vọt cần thiết rồi lại ung dung ra vẻ phản đối phạt đòn đấy thôi!... Chính tôi cũng phải xem xét lại bản thân mình.”

“Dưng mà... Chuyện đó... Anh Hasumi à!!!”

Sanada đang lú lẫm nói nhảm gì đó nhưng đã bị Taura lấy tay bịt miệng lại.

“Không đâu, tôi hiểu mà. Tôi cũng thấy may mắn vì hôm nay được biết suy nghĩ của thầy. Nhưng nếu vậy thầy định giải quyết chuyện đó thế nào? Thầy có nghe thầy hiệu phó nói chưa, phụ huynh Naruse khá là bảo thủ?”

“Vâng. Thế nên thầy Sonoda phải xin lỗi thôi ạ.”

“Cái gì?...” Trong mắt gã loé lên một tia nghi ngờ. “Vừa nãy thầy mới bảo không cần xin lỗi gì kia mà?”

Ngoài hai người bọn họ, cả quán đông cứng lại. Trong Rabbit Punch lúc này nhiệt độ như vừa giảm một lúc mười độ vậy.

“Vâng. Theo tôi thấy không cần xin lỗi về việc đánh em Naruse... Nhưng khiến em ấy bị thương lại là chuyện khác. Hasumi thần nhiên đáp. “Nếu là phạt đòn để dạy dỗ học trò trong trạng thái bình tĩnh chứ không phải để cơn giận làm mờ mắt, thì việc cân nhắc không làm học trò bị thương là điều hiển nhiên, đúng chứ?... Tôi xin lỗi phải nói thật, giáo viên chuyên nghiệp mà lại làm học trò rách đuôi mắt chảy máu là thế nào? Huống chi là cao thủ như thầy, tại sao lại ra đòn vớ vẩn như một thằng giẻ rách vậy, đến giờ tôi vẫn không thể thôi thối mắc đấy.”

Trong một giây sự im lặng điếng người bao trùm lấy không gian. Những người ở đó ai cũng nín thở theo dõi diễn biến tiếp theo.

“Bất đắc dĩ lắm mới phải nghe dân nghiệp dư gọi là ‘thằng giẻ rách’ đấy, nhưng thôi... sự thật đúng là thế thì biết làm sao!”

Sonoda cuối cùng cũng bật ra câu đáp lại, còn có mùi cợt nhả, mọi người lúc này mới vuốt ngực thở phào.

“Tôi định giơ tay tát vào đầu, nhưng đúng lúc đó Naruse muốn né hay sao mà đầu nó sượt qua, tay tôi đánh trúng vào khoé mắt. Âu cũng là do tôi non tay, cử động có chừng đó cũng không được.”

“Bình thường sắp bị đánh người ta sẽ cúi đầu xuống nhỉ? Đằng này lại ngửa ra sau như vậy, không hiểu bọn trẻ bây giờ làm sao nữa...”

Ihara Hisashi, giáo viên môn Cổ văn ngồi bên cạnh đang để lộ cảm xúc của mình. Tâm hồn ông thư thái, ôn hoà như gió xuân và như chính chuyên môn của ông vậy.

“Không đâu... tôi hiểu mà. Phải xin lỗi về chuyện làm Naruse bị thương thôi.” Thái độ của Sonoda quả thực hiên ngang và thanh cao đúng chất con nhà võ. “Có điều về chuyện phải phạt đòn, tôi vẫn giữ nguyên quan điểm.”

“Cảm ơn thầy” Hasumi gật đầu. “Tôi cũng rất mong lớp tôi sớm được quay lại học tiết thể dục của thầy. Bây giờ mọi thứ sắp loạn lên rồi.”

Ngửi thấy mùi thị phi, Sonoda nhướng cao đôi mày rậm.

“Do Shibahara à?”

“Vâng. Nhưng thôi, cũng không phải là chuyện để mang ra đây nói ạ.”

“Thế à? Vậy xem ra thầy phải nhanh chóng thu xếp ổn thoả đấy nhỉ!”

Sonoda vừa nói vừa siết chặt chiếc cốc bằng bàn tay to bè.

Hasumi thở phào trong bụng. Đến đây xem như đã tìm được đường hoà giải rồi. Tu cạm cốc shochu đã tan hết đá, hân hỷ thấy đói cồn cào.

* * *

Hôm sau, Hasumi, ông hiệu phó Sakai và Sonoda - ba người đến gặp bố Naruse Shunpei tại một văn phòng luật ở ngoại ô Marunouchi.

Luật sư Naruse Akio là một người đàn ông thấp bé, khoác lên mình bộ com-lê có vẻ cao cấp trông hao hao giống Woody Allen. Ngay cả khi chất vấn lỗi của nhà trường, ngôn từ của ông ta vẫn đầy tính tố tụng, tuyệt không thừa lấy một lời nào, đúng kiểu của một bộ óc nhạy bén.

Hasumi nhìn qua là biết ngay người này ghét nhất phí phạm thời gian. Ông ta kiếm ăn bằng thứ giờ công mà người lãnh đồng lương giáo viên không tài nào tưởng tượng nổi. Không nghi ngờ gì nữa, đây là kiểu “time is money” thứ thiệt, ngại dây dưa hơn mức cần thiết vào những việc chả ra sao. Nói cách khác, tuy là kẻ không đội trời chung nhưng chắc chắn không phải loại hay ăn vạ, ngược lại có thể dễ dàng tính đường kết thúc nhanh gọn với đối tượng này.

Bỏ qua hết thủ tục mào đầu thừa thừa, hẳn nhận trước trách nhiệm thuộc về chủ nhiệm rồi mở lời cho Sonoda. Đến lượt mình, Sonoda thẳng thắn nhận lỗi “khiến Naruse Shunpei bị thương”. Tiếp đến, hiệu phó Sakai một lần nữa bày tỏ rằng nhà trường rất lấy làm tiếc về sự việc lần này, cam đoan sẽ không để tái phạm và đề nghị một khoản bồi thường bao gồm cả tiền thuốc men. Như đã bàn trước với nhau, không ai biện minh lấy một lời.

Ông Naruse có vẻ đồng ý với phương án của họ, sắc mặt vẫn không đổi. Chắc ông ta cũng suy tính rằng có gây áp lực thêm cũng chẳng được gì. Ông ta gật đầu mấy cái, “Tôi hiểu rồi, mong nhà trường tiếp tục trông nom cháu,” rồi rời khỏi bàn hội kiến.

Họ ra khỏi văn phòng luật, nhìn đồng hồ thì mới có 15 phút kể từ lúc đặt chân tới đây.

Hasumi nghĩ bụng, nếu nghe lời ông hiệu phó đi thuyết phục Naruse để dụ bố nó thì đúng là tai hại rồi. Có khi còn chọc tức tay luật sư lão luyện ấy theo nghĩa đen cũng nên.

Quả nhiên, cứ phải thuyết phục Sonoda, phía được xem là chương ngại trước, đó mới là phương án đúng đắn.

Hiệu phó Sakai vỗ bộp vào lưng hắn, chắc muốn tỏ ý khen “làm tốt lắm”.

Sonoda cũng gật đầu với hắn. Đang ở ngưỡng có thể phải thôi việc, cuối cùng chỉ cần hứa miệng sẽ nghiêm túc chú ý là xong, gã nhìn hắn với ánh mắt biết ơn là đương nhiên!

* * *

Hasumi mở mắt.

Tiếng quạ cất lên.

Hắn co mình dậy khéo như con mèo, khẽ khàng bước ra vườn. Trên cửa chớp có một khe nhỏ đủ để nhìn ra bên ngoài.

Đưa mắt tới gần, hắn nhận ra bóng dáng ngoài kia.

Đây rồi! Hai con quạ khổng lồ đang đậu trên giá phơi quần áo.

Đã bốn ngày trôi qua kể từ khi Hasumi dựng cái cây tự chế kia. Lũ quạ tính cảnh giác cực cao, thấy có đồ lạ là tạm giữ khoảng cách, không đến gần. Lại còn thông minh như Hugin và Munin thì khả năng đoán biết ý đồ đối phương cao phải biết.

Nhưng chính vì thế hắn mới có thể lợi dụng ngược lại tập tính của chúng.

Hasumi đặt mấy sợi lông ác là chìa ra bên cạnh cái cây tự chế. So với quạ, ác là bé hơn hẳn, nhưng lông đuôi ác là dài đến hơn 20 cm theo đúng nghĩa đen nên gây được ấn tượng thị giác mạnh mẽ.

Hugin và Munin đã lảng tránh khu vực có lông đuôi ác là gần hai ngày nay. Tập tính của quạ là đề tâm và sợ hãi trước xác chết của đồng loại. Song đến ngày thứ ba, chúng có vẻ đã quan sát động tĩnh bên này và bắt đầu tiếp cận từ từ, ngay khi vô tình nhận ra thi thể có vẻ như không phải của đồng loại, chúng bứt luôn đám lông đuôi ác là vút đi, đồng thời vút luôn cả tâm lý phòng bị của mình.

Hugin lúc này đang đậu trên giá chữ T mà Hasumi chế tạo. Cái cây tự chế được buộc vào trụ của giá phơi quần áo bằng dây thép, cao hơn giá phơi một đoạn, và thái độ của Hugin như thể “đây là chỗ của bố mày, không cần nhiều lời”. Chắc là đoạn ống thép đường kính 3,2 cm to vừa phải với chân lũ quạ.

Ở phần trung tâm của cây tự chế nhô lên đầu thanh trúc bắt dọc của giá chữ T, vì vậy hai chân của Hugin phải bám vào hai ống thép ở hai bên. Hai ống thép này đang ở trong trạng thái cách điện nhờ lớp bạt cao su và mấy ống trúc.

Dây điện mắc vào hai đầu ống trúc được nối thành một đường dây qua khe hở trên cửa chớp dẫn vào trong phòng. Hasumi còn dùng máy tăng áp điều chỉnh dòng điện từ 100V lên 200V, sau cùng cho tiếp đất với tường bê tông. Trên dây điện gắn sẵn công tắc.

Hắn vừa trông chừng Hugin vừa mở công tắc.

Kết quả, nó bị điện giật.

Hugin mở há hốc, toàn thân đông cứng trong khi cánh vẫn đang giơ lên giữa chừng, sau đó co giật. Munin hốt hoảng kêu một tiếng thất thanh, lập tức đập cánh bay đi.

Hugin có vẻ cũng muốn kêu nhưng tiếng không bật được ra khỏi cổ nữa. Hai con mắt trắng dã đã hoá đục ngầu.

Loài chim kể cả đậu trên đường dây cao thế cũng không bị điện giật, nhưng người ta đã chỉ ra không phải do chúng cách điện tốt hơn người hay thú gì. Cho hai chân vào hai đầu mạch điện thì cũng tèo đời thôi. Chắc nó cũng muốn bay lên để thoát khỏi cái cây tự chế lắm, nhưng khi bị điện giật cơ bắp sẽ co quắp lại, sao có thể mở đôi móng vuốt đang quắp chặt theo ý muốn được nữa.

Cuối cùng, Hugin dựng đứng hết lông toàn thân, cơ thể bất động trong trạng thái phình lên, treo ngược xuống trên cành cây tự chế y như một con dơi. Rõ ràng nó đi đời rồi.

Hasumi ngắt công tắc đường dây điện mắc vào cây tự chế rồi mở cửa chớp bước ra vườn.

Xác con quạ rơi bịch xuống đất.

Ôi trời, hấn thâm nhủ, nhìn thế này mới thấy nó lớn thật. Con ác là không có cửa đem so. Công kênh thế này thì biết xử lý làm sao đây? Bỏ vào túi màu vàng đất như rác chầy được rồi đem vứt thì thế nào cũng bị hạch sách ngay.

Hấn tra thử trên mạng, cũng ra được vài bài hướng dẫn làm bánh hoặc món hầm từ thịt quạ, nhưng trông chả muốn ăn tí nào. Làm mỗi cho Momo có vẻ tiết kiệm ngân sách đấy, nhưng cho nó thì phải cho hamburger, không thì thôi, vậy là phải băm thịt quạ ra. Cái ý tưởng đó không vui chút nào.

Hasumi nhận ra hắn đang vô thức huýt sáo. Cái tật này mãi mà không sửa được.

Giai điệu vừa rồi là bản “Moritat” trong “Vở opera ba xu.”

CHƯƠNG 02

Kitagiri Reika đang định quay vào lớp, bỗng đứng sững lại. Người đang bước về phía này là Tsurii Masanobu, giáo viên môn Toán.

Ông ta lúc nào cũng thế, vô cảm như một pho tượng địa tạng, mắt nhìn thẳng về phía trước, không chút lung lay. Hơn phân nửa thời gian trong một năm, ông ta gắn liền với bộ trang phục gồm áo vest xám cũ nát khoác ngoài sơ mi trắng và cái quần lụng thụng màu nâu đen. Sở điểm danh kẹp dưới nách, đầu cúi thẳng về phía trước chầm chậm bước đi, trông ông ta không khác gì một con rô bốt.

Năm ngoái, khi Reika mới vào trường, vai áo vest của ông Tsurii thường hay dính đầy bụi phấn, bởi ông đã trở thành đối tượng của cái trò đùa nghịch cũ rích: vừa mở cửa phòng giáo viên là bông lau bảng bồ nhào xuống. Ngay sau đó trường cấp ba Machida thuộc Học viện Shinko đã đồng loạt bỏ dùng bảng đen, chuyển qua bảng trắng, trò đùa nghịch kia cũng tự nhiên biến mất.

Từ cửa lớp 11/5, Higashide, một thằng ưa xỏ lá, bước ra và bắt chước động tác của mấy tay ném bóng chuyên nghiệp, ném một cục giấy về phía Tsurii. Viên đạn giấy ngoạn mục đâm vào đỉnh đầu ông ta và nảy lên một cái. Những tràng cười rộ lên từ trong đám học trò đang nhô đầu khỏi cửa xem, nhưng ông Tsurii vẫn giữ nguyên điệu bộ mà bước đi, cứ như thể đầu óc ông không phân biệt nổi mọi chuyện đang diễn ra nữa vậy.

Reika nhú mày, nhưng vì không muốn dây vào, nó chỉ hơi cúi đầu xuống, định lướt qua Tsurii luôn. Bình thường ông ta sẽ không có bất cứ phản ứng nào khi được ai cúi chào, thế mà không hiểu sao đúng lúc này Tsurii lại nhìn sang nó. Hai con mắt ti hí nhìn xuyên qua đôi kính gọng sắt đang động đậy, tròng đen nhỏ đến bất thường, ánh mắt thì sắc như mũi khoan.

Reika run rẩy cup mắt xuống.

Phân biệt đối xử với một người chỉ vì bề ngoài của họ là điều nó ghét nhất. Huống hồ còn có tin đồn thầy Tsurii bị bệnh tâm lý, đến trường mà không uống thuốc điều trị trầm cảm trước là không lên lớp nổi. Cười cợt, bắt nạt một người như vậy quả thật là hành vi không thể tha thứ.

Nhưng trong trường hợp ông Tsurii thì chuyện lại hơi khác rồi. Trục giác mách bảo Reika như vậy.

Thỉnh thoảng, có những lúc ông ta giống như không còn cảm giác buồn khổ gì, dù có bị đám học sinh đem ra làm trò cười đến đâu.

Nó cảm thấy như con người này đã chìm trong đáy sâu tuyệt vọng đến mức không ai tưởng tượng nổi. Có lẽ vì vậy nên

thường ngày, ngay cả việc dùng tâm sức cho sinh hoạt đời sống cũng quá khó khăn với ông.

Vì thế lại càng không thể nổi giận với Tsurii được. Đó là lời cảnh báo đáng sợ phát ra từ tầng sâu vô thức trong nó.

Trong trí tưởng tượng của Reika, thầy Tsurii như một con cá sấu khổng lồ ẩn dưới lớp bùn, mắt nhắm nghiền, bất động giả chết. Đám ruồi nhặng bâu quanh thì không đếm xỉa, nhưng đúng thời khắc cuồng nộ không ai đoán trước được, con cá sấu sẽ há cái mõm rộng khủng khiếp ra tấn công con mồi...

Dĩ nhiên đó chỉ là ý tưởng điên khùng nó tự vẽ ra không hơn không kém. Từ xưa nó đã hoàn toàn ý thức được chuyện mình hay tưởng tượng quá nhiều đến mức nào.

Thế nhưng chuyện xảy ra vào năm lớp sáu đã thay đổi tất cả. Hồi ấy, Reika có một nỗi kinh sợ khó tả trước một ông thầy tuổi trung niên được tất cả mọi người tin tưởng. Ông ta nhìn bọn nó bằng ánh mắt lạ lẫm... Đó là lời cảnh báo phát ra từ trong vô thức sau khi tổng hợp rất nhiều điều nhỏ nhặt hay bị người ta bỏ qua như một ánh mắt thoáng qua, thái độ hay cảm xúc trong giọng nói...

Từ bố mẹ cho đến những người xung quanh, không một ai hiểu cho nỗi sợ của Reika. “Một người thầy nhiệt tình và hiền hậu như vậy, sao con có thể nghĩ về thầy kiểu ấy? Nếu thấy nghi ngờ thì có chẳng là do tâm hồn con méo mó rồi đấy. Phần đông mọi người đều nói với nó như vậy.

Thế nhưng chẳng bao lâu sau, ông thầy ấy đột nhiên bỏ nghề. Lý do bọn học sinh được nghe chỉ là mấy lời mơ hồ về chuyện cá nhân của thầy. Nhưng nguyên nhân thực sự đã sớm

lan truyền ra. Chân tướng thật sự của người thầy lão làng khiến ai cũng ngợi khen hoá ra lại là một kẻ phạm tội ấu dâm đồi bại nhất. Bắt những bé gái phải hiến thân cho mình chính là lý do duy nhất khiến hắn tiếp tục theo đuổi nghề giáo lâu như vậy. Hai đứa bạn cùng khối của Reika, nghe đâu là con mỗi của hắn, đều đã chuyển trường từ lúc nào.

Bấy giờ Reika mới ngộ ra.

Trường học không hề là thiên đường bảo vệ trẻ em, mà là nơi diễn ra cuộc chiến sinh tồn dựa trên nguyên tắc cá lớn nuốt cá bé. Để sống sót bình an qua cuộc chiến này cần có vận may bẩm sinh, hoặc có trực giác mau chóng đánh hơi được hiểm nguy đang tới, không thì phải có khả năng đánh đấm để ít nhất là bảo vệ được chính mình. Thứ Reika được trang bị chắc chỉ có mỗi trực giác này mà thôi.

Khi Reika vào trường này, trực giác của nó đã gióng lên hồi chuông cảnh báo ngạt ngào trước bốn giáo viên. Trước đây chưa khi nào lại nhiều như vậy nên thời điểm đó nó sợ muốn tắt thở, đến độ đã nghiêm túc nghĩ đến chuyện chuyển trường.

Đầu tiên là thầy Sonoda dạy Thể dục.

Con người này sống với một mục tiêu quái đản là tinh thông hết mọi kỹ thuật đánh đấm. Điều này nhìn vào là biết ngay. Nó chẳng thể hiểu nổi vì sao ông ta có thể đam mê mãnh liệt như vậy, nhưng không phải thứ cơ bắp toả ra dòng nhiệt huyết đến tàn bạo hay nắm đấm khổng lồ đầy vết chai sần khiến nó sợ hãi, mà chính niềm tin mãnh liệt rằng nếu cần thiết ông ta có thể giết người bằng tay không mà không chút do dự mới làm nó run rẩy. Một giáo viên của nước Nhật hoà bình giữa thế kỷ 21

lại mang tinh thần không khác gì võ sỹ thời chiến quốc, cái sự lỗi thời đó khiến nó thấy, còn hơn xa cả ác cảm, phải là sợ đến rụng rời tay chân.

Một giáo viên Thể dục khác là Shibahara, một tên nhãi nhép so với Sonoda, nhưng xét về độ nguy hại trước mắt lại nguy hiểm hơn bội phần. Trong cái hộp sọ có mảnh trán ngắn tũn như khỉ ấy, chắc không có gì khác ngoài những dục vọng bản thủy và dã tâm tàn độc muốn hành hạ người khác. Tư cách đốn mạt của hắn ai nhìn vào cũng thấy ngay, thế mà còn làm giáo viên được, chắc phải có lý do gì bí hiểm lắm mới giải thích nổi. Giờ quan trọng nhất là không ngừng chú ý, đừng để phát sinh bất cứ mối liên hệ nào với tên này.

Đối với hai kẻ trên, tuy mức độ có khác nhau nhưng chắc chắn cảm giác của Reika cũng là cảm giác chung của những học sinh khác. Thế nhưng, nỗi sợ hãi trước hai kẻ còn lại thì không một ai hiểu cho nó.

Nó chỉ kể chuyện Tsurii đáng sợ thế nào với duy nhất một người. Đó là Onodera Fuko, bạn thân từ hồi cấp hai của nó.

Fuko là kiểu người sáng láng ai cũng quý, so với đứa kén bạn bè như Reika thì tính cách cả hai đúng là một trời một vực. Vậy mà chúng nó lại hợp gu từ lần đầu gặp mặt và nhanh chóng chơi thân với nhau. Những lúc hai cái đầu nắm chụm vào to nhỏ thì thảo, ai cũng bảo là trông như chị em sinh đôi ấy. Nghe Reika phân trần, Fuko hình như tưởng Reika đang đùa rất ra trò, nó nhe hàm răng trắng tinh đều đặn, sẵn sàng cho một tràng cười nổ ra. Nhưng khi biết Reika đang nghiêm túc, Fuko liền nhúu mày lo lắng.

“Chà, ghê thì đúng là ghê thật, nhưng mà đừng nghĩ quá lên. Mà thật sự nghĩ lão Tree toan tính được gì à?”

Tree là biệt danh của ông Tsurii.

“Tao không biết nữa, nhưng mà.”

“Nói như mà thì ông Mèo ám còn đáng sợ hơn ấy. Trời ơi, chỉ nghe ông ta cất tiếng cười tao đã nổi hết da gà.”

Fuko giả bộ run rẩy, răng va lập cập vào nhau.

“Thầy Nekoyama thì vô hại.”

“Và cũng vô tích sự!” Reika thầm bổ sung trong đầu.

“Tao không biết phải giải thích thế nào, nhưng thầy Tsurii không phải như mọi người thấy đâu... Fuko à, mà nhất định không được chọc giận ông ta đấy.”

Fuko trông nghi ngờ ra mặt, nhưng chỉ cần nhớ lại trực giác sắc bén của Reika, cái nhìn của nó về Tsurii chắc đã thay đổi ít nhiều.

“Hmm. Mà nói mới nhớ, lão Tree thỉnh thoảng lại ghi ghi chép chép cái gì ấy nhỉ? À, mà có biết tụi nó đồn là đứa nào xấu xược sẽ bị lão cho điểm thái độ không? Gì đâu mà phang cho người ta toàn điểm kém!”

“Cái đó chắc là thật”

Reika cảm thấy có đồn thể cũng không sai đi đâu. Có lẽ nào... ông ta chắc không phải đang góp nhặt cốt truyện cho trang blog của mình đâu nhỉ?

“Hả? À... thật ra có một chuyện kinh dị về trường mình nói là, nếu con số điểm kém chạm đến giới hạn thì sẽ có chuyện khủng khiếp xảy ra. Nhưng mà Tree thì học sinh có la ó đến đâu cũng chẳng nổi điên lên, dạo này cũng không nói mấy câu tổng

sỉ vả nữa... So với lão ấy, tao thấy chuyện này hấp dẫn hơn này: hôm trực đêm Mèo ám đi loanh quanh trong trường giữa đêm tối, có hàng trăm hồn ma mèo bám theo sau ông ta, vừa đi vừa kêu ngoao ngoao! Mấy đứa sinh hoạt câu lạc bộ kể đấy, bọn nó về khuya nên đã tận mắt chứng kiến.

* * *

Chuyện về người sau cùng, ngay cả bạn thân như Fuko nó cũng không dám kể.

Dù chỉ ám chỉ rất mơ hồ thôi, nó sẽ khiến Fuko nổi cơn tam bành lên mất. Mà không chỉ Fuko, phần đông đám con gái lớp này, dẫn đầu là những đứa thuộc câu lạc bộ giao tiếp tiếng Anh, đều là tín đồ cuồng nhiệt của Hasumi cả.

Reika cũng không phải mang thành kiến từ đầu với giáo viên tên là Hasumi Seiji. Đúng ra mới đầu hình ảnh một người thầy tốt trong lòng học sinh, nhanh nhạy và sáng láng còn in dấu trong ấn tượng của nó hơn.

Chỉ là khi nhìn thấy người này đảm nhận khối 10 trong ban chủ nhiệm và xử lý quyết liệt rất nhiều vấn đề, nó bị bủa vây bởi một cảm giác kỳ lạ.

Hắn có thể nhìn thấu lời nói dối của người khác sao?

Lần đầu tiên Reika tự vấn như vậy là lúc có hai đứa trong lớp cãi cọ chuyện có ăn cắp tiền của nhau hay không. Đứa bị nghi ngờ chối quyết liệt, nhưng không biết có phải vì nó từng có tiền án ăn cắp vặt hay không mà mọi người đều nhìn nó như kẻ phản diện.

Trong khi đó, Reika lại có linh cảm nó vô tội.

Và rồi Hasumi cũng nhanh chóng đi đến kết luận như vậy. Không hề giả đồ quan tâm tin tưởng cho đúng phép của nghề giáo, không biết vì sao hắn lại tỏ ra rất chắc chắn.

Ngay sau đó, số tiền tưởng đã mất bỗng xuất hiện, kết luận cuối cùng là đứa kêu mất tiền đã hiểu lầm và sự tín nhiệm của mọi người đối với Hasumi cũng tăng lên đáng kể sau vụ này. Reika thì ngược lại, cách nó nhìn người ấy đã pha đầy sự nghi ngờ.

Thầy Hasumi có vẻ đúng là có năng lực nhìn thấu tâm can người khác như thể đọc vị được họ, nhưng không hiểu sao nó lại không thấy người này giống đồng loại của mình. Đó là một cảm giác lẩn cẩn rất khó tả.

Trong lúc nghĩ ngợi xem tại sao lại thế, một suy nghĩ rùng rợn ngo ngoáy ngóc lên trong đầu nó.

Hai người như hai thái cực cũng có thể có điểm chung mà, nên biết đâu đấy, tuy khác nhau một trời một vực, Hasumi cũng đoán biết được gian dối như nó?

Phần đông những người đi guốc trong bụng kẻ khác sẽ sống dạt dào tình cảm. Bởi có thể đồng cảm sâu sắc cho người khác, họ thường hình dung được trong lòng đối phương biến chuyển thế nào. Nhưng với Hasumi, Reika lại có cảm giác trái ngược hoàn toàn. Hắn nhìn ra một lời nói dối vì nó đã quá quen thuộc với hắn, và chính vì không có chút đồng cảm nào với kẻ đang bị nắm thóp, hắn mới đứng đưng không chớp mắt như vậy.

Chỉ cần nghĩ đến đấy thì mọi sự giả dối đã phơi bày ra cả.

Từ nụ cười dịu dàng luôn nở trên môi, cử chỉ âu yếm luôn thể hiện với đám học trò cho đến những lời nói và hành động xả thân.

Người giáo viên chủ nhiệm đó đang là thực thể khó hiểu nhất đối với Katagiri Reika lúc này.

Reika lướt qua ông Tsurii, quay về lớp, vừa ngồi vào chỗ của mình thì một đứa con gái đứng ra ngay trước mặt. Ngược lên, nó thấy một người ngoài dự đoán đang khinh khỉnh nhìn xuống nó.

“Ra ngoài đi.”

Yasuhara Miya hất hàm rồi đi vọt ra ngoài. Không còn cách nào khác, Reika đành phải theo sau.

Miya đi dọc hành lang rồi vào nhà vệ sinh nữ. *“Nó vừa từ trong đó ra cơ mà?”* Reika nghĩ bụng.

Miya vừa bước vào, đám con gái đang đứng túm tụm nói chuyện rôm rả lập tức im bặt. Bọn nó đều là học sinh lớp 10.

“Bọn mày ra ngoài!”

Miya hất hàm với vẻ mặt hiểm ác, đám con gái liền vội vã tháo lui.

Giờ chỉ còn hai đứa với nhau, nó bèn đến cạnh bồn rửa mặt, bắt đầu đưa tay chỉnh lại tóc tai như thể đã quên mất sự tồn tại của Reika.

“Ừm... Miya?”

Reika ngẩn ngại lên tiếng, định hỏi vì sao lại gọi mình vào đây.

“Mày phải không?”

Miya hỏi với giọng điệu tế nhị, mắt vẫn dán vào gương.

"Hả?"

"Tao hỏi lần cuối. Là-mày-phải-không?"

Reika nuốt nước bọt. Ý đồ phía sau câu hỏi đã rõ như ban ngày. Chỉ có thành thật thừa nhận hết mọi chuyện mới có thể tránh chọc giận Miya.

Miya nhìn thẳng vào mặt nó.

"Hừm. Giờ nghĩ lại càng thấy ngu người hơn, sao mày dám làm vậy?"

Miya từ từ tiến lại gần Reika, mặt đối mặt, nở một nụ cười khiến người ta phải rùng mình. Rõ là chiều cao xấp xỉ nhau, khuôn mặt vô cùng khả ái, nhưng thứ áp lực toát ra này không giống một đứa đồng niên với nó chút nào.

"Rồi, một đứa không liên quan gì tới tao như mày, tại sao dám đi mách lẻo với Ha-su-min?"

"Tôi xin lỗi, tôi không có ý xấu..."

"Được rồi, nói tao nghe lý do."

Miya lạnh lùng cắt lời.

"Vì tôi không thể tha thứ cho hành động của Shibahara."

"Ồ? Không thể tha thứ cho hành động gì?"

Miya áp sát mặt nó. Reika cụp mắt xuống.

"X... xâm hại."

Bất thành linh Reika bị tóm tóc rất mạnh, đầu giật ngược lên.

"Đừng hé mấy từ đó ra khỏi miệng thêm lần nào nữa! Tao còn nghe được tao sẽ đánh chết mày."

"Ừ... Tôi biết rồi."

Nhìn sát mặt Miya ở khoảng cách rất gần, Reika thở phào trong bụng. Nó cảm nhận được Miya thật ra không tức giận đến mức ấy.

“Thôi được rồi. Lần này mọi chuyện đều ổn cả nên tao phá lệ tha cho mày. Nhưng lần sau mà còn tự ý tái phạm thì mày biết rồi đấy.”

Miya buông đầu tóc Reika ra nhẹ đến bất ngờ. Nếu bình tĩnh quan sát, có thể thấy khoé môi nó còn đang thả lỏng, có khi bảo tâm trạng nó đang tốt cũng không ngoa. Reika đánh bạo hỏi:

“Yasuhara... Cậu ổn chưa?”

“À, xong rồi. Cho nên mày quên hết đi nghe chưa?” Miya đáp lại như quát. “Và từ nay đừng tiếp cận Ha-su-min thêm nữa, hiểu chưa?”

“Ừ.”

Miya vút lại một cái liếc nhìn ngẩn ngủ rồi ra ngoài như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Reika vừa ra khỏi nhà vệ sinh, hai thằng con trai đứng gần đó lập tức phóng như bay tới.

“Reika! Có sao không?”

Hayami Keisuke lo lắng hỏi han. Nó cao lớn, gò má cao mà cằm nhọn. So với những đứa con trai cùng tuổi, khuôn mặt nó phẳng phất nét trưởng thành, có lẽ vì thế mà nhiều đứa con gái thường tự nhận là “fan ngầm” của nó.

“Không. Hai người sao vậy?”

“Có đứa trong lớp chạy tới báo tin Reika bị Yasuhara kéo vào nhà vệ sinh. Cậu có bị đánh không vậy?”

“Không, tớ ổn mà.”

Trống ngực Reika vẫn còn đập thành thịch nhưng nó cuối cùng cũng trấn tĩnh lại rồi.

“Tụi này không vào nhà vệ sinh nữ được, nhưng cũng tính trước là nếu nghe thấy bất cứ tiếng la hét nào thì xông vào ngay.”

Nagoshi Yuichiro nhẹ nhõm kể. Nó có khuôn mặt tròn trịa phúc hậu, thân hình thì phải nói là béo núc ních.

Keisuke và Yuichiro là bạn cùng lớp năm lớp 10 với Reika. Hai đứa nó tương phản từ tính cách cho tới ngoại hình, nhưng nghe nói thân nhau lắm vì cùng trong hội mê bóng đá futsal. Trong lớp, hai thằng ngồi hai bên Reika, lúc nào cũng chồm qua nói chuyện với nhau. Thế là những lúc bị cuốn vào câu chuyện, Reika cũng hay xen vào, rồi không biết từ lúc nào bộ ba bao gồm cả Reika đã thành một hội. Riêng Keisuke chọn khối tự nhiên nên lên lớp 11 được chuyển sang lớp 11/1, còn Reika với Yuichiro chọn khối xã hội nên may phước (?) thế nào lại học lớp 11/4 với nhau.

“VẬY Yasuhara kéo Reika vào đó làm gì?” Keisuke hỏi.

“Không có gì đâu. Các cậu đừng hỏi nữa, chuyện con gái ấy mà...”

Không phải nó sợ Miya mà đúng hơn là không muốn cho bọn con trai nghe chuyện này.

“Chuyện con gái à... Là sao, tớ chả hiểu gì cả.” Keisuke thở dài. “Cậu không muốn nói thì thôi vậy, nhưng lúc nào thấy căng quá thì phải bảo bọn này ngay đấy!”

“Ừm. Cảm ơn cậu.”

Reika nhìn hai đứa con trai đầy biết ơn. Nó biết rằng vào lúc hiểm nguy, hai đứa này nhất định sẽ tới cứu nó.

“Nhưng căng nhất bây giờ là Keisuke mà nhỉ?”

“Cái gì trời... Không biết cậu đang nói gì luôn.”

Keisuke nhú mày, khoanh tay lăm bằm trong miệng.

“Cunning[*]! Thi giữa kỳ lần này cậu lại thế nữa chứ gì?”

“Đồ ngốc. Nói gì vậy hả? Linh tinh!”

Keisuke hốt hoảng định bịt miệng Reika. Reika nhanh nhẹn né ra khỏi tầm tay nó.

“Cậu có thôi đi được không? Đến bên lớp tớ còn biết chuyện, chúng tớ vụ này đã lan truyền ra bên ngoài ghê lắm rồi đấy.”

“Chúng tớ gì mà chúng tớ... À, ‘cunning’ chỉ đơn giản là ‘đầu óc nhanh nhạy, xảo quyết’ nhé Miss Katagiri! Trường hợp gian lận trong thi cử hay examination thì gọi là ‘cheating’!”

Keisuke bỗng quay ngoắt, to mồm la ầm lên. Mấy đứa con gái qua lại vẫn vờ trên hành lang liền quay sang nhìn, vừa cười khẩy vừa rù rì với nhau.

“Có phải chuyện cười đầu hả?”

Reika nhăn mặt. Việc Keisuke bắt chước thầy Hasumi chẳng hiểu sao khiến nó không thoải mái.

“Nhưng Keisuke cũng lắm trò ghê! Làm mấy chuyện đó chả để làm gì.”

Yuichiro thắc mắc. Bản thân Keisuke dù có chơi bời đến đâu cũng chưa bao giờ lọt khỏi tốp đầu về thành tích học tập. Gian lận ở đây chỉ là trò chơi để nó chỉ bài cho nhiều người nhất có thể, để rồi làm lơ hết chuyện điểm số, thi cử mà thôi.

“Thật đấy chứ. Sao, mày muốn cải tổ giáo dục hả?”

Keisuke phì cười.

“Cải tổ cái đầu mày... Mày rơi từ cõi nào xuống vậy?”

“Chứ sao mày lại làm vậy?”

“Chả sao cả, tại tao rảnh quá thôi.

Keisuke thản nhiên đáp.

* * *

Hôm ấy dạy xong giờ ở lớp đầu tiên là trống tiết nên Hasumi chở theo một bao rác trên thùng xe Hijet, sau đó mang tới phòng đạo cụ môn Sinh.

“Thầy Nekoyama, tôi mang quà kỷ niệm đến đây.”

Trông thấy xác con Hugin được Hasumi lôi từ trong bao rác ra, Nekoyama mừng rỡ ngoài sức tưởng tượng.

“Cái... Cái này... Siêu phẩm! Đẹp tuyệt! Hơn nữa, kích thước này, dù là quạ mỏ to đi nữa cũng phải thuộc hàng cực đỉnh mới được thế. Ừm... Đây nhất định sẽ là kiệt tác trong sổ tiêu bản xương của tôi! Có thật là tôi được lấy nó không?”

“Tất nhiên rồi. Tôi phải cảm ơn mấy sợi lông đuôi ác là thầy cho hôm trước chứ!”

Thầy có bảo không cần tôi cũng để lại đây ấy chứ...

“Xem cái mỏ cứng chưa này! Thật là... sướng rơn hết cả người! Ahihihihihhi! Á à, quạ tưởng như ở đâu chả có, nhưng xác quạ thì không dễ mà kiếm được đâu. Không khéo từ vụ này ta lại còn viết được cả sách, như kiểu ‘Tôi đã tìm ra xác quạ như thế nào?’ cơ!”

Hasumi đã dự trù sẵn một câu trả lời quấy quá về cách thức có được xác con quạ, nhưng Nekoyama có vẻ đắm chìm trong món quà bất ngờ lắm rồi nên không may may biểu lộ chút nghi ngờ nào.

Bỏ lại sau lưng Nekoyama say sưa như con mèo hoang, Hasumi đi tới phòng y tế.

“Ô kìa, thầy Hasumi!”

Taura Junko ngẩng mặt lên khỏi màn hình máy tính. Mới tiết đầu nên chắc chiếc giường trong góc phòng không có đứa học sinh nào.

“Hình như không phải anh đến gặp tôi nhỉ?”

“Vâng. Cô Mizuochi đâu ạ?”

“Ôi, ghen tị thế cơ chứ! Gái còn xuân thế có được không đấy?”

Taura ngắt vào bấp tay hần. Cứ tưởng là véo hờ, ai ngờ hần bị cô ả véo cho một cái ra trò.

“Đ... đau! Cô làm sao thế? Làm gì có chuyện ấy!”

Rủi thay đúng lúc đó thì Mizuochi Satoko, chuyên viên tư vấn của trường, không biết từ đâu đã quay lại. Trông thấy Hasumi và Taura lúc này như thể đôi uyên ương dỗi hờn bị bắt gặp tại trận, cô đỏ cả mặt lên.

“Cô Mizuochi! Tôi có chút chuyện muốn hỏi cô, có được không?”

Hasumi cố hết sức để lấy lại vẻ nghiêm túc mà nói.

“Hả...?”

Phản ứng của Mizuochi Satoko chậm mất một nhịp nhưng cô vẫn rút tài liệu trong ngăn tủ ra theo đề nghị của Hasumi.

Họ đến ngồi tạm ở bàn tiếp khách trong góc phòng y tế, cố ý không để tâm đến ánh mắt đầy ý nhị của Taura.

“Em Tadenuma và Maejima à?... Ừm... Đây rồi! Tuy tôi cũng không biết chúng có ích được đến đâu đâu.

Satoko đưa mắt nhìn xấp bài kiểm tra tâm lý đã thực hiện trên đám học trò năm vừa rồi.

Mỗi tuần cô chỉ làm ở trường hai ngày. Công việc tư vấn tâm lý của cô, cũng giống như Hasumi, mới bước sang năm thứ hai.

“*Lông mi dài ghê!*” Hasumi nhủ thầm. Với mái tóc ngắn gọn gàng cùng lớp trang điểm nhẹ này, khuôn mặt cô trông như một nữ sinh, nay mà mặc áo trắng nữa thì có bảo là học sinh trong trường cũng chẳng ai cãi được. Tốt nghiệp thạc sỹ tâm lý lâm sàng từ trường đại học quốc gia nên dù là lính mới trong vai trò chuyên viên tâm lý, cô này nhất định phải hai mươi tám, hai mươi chín gì rồi...

“Thầy Hasumi?”

Satoko ngẩng mặt lên, nhìn sang Hasumi với ánh mắt đầy hoài nghi. Hắn bưng tỉnh.

“Vâng, tôi đang nghe đây.”

“Nói thực lòng tôi cũng rất băn khoăn. Một phần tôi có trách nhiệm phải giữ bí mật, phần nữa tôi không rõ kết quả kiểm tra tâm lý thực hiện trên học sinh có được phép sử dụng cho mục đích của nhà trường hay không.

“Tôi hiểu nỗi lo của cô, nhưng tôi cũng mong cô hiểu cho rằng, với tôi, trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng cần nghĩ cho học sinh trước nhất. Hiện nay, lớp 11/4 đang có dấu hiệu xuất hiện nhiều vấn đề nan giải... Mà không, có lẽ những vấn đề đó đã tồn

động khắp nơi rồi, chỉ là giáo viên chúng ta chưa nhận ra mà thôi.

Satoko im lặng gật đầu. Chắc là công việc tư vấn đã rèn cho cô thói quen lắng nghe chu đáo câu chuyện của người khác.

“Tôi e là những em đang gặp rắc rối cũng rất muốn tâm sự với chúng ta, nhưng nhiều đứa trong số chúng lại không thể diễn tả hết bằng lời tâm tư của chính mình, cô thấy có phải không?”

“Quả thật tôi cũng có cảm giác đám trẻ con bây giờ khó biểu đạt mọi chuyện bằng ngôn từ. Có vẻ như chính chúng cũng không ý thức được rõ ràng vấn đề của mình trước khi trình bày với người khác thật.”

Satoko loạch xoạch sắp lại chồng bài kiểm tra tâm lý rồi để lên bàn. Dường như cô đang muốn kết thúc cuộc hội thoại này càng nhanh càng tốt.

“Nghe nói năm ngoái Maejima rất hay tới phòng y tế, từ học kỳ đầu cho đến khoảng giữa kỳ hai, không biết cậu ấy có từng được cô Mizuochi tư vấn cho lần nào chưa?”

“A... Cũng bốn, năm lần gì đấy?”

“Vì chuyện gì thế?”

“Câu hỏi này tôi không thể trả lời được.”

Satoko thẳng thừng từ chối.

“Tôi cũng được nghe kể lại là từ cuối học kỳ 2 trở đi, tần suất Maejima xuất hiện ở phòng y tế giảm hẳn. Chắc từ lúc đó việc tư vấn cho cậu ấy cũng gián đoạn nhỉ?”

“Vâng.”

“Vậy chuyện cậu ấy gặp phải đã giải quyết xong cả rồi sao?”

Satoko ngẫm nghĩ đôi chút.

“Cái đó thì tôi đây không đoán được rồi.”

Quả nhiên tâm lý phòng bị rất cao. Hẳn phải tìm cách khác!

“Thật ra, một trong những vấn nạn đang xảy ra ở lớp 11/4 hiện nay là bạo lực học đường. Tôi thấy nếu không nhanh chóng tìm mọi cách can thiệp thì nguy mất. Cũng may là mới bắt đầu năm học chưa bao lâu nên từ giờ vẫn có thể tìm cách giải quyết. Nhưng nếu để lỡ mất thời điểm thích hợp để giáo dục các em, có khả năng sau này sẽ không cứu vãn được nữa”

Satoko nhú mày, rõ là đang tập trung hơn hẳn.

“Những người có liên can trong vụ bắt nạt là Tadenuma và Maejima ư?”

“Vâng. Nhưng cả hai đều không nói với tôi nửa lời. Tôi không thể lần ra manh mối để làm sáng tỏ vụ này được nên mới muốn xem thử bài kiểm tra tâm lý có tiết lộ hồ sơ cá nhân của hai đứa nó.”

Dao động rồi! Rõ là đang phân vân, một cú hích nữa là được!

“Nhưng mà kết quả kiểm tra tâm lý liệu có giúp gì trong giải quyết vấn đề bạo lực học đường không đây...”

“Đương nhiên có xem kết quả kiểm tra đi nữa thì tôi cũng không đủ kiến thức để hiểu được. Vì thế tôi rất muốn xin lời khuyên của cô Mizuochi dưới góc độ của nhà chuyên môn nữa.”

Satoko trầm ngâm.

“Và dĩ nhiên vấn đề bảo mật thông tin cá nhân sẽ được đặt lên hàng đầu. Tất cả là vì các em học sinh của chúng ta thôi, rất mong cô hỗ trợ!”

Ngồi trên sofa, Hasumi gập người, cúi rạp đầu.

“Thầy Hasumi, xin đừng làm vậy..”

Satoko tỏ ra bối rối.

Là chuyên viên tư vấn, lúc nào cũng thấy lạc lõng, lúc nào cũng thấy bi quan, bởi suy cho cùng cũng không phải người trong nội bộ trường, có thể lắng nghe tiếng lòng học sinh song không cách nào hành động để can thiệp gì được.

Người như thế bỗng dừng lại được một giáo viên nhờ cậy một cách nhún nhường, hơn nữa còn nói trước là về bạo lực học đường, muốn từ chối cũng khó.

Đúng theo ý đồ của Hasumi, Satoko đã khuất phục trước lý lẽ của hần, phải miễn cưỡng đồng tình hỗ trợ.

“Phải... Đứa trẻ này, xét theo tỷ lệ tán cây và thân cây, có lẽ hơi ngây ngô một chút”

Satoko đang giải thích về kết quả kiểm tra Baum. Đó là một dạng kiểm tra tâm lý đơn giản, yêu cầu một người vẽ hình cái cây bằng bút chì 4B trên giấy A4, nhưng lại là một trong những loại hình phổ biến nhất trong điều tra tính cách. Shinko Machida năm nào cũng tổ chức kiểm tra tâm lý phối hợp nhiều hình thức cho học sinh lớp 10.

“Vậy là nếu lấy kích thước tán cây làm chuẩn thì độ dài của thân cây càng ngắn càng thể hiện mức độ trưởng thành về tinh thần đúng không?”

“Vâng, cha đẻ của Baum là Koch đã nói thế. Tính theo cách đó thì Maejima đang ở mức của học sinh tiểu học rồi, mặc dù bài kiểm tra này đương nhiên không biểu diễn độ tuổi tinh thần của con người. Vả lại nét bút yếu quá, phác họa cũng sơ sài. Theo tôi nó ám chỉ một người thiếu ý chí. Tiếp nữa, cách vẽ

nặng về cảm tính, phần bên trái của thân cây lại có bóng đổ, nó bộc lộ tính cách hướng nội của chủ nhân.”

Nói về cách vẽ thì bức tranh này như thể cầm bút nằm là là mặt giấy mà vẽ. Hasumi cũng nghĩ Satoko phân tích chính xác. Maejima Masahiko tính vừa hướng nội vừa thiếu ý chí, hội tụ đủ điều kiện để trở thành mục tiêu cho những kẻ bắt nạt rồi.

Thế nhưng bức vẽ cái cây của Maejima nếu thử mang ra so với tranh của các học sinh khác thì còn thấy có gì đó rất khác thường. Tán cây là những đường lượn sóng vẽ theo phong cách manga, điểm thêm nào hoa nào quả, quả thực cứ kỳ quái thế nào, không đơn thuần là ngây ngô hay né tránh thực tại. Từ cạnh phải bức vẽ có những thứ gì như dây leo đang bò ra, cố gắng cự tuyệt mọi sự bám víu với cái cây.

“Tiếp theo... Bài kiểm tra Baum của em Tadenuma. Khác một trời một vực với Maejima nhỉ!”

Satoko đặt hai bức tranh cạnh nhau. Quả thật liếc qua là thấy rõ sự khác biệt. Nét vẽ của Tadenuma vừa thô kệch, vừa cộc cằn.

“Cái cây này được chia làm đôi từ dưới rễ lên, kích cỡ tuyệt không phải loại thường. Đây là đặc trưng thường thấy ở lứa tuổi trên dưới 15, có khao khát khẳng định lại cái tôi của mình. Bức tranh này cũng không thể nói là đẹp, và lực cầm bút cực kỳ mạnh, phần bên phải của cây như đang trổ ra trên mặt giấy, thể hiện khuynh hướng dễ mất kiểm soát. Ngược lại, một bộ phận cành có ngọn rất nhọn, cho thấy bản tính hay công kích. Phần khác lại như được tĩa tốt, đây là dấu hiệu cho thấy đứa trẻ này đang cảm thấy bị môi trường xung quanh bó buộc.

Đầu cảnh là phần biểu thị mối quan hệ với mọi người. Bên trong Tadenuma Masahiro đích thực là một cá tính ngỗ ngược như bức tranh của nó phản ánh.

“Với cách vẽ bộ rễ bám sát trên mặt đất này, có thể em ấy cảm thấy chỗ dựa cho sự tồn tại của mình đang bị đe dọa. Vì trong sơ đồ không gian Grunwald, nhìn chung phần phía trên bên phải được xem là vùng của năng lực hành động mà..”

Satoko vẫn tiếp tục phân tích bức vẽ của Tadenuma, nhưng Hasumi đã chìm vào suy tưởng của chính mình từ bao giờ.

“Cô Mizuochi! Cô có nghĩ là cái cây của Maejima có điểm nào đó giống với bức tranh của con gái không?”

Hắn nhận ra điều đó nhờ được xem một lượt tranh của cả lớp. Tranh của đám con trai có xu hướng tả thực, cảnh nào ra cảnh nấy, trong khi bọn con gái hay vẽ tán cây chụm lại rồi thêm thắt hoa quả vào. Bức tranh của Maejima rõ ràng có đặc điểm của tổ hợp sau.

“À... Nói thế cũng đúng.”

Satoko tỏ ra lúng túng.

“Tôi đã có ấn tượng này từ trước... Cậu bé này có đôi chút khuynh hướng như con gái đúng không?”

“Chỉ từ bức tranh này mà suy ra đến vậy thì...”

“TAT thì sao hả cô Mizuochi? Cô có cho cậu ấy thực hiện bài kiểm tra đó không?”

TAT hay “Thematic Apperception Test” là dạng kiểm tra tâm lý sử dụng những lá bài có hình ảnh trắng đen, cho người tham gia xem và yêu cầu họ dựng lên câu chuyện hoặc bối cảnh tương ứng. Cả bộ bài có 30 lá nhưng thông thường chỉ dùng từ

10 đến 20 lá. Phương pháp này hay được dùng kết hợp với kiểm tra Baum để giải mã tâm lý của người được kiểm tra.

Có điều khó khăn lớn nhất là việc thực hiện rất mất thời gian, nên đương nhiên không thể nào kiểm tra hết cho tất cả học sinh khối 10 được.

“Sao thầy biết tôi cho Maejima làm TAT?” Satoko trợn mắt hỏi.

“Chính Maejima kể với tôi. Tất nhiên nó không nói rõ nội dung chi tiết... Chẳng qua ngày xưa tôi cũng từng được làm bài kiểm tra đó.”

Hắn dĩ nhiên không thể tiết lộ nguồn tin thật sự.

“Vậy sao? Nhưng còn chuyện thầy nói ban nãy...”

Nhìn lối ngập ngừng của Satoko, Hasumi đoán ngay có điều đáng ngờ. Phải chăng kết quả TAT của Maejima còn tiết lộ chuyện gì khó nói? Hắn nghĩ tới nghĩ lui đến những khả năng có thể xảy ra, bất chợt, câu trả lời vụt ra trong đầu.

“Tôi thấy khi bị bắt nạt, Maejima thường bị gọi là ‘thằng bóng’. Dĩ nhiên, có thể chỉ là câu nhục mạ đơn thuần, nhưng thực tế có chuyện rối loạn bản dạng giới hay có xu hướng đồng tính luyến ái gì ở đây không cô Mizuochi?”

Satoko khó xử ra mặt.

“Dù là giáo viên chủ nhiệm đi chăng nữa... Có cần phải điều tra đến mức ấy không ạ? Tôi nghĩ xu hướng tính dục là chuyện riêng tư cần được giữ bí mật rồi.”

“Tôi biết. Thực sự tôi cũng thấy không nên xen vào chút nào. Tất cả chỉ là vì bảo vệ Maejima mà thôi!”

Satoko hơi lưỡng lự, nhưng rốt cuộc cũng trút ra một tiếng thở dài rồi đáp lại dứt khoát:

“Ừm... Không khẳng định chắc chắn được, tất nhiên, nhưng phản ứng của em ấy đối với lá bài số 1 thể hiện nét đặc trưng cho xu hướng ấy.”

Satoko đưa cho hắn lá bài số 1 đã dùng hồi kiểm tra TAT. Trên lá bài có bức tranh một cậu bé ngây thơ đang ngồi chống cằm trước một cây vĩ cầm.

“Với bức tranh này, nếu đối tượng đề cập đến thái độ trước âm sắc của vĩ cầm, người ta cho rằng đối tượng có xu hướng tự luyện, đồng tính luyện ái hoặc phụ thuộc vào được phẩm.

“Maejima đã mô tả bức tranh như vậy sao?”

“Phải. Cậu ấy nói người thiếu niên trong lá bài đang tưởng tượng về vẻ đẹp của thanh âm khi đối diện cây đàn. Cậu ấy có vẻ thích âm nhạc lắm, còn nói tương đối kỹ về những thứ như luyện ngón, độ nhẹ của âm, trường âm nữa...”

Satoko vừa xem sổ tay vừa nói.

“Còn lá thứ hai thì sao?”

Lá bài thứ hai vẽ một cô gái trẻ, một phụ nữ trung niên, một người đàn ông cởi trần và một con ngựa, phía sau họ là những luống hoa màu.

“Lá này cũng vậy. Cậu ấy hầu như không đề cập đến những người phụ nữ, nhưng lại phản ứng mạnh mẽ với thân trên của người đàn ông cởi trần.”

“Còn lá 3BM?”

Lá bài này là tranh vẽ bóng lưng một người đang úp mặt vào giường.

“3BM được xem là lá bài thể hiện tính công kính hoặc hình tượng phủ nhận chính mình. Nhưng nếu người được kiểm tra là nam mà nhận diện nhân vật trong tranh là nữ thì ấy là dấu hiệu tiềm ẩn khuynh hướng đồng tính luyến ái. Maejima rơi vào trường hợp này.”

“Còn lá 8BM thì sao?”

Trên lá bài này vẽ cảnh tượng trông như hai người đàn ông đang làm phẫu thuật ngoại khoa cho một người đàn ông khác. Phía trước họ là một cậu bé đứng bần thần.

“Lá này cũng vậy, Maejima cho rằng cậu bé trong tranh là nữ hoá trang thành nam.”

“Lá 9BM thì sao, cô Mizuochi?”

Lá bài 9BM vẽ bốn người đàn ông nằm chồng chéo nhau ngủ trên bãi cỏ.

“Maejima bảo là trông họ có vẻ khó chịu.”

“Quả nhiên, đây cũng là dấu hiệu điển hình của xu hướng đồng tính luyến ái nhỉ?”

Satoko nhăn mặt ra chiều kích động.

“Vâng, đúng là thế.”

Những lá bài còn lại cũng chủ yếu cho kết quả nhắm vào chuyện đồng tính. Với mấy lá hay được gọi là “Sexual Card” như 13MF, mô tả của Maejima còn chứa đầy sự ghê tởm phụ nữ. Trùng khớp đến mức ấy thì chắc không sai được rồi.

“Cảm ơn cô!”

Hasumi lại cúi gập đầu.

Không hiểu sao khuôn mặt Mizuochi lại một lần nữa sa sầm đi.

“Nhưng quả thực tôi không nên kể đến mức này mới phải!”

“Không sao đâu, chuyện đã nghe hôm nay tôi tuyệt đối không hé răng với bất kỳ ai, kể cả những giáo viên khác.”

“Vâng, nhưng..” Satoko lưỡng lự. “Thật ra về chuyện kiểm tra tâm lý, thầy là người thứ hai tôi trót kể cùng.”

“Thứ hai? Vậy người đầu tiên là ai thế?”

“Thầy Kume dạy Mỹ thuật.”

Hasumi giật mình sửng sốt.

“Tại sao thầy Kume lại quan tâm đến chuyện kiểm tra tâm lý cơ chứ?”

“Tôi nhớ là vào hè năm ngoái, thầy ấy mang rất nhiều tranh tới, bảo là tranh học trò vẽ trong giờ mỹ thuật và xin ý kiến của tôi. Thầy ấy bảo nếu có dấu hiệu nào do học trò vẽ ra trong vô thức, thì giáo viên không thể bỏ qua.

“Tôi không biết là thầy Kume lại bận tâm đến những chuyện như thế đấy!”

Hasumi khẽ khịt mũi khi nhớ lại hình ảnh Kume Takeki trong đầu. Hắn ta chắc khoảng ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi, có mái tóc húi hai bên rất ngẫu, dáng người mảnh khảnh, khoác lên mình những bộ cánh thời thượng chẳng mấy khi được bày bán ở Machida này. Nghe đâu hắn ta tốt nghiệp khoa sơn dầu của một trường đại học mỹ thuật danh tiếng, nhưng vì lúc nào ở trong phòng giáo viên cũng tỏ ra thượng đẳng, không qua lại với ai nên Hasumi hầu như chưa nói chuyện bao giờ. Một người như thế không có vẻ gì là suy nghĩ cho học sinh đến chừng ấy cả.

“Thầy ấy mang tranh của học sinh lớp nào tới vậy?”

“Khối 10, nhưng tôi thấy là trộn lẫn nhiều lớp. Trong số đó có tranh của em Maejima.”

“Thế trong tranh có dấu hiệu gì không cô Mizuochi?”

“Không, chẳng có gì đặc biệt” Satoko cười nhăn nhó. “Chỉ toàn chuyện người ta hay bàn tán thôi, như màu tím có đại diện cho hận thù không, mặt trời hay ngôi nhà biểu hiện cái gì... Hầu hết đều như chuyện phiếm.”

Thế loại học giả nghệ thuật ấy, với phụ nữ lại là kiểu người không cần phải đề phòng cũng nên. Gã Kume hẳn cũng còn độc thân.

“Chỉ là... trong số tranh có một bức vẽ cây, rồi câu chuyện rẽ hướng sang bài kiểm tra Baum vì thầy ấy cứ bảo nhất định phải cho tôi xem bức vẽ ấy, vì tương lai các em sau này nữa...”

“Và thế là hai người nói sang chuyện Maejima à?”

Satoko bối rối gật đầu.

“Cả về kết quả TAT như khi nãy sao?”

“Tất nhiên tôi không nói chuyện ấy. Chỉ vì bấy giờ vừa cho kiểm tra xong nên có thể trong lúc bị cuốn theo câu chuyện, tôi đã lỡ nói ra điều gì dư thừa... Thầy Kume đúng là rất giỏi dẫn dắt đấy.

Satoko nhú mày tỏ vẻ hối hận, tay đưa lên vuốt tóc.

“Tôi hiểu rồi. Cảm ơn cô đã dành thời gian quý báu tiếp chuyện nhé.” Hasumi đứng dậy. “Lúc này phải tìm ra giải pháp ngay, không thể để tình trạng bất nạt tiếp diễn thêm. Câu chuyện ngày hôm nay đóng vai trò rất quan trọng để giải quyết mọi việc.”

Satoko cũng đứng dậy, nhưng mặt vẫn đăm chiêu.

“Lần sau cô nhất định phải tư vấn cho cả tôi nữa. Nói gì đi nữa, bao nhiêu chuyện cứ ập đến thế này, đầu óc tôi cũng bị sao sao mất rồi.”

Hasumi cố ý buông lời than thở, Satoko liền mỉm cười nhẹ nhàng, hàm răng như chuỗi ngọc trai lộ ra từ khoe môi bé nhỏ.

“Thầy Hasumi không có vấn đề gì đâu ạ.”

“Ôi sao cô lạnh lùng vậy!”

“Không đâu, tôi nói thật đấy. Trông thế nào cũng thấy thầy ổn định hơn bất cứ ai trong trường.”

Rồi đột nhiên cô tỏ ra nghi ngờ.

“Ấy thế nhưng thầy hiểu khá rõ về kiểm tra tâm lý nhỉ? Lúc này yêu cầu xem kết quả TAT, thầy toàn chọn ra những lá có thể chỉ ra dấu hiệu đồng tính. Tôi hơi bất ngờ đấy!”

“Không đâu, làm gì có chuyện ấy.”

Hắn chột dạ, nhưng quyết sống để bụng, chết mang theo sự thật này.

“Là do ngày xưa thấy thỉnh thích nên tôi đọc nhiều sách thôi.”

“Vậy ư?”

Không sai! Nếu biết được hắn bỏ ra bao nhiêu thời gian, đọc qua bao nhiêu sách vở, cô ta nhất định sẽ thất kinh mất.

* * *

Hasumi đã định sau khi đốt cháy hết năng lượng với hai lớp liên tục từ tiết đầu buổi sáng sẽ tận dụng khoảng trống trước

giờ nghỉ trưa để tra cứu vài thứ. Nhưng dự định ấy đã bị một kẻ chen ngang phá bĩnh hết cả.

“Bởi vậy, nãy đến giờ tôi mới hỏi là trường các người có điều tra đảng hoàng chưa?”

Kiyota Katsushi ngồi chễm chệ trên số pha với điều thuốc trên tay. Dù đã được nhắc mấy lần là phòng tiếp khách cấm hút thuốc nhưng gã chẳng thèm đếm xỉa. Gã liên tục ra vẻ phải chịu thiệt thòi lắm và đánh ánh mắt ám muội về phía Hasumi.

“Vâng, chắc chắn rồi. Là giáo viên chủ nhiệm, tôi cũng có ý định bắt tình hình trong lớp nên còn điều tra thông qua các em khác. Không hề có chuyện em Rina bị bắt nạt.”

“A, chính thế! Trường các người đến cùng vẫn không có gì tắc trách nhỉ, không có bắt nạt gì hết? Các người che giấu sự thật, chỉ biết nhắm mắt trốn tránh trách nhiệm trước những việc gây tổn hại đến mình chứ gì?”

“Nhưng sự thật là không có vụ bắt nạt nào cả!”

Hasumi điềm tĩnh đáp.

“Vậy theo ý thầy là Rina nói dối hả?”

Kiyota vừa nói vừa bày tỏ sự tức giận qua ánh mắt hình viên đạn với đôi mắt ti hí của mình. Khuôn mặt r ám nắng vốn đã bóng nhờn lậ lùng, chỏm tóc sớt lại như hòn đảo trên trán của gã còn bết lại vì keo vuốt tóc.

“Tôi không có ý đó. Nhưng theo tôi, nhất định đã có sự hiểu nhầm ở đây.”

“Hiểu nhầm?”

Kiyota dụi điều thuốc vào cái gạt tàn bỏ túi và lập tức đổi tư thế, nghiêng người lờm sang Hasumi đây về trịch thượng.

Điệu bộ gã tuồng chèo đến lạ. Nghe nói là gã làm phó quản lý một cửa hàng trong siêu thị ở thành phố Hachioji bên cạnh, nhưng có vẻ nhiệm vụ chính là giải quyết khiếu nại của khách rồi.

Hasumi tự hỏi, liệu có phải gã ta đang mang hết sự phẫn uất trước những lời khiếu nại của khách đến cái trường này để giải tỏa hay không? Cả mấy câu đe dọa chẳng ăn nhập tí nào này chắc chắn cũng là bắt chước lại những gì chính gã đã hứng chịu.

“Tức là Rina không bị bắt nạt nhưng lại tưởng mình bị bắt nạt à? A, thứ như mày mà cũng đòi làm thầy hả? Học trò có tố giác đến đâu mày cũng bỏ ngoài tai phải không?”

“Vậy nên tôi đã xác nhận mọi việc, chuyện Rina bị đánh hay bị ghét hoàn toàn là...”

“Đâu chỉ có vậy? Bắt nạt là chỉ có vậy thôi sao?”

Kiyota đập bàn rên rỉ. Chắc do không quen nói lớn tiếng, bộ dạng gã trông giống như đang mời chào một món hàng lạ hơn là dọa nạt ai.

“Bị cho ra rìa cũng là bắt nạt khủng khiếp chứ gì nữa? Hả? Rina bị bạn cùng lớp cho ra rìa, phải chịu đựng bạo hành tinh thần như vậy, nó suy sụp lắm biết không hả?”

“Xin anh bình tĩnh...” Hasumi vẫn nhấn nại thuyết phục. “Tôi hiểu Rina cảm thấy lạc lõng trong lớp, chắc vì em chưa quen với lớp mới, trường mới. Giáo viên chủ nhiệm là tôi đây sẽ cố hết sức để em ấy hoà nhập sớm ngày nào tốt ngày ấy.

“Bình tĩnh... bình tĩnh cái gì? Hả?”

Kiyota chống nạnh, ưỡn ngực ra, nhìn không khác gì con thú hoang đang cố gắng khiến mình trông to hơn một tí thôi

cũng được.

“Tao đây, vì con gái tao có thể xù lông nhím bất cứ lúc nào, mày hiểu không? Thấy phải làm gì thì làm ngay đi, nghe chưa? Phải hành động mọi lúc, mọi nơi, biết chưa hả? Cái thằng này!”

Gã ta bỗng kích động, câu chữ lộn tung phèo lên, mặt đỏ gay đỏ gắt. Hasumi ngờ ngợ, rõ là không thấy mùi rượu cơ mà? Có lẽ người đàn ông này đã bị áp lực công việc tàn phá, khiến tế bào não cũng lên men rượu mất rồi.

Đâu đó đến mười phút sau, Hasumi phải tiếp tục cư xử bằng một chữ nhẫn. Bỗng đâu hình bóng Hugin lại hiện lên trên mặt Kiyota. Nếu lắp được hai điện cực vào cái ghế sofa trong phòng tiếp khách lúc này, gã ta đã lăn đùng ra chết với hai con mắt trợn trừng rồi. Vừa nhìn bộ dạng Kiyota vừa tưởng tượng, hắn đột nhiên muốn huýt sáo ghê gớm, nhưng phải cố nén lại để đối đáp cho đúng mực. Lúc này, Kiyota bỗng dưng lấy lại ý thức về thời gian.

“Ồi, lỡ hết giờ giấc rồi. Mày muốn gì đây? Tao không có thời gian đâu.”

Gã tới đây để trốn việc chứ nào có chịu sắp xếp gì! Kiyota đứng dậy, quay gót đi còn cảm râm lại mấy câu sau lưng.

Khi Hasumi rời khỏi phòng tiếp khách cũng là lúc tiếng chuông tan học vang lên. Được lắm! Khoảng thời gian trống quý báu đã tan thành mây khói.

Mang theo cốc cà phê sữa và bánh mì cà ri mua từ sáng, hắn vừa nhẹ nhàng xử lý bữa trưa vừa đi tuần tra quanh trường.

Trên khoảng sân giữa nhà thi đấu và toà nhà phía bắc, bọn con gái đang tập nhảy. Tập trên sân rộng thì hay hơn nhưng

chắc bọn nó ghét bị mọi người nhìn chòng chọc vào. Cả đám đều là học sinh khối 11, nhưng nhìn không thấy đứa nào của lớp 11/4. Hấn phải đứng lại chống nạnh xem mắt một lúc. Bài hiphop của mấy đứa con gái còn mặc nguyên đồng phục này, tuy kỹ thuật còn non nhưng thật sung sức và nẩy lửa.

Cuối cùng thế nào hấn lại bị ép vào nhảy. Đã định kêu “không được đâu” và tìm cách rời đi, nhưng nhìn những nụ cười như thể chắc mẩm hấn cũng chẳng nhảy được, Hasumi lại thấy hơi ngạc nhiên và cũng muốn trình diễn.

Hấn bất ngờ tạo tư thế ngửa người ngang mặt đất và phô diễn động tác cắt kéo. Mười mấy năm trước, từ cái thời breakdance còn thịnh hành, hấn đã âm thầm tập duy nhất kỹ thuật này. Chân đánh vòng quanh như một vị thần, tay và vai hấn xoay liên tục làm điểm tựa. Bọn con gái thoát tiên sướng sớt cả đám, sau đó lập tức vỗ tay, reo hò ầm ĩ.

Thế là mọi người ùn ùn kéo tới, vì vậy hấn quyết định nhanh chóng kết thúc màn trình diễn rồi đánh bài chuẩn. Breakdance vốn xuất phát từ “Breakin” trong tiếng Anh, hấn muốn nói một chút về chủ đề này, nhưng chắc là để lần sau có tiết vậy.

Lúc định băng qua hành lang nổi để quay về toà nhà chính, một cảm giác khó tả dâng lên khiến hấn phải quay đầu lại nhìn phía sau. Đúng lúc ấy, sắp sửa bước vào phòng đạo cụ thể dục ở cuối hành lang, là Shibahara Tetsuro và Yasuhara Miya.

Shibahara tức giận đến gồng cả vai lên, ném thẳng kiếm tre xuống sàn như vút một cây gậy. Trán nhăn nheo, cằm nhô ra, mặt hấn không khác gì một con khỉ Nhật xấu xí. Từ trong ngực

áo thể thao luộm thuộm màu đỏ thẫm, có thể thấy một sợi dây xích bằng vàng.

Cảnh tượng diễn ra trước mắt Hasumi: Shibahara không chút do dự xô vào vai đẩy Miya vào trong phòng thiết bị rồi đóng sập cửa.

Hành vi xâm hại của hắn vẫn còn tiếp diễn ư? Hasumi sững sờ. Không thể tin được, hàng loạt câu hỏi đang hiện ra trong đầu hắn. Tại sao Miya vẫn nghe theo lời gã đó?

Cố nén cơn giận đing người, Hasumi bước tới phòng thiết bị. Trong khi cố gắng mở cửa, hắn nghe thấy loáng thoáng tiếng nói vang lên từ bên trong. Bất giác hắn buông tay và đứng tại lên nghe.

“...nên tôi không muốn nghe thêm một lời nào của ông nữa. Đã có Ha-su-min đứng về phía tôi. Ông muốn bị đuổi việc vì tội sàm sỡ hay muốn bị công an bắt, hả?”

Tiếng nói hùng hổ và đầy nguyền rủa. Xem ra Miya đã chọn cách tự mình đương đầu với Shibahara. Hasumi đứng đợi thêm vì muốn nghe câu trả lời của Shibahara.

“...Sao nào? Nói gì đi chứ! Sợ quá không nói nên lời à?”

“...”

Giọng Shibahara trầm và rè rè rất khó nghe.

“Đừng hòng giở trò! Đồ giáo viên biến thái!”

Tiếng hét của Miya sắc bén nhưng lại có chút sợ hãi. Hasumi rút điện thoại ra, bắt đầu ghi âm.

“...vậy thôi à?”

“Hả?”

“Mày nói đủ chưa? Con chó đẻ này!”

“Ông làm gì vậy? Dám đánh tôi ở đây hả? Ông thử xem, tôi không tha cho ông đâu.”

“Được lắm! Mấy đứa trẻ trâu hỗn xược như mày phải cho nếm mùi sợ hãi của người lớn. Để tao cho mày no đòn, cho mày khắc cốt ghi tâm, cả đời cũng không quên chuyện xảy ra ở đây!”

“Ông đùa với tôi hả? Nếu ông dám làm vậy Ha-su-min sẽ...”

“Thằng chủ nhiệm thôi của mày ấy à? Hê hê, con nỡm ọ, giờ thì nó làm được gì đây? Từ cái giây phút mày ngu ngơ một mình bám theo tao đến tận đây, cuộc đời mày đã kết thúc rồi.”

Cuộc đối thoại bỗng chốc hoá thành những tiếng động ầm ĩ. Hasumi cuống cuống dứt điện thoại vào túi, dồn hết sức tổng của vào.

Hai con người đang vật lộn bên trong khựng lại như bị đóng băng. Ngạc nhiên thay, Shibahara đã vội giữ chặt lấy Miya trên tấm thảm tập cuộn tròn.

“Anh đang làm gì vậy?”

Giọng Hasumi vẫn điềm tĩnh nhưng Shibahara có vẻ đã bị trấn áp, hấn thả Miya ra.

“Tôi hỏi anh đang làm gì vậy?”

“Hả? Tôi có nghe lầm không... Hasumi này, cậu ăn nói với giáo viên đàn anh thế à? Sao, thầy giáo tiếng Anh thì cao cấp hơn giáo viên Thể dục à?”

Shibahara cố tình vừa ngoáy tai vừa nói như để trêu điện hấn.

“Miya, qua đây!”

Hasumi ngoắc tay, lập tức Miya, người đã tái nhợt, bật dậy như cái lò xo, nhanh như cắt nép sau lưng hấn.

“Hừ, cái con bé này đi ăn cắp ở cửa hàng người ta, làm ô danh trường chúng ta. Vì vậy tôi phải giáo dục nó, cậu có ý kiến gì à?”

“Giáo dục ư... Hành vi của anh là xâm hại... à không, là tấn công bất thành thì có!”

“Này, ăn nói xấu xược vậy là sao? Hay để tao phải nắn lại cái nết cho mày?”

Shibahara bất ngờ chọc kiếm tre vào ngực Hasumi. Với phản xạ bẩm sinh, hắn chụp được mũi kiếm. Shibahara cố ấn kiếm vào nhưng hắn nắm rất chặt nên mũi kiếm không xê dịch lấy một li. Tình thế lâm vào bế tắc, họ bốn mắt trừng trừng nhìn nhau.

“Hừ, được rồi! Hôm nay tao sẽ buông.”

Shibahara buông kiếm với một nụ cười khẩy bệnh hoạn.

“Đồ điên!”

Hasumi ném thanh kiếm tre vào góc phòng và lại một bước.

“Mà này, làm lớn chuyện lên thì ai mới phải sợ nhỉ? Muốn tao bị đuổi việc cũng được thôi. Để tao kể cho bọn lêu bếu là nó muốn bịt miệng tao cái vụ ăn cắp vặt của nó nên mới đưa thân cho tao nhé? Tao sẽ viết thật rõ ràng tên họ nó trên mạng, không biết bố mẹ nó có vui sướng đến bật khóc không nhỉ? Đứa con gái đáng yêu nhà họ đã lớn đến mức dùng mỹ nhân kế giỏi thế này cơ mà!”

Nhân cách thối nát thì cũng có mức độ thôi chứ? Hasumi cảm thấy không còn gì để sốc hơn. Tại sao thể-loại-này có thể làm giáo viên được vậy?

“Sao thế? Này? Khuôn mặt đó là đang lo lắng cho đứa học trò bé bỏng của mình à? Nhưng mà Miya này, hàng của mày cũng ngon đấy! Thằng này nó muốn chơi hàng của mày mãi kia kìa!”

Shibahara gằn giọng. Cái giọng trầm này khác với Kiyota lúc này, nó sắc lạnh và nham hiểm khiến người ta liên tưởng tới một con quỷ.

“Sao nào? Đừng tưởng tao chỉ dọa thôi, nó phụ thuộc vào cách bọn mày...”

Shibahara đang nói bỗng im bặt.

Cảm giác có ai đứng đằng sau, Hasumi liền quay đầu lại.

“Sao... Có chuyện gì thế?”

Sonoda trong bộ quần áo thể thao đen cất tiếng hỏi với chất giọng dày dặn. Ánh sáng chói lòe từ sau lưng khiến gã trông như một vị thần đang tỏa ra sức mạnh trấn áp vạn vật.

“Không không... có gì đâu! Tôi có chút nóng nảy vì quan điểm giáo dục của tôi với thầy Hasumi khác nhau quá.

Shibahara khúm núm trưng ra một nụ cười thô lỗ. Trông là biết tổng hấn sợ Sonoda.

“Nhưng mà xong cả rồi. Thôi, việc này giao hết cho thầy Hasumi nhé, chủ nhiệm mà!”

Sonoda hoàn toàn phớt lờ Shibahara. Gã hướng cái nhìn thắc mắc về phía Hasumi.

“Vâng... Được rồi, hôm nay thế thôi ạ.

Hasumi đáp lại sau khi hít một hơi thật sâu.

* * *

Bước lên sân thượng trên toà nhà phía đông, Hasumi liền khoá trái cửa. Ngó một vòng xung quanh, có vẻ không có ai cả.

“Lên đây với nhau thế này có ổn không?”

Miya nũng nịu hỏi.

“Sao cũng được, tôi không quan tâm.”

Hasumi quay sang nhìn Miya với vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

“Quan trọng hơn là, tại sao không nói gì với tôi mà một mình tới chỗ Shibahara?”

“Thì..” Miya hướng mắt ra khung cảnh bên ngoài rào chắn sân thượng. “Em không muốn làm phiền Ha-su-min thêm nữa.”

“Phiền? Phiền là sao?”

Hasumi đứng khoanh tay.

“Còn lý do khác đúng không?”

Ánh mắt Miya nhìn hắn như muốn hỏi sao hắn lại biết, nhưng con bé đã lập tức đánh mắt sang phía khác.

“Ừm... Em muốn nói cho ra lẽ với hắn một lần.”

“Đồ ngốc! Chỉ vì lý do vớ vẩn ấy mà bám theo hắn một mình à? Em có biết chuyện ban nãy là gì không? Chẳng may để xảy ra thật thì không cứu vãn nổi đâu. Chuyện đó Shibahara nói là làm thật đấy!”

“Vâng...”

“Vâng cái gì? Em lúc nào cũng ương bướng như thế, nhưng nếu thật sự người lớn xấu xa...”

Hasumi đánh rơi mất từ nổi ý của mình. Hắn nhận ra Miya đang khóc rồi.

“Thôi được rồi. Thế này đi, trước mắt em đừng bao giờ gặp hẳn một lần nào nữa. Nếu ở đó không có tôi, hoặc là...phải rồi, hoặc là thầy Sonoda, thì không được ở gần hẳn trong bán kính 30 mét đấy!”

“Ha-su-min, em sợ lắm!”

Miya đột ngột lao vào ngực Hasumi, khóc oà lên.

“Thôi nào!”

Hasumi cố gắng đẩy Miya ra nhưng con bé cứ bám chặt không chịu buông. Không còn cách nào khác, hẳn đành phải đợi con bé nín khóc. Ngực áo sơ mi của hẳn ướt đầm và nóng hổi vì nước mắt con bé.

“Nhưng em hạnh phúc lắm!”

“Hử?”

“Vì Ha-su-min đã đến đó cứu em. Em thật sự rất sợ, trong lòng chỉ thét gọi Ha-su-min ới cứu em với. Và rồi Ha-su-min đến thật...”

Vậy chắc không nên để nó biết là hẳn đã đứng theo dõi tình hình được một lúc trước đó rồi!

“Ha-su-min ngầu lắm! Ha-su-min là hiện thân của công lý, là người hùng của em!”

“Rồi rồi, tôi biết rồi, nên là bớt bớt lại nào, buông ra nào!”

“Không!”

“Em làm sao thế? Đã hết giờ nghỉ trưa rồi đấy!”

“Chỉ một chút nữa thôi, để yên đấy cho em!”

Có lẽ hẳn đã sai lầm khi kéo con bé lên đây. Hasumi vừa bắt đầu cảm thấy hối hận thì tiếng chuông vào học vang lên.

“Nghe chưa kìa! Buông ra được chưa?”

Hasumi nắm vào hai bên vai đẩy con bé ra.

"Ha-su-min..."

Miya ngược lên nhìn hắn với đôi mắt ngấn lệ.

Đúng lúc ấy, hắn mới ú ớ chưa thành câu trong đầu, thì Miya đã đặt môi lên ngọam vào cổ hắn.

Ở góc độ người thầy, lẽ ra hắn phải ngăn con bé lại ngay, nhưng nghĩ đến việc cự tuyệt một người vừa hứng chịu khủng hoảng nên muốn tìm niềm an ủi lại khiến hắn trù trù. Tuy vậy, nếu chẳng may bị ai đó bắt gặp, e rằng hắn không tránh được việc bị đuổi có khỏi trường.

Thế nên hắn phải đảo ngược tình thế ngay lúc này.

Ôm choàng lấy Miya, lập tức Hasumi đổi sang tư thế chủ động hôn con bé. Cơ thể Miya như vừa có dòng điện chạy qua, đôi chân bị rút hết sức lực. Hasumi liền vòng tay qua eo giữ chặt lấy nó.

Trong tình huống này, hắn lại có vẻ non kém kinh nghiệm đàn ông đến bất ngờ.

Phải dừng lại ở mức này mới phải, thế mà đôi môi Miya lại ngon lành hơn hắn tưởng, khiến hắn trót hưng phấn, rạo rực mất rồi. Hắn bất giác đưa lưỡi định đi sâu vào trong miệng con bé, suýt chút nữa thì không lấy lại kịp lí trí.

"Miya..."

Lại một lần nữa bị đẩy ra, đôi mắt Miya vẫn còn mơ màng, chưa tập trung lại. Hắn đã làm một việc vượt quá giới hạn của người thầy, nhưng nói câu xin lỗi vào lúc này có vẻ vô nghĩa hoặc phản tác dụng.

"Giờ học bắt đầu rồi. Đi thôi!"

Miya âm ừ gật đầu.

Họ mở cửa bước vào trong, đúng lúc ấy, một âm thanh khe khẽ vang lên từ phía trên khiến cả hai giật mình hoảng sợ. Có người trốn trong phòng kho sân thượng!

“Em xuống trước đi. Đi cùng nhau rất dễ bị nghi ngờ”

Hắn vừa bước vào vừa ghé tai Miya thì thầm, con bé ngoan ngoãn gật đầu. Xuống đến chiếu nghỉ cầu thang, con bé quay lại và mỉm cười vẫy tay. Như một đứa trẻ mạnh khỏe, Miya lại chạy một mạch xuống.

Hasumi quay lại sân thượng và khép cửa. Trên phòng kho sân thượng không có tiếng động nào.

“Ai ở trong đó?”

Không có tiếng đáp lại.

“Xuống đây mau! Tôi biết có người đang ở trên đó!”

Hắn ra lệnh, trong giọng nói không có chút nhượng bộ nào. Ngay lập tức có một sự chuyển động diễn ra bên trong. Ló mặt ra khỏi phòng kho là Tadenuma.

“Em làm gì ở đó?”

“Chả có gì... Nằm ngủ thôi mà.”

Tadenuma phóng từ phòng kho xuống, áo vét đồng phục vắt trên tay. Nó nheo mắt uể oải, cà vạt xộc xệch, mồ hôi túa ra trên trán, trông như vừa ngủ dậy thật...

“Em nghe hết mọi chuyện lúc nãy rồi hả?”

Hắn cố ra vẻ bình tĩnh trong lúc chất vấn nó.

“Tôi có biết gì đâu. Chỉ nghe có người khóc thôi...”

Tadenuma âm âm mở cửa.

“Đợi đã...”

Tadenuma thô bạo giật tay Hasumi đang giữ lấy vai nó ra rồi cú thế mất hút vào bên trong. Động tác nhanh nhẹn như vậy chỉ có thể là của người tập đấm bốc thôi.

Hắn đoán là nó không nói dối. Nếu thật sự chứng kiến hoặc nhận ra hắn đã hôn Miya, không thể nào nó lại phản ứng như vừa rồi được. Xét trên phương diện tuổi tác, nó càng không thể giỏi giả vờ đến mức ấy.

Nhưng không có nghĩa là hắn có thể mặc kệ Tadenuma như vậy.

* * *

Trở về căn nhà trọ vào lúc chín giờ hơn, Hasumi vội vội vàng vàng mở máy tính.

Hắn thò tay vào tủ âm, lấy cái USB giấu sau tấm ván ép sắp bung ra, cắm vào cổng trên bàn phím.

Hắn nhập mật khẩu, một tập tin định dạng thẻ liền khởi chạy. Mỗi thẻ có một cái tên của học sinh lớp 11/4. Bằng trí nhớ của mình, hắn viết thêm vào những thông tin đã tiếp nhận chỉ riêng trong ngày hôm nay.

Người ta cho rằng việc bảo vệ thông tin cá nhân rất phiền hà nên danh sách lớp chỉ lưu lại họ tên, địa chỉ, ngày tháng năm sinh của từng đứa học sinh và câu lạc bộ nó tham gia. Thậm chí gần đây có những trường còn không có danh sách liên lạc vì không được phép lưu lại số điện thoại.

Thế nhưng trong hồ sơ Hasumi tự tay làm, không chỉ có số điện thoại gia đình, kể cả số di động, mà thành phần gia đình

học sinh, nghề nghiệp của phụ huynh và rất nhiều thông tin cá nhân khác được lưu lại. Phần lớn trong số đó lấy từ tin mật báo của những đứa chuyên cung cấp thông tin cho hắn, hoặc có được từ những câu chuyện phiếm. Tuy vậy, những chiếc điện thoại bị tịch thu tạm thời vì mấy tội như reng chuông trong giờ học cũng là một nguồn tin quan trọng cho hắn.

Kết quả kiểm tra tâm lý của Maejima Masahiko có thể nói là mảnh ghép cuối cùng của trò chơi ghép hình. Hắn nhủ thầm, cuối cùng mọi thứ cũng sáng tỏ.

Tổng hợp tin đồn nghe từ nhóm SS với những nội dung rời rạc từ máy nghe lén, số tiền Maejima bị bọn Tadenuma trấn lột, tính riêng những khoản hắn nắm được cũng đã một trăm mấy chục nghìn yên. Hành vi tống tiền này đã bắt đầu từ năm lớp 10, như vậy ước chừng tổng số tiền bọn chúng lấy được đã lên đến mấy trăm nghìn yên.

Bí ẩn nằm ở chỗ Maejima lấy đâu ra nhiều tiền như vậy. Nhà nó chỉ là một hộ kinh doanh nhỏ, tuyệt không phải là hạng giàu có trong trường này. Hơn nữa, bố mẹ nó không có vẻ gì là những người quản lý tài chính lỏng lẻo thường bắt gặp ở các hộ buôn bán, số tiền nó có thể bí mật ăn cắp từ nhà gần như bằng không. Theo một đứa học cùng lớp 10 với Maejima, mẹ nó còn quản lý cả tiền mừng tuổi gửi ngân hàng của nó.

Đã vậy, việc Maejima trấn lột từ một đứa khác nữa cũng khó lòng xảy ra. Nếu là con gái thì còn nghi ngờ chuyện làm gái làng chơi, bán thân đổi lấy cái gọi là tiền nuôi rồi thịt, chứ con trai thì khó lắm. Tóm lại, xác suất Maejima có người chu cấp cho là rất lớn.

Nhưng là ai mới được? Và tại sao người ấy lại cho nó tiền?

Câu trả lời đã hé mở từ câu chuyện về bài kiểm tra tâm lý mà Satoko Mizuochi kể lại.

Chìa khoá quan trọng nhất nằm ở việc Maejima là người đồng tính. Nếu thế, không khó để hình dung người chu cấp kia cũng có cùng nỗi ham muốn.

Chiếc chìa khoá thứ hai là sự xuất hiện của Kume Takeki, một người không biết vì lẽ gì lại quan tâm đến mấy bài kiểm tra tâm lý.

Nếu Kume là “gay kín”, thì mọi đầu mối sẽ khớp với nhau.

Gia đình Kume vốn là địa chủ từ xưa, cha hắn hình như còn là một doanh nhân thứ thiệt, nắm trong tay chuỗi quán nhậu hoành tráng. Kume đi làm bằng xe Volkswagen, nhưng nghe nói trong sinh hoạt cá nhân, có khi hắn lại cưỡi Porsche Cayman phiên bản màu đen. Bình thường hắn cũng chỉ không tiếc tay cho quần áo hàng hiệu. Nếu thật sự giàu có đến vậy, ngay cả khi không sống được bằng ngòi bút hoạ sĩ đi nữa, hắn cũng chẳng thiết tha gì ở cái nghề gõ đầu trẻ này rồi.

Khả năng có thể cân nhắc được là Kume làm giáo viên vì muốn tìm ra một đứa trẻ có cùng xu hướng với mình. Trong trường hợp ấy, bài kiểm tra tâm lý sẽ trở thành phương tiện đắc lực để hắn tìm thấy đối tượng. Việc Kume hỏi về “màu tím” từ lần đầu tiếp cận Satoko Mizuochi khiến hắn thấy suy luận này hợp lý. Vì tuy chỉ là truyền miệng nhưng màu tím từ xưa đã được xem là màu của người đồng tính.

Khoan đã!

Chắc hẳn khi tổng tiền Maejima, Tadenuma đã biết nó có người chu cấp, nếu không làm sao nó đòi thẳng này số tiền lớn đến thế được. Ngược lại, có thể nói chính vì biết sự thật nên nó mới dựng lên kế hoạch tổng tiền này.

Nếu không phải bị năm thóp, Maejima nhất định đã báo với hẳn rồi. Hasumi tự tin về khoản này. Suốt cả năm vừa rồi hẳn đã xử lý không biết bao nhiêu vụ kiểu này, bọn học trò chẳng ai là không biết.

Như vậy, việc bọn Tadenuma gọi Maejima là “thằng bóng” không đơn thuần là bắt nạt mà có khi liên quan mật thiết đến vụ trấn lột do chúng đứng sau.

Hasumi đun nước, pha cà phê hoà tan rồi nhấp một ngụm mà chẳng bỏ thêm gì vào.

...Nhưng nói vậy là bọn Tadenuma cũng chưa nhận ra người chu cấp cho Maejima là ai. Nếu biết chúng đã chẳng phải lợi dụng Maejima, cứ trực tiếp vùi tiền Kume có phải nhanh hơn không!

Đến đây hẳn đã cảm nhận được rõ ràng các mối liên hệ chính rồi. Hiện mọi thứ mới chỉ là suy đoán, đương nhiên, nhưng việc làm rõ chân tướng ngọn ngành thì để sau này tiếp cận thẳng vào Kume rồi tính.

Điều cần suy nghĩ ngay lúc này là, trong trường hợp sự thật đúng là như thế, hẳn nên xử lý thế nào?

Không phải nói nhiều, vụ bắt nạt này không được phép tồn tại trong lớp. Chỉ một vụ thôi là bầu không khí chung đã bị kéo xuống rồi và nó sẽ còn kéo theo những vụ bắt nạt khác nữa. Chưa nói là vụ này đã tiến triển thành tổng tiền rồi, không sớm

thì muện Tadenuma sẽ vượt quá giới hạn cho mà xem! Và khi sự thật được phơi bày ra ánh sáng, một giáo viên bất tài không thể đưa ra đối sách gì thế nào cũng trở thành đối tượng cho truyền thông lên án...

Hắn mở một tập tin khác trong USB.

Đó là một sơ đồ mô tả khoảng cách về tinh thần giữa các học sinh lớp 11/4.

Dữ liệu ban đầu được lấy từ cuộc khảo sát diễn ra vào ngày đầu tiên của năm học mới. Hắn đã yêu cầu tất cả học sinh đánh giá mức độ thân quen với những người mình biết trong lớp trên thang điểm 100. Câu trả lời của mỗi đứa chỉ dừng lại ở mức cho biết đứa nào thân với đứa nào, nhưng nếu kết hợp kết quả của cả lớp với nhau thì hình ảnh tập thể lớp trong đầu mỗi đứa sẽ hiện lên rõ ràng.

Hắn dùng khoảng cách để tượng trưng cho mức độ thân quen, áp dụng phương pháp chia tỷ lệ đa chiều (MDS^[*]) để vẽ thành sơ đồ phân tích hai chiều cho từng trường hợp. Dữ liệu gốc chứa nhiều biến số quá, những câu trả lời mơ hồ cũng không ít nên hắn tính rằng cứ sắp xếp cho gọn lại, rồi dựa vào phán đoán của chính mình mà điều chỉnh sau thì cái sơ đồ này sẽ sát với thực tế hơn.

Trong sơ đồ đang hiển thị trên màn hình máy tính lúc này, tên của 40 học sinh được nối với nhau bằng những đường kẻ nhiều màu dựa trên lý thuyết đồ thị và phương pháp phân tích kết nối xã hội.

Nhìn vào đó có thể thấy rõ 5 nhóm trong lớp. Gắn kết nhất ở vị trí trung tâm của cả lớp là bọn trong câu lạc bộ ESS, chịu sự ảnh hưởng của Hasumi. Giữ khoảng cách nhất định với ESS theo một cách tế nhị nào đó là nhóm SS của hắn, thanh thế xếp thứ hai. Nhân vật nằm vùng trong cả hai nhóm đó là Abe Misaki.

Yasuhara Miya cứ tưởng ai cũng e sợ né tránh, nhưng thực tế không đến nỗi bị ghét như vậy, lại còn khá thân với đám SS. Trông thế chứ có khi còn để tâm đến chuyện đối nhân xử thế ngoài sức tưởng tượng.

Ngược lại, vị thế của Tadenuma, đại ca trong đám con trai, lại rất phức tạp.

Trước hết, trong rất nhiều trường hợp, giữa cảm nhận của Tadenuma về người khác và của người khác về nó có một khoảng cách rất lớn. Chỉ riêng với bọn Yamaguchi Takuma, đám được xem là địch thủ của Tadenuma, thì cảm nhận của chúng về nhau mới gần trùng khớp: chúng ghét nhau như chó với mèo.

Mặt khác, đàn em của Tadenuma là Kato Takuto với Sasaki Ryota cũng không thấy thân thiết gì với nó khi ở cùng một hội với nhau. Rốt cuộc, thân với Tadenuma thì trong đám con trai chỉ có mỗi Izumi Tetsuya. Hasumi thắc mắc mất một lúc mới chợt nhớ ra hai đứa này thích bắt chước một ban nhạc rock. Còn trong đám con gái, chỉ có hai đứa Serizawa Risako và Takahashi Yuzuka là có thiện cảm với Tadenuma, có lẽ cũng liên quan đến chuyện ban nhạc kia.

Maejima Masahiko cũng bị cô lập trong lớp. Nhưng khác với những đứa hay bị bắt nạt như Tsubouchi Takumi, Wakimura Hajime, Tajiri Yukio hay Kiyota Rina, vốn đã luôn hoang tưởng rằng mình là người bị hại, Maejima không hẳn là bị kỳ thị. Việc có rất nhiều đứa thông cảm cho nó, đặc biệt là mấy đứa con gái, là minh chứng cho điều đó.

Một vị trí khác thu hút sự chú ý của Hasumi là khu vực của Katagiri Reika. Phần nửa bạn bè trong lớp không mấy bận tâm đến nhân vật này, nhưng con bé hình như rất thân với đám Onodera Fuko cũng trong ESS, và chơi với không ít nam sinh, ví dụ như bọn Nagoshi Yuichiro.

Nhìn vào sơ đồ tương quan của đám học sinh, đầu óc hẳn bắt đầu xoay vòng vòng.

Theo lối suy nghĩ thông thường, cách hợp lý nhất là cảnh cáo Tadenuma không được thực hiện hành vi trấn lột nữa. Nhưng nhìn vậy thôi, Tadenuma nào phải thằng ngốc. Nếu cứng rắn trấn áp bằng chuyện răn đe đuổi khỏi trường, nó sẽ nghỉ ngay cho mà xem chứ không có chuyện quay ra dọa ngược lại như Shibahara đâu.

Nhưng làm thế thì hơi bị mất vui.

Vụ việc lần này nguy hiểm nhưng cũng là một cơ hội. Thay vì chỉ biết tìm mọi cách để bảo vệ, sao không đi trước một bước nhỉ?

Có bốn lý do khiến hẳn nghĩ vậy.

Thứ nhất, hẳn nghĩ tới việc ở cùng Miya trên sân thượng hôm nay chỉ hai người với nhau. Tadenuma đã có mặt ở đó. Sau đó có thể nó sẽ nhận ra tiếng khóc là tiếng của Miya, và tùy diễn

biến mà dẫn đến nghi ngờ mối quan hệ giữa hai người họ. Nếu thế thì nguy to. Tadenuma rất có thể trở thành một kẻ đáng sợ. Trên thực tế nó đã nguy hiểm đến độ đi tổng tiền người ta rồi còn gì.

Thứ hai là vấn đề với ông thầy Tsurii. Hiện tại mọi thứ có vẻ tạm lắng xuống, nhưng nếu Tadenuma chọc tức ông ta thêm nữa, cơn giận cá chém thớt sẽ dôn về phía hắn.

Với Hasumi, phần lớn giáo viên và học sinh ở Shinko Machida đều chỉ là con tốt thí trên bàn cờ Shogi. Chơi được đến đâu là ở cách dùng cái đầu tính toán, nhưng như thế cũng có nghĩa là muốn chơi thế nào hắn cũng chơi được.

Trong số đó chỉ có lão Tsurii là ngoại lệ.

Lão ta không phải quân cờ mà có thể coi là đối thủ ngồi phía bên kia bàn cờ. Hơn nữa, không hiểu sao lão lại như thế nằm trong tay con át chủ bài là ông hiệu trưởng, người có quyền quyết định nhân sự. Không cần biết lão dùng mảnh khoé gì, trước khi biết con cờ trong tay lão cần phải tuyệt đối tránh đối đầu trực diện.

Thứ ba, mối quan hệ giữa Maejima và Kume có thể là một thông tin vô giá. Hắn phải suy nghĩ kỹ càng cách lợi dụng thông tin này. Đến lúc ấy thì dù thế nào đi nữa Tadenuma cũng chỉ là một kẻ ngáng đường.

Cuối cùng, có khi đây lại là thời điểm thích hợp để xử lý Tadenuma, món nợ xấu mà lớp 11/4 phải gánh.

Lúc có quyết định năm học mới sẽ được chủ nhiệm lớp 11, hắn đã rất háo hức khi nghĩ đến việc lập ra một vương riêng

cho mình. Cấu trúc lớp sẽ giữ nguyên từ lớp 11 lên 12 nên hẳn có thể đảm nhận một lớp đến hai năm học.

Trong lớp có những đứa Hasumi đã luôn khao khát. Đó là mấy đứa con gái hẳn để ý từ năm lớp 10.

Isagawa Mai, một đứa tài sắc vẹn toàn luôn nằm trong top 10 của khối, làm sao có thể để vượt mất? Ushio Madoka, thư thái và thân thiện, nhất định sẽ xoa dịu được những cơn địa chấn trong lớp. Onodera Fuko, có sức ảnh hưởng đến cả nhóm nam sinh và nhóm nữ sinh, đóng vai trò như con đầu đàn trong bầy cừu mỗi khi dẫn dắt cả lớp. Và đương nhiên không thể bỏ qua Kashiwabara Ari, cô bé được gọi là Miss Shinko Machida. Tất cả đều là thành viên ESS từ năm lớp 10, có thể gọi là “gà” của hẳn cả.

Ngoài đám này thì Katagiri Reika với tấm màn bí ẩn và Yasuhara Miya với sự cô đơn đằng sau vẻ ngoài mạnh mẽ cũng nằm trong tầm ngắm của hẳn từ lâu.

Muốn có được tất cả chúng trong lớp 11/4 thì phải trả những cái giá nhất định. Trong khối 11, từ lớp 11/1 đến 11/3 là lớp tự nhiên, 11/4 đến 11/6 là lớp xã hội, nhưng đã có tranh chấp xảy ra trong cuộc họp chia lớp. Trong khối có nhiều đứa cá biệt nhưng phần lớn đều rơi vào ban xã hội, và cả cô Kitabatake Yoko chủ nhiệm lớp 11/5 lẫn thầy Sakuragi Masamichi chủ nhiệm lớp 11/6 đều là kiểu ngăn ngừa không muốn nhận những đứa có vấn đề thế này thế nọ.

Kitabatake Yoko đã ngoài bốn mươi, ở cùng tổ Tiếng Anh với Hasumi, một mặt được nhận xét là nghiêm túc, mặt khác lại rất kém trong khoản nghiêm khắc với học sinh. Đám con gái còn

đỡ chú đặc biệt mấy thằng con trai mà chống đối ra mặt là cô ta hoảng loạn hết cả lên.

Ngược lại, thầy Sakuragi dạy môn Lịch sử tuy thuộc diện lão làng sắp đến tuổi hưu nhưng cũng là kiểu “chuột chạy cùng sào” hạng bét tệ hại như lão Tsurii. Ngày nào cũng thế, cứ đúng giờ là ra về, và trong cuộc họp thì không bao giờ phát biểu lấy nửa lời. Kệ trời kệ đất thế nào, với tôn chỉ là không bao giờ nhận lấy việc gì dư thừa, ông ta luôn viện mọi cớ để thoái thác hết trách nhiệm. Kết cục ông hiệu phó Sakai toàn phải ra tối hậu thư. Mặt thì lúc nào cũng như cần phải sạn, ra điều nghiêm túc lắm, trung thực lắm, nhưng lời đồn thổi thiên vị mấy con bé xinh xắn thì đầy ra. Dù vậy, có vẻ trong chuyện chia lớp, ông ta vẫn xem trọng nguyên tắc vàng là tránh xa mọi phiền toái hơn máu dê xồm của mình.

Thế thì hẳn phải lợi dụng tình hình ấy thôi!

Hasumi dẫn dắt cuộc họp chia lớp bằng tài ăn nói của mình. Hẳn tạo cho bà Kitabatake và ông Sakuragi ấn tượng rằng bọn Tadenuma chắc chắn rồi sẽ lại gây ra mấy vụ đánh nhau, nhấn mạnh mỗi phiên hà khi phải dàn xếp sự tình và dạy dỗ chúng khùng khiếp thế nào để họ phải thật sự khiếp sợ.

Thế thì, thôi, anh muốn sao cũng được! Hai người bọn họ đối với đề nghị của Hasumi đều nhất nhất xuôi theo, để hẳn ôm hết những đứa hẳn muốn lẫn những đứa thật ra cũng không đến nỗi nào.

Tức là chỉ có Tadenuma là con cừu đen cá biệt giữa đàn cừu trắng thôi.

Hasumi pha cốc cà phê thứ hai.

Tadenuma chưa bao giờ trực tiếp nổi loạn chống lại Hasumi, có lẽ nhờ trực giác cổ hũu của dòng máu lưu manh mách bảo, nhưng không có nghĩa là nó cải tà quy chính. Chỉ từ đầu năm học đến giờ nó đã cầm đầu không biết bao nhiêu vụ đánh nhau với học sinh trường khác, nay hắn còn lần ra thêm cả vụ xin đầu của nó.

Ngay cả khi dọn dẹp xong vụ này thì rõ ràng Tadenuma vẫn là trở ngại trong việc dạy dỗ lớp 11/4.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, hắn quyết định nhân cơ hội này diệt luôn thằng Tadenuma.

Vấn đề là diệt thế nào? Kế hoạch cụ thể đã nảy ra trong đầu Hasumi khi nhìn lại sơ đồ tương quan trọng lớp.

* * *

Sáng hôm sau, Hasumi khoan khoái thức giấc.

Từ sau khi kết liễu Hugin, không chỉ Munin mà những con quạ khác quanh đây cũng không bén mảng tới nữa. Có thể việc treo đầy sào phơi quần áo những sợi lông đuôi Hugin do Nekoyama nhổ ra đã phát huy tác dụng. Dù sao đi nữa, lời cảnh báo đã được truyền đạt đầy đủ tới lũ quạ: nếu dám đầu vào nhà này thì hình phạt phải chịu sẽ là cái chết.

Hắn ra ngoài chạy bộ, con Momo nhà ông Yamazaki lập tức vẫy đuôi phành phạch ra chào. Hasumi cho nó cái hamburger đã chuẩn bị sẵn. Con chó lập tức vồ lấy ăn nhồm nhoàm. Sự háu ăn của nó khiến hắn chỉ biết cười cay đắng.

Hợp chất thiosulfuric hữu cơ trong hành tây là chất độc với loài chó vì nó phá huỷ các tế bào hồng cầu. Theo kế hoạch ban đầu, hần sẽ cho Momo ăn thật nhiều hamburger kẹp đầy hành tây và con chó nhất định sẽ châu trời vì thiếu máu.

Vậy mà không biết vì sức đề kháng ở mỗi giống chó mỗi khác, hoặc là mỗi con mỗi khác hay sao, mà Momo vẫn cứ nhảy chồm chồm lên quanh chân, chả có tí dấu hiệu nào là sắp chết.

Tác dụng phụ của việc mớm mồi cho Momo là nó trở nên vô cùng quẩn quýt Hasumi, không còn sữa tiêng nào nữa. Đó cũng xem như kết quả tốt, nhưng chất độc chắc chắn đang ngấm vào, việc vẫy đuôi vui mừng của nó chỉ còn là chuyện trước mắt.

Hần đang nghĩ trong đầu như thế thì ông chủ nhà nghỉ hưu Yamazaki đã ra trước cửa, sớm hơn hần bình thường. Nguy hiểm thật! Suýt chút nữa ông ta đã thấy hần cho Momo ăn hamburger rồi cũng nên.

Ông già thắc mắc với hần rằng không hiểu sao dạo này Momo lười ăn sáng quá. “Chứ sao nữa!” Hasumi nghĩ bụng, nhưng ngoài mặt vẫn đối đáp cho xong chuyện với ông ta. Thế rồi hần chạy nhẹ nhàng chừng 10 km, về tắm và lái chiếc Hijet đi làm như mọi khi.

Như thường lệ, trong bãi đỗ xe giờ này chỉ có chiếc Lexus IS màu bạc sáng loá của ông hiệu phó Sakai. Đôi lúc hần lại nghĩ đậu xe sát bên cạnh ông ta thì giật gân ra trò, nhưng thôi, chả có ý nghĩa gì, thế là hần lại đậu ở vị trí xa nhất. Rồi hần sẽ thấy ngay đó là quyết định đúng đắn: ông Sakai chẳng biết vừa rơi từ đâu xuống, có khi là nắp sẵn đợi hần tới không chừng.

“Thầy Hasumi, tôi bảo này!”

Ông ta đột nhiên vẫy gọi. Lại có chuyện gì sao? Hasumi ngán ngẫm xuống xe.

“Chào thầy ạ!”

“Vụ kia thế nào rồi?”

Dù trực giác có tốt đến mấy cũng chịu không biết ông ta đang nói gì. Hasumi đành vận dụng triệt để cơ mặt có sức biểu cảm cực tốt của hắn để nặn ra một nụ cười gượng gạo.

“Thầy nói vụ nào ạ?”

Mặt ông Sakai như thể không hiểu nổi vì sao hắn lại phải hỏi nữa.

“Thì vụ gian lận chứ gì nữa! Sắp thi giữa kỳ còn gì? Thầy có phương án gì chưa?”

À, chuyện đó à!

“Hầu hết mảnh khoé đều đã được tiên lượng, tôi có trao đổi với thầy Yagisawa rồi, chắc sẽ kiểm soát được ạ.”

“Thật không? Vậy là tôi có thể yên tâm rồi chứ gì?”

“Thật ra còn có vấn đề khác ạ.”

Ông Sakai nhăn mặt như khỉ ăn phải ớt. Quy trách nhiệm cho người khác thì nhanh lắm, nhưng chính mình bị quy trách nhiệm thì ông ta ghét cay ghét đắng.

“Vấn đề gì thế?”

“Một số trường hợp có dấu hiệu vi phạm pháp luật ạ.”

Ở cương vị của Sakai, chắc đây là câu trả lời ông ta không muốn nghe nhất.

“Là sao? Vi phạm pháp luật... cụ thể là việc gì?”

Đằng kia, xuất hiện tổ trưởng tổ Toán, đồng thời là trưởng ban giáo vụ, thầy Osumi Yasufumi. Sáng nào ông ấy cũng bắt

chuyển xe buýt đầu tiên đi làm.

“Chào các thầy! Có chuyện gì à...”

Ông Osumi chào hai người họ, đôi mắt ân cần nhấp nháy sau cặp kính Rodenstock. Tính ông ấm áp và chân thành, lại nhận được tín nhiệm cao từ toàn thể cán bộ giáo viên, chưa ai thấy ông nổi khùng lên bao giờ.

“À, phải rồi, có lẽ chuyện này nên lắng nghe ý kiến của thầy Osumi nữa. Ta tìm chỗ khác đi!”

Cả ba đi vào trong trường và di chuyển đến phòng họp. Tổ chức kiểm tra định kỳ là việc của ban giáo vụ, nên trưởng ban đúng là người phải chịu trách nhiệm thật, nhưng việc ông hiệu phó cố tình để Osumi tham gia câu chuyện hẳn là bản năng tự vệ của ông ta trỗi dậy mà thôi. Trong trường hợp xấu nhất ông ta sẽ có người để quy trách nhiệm (hoặc áp đặt trách nhiệm lên).

“Về tin đồn có một nhóm học sinh lên kế hoạch cheating trong kỳ thi giữa kỳ ấy mà...”

Khi ba người đều đã yên vị, Hasumi bắt đầu nhóm lửa.

“Được rồi, cứ gọi là gian lận như bình thường!”

Ông hiệu phó ngắt lời hẳn bằng giọng mũi.

“Vâng. Theo tôi, kế hoạch gian lận đó là có thật. Trong kết quả kiểm tra giữa kỳ và cuối kỳ hồi học kỳ ba của khối 10, nhiều bài có điểm số phân cực đến khác thường, hơn nữa...”

“Tôi biết rồi. Vì vậy tôi mới hỏi kiểm tra giữa kỳ lần này sẽ có mảnh khoé gian lận gì xảy ra đây?”

Ông Sakai cúi kính nói.

“Vâng, tôi nhận thấy kế hoạch gian lận lần này không phải một, hai em mà khá nhiều học sinh đang có âm mưu thực hiện. Mánh khoé cũng không đơn giản như quay cóp thôi đâu.

Từ trước đến nay, nói đến gian lận thì cần đề phòng trước nhất là trò quay cóp. Nhiều trường bây giờ vẫn còn cấm sử dụng bút chì kim, lý do thật sự là vì dùng bút chì chuốt mới không thể nhét phao thi vào được.

“Có lẽ cũng như lần trước, lần này vẫn là những em có học lực tốt sẽ chỉ đáp án đúng cho nhiều em khác. Ban giáo vụ và ban chủ nhiệm đã đề ra nhiều biện pháp ngăn chặn từ kỳ thi cuối kỳ của học kỳ ba năm ngoái. Một trong số đó là tháo đồng hồ treo tường trên bục giảng trong giờ kiểm tra, mục đích là để ngăn kế hoạch dựa theo số giây chỉ trên mặt đồng hồ kết hợp tạo tiếng động mà truyền tin cho nhau.”

“Thế nhờ các em thoả thuận từ trước, cài đồng hồ đeo tay chạy cùng số giây như nhau thì sao?”

Ông Osumi đặt câu hỏi đầy cẩn trọng.

“Quả là chúng ta không thể ngăn chặn đến mức ấy. Không thể nào cấm học sinh mang đồng hồ đeo tay vào phòng thi được.” Hasumi giương cờ trắng.

“Tức là các thầy bó tay à?”

Ông hiệu phó khịt mũi khó chịu.

“Nhưng chúng ta có thể đánh dấu bài những em tạo tiếng động lạ hoặc truyền đi cử chỉ, dấu hiệu khác thường trong giờ kiểm tra. Điểm này cần được quán triệt ngay đến các giáo viên coi thi ạ.

“Đúng là thế... Nhưng lần trước cũng thực hiện biện pháp ấy mà trò gian lận vẫn diễn ra trót lọt đấy thôi!”

“Tôi vô cùng xin lỗi!”

“Thầy nói còn mảnh khoé khác là thế nào?”

“Tuy chỉ là một trường hợp thôi, năm ngoái đã có em dùng iPod để gian lận. Thứ đó không chỉ có âm nhạc mà còn ghi âm được nhiều thông tin khác, sau đó giấu trong áo, luồn tai nghe qua cổ áo là có thể dùng tư thế chống cằm để nghe đoạn ghi âm... Về vấn đề này, tôi đề nghị cấm triệt để chống cằm trong giờ kiểm tra. Bây giờ vấn đề chỉ còn là gian lận bằng điện thoại, phải không ạ?”

“Tức là gửi tin nhắn hả?”

Ông Sakai chồm người về phía trước.

“Vâng, với những đứa ranh rẽ thì chuyện thò tay xuống dưới bàn bấm nút gửi tin nhắn là dễ như ăn cháo”

“Vậy chỉ còn nước cấm triệt việc mang điện thoại vào phòng thi nhỉ?”

Hasumi lắc đầu trước câu nói của ông tổ trưởng Osumi.

“Tất nhiên là phải cấm, nhưng ta không thể kiểm tra cơ thể từng người, rà soát từng bàn được ạ. Nhìn vào sẽ thấy hình ảnh nhà trường trắng trợn nghi ngờ học sinh, tôi không cho đó là ý kiến hay, với lại có thể hình dung phía phụ huynh sẽ lên tiếng phản đối.

“Nhưng thế thì biết làm sao?”

Ông hiệu phó Sakai nhíu mày nhăn nhó.

“Với sự giúp sức của thầy Yagisawa bên tổ Lý, chúng tôi đã nghĩ đến một biện pháp toàn diện hơn. Trên thực tế, biện pháp

này cũng không phải chưa từng có tiền lệ.”

Hasumi bắt đầu giải thích cặn kẽ về giải pháp phòng chống gian lận bằng thiết bị điện tử.

“Với cách này, chúng ta có thể gần như dẹp hết nạn gian lận bằng điện thoại rồi.”

“Phải. Đột phá đấy chứ? Rồi sao nào, làm thế thì có vấn đề gì?”

“Tôi e là nó vi phạm luật viễn thông.”

Nghe Hasumi giải thích, mặt ông Sakai sa sầm dần. “Ừm... Đúng thế thật... Vậy là không được à?”

“Nhưng lợi thế của biện pháp này thật không thể bỏ qua!”

Phản ứng của ông ta nằm trong tính toán của hắn. Hasumi bắt đầu vạch lại:

“Nếu thành công, ta có thể áp dụng trong kỳ thi tuyển sinh. Vả lại, mặc dù về hình thức là vi phạm luật nhưng nó chẳng gây hại gì cả.”

“Thật à?”

“Đó là một ‘vùng xám’ tinh vi, vốn được coi là vi phạm luật viễn thông nếu áp dụng trên các thiết bị trên thị trường. Còn ở đây, về mặt thời gian ta chỉ thực hiện trong 45 phút cho một tiết toán đối với những trường hợp có nghi vấn gian lận, hơn nữa ta có thể tinh chỉnh sao cho không ảnh hưởng gì đến khu vực ngoài khuôn viên trường, do đó trước mắt sẽ không có chuyện bị phát hiện. Với lại...”

Giờ mà bị bắt nghĩ cách khác thì điên đầu lắm nên hắn phải ra sức thuyết phục.

“Thôi thôi, cách này thật sự không ổn. Tốt nhất đừng để bị phát hiện ra. Ông Osumi lặng lẽ lắc đầu. “Vi phạm pháp luật để ngăn chặn gian lận thì đúng là thí xe bắt pháo. Phải nghĩ cách khác thôi!”

Ông Sakai định mở miệng nói gì rồi lại thôi.

Nếu không có ông tổ trưởng Osumi, có thể hẳn đã thuyết phục được lão Sakai. Hasumi tiếc hùi hụi nhưng đành chịu. Ít ra họ sẽ đổ cho giáo viên coi thi thiếu tập trung, và giờ chỉ còn cách bắt buộc việc coi thi phải nghiêm khắc hơn nữa mà thôi.

* * *

“Diễn đàn á?” Miya thộn ra kinh ngạc. “Mấy cái đó thì đầy ra. Sao thế ạ?”

“Thầy hiệu phó bảo tôi kiểm tra.” Hasumi ra vẻ yếu thế. “Dạo này xảy ra nhiều chuyện quá phải không? Nghe nói các trường công đều đã tổ chức điều tra trên diện rộng, thành ra trường mình không làm cũng không được. Có thể đang có những ổ bắt nạt hay đại loại thế, không chừng qua điều tra lại tìm được manh mối chẳng hạn.”

“Mấy cái diễn đàn ấy không hẳn là làm chuyện xấu xa gì đâu. Chỉ là khác với các trang web chính thống, mấy diễn đàn do học sinh tự lập ra, tự quản lý mà thôi.”

“Tôi biết chứ! Nhưng hiệu trưởng và hiệu phó thì đã nhìn thấy thực tế bao giờ đâu? Có lẽ nghe người này người kia nói này nói nọ rồi đâm lo ấy mà.”

“Ừm... Em hiểu rồi!”

Miya lại để lộ hàm răng trắng tinh.

“Lập danh sách cho tôi nhé! Có cả những trang cần có tài khoản, mặt khẩu riêng nữa đúng không?”

Miya trở nên dăm chiêu.

“Không đến mức ấy đâu! Cỡ như trang của Saori là cùng.”

Yokota Saori không phải là đứa nổi bật gì trong lớp nhưng đối lại rất thân với băng SS.

“Cái đó nếu biết được thì cho tôi luôn nhé.”

“Xem từ trang của em có được không?”

Hasumi hơi lưỡng lự.

“Không, nếu được thì nên lấy trang cá nhân của chính Yokota.”

“Thế à? Ừm, em biết rồi.”

“Tôi không bắt ép hay cấm đoán gì đâu. Chỉ cần xem qua một lượt rồi báo cáo cấp trên rằng không có vấn đề gì là được.”

“Vâng. Ha-su-min vất vả quá!” Miya gật đầu tấm tắc.

“Và chuyện này phải tuyệt đối giữ bí mật nhé! Chỉ cần biết có giáo viên đang kiểm tra diễn đàn, thế nào cũng có đứa làm loạn đấy.”

“Em biết rồi! Nhưng mà... bảo em làm như vậy có phải là do tin tưởng ở em không?”

Miya có chút đắc ý, đưa mắt nhìn mấy đứa học sinh đang đi bộ dọc hành lang. Nơi họ đang đứng trao đổi nằm ở gần phòng giáo viên nên không có đám nào tụ tập, cũng không có đứa con gái nào sấn tới trong lúc hần đang nói chuyện với con bé. Có lẽ phần đáng sợ là diễn biến ngay sau đó.

“À... những chuyện thế này dĩ nhiên phải nhờ cả vào em rồi. Hấn lấy tay xoa xoa đầu con bé.”

“Đừng! Đừng xoa nữa!... Thế ‘những chuyện thế này’ là chuyện thế nào?”

Miya càu nhàu mà đẩy về phần khởi.

“Chuyện hậu trường này, tội phạm này... Nói chung là những gì thuộc về góc khuất của cái trường này.”

Miya đâm thẳng vào ngực Hasumi một cú rất mạnh.

“Thưa thầy Hasumi, nhắc đến tội phạm, có phải là những chuyện như giáo viên hôn học sinh trên sân thượng không ạ?”

Sự bối rối của hấn bây giờ không phải là cố ý diễn cho đạt nữa.

“Đồ ngốc, thôi ngay! Sao lại nói lớn như thế...”

Miya lúc này tươi cười rạng rỡ.

Muốn thu thập tin tức trên các diễn đàn, có vẻ hiệu quả nhất là nhờ nhóm SS, nhưng như vậy thì tối thiểu ba đứa, còn không là tới gần mười đứa biết chuyện. Để có thể giữ bí mật, hấn cho rằng nhờ Miya mới là thượng sách.

“Hừm, ai thế nhỉ?”

Điện thoại rung lên trên túi ngực áo của Hasumi. Người gọi tới là ông hiệu phó Sakai. Ở ngay bên cạnh, Miya cũng đang nhòm vào màn hình.

“Sao ở trường mà lại gọi điện thoại vậy?”

“Chẳng biết nữa!”

Hasumi nhấn nút nghe.

“Vâng, Hasumi nghe ạ.”

“Thầy Hasumi, tôi nói chuyện một chút được không?”

Giọng ông hiệu phó Sakai không hiểu sao lại có vẻ giấu giếm.

“Vâng, sao vậy thầy?”

“Chuyện ban sáng ấy, đúng là phải tìm cách thế nào đó để chấm dứt mấy vụ gian lận thôi. Tôi vừa nói chuyện với chủ tịch và nhận được chỉ thị như vậy. Ông ấy lo là lần này mà để chúng hành động trót lọt thì tiếng xấu sẽ lan truyền đầy trên mạng, cái đấy nguy hiểm lắm.”

Hasumi đẩy Miya ra, lúc này con bé đang áp sát người vào để nghe tiếng nói từ đầu dây bên kia.

“Thế ạ? Vậy thì cứ làm như mọi khi ạ?”

“Không, làm cách đó đi. Trên cương vị của tôi, không thể nào thừa nhận hành vi vi phạm pháp luật, nhưng đồng thời cũng không thể tha thứ cho hành vi gian lận. Vì thế tôi cần một phương án ngăn chặn từ đầu hơn là để nó xảy ra rồi mới lo xử lý.”

“Ờ...”

“Làm sao bây giờ... Thế thì, cái này tôi chỉ hỏi để tham khảo trong khi chuẩn bị theo cách thông thường thôi nhé... Có cần thêm ngân sách không, cái máy gì đấy?”

“Không ạ, tôi thấy là không tốn lấy một xu. Lúc tôi nói chuyện với thầy Yagisawa, thầy ấy bảo dụng cụ cần thiết bên tổ Lý sẽ chuẩn bị mà.”

Yagisawa Katsuya hiện là giáo viên cố vấn của câu lạc bộ radio nghiệp dư, một thực thể rất thích hợp để đưa vào viện bảo tàng.

“Vậy sao! Hiểu rồi...”

Trong giọng nói của ông ta chứa đầy sự thoả mãn.

“Thầy hiệu phó, vấn đề này xin hãy giao cho tôi thực hiện có được không ạ?”

Hasumi vừa phun ra cái điều ông Sakai mong chờ nhất. Đơn giản là ông ta muốn đình chỉ phương án chống gian lận thông thường để thực hiện một cách mới mà chính ông ta cũng không biết là gì.

“Giao cho thầy à... Việc này... nếu thầy Hasumi đã nói thế thì tôi cũng xin được giao phó công việc ấy.”

“Tôi sẽ xem xét một cách toàn diện rồi tính toán cách thức cần thiết, và chắc chắn sẽ tuân thủ chặt chẽ chỉ thị của thầy, dù thế nào cũng lấy thượng tôn pháp luật làm đầu. Những chuyện sau đó thế nào thì liệu theo tình hình mà quyết định.”

“Ừm ừm! Đúng rồi, đúng rồi! Ừm, nhờ cả vào thầy nhé! Vậy cứ làm cách đó thôi.”

Ông Sakai trả lời mà giọng ngập tràn mãn nguyện, rồi cúp máy.

“Gì đấy? Chuyện gì thế ạ?”

Miya hỏi với ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ.

“Chuyện lúc nãy đấy, tôi giải thích là sẽ nhanh chóng điều tra các trang diễn đàn.”

“Nhưng bên câu lạc bộ của Yagisawa chẳng phải là về radio sao?”

“Thầy-Yagisawa nhé! Thật ra về internet thì thầy ấy rành nhất đấy!”

“Hừm...”

Nghe vậy mặt con bé ngẩn ra.

Ngay lúc ấy, cửa phòng giáo viên trong góc hành lang mở tung, ông hiệu phó Sakai lộ mặt ra. Bộ dạng ông ta phần khởi trông như sắp ngân nga hát đến nơi, nhưng trông thấy Hasumi, ông ta hốt hoảng đóng sầm cửa lại.

“Ông ta từ trong đó gọi ra à...”

Miya vừa cố nhin cười vừa thì thầm.

“Mấy đứa đang làm cái quái gì vậy? Bị điên à?”

“Đừng cố giấu giấu giếm giếm có phải hơn không.”

Hasumi lẩm bẩm trong tiếng thở dài.

* * *

Kết thúc giờ sinh hoạt, Hasumi thoát khỏi vòng vây của đám học sinh đang vây lấy hắn để ra khỏi lớp, lòng tự hỏi chúng muốn bắt hắn đi luôn hay sao. Hình như hôm nay là ngày Kume cho câu lạc bộ nghệ thuật sinh hoạt. Quả là cơ hội tốt phải nắm lấy.

Nhưng ở hành lang phía trước, hắn lại trông thấy bóng người mặc vest xám. Đó là ông thầy Tsurii.

Như thường lệ, lão ta bước đi lững thững, đầu cúi về phía trước như một con rùa.

Ngay phía sau có một đứa học trò, tay cầm đạn giấy vung vẩy lấy đà, sắp sửa nhắm bắn lão ta. Đó là thằng quỷ sứ Higashide của lớp 11/5.

Hasumi nhanh như cắt bắt kịp Higashide, vỗ cho nó một cái vào đầu. Thằng nhóc con giật mình quay lại:

“Á... Tiêu rồi!”

“Làm cái gì vậy, thằng ngốc này?”

Hasumi dí khớp ngón trỏ vào thái dương nó. Higashide vừa xin lỗi luôn mồm vừa chạy tọt vào lớp.

Hắn ngược lại nhìn đằng trước thì thấy lão Tsurii đã dừng lại giữa hành lang và đang nhìn về phía hắn.

“Thầy Tsurii!”

Hasumi lập tức nở nụ cười trên môi.

“Lớp tôi chắc là bao giờ cũng ồn ào nhỉ, làm phiền thầy quá ạ!”

Lão Tsurii chỉ im lặng nhưng hắn lại thấy một cảm giác lạnh lẽo. Áp lực đến ngọt ngào không hề thấy ở người giáo viên nào khác như thế này rốt cuộc là gì đây?

“Tôi cũng nhắc nhở chúng nhiều lần rồi... Nếu sau này chúng còn ồn ào, mong thầy cứ báo cho tôi biết”

Hai mắt lão ta chậm chậm chuyển động phía sau gọng kính sắt như con tắc kè.

“Ờm... Nếu vậy, nhờ anh giúp cho.

Giọng lão khàn đặc và lê thê. Ngữ điệu này là phương ngữ Kansai, nhưng cho đến nay hắn chưa từng thấy người Kansai nào tỏ ra bầu không khí thô lương đến vậy.

“Hôm nay thầy cũng có tiết ở lớp 11/4 phải không, tình hình thế nào ạ?”

“Ờ, có một đứa...nó...”

Lão Tsurii nhắm nghiền mắt lại như đang cố nhớ ra điều gì.

“Tadenuma ạ?”

Hasumi rụt rè hỏi, lão Tsurii liền chậm rãi gật đầu.

“Ờm, là nó. Mình nó thôi, anh nói nó giúp tôi.”

“Vâng, tôi sẽ dạy dỗ nó cẩn thận cho đến khi nó chịu nghe lời.”

“Cám ơn.”

Lão Tsurii lại quay đi và chậm chậm bước tới. Thái độ như vậy là muốn chấm dứt câu chuyện rồi nên Hasumi cũng từ từ nhích theo sau, đợi cho lão xuống hết cầu thang. Cũng vì vậy mà hắn bị đám học sinh túa từ lớp 11/4 ra bắt kịp.

“Ha-su-min sao thế? Đến ESS nhanh nào!”

“Hôm nay phân vai cho vở kịch tiếng Anh mà?”

Isagawa Mai và Kashiwabara Ari vừa nói luôn miệng vừa kéo ghì hai bên tay hắn.

“Ừm, hai đứa đi trước đi. Thầy đến ngay.”

“Sao cơ?”

“Thầy đến ngay mà, thật đấy! Thầy chỉ sang kia chút thôi.”

Nghĩ bụng bọn trẻ bây giờ nói thế là chúng tự hiểu, Hasumi nhanh chân xuống cầu thang, đi sang toà nhà phía bắc.

Phần lớn các câu lạc bộ đều có phòng riêng, nhưng câu lạc bộ Mỹ thuật thì dùng luôn phòng học vẽ. Hasumi nhẹ nhàng mở cửa.

Mười bốn, mười lăm đứa học sinh đang chăm chú vào giá vẽ. Hầu hết là con gái, có ba đứa con trai. Một trong số đó là Maejima Masahiko.

Sau lưng Maejima, Kume Takeki đứng nhìn bức tranh, khoảng cách gần như chạm vào người thẳng bé. Nhận ra Hasumi, hắn ta nhướng mày như muốn hỏi có việc gì. Hasumi ra hiệu muốn ra ngoài nói chuyện, Kume liền chau mày bước tới. Đám học sinh cũng nhận ra Hasumi nhưng đã lập tức lấy lại

tập trung vào bức tranh của mình. Chỉ trừ Maejima, nó theo dõi với vẻ lo lắng cực độ.

“Có chuyện gì thế?”

Ra ngoài hành lang, Kume chống nạnh trong lớp áo choàng rộng thùng thình, hỏi với vẻ mặt khó chịu. Hắn ta cao hơn Hasumi nhưng vóc dáng mảnh mai nên chắc là nhẹ cân hơn.

Vẻ mặt hắn lúc này không thanh tú mà lại hơi căng thẳng, kết hợp với kiểu tóc húi cao hai bên tai thật khiến người ta nghĩ đến một ngôi sao nhạc Rock thời xưa. Một mùi nước hoa kiểu cologne thoảng qua mũi.

“Tôi có việc muốn trao đổi với thầy.”

“Trao đổi à?... Về cái gì?”

Có lẽ do có định kiến trước chẳng, Hasumi thấy ngữ điệu và thái độ này có phần nào nữ tính.

“Về việc của ban chủ nhiệm. Nếu được thì không nên để học sinh nghe thấy, ta có thể tìm một phòng riêng nào đó không?”

“Tìm phòng riêng à? Chà, tôi đang hướng dẫn câu lạc bộ Mỹ thuật đấy. Không biết là việc gì nhưng anh có thể nói ngắn gọn ở đây được không?”

Kume trả lời với đầy vẻ bứt rứt. Nhưng đôi tai của Hasumi nghe được một nỗi sợ hãi mơ hồ phía sau.

“Chuyện này liên quan đến em Maejima ở lớp tôi. Tôi nghĩ nói đến đây thầy đã hiểu.”

“Maejima... À, chuyện gì vậy, tôi không biết gì cả.”

“Nếu thầy muốn quanh co thì thôi vậy. Nhưng tôi vừa là giáo viên chủ nhiệm lớp, vừa là thành viên ban chủ nhiệm, nếu

đối thoại không đi đến đâu thì tôi buộc phải báo cáo hết cho nhà trường.”

“Ồ... Chuyện đó rốt cuộc là sao? Tôi chả hiểu gì cả.”

Mặt Kume tái xanh, nhìn là đủ hiểu.

“Nếu thế thì chuyện cũng đến tai bố của thầy. Tôi thật sự không mong muốn điều đó, nhưng nếu thầy cứ giữ thái độ này thì e không còn cách nào khác.”

“Khoan đã thầy Hasumi! Thầy có thể giải thích cho tôi nghe được không?”

Kume vẫn kháng cự nhưng thái độ đã thay đổi rõ ràng.

“Vậy mời thầy sang bên này.”

Hasumi quay gót, mời Kume sang phòng đạo cụ mỹ thuật nằm kế bên phòng học vẽ. Kume bám theo, bước chân nặng nề thấy rõ.

Vào phòng đạo cụ, hần yêu cầu Kume ngồi xuống ghế và nhẹ nhàng đóng cửa.

“Trước hết tôi xin phép được nói rõ, tôi không có ý định tung tin đùa bỡn những chuyện mất mặt của nhà trường. Nhưng nếu là vụ án hình sự thì không có chỗ cho tư duy cá nhân như vậy. Đầu tiên phải báo cáo cho ban giám hiệu, sau đó lập tức báo với chính quyền. Về điểm này mong thầy hiểu cho.”

Hasumi đứng im trước mặt Kume, lạnh lùng nói.

“Hình...hình sự... Chắc có gì hiểu lầm ở đây rồi, tôi không liên quan gì mấy chuyện ấy.”

Kume bây giờ như cá đã nằm trên thớt. Không đợi gã có cơ hội vực dậy, Hasumi cứ tấn công tới tấp.

“Không cần lý do lý trấu gì cả, thầy chỉ cần trả lời ‘Yes’ hay ‘No’ thôi. Thầy có quan hệ tình dục với Maejima không?”

Kume run rẩy trả lời:

“No! No! Thật quá quắt! Tôi thề, tôi chưa bao giờ...”

Nói dối! Hasumi nhủ thầm. Trả lời thế nào mặc kệ, áp lực trong giọng nói mới quan trọng. Hơn nữa, ngôn ngữ cơ thể trong vô thức – hai tay khoanh lại để bảo vệ cơ thể, hai chân bắt chéo – đồng nghĩa với câu trả lời “Yes” rất rõ ràng.

“Vậy sao? Thật đáng tiếc, đến nước này mà thầy vẫn muốn lấp liếm. Có vẻ như sự thật không thể tìm được ở đâu khác ngoài bàn tra khảo của nhân viên tư pháp nhỉ.”

“Cái gì... Sao lại không tin tôi? Đây chẳng phải là quy kết từ đầu rằng tôi với... em học sinh đó có quan hệ gì hay sao?”

“Thầy Kume!”

Hasumi hít một hơi thật sâu và cúi xuống sát mặt Kume.

“Tôi đã nói từ đầu rồi mà? Vấn đề là có cấu thành tội hình sự hay không. Đúng chưa nào? Dù anh và Maejima có mối quan hệ trên cơ sở đồng thuận từ hai phía thì đó vẫn là phạm trù yêu đương tự do thôi.”

“Sao? Làm gì có chuyện ấy? Maejima vẫn còn là vị thành niên, có những quy định về dâm ô, rồi đạo luật về quyền trẻ em... Mà không, tôi cũng đâu có làm mấy chuyện ấy...”

Kume rõ ràng đang rất bối rối.

“Tất nhiên có quan hệ với học sinh vẫn là chuyện không thể tha thứ, nhưng cưỡng bức quan hệ hay quan hệ trên cơ sở đồng thuận là hai chuyện khác nhau một trời một vực. Huống hồ

người bị hại còn là nam giới, khó nói trước người ta sẽ phán xét hành vi ấy đến đâu.”

Kume trông như bị dồn vào đường cùng. Có vẻ Hasumi đã khiến gã tối tăm đầu óc, không biết xoay xử thế nào để thoát khỏi mớ bòng bong này.

“Chúng ta đổi câu hỏi nhé. Có phải anh đã ép buộc Maejima quan hệ bằng cách gây áp lực với quyền lực của một giáo viên, hoặc bằng bạo lực không?”

“Đồ điên! Không hề có mấy chuyện đó.”

Kume tròn mắt hét toáng lên.

“Vậy là từ đầu cả hai đã có sự đồng thuận với nhau rồi đúng không?”

Gã nhắm nghiền mắt lại và liếm môi.

“Chuyện... Chuyện ấy...”

“Yes hay No?”

Hasumi gằn giọng.

“Nếu là anh ép buộc hoặc phủ nhận sự thật nên không trả lời được câu hỏi này, tôi sẽ báo cảnh sát ngay lập tức. Đến lúc ấy thì không mong chờ gì có cách xử lý êm đẹp đâu... Mong anh nghĩ cho kỹ rồi trả lời giúp cho!”

Có một câu ngạn ngữ của Thái nói rằng rắn độc thì không vội vàng, trên thực tế nhiều con rắn có nọc độc chết người sau khi truyền chất độc vào con mồi sẽ tạm rút lui để chờ chất độc ngấm. Đó là để tránh khỏi khả năng nuốt con mồi vội vã và bị thương vì con mồi phản kháng điên dại trước cái chết.

Hasumi đã chờ đợi những câu nói tẩm đầy chất độc thấm vào ý thức của Kume, làm gã tê liệt não bộ. Con mồi không còn

đường trốn thoát nữa rồi.

Ngay lúc ấy, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra. Kume giật mình ngẩng lên.

Đứng trước cửa là Maejima.

“Thầy!”

“Maejima... Quay về ngay!”

Kume thần thờ gào lên.

Maejima quay sang phía Hasumi:

“Thưa thầy... Không có chuyện ép buộc gì hết! Xin hãy tin em!”

Ngoan lắm! Hasumi gạt đầu dứt khoát. Được thế này đỡ mất thời gian biết bao nhiêu.

“Được. Tôi tin em.”

Nghe thấy thế, Kume ử rử ôm lấy đầu.

“Thầy Kume, tất cả đều dựa trên sự đồng thuận phải không?”

Hắn đặt tay lên vai Kume, gã ngược nhìn hắn với đôi mắt trống rỗng và chậm chậm gạt đầu.

“Tôi biết rồi. Nếu vậy chúng ta hãy cố hết sức để dàn xếp nội bộ với nhau.”

“Thầy Hasumi, trăm sự nhờ thầy!”

Ngồi trên ghế, Kume cúi đầu thật sâu.

“Em... sẽ bị buộc thôi học ạ?”

Maejima mếu máo hỏi.

“Không sao đâu, đừng lo! Chắc là được thôi. Tôi cũng sẽ nghĩ cách để thầy Kume không phải nghỉ việc.”

“Thật không thầy?”

“Nhưng để làm được điều đó thì phải nói thật với tôi mọi chuyện. Hai người sẽ cùng cố gắng với tôi chứ?”

Hai người họ nhìn nhau ra vẻ chịu thua rồi gật đầu một cách kỳ quặc. Hasumi mở hộp bút đựng đầy bút dùng trong giờ dạy và lấy ra một cái máy ghi âm kiểu cũ.

* * *

“Thầy Hasumi! Thầy đến ngay đi ạ!”

Đó là giờ nghỉ trưa của ba ngày sau. Người vừa phóng như bay vào phòng giáo viên là Tsukahara Yuki của lớp 11/4. Có vẻ nó vừa chạy một mạch đến đây, đang thở không ra hơi. Con bé to béo nhất đám con gái trong lớp nên mặt và tay nó đang chảy mồ hôi ròng ròng.

“Chuyện gì thế?”

Hasumi vừa đứng dậy vừa hỏi.

“Tadenuma với Yamaguchi... đang đánh nhau trong lớp ạ. Quay lưng bỏ lại phòng giáo viên phía sau, Hasumi ầm ầm lao đi.

Hắn chạy một mạch lên cầu thang, bọn học trò xung quanh ngạc nhiên nhìn theo.

Trước cửa lớp 11/4 có một đám đông vây quanh, những âm thanh dữ dội và giận dữ phát ra từ bên trong.

“Tránh ra! Bên đây tránh ra!”

Hasumi tóm gáy mấy đứa đứng ngang đường, lần lượt gạt chúng ra để nhào vào trong phòng học.

Bàn ghế ngã nghiêng, sách vở và đồ dùng học tập văng tứ tung. Ở giữa phòng, hai đứa học trò thở hồng hộc, nhìn nhau chăm chăm. Có vẻ như cuộc ẩu đả vừa tạm lắng xuống.

Thằng cao hơn là Yamaguchi Takuma, một chân sút trong câu lạc bộ bóng bầu dục từ năm lớp 10. Cùng là loại có máu mặt trong lớp như Tadenuma, nhưng Tadenuma thì rõ là phường lưu manh rồi. Yamaguchi đang chảy máu mũi và dưới mắt đã sớm có cục u bầm tím lại.

Đang thủ thế là Tadenuma, nhìn qua thì không thấy có thương tổn nào. Nó đang mạnh mẽ hạ một đối thủ cao hơn mình 15 cm có hơn. Nếu là Joe Koizumi cho điểm, Tadenuma chắc hẳn ghi được 9/10 điểm trong ván đầu tiên.

“Dừng tay! Các em làm gì vậy?”

Hasumi chen vào giữa hai đứa, vừa vịn cho vị trí trọng tài chính. Tất nhiên vẫn không được phép chủ quan, máu lên đến não thì có là giáo viên cũng có thể được cho ăn đấm không chút e dè.

Nhưng cả hai đứa này đều không phải loại mang máu điên đến mức ấy. Yamaguchi có vẻ đã mất nửa phần ý chí chiến đấu, có khi còn thấy nhẹ nhõm khi Hasumi can thiệp vào. Tadenuma ngày thường vẫn được biết đến là ra đòn dũng dũng đến kỳ lạ, nhưng riêng hôm nay lại dôn hết cơn giận vào đôi mắt đang gườm gườm nhìn Yamaguchi.

“Nguyên nhân là gì?”

Trước câu hỏi của Hasumi, Tadenuma không hé răng lấy một lời, còn Yamaguchi rút khăn tay ra, vừa lau máu mũi vừa chỉ tay qua Tadenuma.

“Thằng khùng này bỗng dưng đánh em.”

Tadenuma đang toả ra sát khí muốn lao vào Yamaguchi nên Hasumi phải dang hai tay kìm nó lại.

“Bỗng dưng đi nữa thì cũng phải có nguyên nhân chứ?”

“Em không biết! Đã bảo là em không làm gì cả!”

Yamaguchi nhìn máu dính trên khăn tay, có vẻ lại nổi cơn điên và gào lên. Tadenuma vẫn im lặng không chút suy suyển.

“Được rồi. Cả hai em lên phòng sinh hoạt chung.”

Hắn dẫn hai thằng theo, vừa đi vừa giữ chúng cách nhau ra một khoảng.

“Các em, thầy xin lỗi, dọn dẹp phòng giúp thầy nhé!”

Mấy đứa học sinh nghe vậy liền đi dựng bàn ghế đổ lên.

“Làm gì đấy? Bọn mày tránh ra xem!”

Trước cửa lớp vang lên tiếng nói cộc cằn và thô thiển. Tên đó đến đây làm gì không biết! Hasumi ngán ngẩm nhìn Shibahara. Tuy nhiên ngay trước mặt học sinh, không thể để lộ sự bất hoà giữa giáo viên trong ban chủ nhiệm với nhau được.

“Thầy Shibahara, cảm ơn thầy đã cất công đến tận đây, nhưng mọi chuyện đã xong xuôi, ổn thoả cả rồi.”

“Chúng mày lại còn dám vật lộn trong lớp à? Hả?”

Shibahara cầm kiếm tre định chọc vào Tadenuma và Yamaguchi. Tadenuma nhanh nhẹn né được nhưng Yamaguchi thì bị đâm trúng sườn, nó sôi máu gườm gườm nhìn Shibahara.

“Sao? Mày nhìn gì?”

Khuôn mặt khi nhe răng dọa nạt của gã trông giống khỉ đầu chó châu Phi còn hơn khỉ Nhật Bản nữa. Tất cả học sinh lớp 11/4 cũng đều nghĩ tới hình ảnh ghê tởm kia.

“Tôi đưa chúng đến phòng sinh hoạt chung đây.”

Hasumi vừa nói vừa đẩy lưng Yamaguchi đi. Shibahara bèn quay ngoắt như lật bàn tay.

“Thầy Hasumi, để tôi giúp thầy một tay!”

“Sao?” Hasumi không khỏi ngạc nhiên.

“Một mình thầy phải dẫn bọn nó đi thì vất vả lắm chứ? Đừng ngại! Ít nhiều gì tôi với thầy cũng là anh em trong ban chủ nhiệm mà! Cần tôi giúp gì thì thầy cứ gọi một tiếng là được.

Đám học sinh xôn xao, hẳn là vì cảm thấy nực cười trước nụ cười giả tạo và thái độ nịnh bợ trắng trợn của gã.

Cái gì mà anh em với nhau? Hasumi thấy buồn nôn. Shibahara bây giờ lạnh gáy vì vụ Miya rồi nên cho rằng sán tới với hắn là thượng sách chắc? Nhưng hắn không muốn bị để ý theo kiểu kỳ quặc thế này. Thà đồng ý với gã còn hơn nói qua nói lại ở đây.

“Vâng, vậy nhờ thầy!”

Shibahara căng thẳng chạy theo Tadenuma. Miya bước lên một bước, nhìn gã như muốn ăn tươi nuốt sống nhưng Shibahara ngoảnh mặt làm ngơ.

Trong lúc Hasumi, Tadenuma và Yamaguchi, cả ba cùng im lặng bước đi thì Shibahara tay hươu kiếm tre, nháo nhác mở đường một mình.

Cuối cùng, đến phòng sinh hoạt, Shibahara rời đi với vẻ mặt của người đã góp công rất lớn, Hasumi bèn hỏi chuyện từng đứa một. Tuy vậy Yamaguchi một mực khẳng định mình chẳng làm gì hết, đến lượt Tadenuma thì tuyệt không hé răng. Trong

khi đó giờ nghỉ trưa đang dần khép lại, hắn đành tạm gác chuyện phân xử lại mà thả hai đứa nó về.

Bước ra từ phòng sinh hoạt chung, hắn bắt gặp Miya đang đứng dựa tường chờ.

“Gì đây? Vào lớp rồi đấy!”

“Này Ha-su-min, có một lý do khiến Tade ra tay đấy!”

“Lý do gì? Em biết không?”

Miya đưa mắt nhìn Hasumi với một biểu cảm khó đoán.

“Chuyện trên diễn đàn.”

“Trên diễn đàn?”

“Ha-su-min xem trang của Saori chưa? Trời, em đưa tài khoản và mật khẩu rồi mà?”

“À... Dạo này tôi bận quá nên chưa xem được.”

“Ừm, từ hôm qua đến nay có nhiều bài đặt điều bôi nhọ Tade trên đó lắm.”

“Hửm?”

“Bình thường cũng hay có mấy bài đăng chửi nó làm phiền hoặc là mày chết đi các kiểu, nhưng lần này còn có thông tin cá nhân nữa. Gia đình nó có vẻ phức tạp.”

“Thế tại sao lại đánh Yamaguchi?”

“Hình như Tade nghi ngờ là do Yamaguchi viết. Bọn nó không ưa gì nhau, từ xưa đã là oan gia ngõ hẹp. Trên đó viết mấy chuyện chỉ có vài người biết, trong đó có Yamaguchi.

“Vậy sao?”

“Nhưng em không nghĩ thằng Yamaguchi làm vậy. Thằng đó ghét mấy trò hèn hạ lắm, cơ bản nó cũng là đứa chơi được nữa.

“Ừm... Tôi biết rồi.”

Hasumi vỗ vai Miya.

“Trước mắt tôi sẽ xem qua trang đó. Nhưng mà bất ngờ thật đấy, hoá ra điều mà thầy hiệu trưởng và thầy hiệu phó lo lắng lại không phải là lo hão.”

“Bây giờ không dùng tên đăng nhập và mật khẩu đó xem được nữa đâu.”

“Tại sao?”

“Đó là tên đăng nhập và mật khẩu của Saori nên mới có quyền quản trị, nhưng hình như bị hack mật khẩu từ lúc nào rồi.”

“Vậy là bây giờ không ai xem được nữa à?”

Miya lắc đầu.

Tài khoản của mọi người vẫn còn nguyên. Nhưng cái đứa đăng bài đã đổi cả tên đăng nhập và mật khẩu của Saori rồi dùng quyền quản trị tạo một đồng tài khoản mới thì phải. Những bài bôi nhọ Tadenuma hầu hết là dùng những tài khoản mới đó.

“Vậy là... trang ấy bây giờ bị kẻ kia toàn quyền sử dụng rồi à?”

“Ừm!”

“Thế thì chết thật! Nên xoá trang ngay chứ nhỉ?”

“Ừm, em cũng thấy vậy... Nhưng chắc Saori không nghe em nói đâu.”

“Sao vậy? Hai đứa thân nhau lắm mà?”

Đúng hơn thì Yokota Saori là đàn em của Miya.

“Vâng... Nhưng ngay sau khi em hỏi xin tài khoản của Saori thì xảy ra chuyện này. À, tất nhiên em không nói gì với Saori về chuyện Ha-su-min hỏi mượn... Em nghĩ nó không đến mức nghi ngờ em nhưng hình như nó đang cho là tại em vô ý làm lộ tài khoản của nó.”

“Vậy sao! Chết thật! Dù là ngẫu nhiên nhưng lại rơi đúng vào thời điểm này.”

Miya đột nhiên im bặt.

“Không phải mà, đúng không?”

“Hả? Không phải cái gì?”

Miya nở một nụ cười và lắc đầu.

“Không, có gì đâu!”

CHƯƠNG 03

“**R**ồi, các em bắt đầu làm bài!”

Theo hiệu lệnh của ông thầy Osumi, tất cả học sinh đồng loạt lật tờ giấy điền đáp án lên.

Hayami Keisuke cười thầm trong bụng. Lịch sử là môn tử của nó, làm bữa cũng được 90 điểm. Chiến thắng này thật quá nhẹ nhàng. Nó nhanh chóng điền vào các ô đáp án, vừa viết vừa chờ cho ông Osumi nhìn sang chỗ khác.

Trong lúc làm bộ suy nghĩ, nó thọc tay phải vào hộc bàn tìm điện thoại, mò mẫm bấm đáp án vào những ô trống trong tin nhắn đã soạn sẵn. Mỗi lúc ánh mắt ông Osumi có vẻ sắp sượt qua, nó lập tức rút tay ra và ra vẻ đang rất tập trung điền vào tờ đáp án. Sau mấy lần chia thời gian ra tranh thủ nhắn tin, nó đã gửi xong cho toàn-bộ-thành-viên. Sau cùng, Keisuke xóa hết hộp thư đi rồi tắt nguồn điện thoại. Tất cả thao tác đều trơn tru, mượt mà nên ông Osumi hoàn toàn không có dấu hiệu nhận ra điều gì. Các thành viên đã nhận tin nhắn chắc cũng không gây ra sai sót nào để bị nắm thóp đâu. Keisuke quay quay cây bút

chì quanh ngón trở, lòng vững tin vào thành công của vụ gian lận tập thể đầu tiên trong năm học mới.

* * *

“Ngoài vùng phủ sóng sao?”

Keisuke sững sờ.

“Ờ, cho nên chẳng nhận được tin nào cả.”

Yoshioka làm điệu bộ “bó tay”.

“Không thể nào có chuyện đó! Tại sao ở trong trường lại đột nhiên biến thành ngoài vùng phủ sóng?”

“Sao lại hỏi tao? Kiểm tra xong tao vào nhà vệ sinh kiểm tra điện thoại lại thấy sóng về đủ ba vạch.

Yoshioka bĩu môi. Thằng Isada của lớp 11/4 cũng gật đầu với ánh mắt khó chịu.

“Mày có nhận được tin của tao không?” Keisuke hạ giọng hỏi.

“Không. Hình như bị gì từ lúc mày gửi rồi.”

Chết tiệt! Keisuke cắn môi nghĩ. Trong lúc soạn và gửi tin nhắn từ dưới học bàn, nó không hề nhìn vào màn hình điện thoại, và dĩ nhiên không chỉ tiếng bàn phím mà âm thanh báo lỗi cũng bị tắt rồi nên không thể nào biết chắc tin nhắn có được gửi đi hay không. Chỉ có điều nó không mảy may nghĩ đến khả năng nào là điện thoại đột nhiên nằm ngoài vùng phủ sóng như vậy cả.

Bị chơi rồi. Biết bọn nó dùng điện thoại di động để gian lận, nhà trường chắc chắn đã chế ra thứ gì đó gây mất sóng nội

trong giờ làm bài. Nếu vậy thì những kỳ thi sau kết quả cũng sẽ tương tự.

Lẽ nào họ phát ra loại sóng gây nhiễu khiến sóng điện thoại bị vô hiệu hoá? Nhưng như vậy thì tất cả điện thoại di động ở khu vực quanh đây cũng bị mất sóng, lớn chuyện chứ chẳng đùa. Vi phạm luật viễn thông còn có thể dẫn tới việc cưỡng chế điều tra bên trong trường...

Không, không phải vậy! Nằm ngoài vùng phủ sóng tức là đường sóng mong manh để xác định vị trí giữa điện thoại và trạm thu phát chắc chắn đã bị tấn công. Phương thức hoạt động cũng giống như các thiết bị chặn sóng có chức năng gây gián đoạn mạng di động thường thấy trên thị trường. Theo cách này thì phạm vi bị ảnh hưởng không đáng kể. Tuy vậy, với đầu ra của các thiết bị trên thị trường thì sức công phá có thể khiến cả lớp, à không, cả tầng của một toà nhà nằm ngoài vùng phủ sóng là điều không thể.

Đụng tới vấn đề này thì ông Yagisawa có thể đã nhúng tay vào rồi. Keisuke lừ mắt. Dù gì đi nữa ông ta cũng là giáo viên Vật lý kiêm cố vấn câu lạc bộ phát thanh không chuyên. Nếu ông ta muốn ra tay thì loại mọo vật này chỉ là ruồi muỗi. Có đủ vật dụng cần thiết thì có khi ông ta tự tay chế được hết cũng nên.

Nhưng kể cả như vậy cũng là vi phạm luật viễn thông rồi. Keisuke thật sự đã nghĩ đến chuyện đi tố giác ở Chi cục Viễn thông Kanto nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại thấy cách đó không thực tế chút nào.

Trước hết, người ta nhất định đã điều chỉnh đầu ra sao cho khu vực ngoài trường không bị ảnh hưởng, vì vậy muốn chỉ ra hành vi vi phạm thì phải chứng minh được các thiết bị điện thoại đã bị nằm ngoài vùng phủ sóng trong giờ kiểm tra. Nhưng làm vậy khác nào thú nhận mình đã gian lận. Có khả năng sau khi tự chui đầu vào rọ để tố cáo nhà trường thì nó cũng bị đuổi học. Còn tố cáo nặc danh thì thế nào cũng bị cho là trò đùa nghịch mà thôi.

Dù sao đi nữa, việc một kẻ đơn thuần là cuồng sóng điện như ông Yagisawa lại có màn phóng tác ma mãnh thế này thật là điều khó ngờ tới.

Khoan đã! Yagisawa không phải kẻ đứng sau tất cả! Có ai đó đã lợi dụng kiến thức chuyên môn của ông ta. Ông hiệu phó Sakai ư?

Không, không thể nào! Lão Sakai khó mà nghĩ ra được mấy trò này. Kẻ vạch ra toàn bộ kế hoạch là một người khác. Nói đến việc nhà trường lên phương án chống gian lận thi cử thì ban chủ nhiệm sẽ đóng vai trò chủ chốt.

Hasumi... Phải! Chỉ có thể là hắn!

Được lắm! Hắn đã ghi điểm tập này. Nhưng ván sau ta sẽ gỡ lại hết.

Nó cảm thấy một ngọn lửa chiến đấu êm ả nhen lên trong lòng. Phương án phản công bắt đầu hiện ra trong đầu nó.

“Sao rồi?”

Ông Sakai khịt mũi hỏi.

“Không có gì khác thường... Tôi cho là với phương án vừa qua chúng ta đã chặn đứng được hoàn toàn mưu đồ gian lận

rồi.

Hasumi báo cáo một cách không thể súc tích hơn. Có thể thấy ông Sakai không có một tí kiến thức nào về gây nhiễu sóng nên nói cách nào cũng không tránh khỏi cảnh vòng vo luẩn quẩn mà thôi.

“VẬY Ờ! VỚI LẠI TRONG LÚC LÀM BÀI THẦY CŨNG KIỂM TRA THỬ KHẮP NƠI TRONG TRƯỜNG RỒI ĐÚNG KHÔNG?”

Ông ta nhất định sẽ không dả động tới từ nào liên quan đến sóng điện thoại.

“Vâng, vì tôi cũng nhờ được thầy Sonoda gác thi giùm lớp 11/4 rồi. Khuôn viên trường lúc ấy... có thể nói là không ai liên lạc được với bên ngoài.

Trong lúc tiết kiểm tra môn Sử diễn ra, hắn đã di chuyển khắp nơi trong trường để xác nhận điện thoại đã hoàn toàn nằm ngoài vùng phủ sóng.

“Phải phải! Rồi sao nữa, những nơi khác thì sao?”

“Làm ơn thôi ngay đi, cái con cáo già này!” Hasumi nghĩ bụng, nhưng hắn vẫn diễn cho hết vai trong trò hề này.

“Vâng, để cho chắc thì tôi cũng ra sân trường kiểm tra thử, ngoài đó không-có-gì-thay-đổi-so-với-mọi-khi.

Tóm lại đứng cách xa mấy toà nhà một chút là có thể nghe gọi bình thường nên trước mắt không có tổn hại gì đến cư dân quanh đây.

“ĐƯỢC. CHÀ, VẮT VẢ CHO THẦY RỒI! NHỜ THẦY TIẾP TỤC DUY TRÌ TRONG NHỮNG TIẾT KIỂM TRA SAU.”

Ông Sakai khịt mũi đầy mãn nguyện rồi đứng dậy bỏ đi.

Tiết tiếp theo hẳn phải gác thi môn tiếng Anh. Có một nơi cần tới trước đó. Hasumi nghĩ bụng, hẳn đi về phía phòng sinh hoạt của câu lạc bộ phát thanh không chuyên trên tầng hai, toà nhà phía bắc.

“Thầy Yagisawa, cảm ơn thầy rất nhiều!”

Vận chiếc áo blouse trắng, Yagisawa không giấu được bối rối. Ông liên tục chạm tay vào gọng kính đen và xoa xoa vết cạo râu còn mới nguyên.

“Thầy Hasumi, việc này vẫn làm tiếp à?”

Katsuya Yagisawa là một giáo viên kỳ cựu đã ngoài bốn mươi. Là một kẻ đam mê sóng điện cuồng nhiệt từ thời đi học, năm nào ông ta cũng ra nước ngoài tham gia những hội thi truyền phát tín hiệu EME^[*] và rất có tiếng tăm vì từng được phép lắp đặt ăng-ten dài tới cả 160 m trên mái vòm thể theo nguyện vọng của khu mua sắm ở địa phương.

“Dĩ nhiên rồi, thầy Sakai cũng nhờ tiếp tục duy trì mà.”

“Nhưng chuyện này dù gì cũng là phạm luật đấy.

Ông hơi mỉm cười nhưng ánh mắt lại chứa đầy âu lo.

“Vâng, tôi cũng biết vậy. Nhưng nếu nghĩ cho tương lai của học trò, chẳng phải chúng ta đều mong có thể phòng tránh được mọi việc hơn là đợi đến lúc phát giác hành vi gian lận và phải phân xử mấy trò nghịch ngợm của chúng hay sao?”

Ông Yagisawa cúi đầu.

“Ừ, thì cũng biết mục đích là vậy, nhưng mà...”

Ông ta tỏ vẻ muốn nói nếu lỡ có chuyện gì xảy ra thì trách nhiệm là không thể gánh nổi.

Trên chiếc bàn trước mặt Yagisawa, một chiếc bộ đàm tự chế kết nối với bộ khuếch đại tuyến tính công suất lớn và máy thiết bị chặn sóng thường thấy được xếp ngay ngắn, chúng được tính toán để bao phủ hết tất cả băng tần mà các nhà mạng sử dụng để kết nối điện thoại với trạm thu phát sóng. Bộ thiết bị gây nhiễu có công suất lớn gấp vài chục lần thiết bị bán ngoài thị trường này nhận tín hiệu từ các ăng-ten, chúng được bố trí để không ai nhận ra được trong từng lớp và trên sân thượng toà nhà trung tâm bằng cách lợi dụng đường dây truyền phát tín hiệu trong nội bộ trường. Bằng cách ấy, toàn bộ toà nhà đã biến thành khu vực nằm ngoài vùng phủ sóng.

“Vậy nhờ thầy tiếp tục các tiến trình tiếp theo ạ. Đây chỉ là chuyện nội bộ thôi... Thầy hiệu phó có vẻ ấn tượng lắm, thầy ấy còn bảo dự toán năm sau sẽ có xem xét đặc biệt đấy.”

Nói cách khác, nếu ông ta từ chối hợp tác thì ngân sách cho câu lạc bộ phát thanh không chuyên có thể bị cắt giảm rất lớn. Hasumi không để ông ta có cơ hội nói tới nói lui gì thêm, cứ thế rời đi.

* * *

“Cô Junko có trong đó không?”

Keisuke mở cửa phòng y tế.

“A, Keisuke đấy à. Sao thế?”

“Kiểm tra xong em hơi nhức đầu. Em nằm nghỉ một lát nhé!”

Keisuke bước vào, tự mình kéo rèm ra rồi cứ để nguyên giày mà trèo lên giường nằm.

“Gì đây? Cỡ như Keisuke mà thi giữa kỳ phải đến phòng y tế à?” Taura khẽ nheo mắt cười rồi đứng dậy khép cửa và đến bên giường.

“Lẽ nào bị cảm nhỉ?”

Cô ta đặt bàn tay mềm mại lên trán Keisuke.

“‘Lẽ nào’ là sao? Nhưng mà sai rồi nhé, là do thi. Do thi đấy!” Keisuke vẫn nằm ngửa và nhăn mặt đáp.

“Hử? Em lúc nào cũng làm bài cực giỏi mà, lần này lại bỏ câu nào à?”

“Không phải bỏ, chắc là đọc nhầm thôi...”

Keisuke xoay đầu vào phía trong.

Động thái phòng thủ điện tử của nhà trường đã thành công rực rỡ trong việc phá tan kế hoạch của nó.

Nhưng tại sao quân địch lại có thể tập trung lực lượng vào mặt trận điện thoại như vậy?

Đúng là điện thoại rất có thể trở thành phương tiện để gian lận, nhưng để khiến tất cả điện thoại trong rất nhiều phòng học nằm ngoài vùng phủ sóng thì phải có sự chuẩn bị không hề nhỏ. Chỉ vì điện thoại nằm trong diện nghi vấn mà họ làm đến mức ấy sao?

Rất có thể họ đã nắm trong tay bằng chứng nào đó. Bằng chứng không rõ ràng đi nữa thì sự chắc chắn về việc điện thoại sẽ được sử dụng phải rất cao.

Bàn tay của bà cô Taura đặt trên trán Keisuke một lúc rồi khẽ vuốt ve trán nó, sau đó nói lỏng cà vạt, cởi nút áo và mở

phanh ngực nó ra.

“Em sao rồi? Có dễ thở không?”

“Có. Cô thì sao?”

“Hả? Cô á? Sao vậy? Cô có làm sao đâu.”

Taura nở một nụ cười mời gọi. Keisuke nuốt nước bọt khan.

“Em không thở được. Trong phòng có gì đó ngột ngạt lắm. Cô cũng vậy kìa, mở chỗ này ra nhé?”

Keisuke choàng dậy, mở bung ngực áo sơ mi dưới lớp áo blouse của Taura.

“Kìa, không được đâu! Hư quá! Học sinh gì mà lại làm thế này với giáo viên, không được đâu!”

“Em chỉ vì thấy cô khó thở quá thôi mà... Là tình nguyện viên đi cứu người đấy!”

Keisuke không dừng lại.

“Không được mà, ôi trời...”

Taura miệng thì nói vậy nhưng vẫn cứ để mặc mọi thứ diễn ra.

“Khó chịu lắm đúng không? Cô Junko đang thở gấp kìa!”

“Làm gì có!”

Taura hắt ra một hơi thở nóng hổi. Mái tóc rối bời của cô ả khiêu gợi đến khó tả. Đúng là khác hẳn với đám con gái cùng tuổi với nó.

“Hừm, chỗ này cần hô hấp nhân tạo đây!”

Keisuke choàng người ghì chặt lấy Taura. Quả nhiên cô ả đẩy ra nhưng rốt cuộc cũng chỉ là tạo tư thế như vậy. Nó ôm chặt hơn nữa, cơ thể cô ta mất hết sức lực như muốn nhũn ra. Keisuke cứ thế kể môi vào.

Taura có vẻ thích được học sinh cưỡng hôn lắm, nhưng cứ mỗi lúc môi nó hơi tách ra, cô ả lại hăm he không khác gì đùa bỡn, “Không, có người đến thì sao!”

“Thầy kệ. Đến thì sao nào?”

“Ừ ừ, không được!”

Trái ngược với lời nói, cô ta có vẻ đang tận hưởng cảm giác giật gân này.

Keisuke không kìm nén được nữa. Hôm nay nó vốn không định làm tới mức ấy nhưng lúc này, sự ức chế tích tụ trong lòng khiến nó muốn được giải tỏa ngay tại đây.

* * *

Kiểm tra xong, Hasumi định đi về thì trông thấy Tadenuma. Bình thường nó lúc nào cũng vô cảm nhưng hôm nay có vẻ lại cộc cằn khác thường. Hai thằng Kato Takuto và Sasaki Ryota vốn là đàn em không hiểu sao cũng có vẻ không muốn đến gần.

“Tadenuma, đợi tôi một chút được không?”

Hasumi gọi giật lại ngay khi Tadenuma vừa chực ra khỏi lớp.

“Gì?”

Tadenuma liếc nhìn Hasumi. Trong đôi mắt sắc lẹm nhìn quặp xuống ấy có một thứ quyền lực không giống học sinh chút nào.

“Tôi có chuyện cần nói, em lên phòng sinh hoạt chung nhé!”

“Tôi có làm gì à...”

“Không phải. Dù không có việc gì thì thực hiện công tác chủ nhiệm với học sinh mỗi ngày cũng là trách nhiệm của tôi thôi.”

Với những đứa thích lý sự thì còn có thể hỏi vặn vì sao mình không làm gì mà vẫn bị mời lên gặp, chứ Tadenuma thì không phải kiểu người đó. Nó im lặng bước đi.

Vừa đẩy lưng Tadenuma đi ra cửa, Hasumi vừa liếc nhìn lại xác nhận tình hình đám học sinh.

Đám SS với mấy đứa trong ESS ngược nhìn theo với chút lo lắng. Những đứa còn lại hầu hết đều nhìn bóng lưng Tadenuma bước đi bằng ánh mắt lạnh lùng.

Đến phòng sinh hoạt chung, hai người ngồi đối diện nhau, Hasumi cố ý quan sát Tadenuma hồi lâu.

Hắn đặt chồng giấy đã chuẩn bị sẵn lên bàn, ánh mắt Tadenuma liền chuyển động theo. Tuy vậy nó vẫn chẳng nói chẳng rằng, chắc vì đã quen cảnh mặt đối mặt với giáo viên rồi. Ngoài mặt thì tỏ ra lãnh đạm nhưng cái đầu gối khẽ rung lại chỉ ra sự dao động trong lòng.

“Xin lỗi nhé, chắc cậu muốn về sớm để chuẩn bị cho bài kiểm tra ngày mai hả?”

Hasumi từ tốn nói. Tadenuma chau mày dăm dăm nhưng mỗi vẫn mím thành một đường thẳng.

“Thật ra... Dạo này tôi tiếp nhận nhiều phản hồi của các bạn về cậu. Vì vậy tôi nghĩ nên nói chuyện đâu ra đó với cậu một lần.”

Hasumi hiếm khi gọi học trò là “cậu” thay vì “em” như vậy.

“Phản hồi về tôi là sao?”

Tadenuma hướng ánh mắt sắc lẹm về phía Hasumi. “Ừm... nói sao nhỉ?”

Hắn đưa cái nhìn đầy ẩn ý vào chồng giấy khiến đối phương càng thêm sốt ruột. Tadenuma cũng nhìn theo như thể bị mắc câu.

“Dạo gần đây vấn đề diễn đàn của các trường được nhắc đến rất nhiều, tuy rằng mấy hôm nay cũng chìm xuống bớt rồi. Tôi được thầy hiệu phó yêu cầu kiểm tra tình hình ở trường ta.”

Hasumi đột ngột đổi chủ đề. Đôi mắt Tadenuma vẫn lên sọc đỏ.

“Rồi tôi nhận thấy tên của cậu rất hay xuất hiện... Chắc, trên mấy trang như vậy, việc ai đó bị tấn công không phải chuyện hiếm gặp, nhưng tôi vẫn thấy rất quá đáng.”

“Liên quan gì đến tôi?”

Giọng Tadenuma nghe thật ghê rợn.

“Đó là chuyện không thể chấp nhận được. Cậu cũng là học sinh lớp tôi chủ nhiệm mà. Tôi không thể để yên cho hành vi này được, không khác gì bắt nạt cả.”

Đúng như hắn dự đoán, nhìn mặt Tadenuma lúc này như thể lòng kiêu hãnh của nó đã bị tổn thương ghê gớm.

“Bắt nạt sao...”

“Phải. Chỉ là không trực tiếp sử dụng bạo lực, không phải bắt nạt bình thường. Nhưng chính việc bắt nạt qua mạng thế này mới là kinh khủng nhất đấy!”

Hắn nhìn vào mặt Tadenuma bằng đôi mắt dịu dàng. Nó ngoảnh mặt đi.

Trang của Yokota Saori đã hoang tàn hẳn kể từ khi Hasumi lấy mất tài khoản và mật khẩu của quyền quản lý. Mỗi ngày, có hàng chục bài viết vu khống, bôi nhọ Tadenuma được đăng tải.

Vì dùng máy tính hay điện thoại gì cũng đăng nhập được nên một nửa số bài viết được đăng lên từ quán cà phê internet ở Machida, nửa còn lại là từ điện thoại của bọn học trò.

Là thành viên trong ban chủ nhiệm, trên thực tế, ngày nào Hasumi cũng tịch thu rất nhiều điện thoại của học sinh, đến khi ra về mới trả lại. Để đăng bài viết đã soạn sẵn từ một chiếc điện thoại như thế này thì một phút là đủ.

Một khi chuyện tấn công Tadenuma đã trở nên quen thuộc, những kẻ hùa theo sẽ dần dần lộ mặt. Không chỉ những đứa không ưa Tadenuma mà còn có mấy bạn thấy vui nên viết tiếp. Đám lửa cú thế lan sang cả các trang khác.

Đổi lại, Tadenuma vì cơn tức giận mà đi dọa nạt khắp nơi, những bài đăng than phiền sau đó lại càng khiến sự việc rối rắm hơn. Những chiếc điện thoại bị tịch thu mỗi ngày không dừng lại ở việc đăng bài chửi rủa mà còn tự xưng là Tadenuma để phản pháo lại. Sau cùng, cả lớp tạo thành một “hội” kêu gọi áp dụng hình phạt lên Tadenuma, lôi kéo khá đông người ủng hộ. Đám cháy bây giờ lan rộng đến mức không ai có thể kiểm soát được nữa.

Càng như thế Tadenuma càng điên máu, rồi lại khùng bố dữ dội hơn những đứa nào nó nghĩ là thủ phạm đăng bài, khiến cho tình hình tồi tệ hơn. Nỗi uất ức của những kẻ bị đòn oan mỗi lúc một khoét sâu thêm mối thù hằn giữa hai bên.

“Tôi rất thông cảm, cậu bị tổn thương nên mới nổi nóng như vậy. Những kẻ viết bài bôi nhọ cậu đang làm điều sai trái. Không thể tha thứ cho kẻ đi phơi bày chuyện cá nhân, thậm chí là chuyện gia đình người khác ở chỗ như vậy. Nhưng cậu dùng bạo lực thì không giải quyết được gì đâu! Cái cách ăn miếng trả miếng ấy chỉ khiến mối quan hệ của cậu với các bạn rạn nứt thêm thôi, đúng không?”

Hasumi nói mấy câu dạy đời vô vị.

“Cậu nổi giận bao nhiêu thì các bạn trong lớp cũng bày tỏ thái độ cứng rắn bấy nhiêu đấy.”

Hắn cầm chồng giấy lên, vờ như đang đảo mắt xem qua.

“Thật ra rất nhiều bạn trong lớp đang đề nghị đuổi học hoặc chuyển cậu sang lớp khác đây.”

Tadenuma có vẻ bị sốc lắm, đúng như hắn mong đợi.

“Dĩ nhiên là tôi không đồng ý, không thể làm vậy được. Tôi đã thử trao đổi rồi, giải pháp là hai bên phải xin lỗi nhau về những việc cần xin lỗi, nhưng hình như chẳng ai chịu nghe nhỉ?”

“Cái gì?... Tại sao tôi phải xin lỗi?”

Giọng Tadenuma chứa đầy cảm giác rùng rợn.

“Ừm... ban đầu đúng là mấy bài viết đó ác độc, nhưng đổi lại cách cậu xử sự cũng sai. Dù là trang diễn đàn đi nữa, đối với kiểu bài đăng cố tình gài bẫy để chọc tức như vậy thì tốt nhất là mặc kệ chúng. Cậu cứ tranh cãi, đe dọa từng tí từng tí một như thế, hậu quả thế nào cậu cũng thấy rồi đấy!”

“Ông im đi! Hầu hết những thứ trên đó đâu phải tôi viết!”

“Không chỉ có vậy thôi đâu, cậu còn đánh người ta nữa còn gì? Trong xã hội hiện đại, việc dùng bạo lực để ép người khác làm theo ý mình không được chấp nhận trong bất kỳ trường hợp nào?”

Hasumi thể hiện rõ thái độ chỉ xem xét vấn đề bạo lực thể xác, không buồn xem xét chuyện bạo lực ngôn từ.

“Vậy nên tôi đã yêu cầu những bạn nào bất mãn về cậu thì viết ra xem. Kết quả thế này đây!”

Hắn giơ cao chồng giấy trước mắt Tadenuma. Số lượng chùng ầy thi thể nào cũng đã gồm tất cả học sinh trong lớp.

“Tiếc là tôi không thể để cậu xem được.”

“Nếu có ai nói gì về tôi, sao không cho tôi xem đằng hoàng?”

“Không được! Nếu không có sự cho phép của người viết, trên khía cạnh bảo vệ quyền riêng tư tôi không thể tự ý cho người thứ ba đọc được. Đó thuộc về thông tin cá nhân mà.”

Bị dồn ép vì lý do không đâu, Tadenuma im bật.

“Vội lại tôi nghĩ cậu đọc được nhất định sẽ sốc lắm, nên cho cậu biết là có chuyện như vậy thôi.”

Bấy giờ, một tờ giấy trong chồng giấy trên tay Hasumi rơi xuống bàn.

“Ấy, đừng xem!”

Hắn luống cuống nhặt tờ giấy lên, nhưng hai mắt Tadenuma đã nhìn trừng trừng vào đó.

Trên một nửa tờ giấy A4 chỉ chít những dòng chữ nhỏ, những chữ “Tadenuma” “ung nhọt của lớp”, “đuổi học”... viết to, đậm hơn cả và được gạch chân bằng nét đôi chắc hẳn đã được nhìn ra.

“Cái đó của ai?”

Giọng nó run lên vì tức giận.

“Không, tôi không nói được”

“Hừ, dám nhờn với bố mày...”

Mặt Tadenuma không có chút biểu cảm nào nhưng từ trong giọng nói có thể thấy nó sắp nổi điên đến nơi.

“Thôi, bỏ chuyện đó qua một bên. Cậu hiểu việc tôi đang nói đây không? Dù cậu có chống đối thế nào cũng không thể một mình đấu với cả lớp, phải không nào? Muốn ở lại trường này thì chỉ có cách là cố hoà nhập với các bạn trong lớp đi!”

Tadenuma đứng bật dậy.

“Này, tôi chưa nói xong...”

“Bọn cặn bã này, hoà thế nào cũng vậy cả. Cái trường này tôi muốn nghỉ lúc nào thì nghỉ thôi.”

“Đợi đã!”

Tadenuma huých của lao thẳng ra khỏi phòng sinh hoạt. Hasumi cầm chồng giấy quay lại phòng giáo viên. Trong đó hầu hết là bài luận về “Lý tưởng và Thực tế của đời sống trung học phổ thông” nên hắn cần xếp lại cho đúng thứ tự, chỉ có duy nhất một tờ được làm giả cho giống với bút tích của học sinh là cần xử lý bằng máy nghiền giấy.

“Thầy Hasumi! Nghe nói kiểm tra giữa kỳ lần này diễn ra suôn sẻ lắm hả?”

Takatsu bước tới, vừa đi vừa liếm một cây kẹo mút khổng lồ. Kẽ hảo ngọt vô địch thiên hạ này cứ viện lẽ đường giúp kích hoạt não bộ nên vẫn không ngừng ăn vặt, bất chấp việc hắn mắc hội chứng rối loạn chuyển hoá.

“Ừ, cũng may, cuối cùng lại chặn được kế hoạch gian lận của bọn nó.”

Nửa vế sau hẳn hạ giọng xuống ra chiều thể hiện đó là bí mật đấy.

“VẬY HẢ? QUẢ THẬT TRƯỜNG MÌNH GIỜ CỨ NHƯ TẤT CẢ ĐỀU NHƯ XOAY QUANH ANH VẬY.”

Takatsu nói rất chân thành, nhưng vì mồm đang ngậm kẹo nên trông không mấy nghiêm túc. Ngày nào cũng là bộ dạng ấy và hẳn tin chắc là chẳng bị tiểu đường đâu.

“À đúng rồi, ban nãy thấy Kume tìm anh đấy!”

“Thế à, phiền cậu quá!”

Khuôn mặt to béo với chiếc kẹo mút xoắn ốc tiến sát lại gần hẳn.

“Kiểu người đó mà lại cần đến anh, quả là hiếm thấy. Có chuyện gì à?”

“Có gì đâu, thầy ấy quan tâm đến các vấn đề tâm lý đối với học sinh của lớp tôi hay gì đó, nên tôi nhận lời cung cấp thông tin.”

Hắn dễ dàng đưa ra một lời nói dối trơn tru.

“Tại sao giáo viên Mỹ thuật lại cần biết chuyện ấy?”

Mặt Takatsu lúc này trông rõ nham hiểm.

“À, nghe bảo thầy Kume không hiểu sao lại quan tâm đến tâm lý học, còn nhờ cô Mizuochi dưới phòng tư vấn giải thích cho cách phân tích tâm lý qua tranh vẽ nữa.”

“Ồ? VẬY MÀ CHỈ MẤY KHI THẤY QUAN TÂM GÌ ĐẾN HỌC TRÒ NHỈ. TỪ LÂU TÔI ĐÃ THẤY VIỆC ANH TA LÀM GIÁO VIÊN CHUYÊN TRÁCH CHỨ KHÔNG PHẢI NGHỀ TAY TRÁI GÌ, NÓ RẤT LÀ KỲ LẠ.”

Takatsu tỏ ra không mặn mà gì với chuyện của Kume.

“Ừ nhỉ, ý cậu là chuyện nhà thầy ấy thuộc hàng đại gia đấy hả?”

“Chứ sao? Họ là dòng dõi địa chủ từ xưa, giờ lại nắm trong tay chuỗi quán nhậu Suizotei. Chính Kume bình thường cũng lái chiếc Porsche cho việc riêng tư, ngày nghỉ thì chuyển qua chiếc màu xám để đi bắn súng này. Máy người làm giáo viên cho vui kiểu ấy ngẫu thật nhỉ.”

“Trời, ước gì tôi cũng được thế!”

Ta cũng đang có kế hoạch từng bước “được thế” đây!

“Không những thế, thầy ấy còn có mấy căn nhà ở khắp nơi chỉ để dừng chân những hôm về muộn hoặc làm nơi vẽ. Còn tôi, có mỗi khoản vay để mua cái nhà be bé mà ở thôi cũng còn khóc lên khóc xuống đây.”

Takatsu huơ huơ cây kẹo mút ướt nhẹ nước bọt, mặt chẳng có chút bất mãn nào.

“Thầy Hasumi!”

Một giọng giáo viên nữ cất lên sau khi nhòm vào phòng giáo viên.

“Sao thế cô Kitabatake?”

Kitabatake Yoko là giáo viên cùng tổ Anh, chủ nhiệm lớp 11/5. Cô ta cũng được tiếng là nghiêm túc đối với đám học sinh, nhưng tính cách lại nhút nhát nên có điểm yếu là không la mắng bọn chúng được. Chính vì vậy hẳn cũng thường qua lại hỗ trợ cô ta.

“Bố em Kiyota Rina tới. Ông ấy bảo muốn gặp thầy...”

“Lại nữa à!” Hasumi ngán ngẩm. Chỉ là đi khiếu nại thôi mà, bây giờ đang thịnh hành kiểu *monster parent*^[*] chắc? Mà quả thật hẳn cũng không nghĩ là lão ta lại đến vào đúng kỳ thi giữa kỳ thế này.

Hắn bước vào phòng tiếp khách. Đúng như dự đoán, khói thuốc đã mù mịt khắp phòng. Đã nhắc bao nhiêu lần là trong này cấm hút thuốc, lão phải hiểu chứ nhỉ?

“Thằng này... Hôm trước mày và vịt với tao là lớp mày không có bắt nạt hay gì cả, đúng không?”

Kiyota Katsushi dùng bàn tay đang kẹp điếu thuốc giữa ngón trỏ với ngón giữa mà gãi cái đầu nhớp nhúa mồ hôi dầu.

Hắn không nhớ mình đã nói thế nào, nhưng khó mà phủ nhận lại điều ấy.

“Như đã nói hôm trước, tôi xác nhận không hề-có-vụ-bắt-nạt-nào-nhằm-tới-Rina. Tôi đã điều tra và thu được kết luận là thực sự không có bắt nạt, chứ không phải là vì chúng tôi không biết.”

Hasumi thận trọng lựa chọn từ ngữ, sắp xếp lại trọng tâm cho thật chính xác.

“Đừng có đánh trống lảng! Tao nghe mày nói rõ ràng không có bắt nạt trong lớp. Mày đã kênh kiệu khẳng định lớp tôi chủ nhiệm không có bắt nạt đấy nhé.”

Hasumi vẫn có thể cãi mình không hề nói thế, nhưng hắn đã cố ý giữ im lặng. Có thể thằng cha này sẽ bật lại rằng “à vậy là mày biết có những vụ bắt nạt khác nhưng lại làm ngơ” lắm chứ.

“Đây là cái gì đây? Hả? Không phải bắt nạt à?”

Kiyota lấy trong cặp ra một xấp giấy, vênh váo ném lên bàn. Hasumi nhặt lên. Đó là bản in những bài đăng trên trang của Saori Yokota. Chắc là Rina có tên đăng nhập và mật khẩu.

Hắn không khỏi bật cười cay đắng trong lòng. Ai mà ngờ được nhân hắn tự tay gieo lại thành quả cho hắn theo cách này.

“Cái tên Tadenuma được viết trong này là bạn học của Rina phải không? Nhìn thôi cũng đủ biết là bắt nạt rồi.”

Kiyota tự phụ đến mức khó chịu.

“Tôi cũng đang xử lý vụ việc này. Đúng là... học sinh cấp ba sẽ có lúc phát ngôn không biết điểm dừng, gây rối với nhau trên mạng, nhưng với chúng tôi, không nên xem đây là bắt nạt gì cả.”

“Không phải bắt nạt?”

Đôi mắt ti hí của Kiyota nheo lại nham hiểm.

“Nếu chỉ xem xét ở mức này thì học sinh kia có vẻ bị đánh hội đồng, nhưng trong quá khứ, chính em này cũng viết nhiều điều vu khống tào tợn. Ngoài ra, ở trong lớp em này cũng là thành phần hay đe dọa, gây áp lực buộc mọi người phải làm theo ý mình. Vì vậy có thể nói vụ việc này giống như cãi nhau trên mạng hơn là bắt nạt.”

“Thôi, bớt nói láo đi!”

Kiyota lôi gạt tàn cầm tay ra, dụi điếu thuốc vào. Cuộc đấu khẩu không diễn ra như dự tính khiến hắn giận run người, không kiểm soát nổi nữa. Có lẽ gã muốn bắt bẻ rằng thực tế có bằng chứng về những vụ bắt nạt mà hắn đã cam đoan là không có, nên có thể nghĩ đến việc Rina cũng đang bị bắt nạt đấy thôi.

“Vì lũ giáo viên chúng mày như vậy nên chuyện bắt nạt mới không bao giờ chấm dứt được đấy! Mày có trái tim không vậy? Hả? Nếu nghĩ cho những đứa học sinh bị bắt nạt thì người phải chịu trách nhiệm là mày đã không nói mấy câu thoái thác đó.”

Nếu chỉ tính đoạn này thì xem ra kết luận của gã hợp lý đấy.

“Dù sao thì tôi cũng đang xử lý theo cách thích hợp vụ việc này. Rất tiếc vì tôi không thể trình bày cụ thể ở đây được.”

“Sao không được?”

“Vì anh không phải đương sự và chuyện còn liên quan đến thông tin cá nhân của học sinh nữa.”

Trong ba mươi phút tiếp theo, Kiyota vẫn tìm mọi cách gây khó dễ. Đến khi thấy hết cách rồi, gã lại nhìn vào đồng hồ đeo tay và nói, “Tao không có thời gian với mày đâu!” rồi đứng dậy. Hasumi nghĩ bụng chắc gã cứ thế về luôn rồi thì Kiyota đột ngột quay lại trước cửa.

“Anh Hasumi ạ, tôi đã đến giới hạn chịu đựng rồi đấy!”

Kiyota bỗng nhiên nói chuyện rất hoà nhã.

“Tôi đã cật công đến đây bao nhiêu lần như vậy mà anh chẳng có tí thái độ chân thành gì cả, từ đầu đến cuối chỉ rặt khua môi múa mép. Nói cho anh biết, đừng tưởng cứ đánh trống lảng mà qua mặt được tôi, anh nhầm to rồi!”

Gã dí sát mặt, lăm lăm nhìn Hasumi nhưng hẳn chẳng có chút dao động nào. Nhìn thấy thế Kiyota càng điên tiết hơn.

“Được rồi, tao sẽ chơi tới cùng với mày. Tao là thằng cứng đầu đấy, đừng mong tao rút lui. Mày cứ chờ đấy!”

Kiyota phun lại một câu cuối rồi quay gót bỏ đi.

Hồng rồi đây, từ nay có lẽ gã sẽ còn tới thường xuyên hơn. Phải nhanh chóng tìm ra phương án giải quyết triệt để, chuyện này không dừng lại ở việc gây cản trở công việc không thôi.

* * *

Quay lại phòng giáo viên, hắn thấy một tấm bưu thiếp dán trên bàn mình. Lời văn ngụ ý đang ở phòng học vẽ của Kume được thể hiện bằng những nét chữ thanh thoát.

Trong suốt thời gian diễn ra kỳ thi giữa kỳ, trong phòng học vẽ rộng lớn chỉ có mỗi mình Kume. Hắn khoác áo choàng, đứng trước giá vẽ, đang hoàn thành bức tranh sơn dầu. Trông thì có vẻ Kume đang rất tập trung vào đầu cọ vẽ, nhưng cơ mặt thỉnh thoảng co giật như người bị rối loạn tăng động lại cho thấy dấu hiệu căng thẳng tột độ trái ngược với vẻ bề ngoài.

Hasumi bước đến từ phía sau, nhìn vào bức tranh, nhưng trên đó chỉ có những nét màu xanh bò trên nền tổ đỏ, chẳng nhìn ra đang vẽ gì.

“Bức tranh đẹp thật đấy, theo trường phái ấn tượng à?”

Kume, người cao ráo, tay vẫn cầm cọ, quay hẳn sang nhìn Hasumi mà nói:

“Nếu bản chất đã không có hứng thú với hội hoạ thì làm ơn đừng nói bừa.”

Xem ra hắn chọn sai từ khoá mất rồi.

“Tôi nhầm. Vậy đây là trường phái dã thú... à không, siêu thực?”

Kume nổi cả gân xanh hai bên thái dương.

“Nói nhăng cuội đến đây được rồi chứ? Vào chủ đề chính đi!”

“Đồng ý!”

Kume hít một hơi thật sâu.

“Chuyện hôm qua... Tôi không hiểu lắm”

“Thầy muốn nói chuyện gì?”

Hasumi chọn cách bắt đối phương tự nói ra.

“Tóm lại là, làm gì có chuyện ấy chứ? Lần trước tôi đã thừa nhận việc vượt quá giới hạn với em Maejima rồi, có chuyện gì cũng nói hết rồi. Vả lại từ dạo ấy tôi cũng không gặp Maejima nữa. À... mà không, tức là bên ngoài trường ấy.”

“Sao lại không gặp nữa?”

“Hả?”

Kume há hốc mồm ngơ ngác.

“Không, chỉ là... giáo viên với học sinh mà lại có quan hệ không chính đáng...”

“Chà, nếu thầy Kume nghĩ vậy thì thôi. Còn với tôi, thế nào cũng được.”

Kume hình như đang muốn nói gì mà phải kìm lại.

“Vậy là... Thầy đã hứa sẽ nghĩ cách để tôi không phải nghĩ việc mà, phải không?”

“Đúng là vậy.”

Hasumi gật đầu chắc chắn.

“Thế thì hãy thực hiện đi.”

Kume nắm chặt cọ vẽ trong tay, ánh mắt ghì vào hần. Chắc cũng phải dốc hết sức mới nói ra được câu này.

Hasumi vẫn im lặng, điềm nhiên nhìn lại Kume. Lát sau, Kume lấy lại bình tĩnh, lại bắt đầu nói với vẻ làm hoà.

“Ừm... Tôi đã theo lời thầy, nói ra hết mọi thứ không giấu giếm gì rồi mà?”

“Phải.”

Tất cả đều được ghi âm lại bằng một cái máy cassette kiểu cũ. Hasumi không dùng máy ghi âm điện tử vì có một vài trường hợp hiệu lực làm chứng sẽ không cao do dữ liệu kỹ thuật số dễ bị làm giả.

“À, phải rồi... Tất cả đều trên nguyên tắc đồng thuận, phải không? Không có việc cưỡng ép nào hết. Em Maejima cũng đã khai như vậy mà!”

Hasumi tự hỏi liệu tên này sống cách biệt với thế giới bao xa? Một khi đã quan hệ với trẻ vị thành niên thì dù có trên nguyên tắc đồng thuận từ hai phía hay không cũng thế, hẳn nhiên rồi! Đến tận bây giờ Kume vẫn tin sái cổ vào những lời hắn nói ra chỉ vì muốn ép gã thú nhận hết mối quan hệ với đứa học sinh, đây quả thật là chủ nghĩa siêu thực, vượt lên nỗi đau mà!

“Thầy Kume, hình như thầy không giỏi các môn xã hội lắm nhỉ?”

“Ý anh là sao?”

“Trong thế giới của chủ nghĩa tư bản, muốn đạt được điều bản thân mình mong muốn thì phải trả giá cho nó. Thầy, trên cương vị của một nhà giáo, đã phạm tội gian dân rồi. Bây giờ muốn làm như chưa có gì xảy ra thì cần phải trả một cái giá tương xứng!”

Kume choáng váng mất một lúc, rồi nhìn trừng trừng Hasumi với đôi mắt hình viên đạn. Gã uất ức quá hay chăng mà

lạc cả giọng đi:

“Thầy Hasumi... Thầy đang uy hiếp tôi sao?”

Cuối cùng cũng hiểu được đến mức này. Hasumi thấy mình như đang ôn lại bài cho một đứa học trò vắng tiết trước.

“À, tùy theo cách nhìn nhận thôi, đó cũng là một cách nói.”

“Không phải chuyện đùa đâu! Tôi nhìn lầm anh rồi, còn nghĩ anh là người thầy tâm huyết lắm cơ.”

Kume nhắm nghiền mắt lại, bàn tay phải đang cầm cọ chộp lấy ngực trái của chính mình. Gã có bệnh tim ư? Hành động này giống như đang cố hết sức làm dịu đi cơn kích động trong vô vọng.

“Đã vậy thì thôi, chuyện đến nước này tôi cũng chẳng muốn ở lại cái trường này thêm nữa. Tôi sẽ đường hoàng xin nghỉ.”

Hasumi trút một tiếng thở dài. Còn phải giải thích tiếp đến chừng nào đây?

“Thầy Kume ạ, bây giờ đã không còn là chuyện muốn nghỉ thì nghỉ nữa rồi. Lời khai của anh và Maejima đều đã được thu lại thành băng. Tôi có thể tố giác hình sự bất cứ lúc nào đấy. Mà kể cả khi không khởi tố thì tôi cũng sao chép rồi gửi cho các báo đài được, nó sẽ hoá thành một vụ bê bối lớn đấy nhỉ!”

“Cái... Nếu anh dám làm vậy tôi sẽ kiện anh tội tống tiền.”

“Cứ tự nhiên. Không có bằng chứng nào để buộc tội tôi, cả thế giới chỉ chăm chú theo dõi câu chuyện một giáo viên Mỹ thuật để lộ lối sống đồi bại thôi. Lúc ấy thì thôi rồi, họ sẽ phán xét anh từ ngày này qua ngày khác. Anh có muốn thi với tôi thử xem ai được ủng hộ nhiều hơn trong trường này không?”

Kume im bật.

“Được chưa nào? Thoả thuận được hay không, được mất thế nào, anh hãy nghĩ cho kỹ. Nếu bố anh biết được chuyện này thì sẽ ra sao? Thay vì vậy, trả giá cho nó một chút, quả thật là rẻ hơn nhiều.”

“Bố tôi... nhất định sẽ đứng về phía tôi!”

Nói dối! Hẳn nghe là biết ngay.

“Vậy sao? Thế tại sao anh phải giấu nhem thói xấu của mình vậy? Tôi chỉ nghe người ta bàn tán cũng biết bố anh cổ hủ thế nào. Cởi mở đến mức chấp nhận đồng tính e là khó đấy nhỉ?”

Kume tái mặt, môi run lập cập. Có vẻ bị đánh trúng tim đen rồi.

“Thôi nào, cứ bình tĩnh! Không cần nghiêm trọng vậy đâu. Có được có mất, anh vẫn có lợi mà.”

“Anh nói thế là sao?”

Cho một tia hy vọng mờ nhạt loé lên, người thầy giáo Mỹ thuật đang bị dồn vào đường cùng mãi cảm nhận ra ngay. Kume ngẩng mặt lên.

“Một khi đã đạt được thoả thuận thì tôi sẽ trở thành đồng minh của anh. Nói thật, trước nay hai người thiếu đề phòng quá đấy. Vì vậy Maejima mới bị đẩy vào tình huống xin đều hết sức nguy hiểm.”

Vẻ mặt của Kume như sững sờ tự hỏi hẳn biết được đến cả chuyện này ư? Một đối thủ không thể đấu lại. Nỗi bất lực này nhanh chóng biến thành sự từ bỏ trong Kume.

“Được rồi... Anh nói anh có cách à?”

Gã hỏi với giọng đầy nghi ngờ.

“Tôi có trách nhiệm xử lý chuyện này. Anh cứ yên tâm, tôi cũng quen với mấy vụ kiểu này rồi.”

Hắn nở một nụ cười trấn an Kume.

“Nghĩ về vật chất đi thì hơn! Anh thấy sao, có muốn thử thuê tôi không? Tôi có đồng ra đồng vào thì cũng chuyển sang vị trí bảo vệ cho hai người mà!”

“Nhưng mà... chuyện đó...”

Kume lăm bậm gì đó trong miệng, có vẻ muốn phản bác mà không nghĩ ra được câu nào.

“Và cái lợi lớn nhất nhé, hai người vẫn có thể qua lại như trước giờ. Còn gần hai năm nữa Maejima mới tốt nghiệp, từ nay đến lúc ấy ngày nào cũng đầy màu hồng cho cả hai.”

Hasumi dùng những lời ngon ngọt trói buộc Kume như một con nhện trói con mồi vào lưới của mình.

“Không phải đây chính là điều anh hằng mong muốn sao? Hãy nghĩ cho kỹ, anh không còn lựa chọn nào khác đâu.”

Kume ôm đầu khổ sở, nhưng giờ chỉ còn một câu thoại duy nhất cho gã mà thôi.

“Trả bao nhiêu thì được...?”

* * *

Nhà Kiyota Rina nằm ở phía tây thành phố Machida, gần với ranh giới của Machida và Hachioji.

Hasumi lái chiếc Hjet len lỏi trên những con đường hẹp trong khu dân cư như cái mê cung. Giờ đã là buổi tối, dù vậy, nhìn lượng người qua lại thế này thì ban ngày có lẽ nơi đây

không một bóng người. Những người hiếm hoi bắt gặp trên đường cũng không buồn để mắt đến hắn. Chẳng ai bận tâm trong cái xe tải nhỏ bé bẩn thỉu này chỉ có mỗi một người.

Không có mấy thứ như định vị ô tô nhưng ở Hasumi, khiêu nắm bắt địa thế nhạy bén ngay cả ở nơi vừa đặt chân đến lần đầu, nên hắn đã nhanh chóng tìm thấy ngôi nhà mình nhắm tới.

Những ngôi nhà xung quanh đều lợp ngói màu, tường ốp chống cháy, là kiểu nhà được các công ty lớn xây rồi bán lại. Nằm lọt thỏm giữa số chúng là căn nhà gỗ chắc đã hơn ba mươi năm tuổi nhà Kiyota. Lúc mới xây chắc là đẹp đấy nhưng bây giờ vừa bên ngoài đã bong tróc, vấy bẩn, vết nứt xuất hiện khắp nơi khiến nó trông khá tồi tàn.

Ngoài hiên có bảng tên của ba người trong gia đình. Các công trình mọc chi chít khắp các mặt bằng nên ngoài sân để xe thì hầu như chẳng có khoảng sân trống nào.

Đập vào mắt hắn là hai, ba chục chai nước nhựa xếp quanh căn nhà. Chắc họ đang rất khổ sở vì bọn mèo ị bậy. Thực chất mấy chai nước nhựa cũng chẳng giúp đuổi mèo được mấy đâu, hắn không khỏi ngạc nhiên vì đến bây giờ vẫn có nhà dùng cách này. Trong tình huống xấu nhất, chai nhựa sẽ có tác dụng như một thấu kính hội tụ ánh sáng mặt trời, gây ra hỏa hoạn.

Hasumi lấy máy ảnh kỹ thuật số chụp mấy bức ảnh ngôi nhà này.

Ở đây quá lâu để hàng xóm nhớ được số xe thì thật nguy hiểm. Hắn lùi xe lại.

Hắn suy nghĩ lại về chuyện đã xảy ra.

Hắn có rất nhiều cách để đối phó với kiểu *monster parent* như Kiyota Katsushi, từ cách cứng rắn nhất cho đến cách mềm mỏng.

Cách cứng rắn nhất chính là giết chết, nhưng lại không phải là ý hay trong trường hợp này. Rủi ro quá cao trong khi lợi ích mang lại quá ít.

Ngược lại, cách mềm mỏng nhất là báo lại với hiệu phó vụ việc của Kiyota và ứng biến dưới tư cách nhà trường.

Nhưng cách này lại càng làm hắn lẩn tránh. Chuyện của lớp mình mà giải quyết không xong, phải nhờ đến sự trợ giúp ở bên ngoài, việc này sẽ làm tổn hại đến uy tín to lớn mà hắn gây dựng bao lâu nay.

Hắn cũng có thể tiếp Kiyota bằng thái độ cứng rắn hơn và gạt phẳng mọi yêu cầu của gã, nhưng khi ấy gã ta có thể đem chuyện này lên phản ánh với cấp quản lý của trường. Dĩ nhiên nhà trường sẽ hậu thuẫn cho hắn, nhưng rõ ràng chuyện này sẽ để lại ấn tượng là sự việc vượt quá tầm kiểm soát của hắn. Bao nhiêu nỗ lực chạy theo mệnh lệnh của ông Sakai từ trước đến nay sẽ tan thành mây khói.

Thế thì phải làm sao?

Ban đầu, hắn có nghĩ đến việc tấn công Kiyota từ hướng khác. Nếu phải bận bịu đến điên người để giải quyết vấn đề, gã sẽ chẳng còn thời gian đâu mà đến trường suốt nữa.

Hắn đã xác minh được siêu thị nơi Kiyota làm việc rồi. Nếu tấn công vào siêu thị, cả mớ bong bóng sẽ trút hết lên đầu Kiyota, người làm công tác giải quyết khiếu nại, cho mà xem.

Chẳng hạn như cố tình làm hỏng một sản phẩm đã mua ở đó, thay bao bì sản phẩm mới vào rồi để lên kệ trưng bày. Siêu thị nào cũng theo dõi nghiêm ngặt các vụ ăn cắp vặt nhưng lại chẳng mấy khi để mắt đến việc có ai mang thứ gì bỏ lên kệ. Chính vì vậy những vụ như trộn kim vào thức ăn vẫn còn xảy ra.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cách này lòng vòng quá. Nếu vụ tấn công bị dừng lại giữa chừng, Kiyota ngược lại có thể đến trường nhiều hơn để giải toả căng thẳng.

Thay vào đó, một ý tưởng tuyệt vời khác vừa loé lên khi hắn nhìn thấy căn nhà của Kiyota.

Tâm trí hắn dừng lại trên những chai nhựa xếp thành hàng đang lấp lánh ánh chiều tà. Lợi dụng mấy cái chai này ư? Giả sử có tráo đổi chúng, bình thường cũng chẳng ai nhận ra đâu.

Hasumi vừa lái xe vừa lên kế hoạch trong đầu.

Trước mắt, có một cách là sắp đặt sẵn mọi thứ và chờ vận may tới, nói cách khác là chờ kẻ có khả năng gây án xuất hiện.

Chọn được hướng đi rồi, bất giác tiếng huýt sáo bật ra trên môi hắn. Giai điệu này là bài “Moritat” trong “Vở opera ba xu”.

Về đến nhà, hắn bắt tay vào chuẩn bị ngay.

* * *

“Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy lạ đúng không?”

Keisuke lặp đi lặp lại mãi một câu suốt từ nãy đến giờ. Thứ nó cầm trên tay thoạt nhìn cứ tưởng là ly cô-ca, nhưng thật ra bên trong có pha một lượng lớn whisky do nó mang tới.

“Ừm ừm, lạ, lạ!”

Reika vừa nói vừa uống cô-ca không pha.

“Hai người không hát hả?”

Yuichiro chỉ vào micro, nhưng Reika lắc đầu.

“VẬt tớ hát bài nữa.”

Và nó chọn bài hát mới.

“Thật không sao hiểu nổi. Kế hoạch dùng điện thoại để nhắc bài trong lần thi giữa kỳ này... Lần thi cuối kỳ năm ngoái dùng cách khác mà! Bọn kia cũng đâu có đem điện thoại ra khỏi vùng phủ sóng.”

“Ai mà biết! Chỉ là bọn mình không để ý thôi, chứ bên trường đã làm chuyện này trước đó rồi thì sao?”

“Không, không có đâu!” Keisuke lắc đầu.

“Sao cậu biết?”

“Không nhớ à, có lần chuông điện thoại reo giữa giờ kiểm tra, có ai quên tắt chuông ấy.”

“À... ừ nhỉ!”

Reika nhớ lại. Đó là máy của Naruse Shunpei. Điện thoại bị cấm mang vào phòng thi nên lần đó giám thị đã nổi trận lôi đình. Nó vẫn còn nhớ cảnh tượng lúc ấy.

“Chắc là vì vậy nên lần này mới làm cho bọn mình phải tắt chuông hết hả?”

“Chỉ mỗi vụ đó thì cũng đâu phải phạm lỗi gì quá lớn. Lần này tất cả các lớp đều bị nằm ngoài vùng phủ sóng hết kìa.”

Keisuke trông như đang ngà ngà say nhưng có vẻ đầu óc vẫn chắc chắn lắm.

Theo nhịp trống, đoạn dạo đầu với giai điệu enka quê mùa vang lên.

Người đàn ông là bông hoa nở ra từ mặt đất. Bóng chày là thước phim, là cả cuộc đời.”

Yuichiro bắt đầu hát. Trên màn hình, dòng chữ “Bay lên nào Yakult Swallows - Remix” hiện ra. Sao có thể hát trôi chảy đến kỳ lạ như vậy, bệnh hết sức!

Keisuke vươn tay lấy micro của mình nên Yuichiro nhường lại đoạn sau. Trên màn hình, lời bài hát lại hiện ra.

“Bắt cộp, hạ BayStars^[*], nuốt cả rồng, câu cá chép.”

Cái giọng lên cao the thé chẳng ra vần điệu gì của Keisuke là thế này đây.

“Bị cộp vồ, sao biển nuốt chửng, làm mồi cho rồng, đồ ăn cho cá.”

Cậu ta đang làm một đứa trẻ có bộ mặt người lớn à? Reika không khỏi ngạc nhiên. Keisuke là cổ động viên cuồng nhiệt của Câu lạc bộ bóng đá Machida Zelvia nhưng chắc chắn là không có hứng thú gì với bóng chày. Trêu chọc Yuichiro, “fan cuồng” của Yakult thế này, chỉ là do phản ứng của cậu ta rất buồn cười thôi.

Yuichiro nổi đoá, chỉnh lại micro và hát to hơn nữa.

“Bắn rơi những ngôi sao khổng lồ”

“Dù gì chúng ta làm vậy cũng sai, đúng không? Thôi, quên chuyện ấy đi!”

“Không đâu, bọn họ chắc cũng làm chuyện gì mờ ám rồi.”

Keisuke đặt micro xuống, nói với vẻ trầm tư.

“Luật viễn thông hả? Cái đó...ừm...”

“Không phải đâu!”

Keisuke mỉm cười, uống cạn một hơi cô-ca pha whisky.

“Tớ nghĩ đến nhiều phương án rồi nhưng cách giúp Hasumi biết kế hoạch của chúng ta thì chỉ có một thôi.”

“Là sao cơ?”

“Nghe trộm một đứa nào đó trong hội mình.”

Reika cứng họng. Cũng muốn nói là không thể có chuyện ấy lắm, nhưng nếu là Hasumi thì nó lại thấy rất có khả năng này.

“Nhưng mà... Cũng có thể do ai đó làm lộ.”

“Nếu vậy thì đã gọi phất tụi mình lên cho rồi?... Phải rồi! Bọn họ biết cách tụi mình gian lận nhưng lại không biết ai là chủ mưu. Nếu không phải là nghe trộm thì làm sao giải thích được chuyện này chứ?”

Cũng có thể có thư nặc danh gì đó, nhưng Reika bắt đầu cảm thấy suy luận của Keisuke là đúng.

... Nhưng nói gì đi nữa, dù có chuyện gì xảy ra, một giáo viên lại đi nghe lén ở trường thì...

“Có hát tiếp không?”

Yuichiro hỏi nhưng cả hai đứa còn lại đều lắc đầu.

“Thật là, đã đến tận đây để karaoke mà... Mà thôi, mới thi ngày đầu tiên đã đi xả stress, chắc chỉ có bọn mình đây! Như đại gia ấy!”

Yuichiro lăm bắm một mình với chiếc micro rồi chọn bài tiếp theo. Một giai điệu buồn bã và cũ kỹ cất lên. Màn hình hiện tên bài hát là “Trung tá Tachibana”.

“Xác chất thành núi, máu chảy thành sông. Đường cách mạng hay đến Koyoji, trắng sáng vằng vặc giữa tầng mây.”

* * *

Hasumi đội chiếc mũ Yakult Swallows sum súp xuống mắt, tay đeo găng lái xe, nổ máy chiếc Hijet. Hắn nhìn đồng hồ đeo tay, vừa mới bốn giờ sáng. Trên lý thuyết khoa học, từ giờ đến lúc mặt trời mọc phải còn bốn mươi lăm phút nữa.

Hắn cẩn thận lái xe xuống dốc. Chẳng may mà cảnh sát hỏi thăm, kiểm tra hàng trên xe thì sẽ có chút rắc rối đấy. Bây giờ phải lái xe cho an toàn hơn cả ngày thường nữa.

Xe tải nhỏ có ưu điểm là không thu hút sự chú ý vào ban ngày, mà dù có chạy trên đường vào sớm tinh mơ thì cũng không ai nghi ngờ gì bởi giờ đó là giờ hoạt động của cánh xe tải con con đi gom rác hay đại loại thế.

Ở những nơi điều kiện giao thông tệ hại như Machida, hẳn nhiên giờ này đường sá vắng tanh. Từ nhà hắn ở Nanakuniyama đến nhà Kiyota, có chạy thong thả cũng chỉ mất chừng ba mươi phút.

Hasumi dừng xe cách đó một chút và trát bùn lên biển số xe. Thế này thì chẳng phải lo hàng xóm của họ vô tình nhòm qua cửa sổ rồi nhớ được biển số nữa.

Hắn lướt chậm vòng qua nhà Kiyota. Đèn tắt, không thấy dấu hiệu có người đang thức. Mấy nhà xung quanh cũng đang ngủ say. Hắn nghĩ bụng chỉ cần có bất kỳ dấu hiệu nguy hiểm

nào là sẽ quay lại ngay, nhưng tình hình thế này thì có thể triển khai được rồi.

Hasumi chậm chậm lùi xe đến trước cửa nhà Kiyota. Trước nay hắn không để ý nhưng giờ mới thấy tiếng động cơ ồn ào chết đi được. Hắn định tắt máy sau khi dừng xe, nhưng nghĩ đến tiếng nổ máy lại nên thôi, cứ để xe dừng mà không tắt máy.

Hắn bình tĩnh xuống xe, lật tấm bạt xanh sau thùng xe lên. Bên trong có hai mươi chai nhựa xếp trong thùng các tông. Đây là chai loại hai lít bằng với loại đang xếp quanh nhà Kiyota nên tổng dung tích là gần bốn mươi lít.

Hắn thả nhiên bùng thùng lên, mang đến khu đất nhà Kiyota. Chắc vì ngày nào cũng tập luyện nên hắn không bị mệt đứt hơi, nhưng cũng phải chú ý không để đáy thùng bung ra. May mà quanh đây không có con chó nào!

Hasumi đặt thùng xuống đất, lấy chai bên trong ra xếp quanh nhà Kiyota thay cho những chai cũ và gom chai cũ lại. Có vẻ ban đầu có hai mươi sáu chai nước nên vẫn có sáu chai nước cũ nằm lại, nhưng dĩ nhiên chúng có cản trở gì kế hoạch của hắn đâu.

Hắn bùng cái thùng chứa hai mươi chai nước ra xe, cất vào thùng xe rồi phủ tấm bạt màu xanh lên trên. Hắn khởi động chiếc Hijet, xe nhẹ nhàng lăn bánh. Tất cả công đoạn mất chưa đến ba mươi phút. Ban đầu như vậy là hoàn hảo rồi! Hắn quay đầu xe chạy về, được một đoạn thì dừng xe, lấy giẻ lau sạch bùn đất trên biển số.

Nổ máy lại, hắn mạnh dạn đánh một vòng lớn để quay về nhà bằng một đường khác. Giữa đường, tại một nơi nào đó

chẳng ai biết tới, hắt lại dừng xe, đổ hết nước trong chai nhựa xuống cống. Theo quy định của thành phố, chai nhựa không được bỏ vào túi rác và được bỏ lại ở những điểm tập kết rác dọc đường đi.

Bình thường là phải tháo bỏ nắp, giẫm bẹp chai rồi mang đến địa điểm tập kết rác tái chế, nhưng hôm nay thì xin miễn vậy.

Sau lưng, mặt trời đã rạng ở đằng đông.

Chuyến này gom chai đúng là cực nhưng điều khiến hắt bức mình nhất chắc là chuyện chi phí. Rốt cuộc, chỉ riêng bốn mươi lít dầu hoả đã tốn hết hơn năm nghìn yên. Nếu trộn với xăng để tiết kiệm chi phí nhiên liệu, hắt sẽ phải trữ lại một lượng dầu lớn. Cách ấy so ra thì rẻ hơn nhưng lại phải mua cho đủ phần dầu, tính thêm tiền phần dầu ấy thì cũng thế cả.

Mà thôi, tạm thời trong lúc này không nên vô ý mà đi mua dầu hoả gì hết!

Hasumi tự nhắc nhở bản thân.

Nếu bị nhầm với kẻ phóng hoả biến thái đang xuất hiện dạo gần đây - từ Chofu, Machida cho tới Hachioji – thì không biết sẽ thế nào đâu.

* * *

Kỳ thi giữa kỳ đã kết thúc tốt đẹp. Nhịp sống cũ lại quay trở về.

Hasumi vừa dạy tiết tiếng Anh ở lớp 11/4 vừa quan sát động thái của đám học sinh. Đã một tháng kể từ khi bắt đầu

học kỳ mới, đây là thời điểm sự căng thẳng ban đầu bắt đầu chùng xuống. Có lẽ lúc này nên siết chặt lại kỷ cương một chút.

“All right, everybody! Nào, cái expression được gọi là ‘Lotus eater’ ở đây có nghĩa là gì nào?”

Watarai Kengo, thành tích lúc nào cũng đứng đầu suốt từ năm lớp 10 đến giờ, vừa giơ cánh tay lên.

“Mr. Watarai!”

“Theo em là “kẻ thích hưởng lạc.”

Phía sau gọng kính không viền là đôi mắt vô cảm. Thằng bé có vẻ không có ác ý gì nhưng trông cứ khinh khi người khác thế nào đó. Làn da trắng hồng và hình dáng mũm mĩm của nó luôn khiến Hasumi liên tưởng đến người em út trong truyện “Ba chú heo con”.

“Good! Good! Rất chính xác! Expression này bắt nguồn từ thần thoại Hy Lạp, nhưng tôi không có thời gian nói thêm ở đây, em nào thích thì về tự tìm đọc nhé... Lotus là loại thực phẩm có khả năng gây nghiện, ăn vào giúp người ta vơi bớt buồn đau trên đời. Tạm dịch sang tiếng Nhật thì có thể gọi là ‘quả’ của ‘sen’. Là ‘Hasumi’ đấy. Tôi cũng đang dạy học thật chuẩn mực để được hưởng lạc mỗi ngày đây.”

Hasumi quan sát một vòng lớp học. Quả nhiên, chỉ có Tadenuma Masahiro là không có chút phản ứng nào.

Tuy có quan điểm hơi khác với một giáo viên bình thường, hẳn vẫn thấy lo cho Tadenuma.

Lạ một điều là thời điểm này nó đã có thể phát hỏa lên rồi, vậy mà cái tư thế im bất như tượng đó vẫn không chút suy suyển. Tadenuma đã hoàn toàn bị cô lập trong lớp. Biết nó cần

cần thế nào rồi nên không một ai dám bén mảng đến gần. Do đó mà bầu không khí xung quanh Tadenuma tiếp tục căng như dây đàn.

Hasumi nhớ lại chuyện hôm qua. Hẳn đã gọi điện thoại nặc danh cho Tadenuma từ bất điện thoại công cộng, nhục mạ nó đến cùng vào những chỗ mà hẳn cảm thấy là tế nhị nhất. Bây giờ, hẳn không chỉ dùng máy thay đổi giọng nói để giấu giọng mình mà còn mở tiếng ồn trong lớp được ghi âm lại để tạo ấn tượng là rất nhiều đứa trong lớp đang cùng lúc lên án Tadenuma.

Hẳn đã mong chờ sáng hôm nay sẽ chính là ngày đổ máu nhiều nhất, vậy mà không có gì xảy ra cả, thật ngoài sức tưởng tượng.

“Và bây giờ, thưa quý vị và các bạn, đây là Pin-point, chương trình điểm nhấn cho bài thi!”

Để bọn trẻ thời nay không bị nhàm chán, hẳn vừa sử dụng rất nhiều cụm từ ngắn gọn, dễ nhớ như trong quảng cáo, vừa sáng tạo ra nhiều mô hình đa dạng cứ như làm chương trình tạp kỹ để thay đổi điểm nhìn của chúng.

“Điểm nhấn cho bài thi” là góc học tập giúp học sinh lấy lại sự tập trung ngay khi chúng bắt đầu lơ đãng. Nói gì thì nói, Shinko Machida là ngôi trường có tỷ lệ học tiếp lên đại học đến gần 100% nên chắc chắn không có ai là không quan tâm đến chuyện thi cử.

“Hôm nay là chuyên mục đặc biệt. Chỉ cần nắm được bí quyết này, chúng ta không phải sợ những bài đọc dài nữa. Và bây giờ tôi sẽ công bố thể lệ trúng thưởng. Nhìn là hiểu ngay,

rất là Crystalclear nhé! Các bạn hãy xem đoạn văn sau. Chủ ngữ...”

Đúng lúc đó, tiếng chuông inh tai phát ra từ loa báo cháy trong trường. Bọn học trò bắt đầu nhốn nháo.

Thật là... sao lại vào lúc này chứ! Hấn tặc lưỡi. Sắp đến đoạn hay thì lại thế.

“OK! Everybody! Diễn tập sơ tán. Cùng di chuyển có hệ thống vào nhé.”

Hấn lừa bọn học trò ra khỏi lớp.

Cả lớp 11/4 có vẻ cũng tiu nghỉu cả. Hasumi chán nản, vừa đi thất thểu vừa tự nói chuyện với chính mình.

* * *

Ở hai đầu dãy hành lang dài, cửa chống cháy cùng cửa cuốn bằng sắt từ trên trần sập kín lại. Cửa chống cháy lúc nào cũng khép sát vào tường nhưng những lúc nguy cấp có thể xoay lại như cánh cửa thông thường tạo thành cơ chế khép lại một nửa hành lang. Học sinh lớp 11/1 đến 11/3 di chuyển sang toà nhà phía đông, lớp 11/9 đến 11/6 sang toà phía tây, tất cả phải tiến hành sơ tán thông qua cánh cửa phụ mở ra từ cửa chống cháy.

“Này bọn kia! Đừng có lộn xộn!”

Từ phía bên kia cửa cuốn sắt vang lên tiếng kiếm tre đập xuống sàn và một giọng nói tức tối nghe rất chói tai. Shibahara! Hasumi cau mày. Con khỉ đó sao lại cứ nổi máu sung vào những lúc thế này nhỉ?

“Các em, đợi một chút! Trước khi xuống phải xem cái này đã!”

Kitabatake, chủ nhiệm lớp 11/5, đang cố gắng giải thích về thiết bị sơ tán có trên cửa sổ, nhưng bọn học trò cứ lướt qua như thể không bận tâm. Hasumi bèn vỗ hai tay, gọi bọn chúng đứng lại.

“Nào! Chú ý! Đây là phần giới thiệu về túi cứu hộ dùng khi sơ tán... Này, bên kia! Cái này sẽ đưa vào kiểm tra nhé.”

“Không, đừng đi!” Bọn học sinh vừa khịt mũi xì xào vừa vội vã tập trung quanh Hasumi.

Kitabatake giao lại nhiệm vụ cho Hasumi với khuôn mặt nhẹ nhõm.

“Nếu xảy ra hỏa hoạn, cửa cuốn sẽ hạ xuống nên chỉ có một lối thoát hiểm là cầu thang phía tây. Trong trường hợp xấu nhất không thể đi xuống bằng lối thoát hiểm thì có thể thoát hiểm qua cửa sổ bằng túi cứu hộ này. Từ tầng hai đến tầng bốn, mỗi tầng đều có lắp đặt túi này. Đầu tiên các em mở cửa sổ ra, sau đó mở túi như thế này.”

Hasumi mở nắp trên của cái hộp to gắn trên cửa sổ, tháo hẳn tấm chắn phía trước ra. Bên trong có một túi cứu hộ bằng vải bố gia công đặc biệt, được xếp chồng lại thành nhiều lớp cho gọn.

“Tiếp theo, tháo dây đai buộc túi, phải chắc chắn là không có ai ở dưới rồi mới thả túi cát màu vàng gắn ở cuối ống dẫn của túi xuống đất. Tiếp đến hạ dần túi cứu hộ từ trên này xuống.”

Đám học sinh ùn ùn vây quanh như kiến bầu mối, chăm chú theo dõi.

“Sau khi xác định được túi đã hạ hoàn toàn đến đất rồi thì bắt phần đầu ống dẫn lại thế này.”

Phần cuối ống dẫn được giữ cố định bằng bản lề. Khi Hasumi bắt đầu ống bên này lên, một cửa vào hình vuông được tạo ra.

“Cuối cùng chỉ cần thò chân vào và trượt xuống. Rất dễ đúng không?”

“Ơ nhưng cái này thẳng đuột mà Ha-su-min? Có chui vào ống dẫn thì cũng đâu khác gì bị rơi xuống đất đâu?”

Yasuhara Miya thẳng thốt nhìn sang cửa sổ bên cạnh, hỏi với đầy vẻ nghi hoặc.

“À, không phải đâu! Bên trong ống có dạng xoắn ốc và dẫn xuống từ từ, nhờ đó tốc độ rơi được giữ ổn định. Tuy thế... xuống đến đất rồi thì phải mau chóng ra khỏi túi, chứ lẽ mà là người phía sau rơi lên đầu đấy. Vậy bây giờ ta làm thử nhé? Chọn năm bạn đầu tiên thôi, ai thấy mình thích hợp để thử thì giơ tay lên nào!”

Cứ tưởng SS và bọn nhóc trong ESS sẽ giơ tay, nhưng đám con gái hết thấy đều giữ váy và lùi về sau. Từ tầng ba nhìn xuống có vẻ cao lắm thì phải, bọn con trai cũng đứng im như chôn chân.

“Sao sao? Như chơi ở công viên giải trí thôi mà, các em không thấy hấp dẫn à? Không phải lúc nào cũng có cơ hội thế này đâu!”

Cuối cùng cũng có vài cánh tay đưa lên. Lớp 11/4 chỉ có một đứa chịu xuôi tay là Arima Toru.

“Tốt lắm! Nào, Arima trước!”

Muốn dẫn dắt được sự chú ý của bọn trẻ để lôi kéo chúng lại tham gia, hắn vỗ bồm bộp vào đầu, chỉnh lại chấn cho Arima để nó rơi xuống đúng chiều. Arima tiếp đất bình an vô sự trong ánh mắt theo dõi chăm chú của mọi người. Nó đứng dậy, ngẩng cao đầu bước đi như một người hùng.

“Arima còn sống phải không? Tốt, người tiếp theo!”

Cho những đứa xung phong tiếp đất hết rồi, Hasumi tiếp tục hướng dẫn đám còn lại xuống bằng đường cầu thang.

“Các em xuống dưới hết rồi tập trung ở sân trường... Nào, không nói chuyện riêng nữa!”

Dưới sân, để tạo không khí một buổi diễn tập sơ tán, họ đốt mấy ống pháo cho khói trắng bốc lên. Cái đó làm trong khu phòng học thì thực tế hơn, nhưng gây hạn chế tầm nhìn ở cầu thang thì lại nguy hiểm nên chỉ làm đại khái được đến mức ấy.

Mấy đứa được phép ngồi ôm gối dưới đất đã bắt đầu ngáp.

“Ừm... Cảm ơn các em hôm nay đã cố gắng hợp tác thực hiện buổi diễn tập.”

Đứng trên bục, thầy hiệu trưởng Nadamori Masao nhìn bao quát đám học sinh và rạng rỡ phát biểu. Không đáp lại thì mãi không xong được màn phát biểu nên bọn nó chỉ còn cách ê a “vâng” với cả “ạ”.

“Theo thông lệ, mỗi tháng Tư hàng năm, trường chúng ta sẽ tổ chức diễn tập sơ tán khẩn cấp. Riêng năm nay, các tầng đều đã lắp đặt trang thiết bị phòng chống thiên tai mới, nên tôi cho rằng tổ chức ngay sau kỳ thi giữa kỳ là phù hợp. Đó chính là lý do của buổi diễn tập hôm nay. Nói đến đây thì, chúng ta đều biết rằng, có nhiều chuyện thường bị bỏ qua trong việc nâng

cao ý thức phòng chống thiên tai. Nhưng người ta có câu cần tắc vô ưu nếu có sự chuẩn bị trước thì không có gì phải lo lắng về sau, mỗi người chúng ta cần phải nâng cao ý thức phòng chống thiên tai từng ngày, và...”

Thầy hiệu trưởng thân hình cân đối, thần thái cũng tự tin, nhưng cách nói chuyện thì chán đến mức khiến người ta phải cảm thán không biết vì sao có thể chán đến mức ấy. Dạo gần đây, ngay khi thầy hiệu trưởng lên phát biểu vào giờ chào cờ buổi sáng, bọn học sinh bắt đầu rũ cả ra. Giống như con chó trong thí nghiệm của Pavlov^[*], bọn nó chỉ cần nhìn thấy mặt thầy là đâm buồn ngủ.

Sau khi bài phát biểu của thầy hiệu trưởng kết thúc lại có lính cứu hoả lên giới thiệu về máy khử rung tim ngoài tự động (AED). Gần như tất cả học sinh đang rơi vào giấc ngủ REM^[*] đều lấy lại ý thức. Phòng y tế ở tầng một của toà nhà trung tâm có lắp đặt máy AED, trong trường hợp gặp tai nạn dẫn đến tim ngừng đập thì phải cố gắng dùng sốc điện để cấp cứu hồi sức. Người lính cứu hoả dùng hình nhân để diễn tập cho mọi người xem, thiết bị này lại có hướng dẫn bằng giọng nói nên cứ làm theo là sử dụng được thôi. Lúc mở máy AED lên, âm thanh hướng dẫn sẽ tự động phát ra, nhưng mục đích của nó không phải là để chỉ ra sai sót của người đang cố gắng cấp cứu cho nạn nhân, nên anh ta mong mọi người cứ sử dụng máy bình thường, chớ lo lắng.

Buổi diễn tập sơ tán kết thúc tại đó. Thời gian còn lại cho mọi người tự thực hành. Đám học sinh lác đác trở về lớp, chúng

được nhắc nhở chùi sạch đế giày vì thường năm nào diễn tập xong hành lang cũng nhếch nhác hết.

“Các giáo viên, giáo vụ và cán bộ xin vui lòng nán lại.”

Thầy hiệu trưởng vừa xuống thì ông hiệu phó Sakai lên tiếng, nghe mà thê lương.

“Bây giờ các giáo viên sẽ diễn tập xử lý tình huống mô phỏng có kẻ khả nghi xâm nhập trường. Mời thầy Hasumi!”

“Vâng! Những năm gần đây, ngày càng có nhiều vụ kẻ xấu đột nhập vào trường học, có cả những trường hợp dẫn đến kết cục đau lòng. Trên thực tế đó, tất cả giáo viên, nhân viên và cán bộ trường nếu thấy có kẻ lạ, nhất định hãy thông báo lại ạ.”

Nhờ buổi diễn thuyết lê thê của thầy hiệu trưởng mà hết cả thời gian rồi. Hasumi nhanh chóng hướng dẫn các cán bộ, giáo viên đến phòng thực hành và sắp xếp vị trí.

“Trước hết, trong trường hợp xấu nhất, chúng ta phải ưu tiên bảo vệ học sinh. Những người ở tuyến đầu sẽ bắt chuyện ở với kẻ khả nghi để kéo dài thời gian, trong lúc đó các em học sinh sẽ được hướng dẫn đến nơi trú ẩn, càng xa hiện trường càng tốt...”

Người đóng vai kẻ khả nghi, Takamoto Shintaro, xuất hiện. Anh ta là giáo viên Hoá, mới ngoài ba mươi, trẻ tuổi chỉ sau Hasumi và Sanada, và cực mê game online nên lúc nào cũng như mớ ngủ trong trường.

“Ta sẽ giết hết các người!...”

Đọc thoại mà cứ như tụng kinh không bằng. Trên tay anh ta cầm một mảnh bìa các tông giả làm con dao bếp.

“Tránh ra! Mà làm gì đó?”

Shibahara găm lên đe dọa và sẵn tới trước mặt anh ta. Ai nhìn vào cũng thấy hắn mới giống kẻ khả nghi xâm nhập trường học.

“À... ban đầu, nên tránh nói những câu khiêu khích mà hãy hỏi xem họ đến đây làm gì.”

Hasumi vừa bổ sung vừa nghĩ thầm, quả nhiên đưa tên này ra là thất bại mà!

“Dù thế nào cũng phải giữ thái độ lắng nghe, làm đối phương đang quá khích phải hạ nhiệt và đưa kẻ đó đến nhà thi đấu.”

Người xuất hiện tiếp theo là Sonoda và Ushijima, cố vấn câu lạc bộ Kendo. Trước uy thế đó Takemoto đã quay đầu bỏ chạy.

“Nhưng chúng ta không thể biết khi nào kẻ khả nghi ấy quay lại. Lúc này, phương án sau cùng là phải dùng vũ lực khống chế.”

Tuy nói vậy nhưng Hasumi nghĩ bụng, rồi lại phải nhờ vào Sonoda thôi. Ngoài anh ta chỉ có hai, ba người nữa là có khả năng chiến đấu.

“Hãy cố hết sức tấn công kẻ khả nghi càng nhiều càng tốt. Bên cạnh đó, những vật dụng có thể có ích đã được bố trí trong phòng giáo viên ở tầng một và phòng học buổi tối ở toà phía bắc. Đầu tiên là tấm khiên làm từ polycacbonat này, tuy là sản phẩm mua bên ngoài nhưng cũng giống loại mà cảnh sát nước ngoài sử dụng. Nó có thể chống được tấn công bằng dao và cả súng đạn.”

Hasumi giơ tấm khiên bằng nhựa dẻo trong suốt lên cho mọi người xem.

“Khiên sẽ hữu ích khi bảo vệ bản thân, còn lúc tấn công kẻ tình nghi thì ta sử dụng loại giáo sasumata này.”

Hắn chỉ vào dụng cụ có cán dài, đầu gắn lưỡi hình chữ U trên tay Ushijima.

“Phần chữ U này dùng để giữ chặt lấy người kẻ khả nghi. Nhưng loại bán bên ngoài lại bị hạn chế quá nên sẽ không thể gây bị thương cho kẻ đó, thành ra vô dụng. Vì vậy chúng tôi có sửa chữa một chút để phục vụ mục đích sử dụng trong trường.”

Hasumi giơ phần lưỡi hình chữ U ra.

“Trên sasumata bán ngoài thị trường, phần chữ U này chỉ là một khúc ống thông thường nên chỉ cần kẻ kia cầm hai tay vặn ngược lại, lực quay lúc này bị nhân lên rất lớn, người cầm giáo ngược lại sẽ bị bất lợi. Sasumata thời Edo có phần này bằng kim loại, có gai ở đầu nên đối thủ sẽ không thể nắm vào được... Tiếc là ở đây chúng ta không làm thế được, vì vậy phần chữ U này đang được làm bằng mảnh nhôm cắt ra. Như vậy rất khó mà nắm vào và bản thân kẻ bị khống chế cũng sẽ phải chịu đau đớn.”

Ushijima kẹp cây giáo vào người Takamoto theo lời Hasumi. Takamoto nhăn mặt lại, có vẻ khá đau đớn. Chắc phần này không phải diễn rồi.

“Khi khống chế kẻ khả nghi thì không cần quan tâm đến cảm giác của hắn làm gì. Dù hắn có kêu đau cũng cứ mặc kệ. Đó là điều cần thiết để bảo vệ học sinh của chúng ta.”

Các giáo viên đang theo dõi màn mô phỏng không ai có phản ứng gì. Cũng phải thôi, Hasumi nghĩ thầm, mọi người vẫn hay chủ quan cho rằng trường ở nơi hẻo lánh thế này, tuy cũng

chưa đến mức không ai biết tới, nhưng quả thực làm gì có ai rồi hơi đến tận đây. Nếu là kẻ muốn đi tấn công, họ có thể chọn nơi này làm mục tiêu ư?

* * *

Đang bước lên cầu thang ở toà nhà trung tâm, Hasumi đột nhiên nghe thấy tiếng hát của một đứa học sinh lẽ ra giờ này đang ngoan ngoãn ngồi học trong lớp. Sau đó là một tiếng hét giận dữ và tiếng kính vỡ.

Trực giác mách bảo hẳn đó là Tadenuma. Để mấy đứa học sinh tự quản, từ này đến giờ cũng mới có hai, ba phút mà đã phản tác dụng rồi.

Ở một khía cạnh nào đó, chuyện này cũng theo đúng dự tính.

Hắn chạy như bay lên cầu thang hai bậc một. Từ tiếng ồn vang lên trên tầng ba, tình hình có vẻ rất nghiêm trọng, hơn hẳn lần Tadenuma với Yamaguchi ẩu đả.

“Có chuyện gì vậy?”

Hasumi hét lên. Trên hành lang tầng ba, đám đông học sinh đang vô cùng nhốn nháo.

“Thầy! Tadenuma bị điên rồi.”

Sasaki Ryota la lên. Nó là thằng đàn em cũ của Tadenuma nhưng hình như mới bị dẫn cho ra trò, một bên mắt sưng húp lên.

“Mọi người muốn bắt chuyện với Tadenuma... Xong giữa chừng thì nó cộc lên...”

Onodera Fuko, thành viên ban cán sự lớp, bổ sung thêm, về mặt kinh sợ nhưng lời nói lại bình thản.

“Thầy biết rồi.”

Hasumi bước về phía lớp 11/4. Lúc đầu hắn định lên nói chuyện, nhưng đây lại là đám học sinh cấp ba, bầu không khí có thể biến thành buổi tố tụng cũng nên. Thế thì Tadenuma có nổi trận lôi đình cũng không có gì lạ.

Bỗng dưng ý tưởng sử dụng sasumata nảy ra trong đầu hắn. Tất nhiên, trừ khi có khả năng tiên tri, chứ không thì làm sao triển khai được ý tưởng ấy.

Trong lớp bây giờ còn bừa bãi hơn lần trước. Bàn ghế bị lật tung, sách vở, dụng cụ vương vãi khắp sàn.

Tadenuma đứng hiên ngang như một vị vua, những đứa khác ngồi thụp trước mặt nó. Tất cả như bị nghiền nát trong chớp mắt, không ai còn sức phản kháng lại.

“Tadenuma, có chuyện gì vậy?”

Hasumi nhẹ nhàng hỏi. Có thể thấy hành vi bạo lực này đã đủ khiến nó bị đuổi học. Không cần phải chọc tức nó thêm nữa.

Tadenuma thở hắt ra nặng nề và quay lại nhìn hắn bằng ánh mắt sắc lẹm nhưng không hé răng nửa lời.

“Trước hết hãy bình tĩnh lại. Có chuyện gì thì..”

Hasumi nói không thành lời. Trên tay Tadenuma đang cầm một con dao rọc giấy. Hắn nhìn quanh những đứa đang ngồi, có đứa chảy máu cam nhuộm đỏ áo sơ mi nhưng không ai giống như bị dao cắt chảy máu.

“Tadenuma, đưa cái đó cho tôi!”

Hasumi giơ tay phải ra, từ từ đến gần.

Dao rọc giấy có vẻ không thấm vào đâu so với đũa bất lương máu lạnh như Tadenuma. Có lẽ con dao là của đũa khác, đũa này cố gắng tấn công Tadenuma để tự vệ nhưng đã dễ dàng bị cướp lấy con dao.

Dù thế nào cũng không được để thứ đó xuất hiện vào thời điểm này. Vấn đề trách nhiệm của giáo viên chủ nhiệm sẽ bị lôi ra quy kết, và nếu có ai bị thương thì lớn chuyện, truyền thông có thể sẽ vào cuộc.

"Tadenuma..."

Hasumi dừng lại.

Tadenuma trừng trừng nhìn hắn, mặt không chút biểu cảm. Con dao rọc giấy vẫn nắm chặt trong tay phải, nhưng tay nó buông thõng xuống và không thủ thế đe dọa.

Thằng này đang muốn chém mình!

Giáo viên khác thì có thể không nắm bắt được, nhưng trực giác mách bảo hắn như vậy. Không biết bọn nó đã nói gì với nhau, nhưng có thể nó đã nhận ra bóng đen đứng sau hàng loạt vụ công kích.

Nếu vậy, cứ vô tư đưa tay ra thì e là bị rạch lòng bàn tay mất. "Sao, có chuyện gì vậy? Nói tôi nghe được không?"

Hasumi hạ tay xuống và nói. Từ đầu hắn đã không hy vọng gì thuyết phục được nó. Hắn chỉ định kéo dài thời gian đợi các giáo viên khác đến ứng cứu thôi.

Tadenuma vẫn im lặng như thường lệ. Hai tay duỗi ra, thoát trông không có vẻ gì là muốn đánh nhau, nhưng có thể thấy chân phải nó đang hơi thu về, gót chân khẽ nhấc lên, chứng tỏ

đang thủ thế để nhảy lên bất cứ lúc nào. Có lẽ nó đang đợi hấn vào đúng tầm ngắm mà thôi.

Riêng việc trấn áp người khác bằng dao đã nguy hiểm rồi, huống hồ là người có tập boxing như Tadenuma. Đây không phải là tình huống có thể xử lý bằng tay không.

"Ha-su-min!"

Tiếng ai từ phía sau. Là Miya! Thôi chết! Có khả năng con bé sẽ nhảy vào đây để bảo vệ hấn.

"Ai đó hãy giữ Miya lại!"

Hasumi hét lên mà không quay mặt lại. Đáp lại, hấn cảm nhận được sự xô đẩy ở phía sau, có vẻ như những học sinh xung quanh đã lập tức túm lấy Miya.

"Này! Có chuyện gì vậy?"

Cuối cùng người cứu viện cũng tới. Ba giáo viên xuất hiện, tách bọn học sinh ra.

Là Sanada, ông Osumi, và sau một chút là Takatsu. Không một ai có vẻ hữu ích trong chuyện sử dụng sasumata.

Sao toàn lũ vô dụng ùn ùn kéo đến vậy? Hasumi chán nản. Sonoda đâu? Ít nhất nếu là Shibahara thì hấn cũng còn có được thanh kiếm tre...

"Hasumi, tao có chuyện muốn hỏi."

Tadenuma cuối cùng cũng phá vỡ bức màn im lặng. Giọng nó êm ái, khó mà tưởng tượng được là nó đang nổi giận.

"Chuyện gì vậy? Không sao, cứ nói hết với tôi."

Miệng nói vậy nhưng trong lòng hấn nghĩ thầm "thôi xong". Hấn không sợ lòi đuôi chuột vì lời truy cứu của một đứa học

sinh cấp ba, nhưng bị nghi ngờ trước mặt nhiều người thế này, tránh được thì vẫn nên tránh.

“VẬY sao? Tao hỏi mày, mấy tờ giấy đó có thật là...”

Đột nhiên mấy đứa học sinh phía sau xôn xao hết cả lên.

“Mấy đứa này, làm gì vậy?”

Đó là giọng nói chắc nịch của Sonoda. “Được cứu rồi!” một thoáng lơ là xuất hiện trong đầu hắn.

“Khốn nạn!...”

Ngay lúc ấy, Tadenuma giậm chân xuống sàn, bật lên áp sát hắn với khoảng cách rất gần.

Hasumi hoảng hốt né sang một bên. Hắn cố hết sức tránh lưỡi dao rọc giấy đụng trúng mặt, nhưng lưỡi dao của Tadenuma đã sượt qua người hắn.

Ngay sau đó, từ phía sau lưng hắn, Sonoda nhảy ra và tóm lấy ngực Tadenuma. Tadenuma bị tống ra xa bốn, năm mét, và vào tường phòng học và ngã xuống. Nó cố bật dậy ngay nhưng Sonoda đã tóm lấy cổ tay đang cầm dao của nó, bẻ ngoặt lại và ghi chặt nó dúi xuống.

“Mẹ mày... Bỏ ra!”

Tadenuma gầm gừ nhưng chắc nó biết mình không phải là đối thủ ngang sức với Sonoda. Nó không giãy giụa gì nữa.

“Ha-su-min có sao không?”

Miya chạy đến, mặt biến sắc. Theo sau là bằng SS, đám ESS và mấy đứa khác nữa.

“À, không sao!”

Hasumi đứng dậy, mỉm cười với bọn nó nhưng tay trái ấn chặt vào bụng. Nhận ra điều đó, Miya mở to mắt nhìn.

“Lẽ nào... bị chém trúng rồi ư?”

“Không sao, đừng lo! Xem này, có chảy máu đâu?”

Hắn trả lời, tay vẫn giữ trên bụng.

“Đột ngột bị đánh vào bụng nên thấy hơi khó chịu thôi.”

“Thật không?”

Những đứa yêu mến hắn đều có vẻ thở phào nhẹ nhõm.

“Thầy Sonoda, cảm ơn thầy!”

“Không có gì... Nhưng thầy không sao thật chứ? Tôi thấy dao cắt trúng thầy thì phải?”

“Suýt soát thôi nhưng an toàn rồi”

Hasumi nhìn xuống Tadenuma. Thằng này bây giờ thể nhận ra những lời hắn đang nói là giả dối, nhưng vẫn chưa biết hết chân tướng sự việc rồi.

“Tadenuma, bình tĩnh lại mà suy nghĩ đi. Bạo lực không giải quyết được vấn đề gì đâu.”

Hắn vút lại một câu rồi bỏ ra khỏi lớp. Sanada lo lắng chạy theo sau, nhưng hắn nói nhỏ là bụng đang cồn cào khó chịu rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Vào đến buồng vệ sinh hắn mới thả tay trái ra khỏi bụng.

Lớp vải áo sơ mi dày bị cắt rất ngọt một vết dài chừng bốn, năm centimet. Nhát dao rọc giấy của Tadenuma đã thực sự đạt được mục đích của nó.

Nếu không chuẩn bị gì hắn đã có thể bị thương nặng, tuy không đến mức chết người.

Hasumi cởi áo sơ mi, tháo khoá dán của cái áo gi lê chống dao mặc bên trong.

Lẽ nào lại thế, hắn làm sao biết được hành vi nổi loạn của Tadenuma mà mặc trước thứ này. Có lấy lý do là diễn tập chống kẻ khả nghi xâm nhập thì cũng khó tin. Trong buổi diễn tập nào có nhắc đến áo gi lê chống dao.

Thật khó để giải thích lý do vì sao hắn lại có một cái áo gi lê chống dao giá hàng chục nghìn yên, lại còn được mua khá lâu rồi nữa chứ.

* * *

Lùm xùm trong vụ Tadenuma được ém đi hết sức có thể.

Chỉ riêng vụ này cũng đủ để kỷ luật buộc thôi học rồi, mấy vụ trước đó nó cũng đã ăn thẻ vàng nữa, thì bây giờ làm gì có chuyện xem xét lại? Ý kiến đó đang áp đảo trong hội đồng giáo viên.

Khi được hỏi ý kiến dưới góc độ giáo viên chủ nhiệm, Hasumi buồn bã giải thích rằng việc buộc thôi học là khó tránh khỏi vì sợ nó sẽ còn gây ảnh hưởng đến các học sinh khác nữa. Trước ý kiến của Hasumi, người rất hay đứng ra bảo vệ cho học sinh, hầu hết các giáo viên dưới hiệu phó Sakai đều rất đồng tình. Dù sao cũng tận mắt chứng kiến cảnh Tadenuma tấn công rồi, họ có vẻ rất sợ hãi và tưởng tượng ra cảnh mình sẽ bị đánh trong tương lai.

Chỉ riêng Sanada đưa ra ý kiến cần điều tra các tình tiết dẫn đến hành vi bạo lực của Tadenuma, nhưng tất cả mọi người trong cuộc họp đều không mấy may đoái hoài tới.

Sanada hỏi ý kiến của thầy hiệu trưởng Nadamori với vẻ mặt như muốn nắm lấy tia hy vọng cuối cùng. Thầy hiệu trưởng nói gì, làm gì cũng hồi hợt, ngày thường rất hay có xu hướng thoả hiệp mọi việc, ngay cả những việc cần có hình phạt nghiêm khắc.

Nhưng hôm ấy ông ta lại hơi khác. “Lần này,” ông nói “về tình thì thương nhưng về lý thì phải làm gương,” nên không chỉ đồng ý buộc thôi học mà đích thân hiệu trưởng sẽ báo cáo lên chủ tịch. Vậy là không còn gì để tranh cãi thêm nữa.

Phía sau quyết định có thể nói là khác hẳn ngày thường của thầy hiệu trưởng Nadamori dường như có bàn tay kẻ khác nhúng vào. Hasumi nhận thấy nhiều người đang liếc về phía lão Tsurii bấy giờ chỉ lặng im không nói một lời. Nhưng tất nhiên không ai có ý định nói ra điều dư thừa nào.

Và như thế, quyết định cho Tadenuma thôi học chính thức được ban hành.

Người giám hộ của Tadenuma, một người kinh doanh tự do nhưng không rõ làm nghề gì và có vẻ là cha dượng, vừa nghe xong phán quyết ấy lập tức phản đối kịch liệt, nhưng ngay khi thấy các phụ huynh của những đứa bị Tadenuma đánh đòi kiện ngược lại thì nhanh chóng chuyển đi ngay.

Tiếp đó là câu chuyện diễn đàn của học sinh trong trường, nơi được xem là khởi nguồn cho tất cả mọi chuyện. Yokota Saori đã nghe theo lời khuyên của Hasumi mà đóng luôn trang của nó. Vì thế mà bức màn được vén lên trong khi rất nhiều câu hỏi vẫn còn là ẩn số.

* * *

“Này, Ha-su-min...”

Miya vừa ném hạt hướng dương cho mấy con sóc đỏ con vừa thỏ thẻ.

“Sao vậy?”

“Đừng có xem người ta như trẻ con nữa được không?”

“Làm gì có chuyện đó. Sao em lại nghĩ vậy?”

Hasumi tựa lưng vào hàng rào và ngắm nhìn hình bóng Miya. Chỉ là áo nỉ ngắn tay màu đỏ với quần soọc bình thường thôi, nhưng vì lúc nào cũng chỉ thấy con bé mặc đồng phục nên hình ảnh này thật tươi mới.

“Đã gọi là hẹn hò thì bình thường phải tới chỗ nào lãng mạn một chút chứ? Sao lại là vườn sóc thế này?”

“Vì ở đây sẽ không có người nào dính dáng tới trường mình.”

Vườn sóc Machida có rất nhiều hộ gia đình đến chơi, nhưng chẳng mấy khi bắt gặp học sinh cấp ba. Hơn nữa, vì chỗ này quá gần trường cấp ba Shinko Machida nên dù cho các giáo viên trong trường có muốn đưa gia đình đi chơi ngày lễ cũng chả bao giờ đến đây!

“Vậy sao?”

“Không chỉ thế thôi đâu. Tiếp xúc với động vật có tác dụng chữa lành đúng không nào? Mấy bé sóc đỏ rất dễ thương, sóc chuột cũng đáng yêu, sóc Đài Loan lại làm tôi nhớ đến học trò của mình nữa, khó diễn tả lắm!”

“Là sao chứ?... Thôi được, em công nhận là sóc rất đáng yêu. Chuột lang với thỏ chia nhau khoảng cách một trăm bước thế này cũng tạm chấp nhận được. Nhưng cái kia là sao?”

Miya chỉ vào “Góc cho rùa”

“Tại sao trong vườn sóc lại có rùa? Không thể chấp nhận được!”

“Cũng được mà nhỉ?”

“Nếu đây là ‘chuồng thỏ’ thì cố miễn cưỡng cũng được, thỏ và rùa vẫn có mối liên hệ với nhau. Nhưng từ sóc mà xét đi thì rùa lại chả liên quan gì cả?”

Miya dẫu môi, làm cái biểu cảm rất ư con gái mà chẳng có ai trên trường được thấy.

“Em có những suy nghĩ khắt khe thật lạ!”

Hasumi bật cười.

“Đây chỉ là nơi để hẹn gặp thôi, ta đi nào!”

“Đợi một chút!”

Miya bỗng tỏ ra lưu luyến không muốn rời đi.

“Sao thế?”

“Thì...đây là nơi diễn ra buổi hẹn đầu tiên với Ha-su-min mà! Em muốn ở lại thêm một chút nữa”

“Lần sau lại đến là được mà! Giờ đi mua quà lưu niệm nào!”

Hasumi kéo Miya vào một cửa hàng đồ lưu niệm.

“Có sóc nhồi bông này! Yêu nhỉ?”

“Đúng là xem người ta như trẻ con còn gì!”

Miya nhìn sang Hasumi chăm chăm.

“Không cần nữa đúng không?”

“Cần chứ!”

Miya mất một chút thời gian để chọn ra một chú sóc nhồi bông.

“Con này được này, trong y như Ha-su-min.”

“Giống chỗ nào cơ chứ?”

Con sóc bông Miya vừa chọn có đôi mắt tròn xoe và khuôn mặt rất ưa nhìn.

“A, mua cái này nữa này. Dây đeo!”

“Ôi, Kitty à!”

“Kitty của chỗ mình thôi, nó đang mặc đồ sóc đây này!”

“Ừ nhỉ! Sát bên cạnh thế này, vậy mà em không biết”

Đã nhiều lần tịch thu điện thoại nên hẳn biết rõ Miya rất thích sưu tầm đồ về Kitty.

“Xa tí chân trời mà gần ngay trước mắt nhỉ. Nhưng mèo mà lại đi mặc đồ sóc, chẳng sợ mất thể diện à?”

Miya thúc cùi chỏ vào bên sườn Hasumi một cú rõ đau.

“Sao lại nói thế chứ?”

Sau khi Hasumi thanh toán xong món đồ chơi và sợi dây đeo, cả hai cùng rời khỏi vườn sóc.

“Ta đi dạo một chút nhỉ?”

“Giờ mình đi đâu?”

“Chơi với thú rồi, giờ ngắm hoa cho thư thái?”

Đi bộ thong dong chừng mười lăm phút thì đến vườn mẫu đơn Machida. Hàng trăm hoa mẫu đơn đã tàn, nhưng năm nay hình như hoa nở muộn, thế là mỗi lần tìm được bông nào còn sót là Miya lại xuýt xoa.

“Tôi không biết em lại thích hoa thế này đấy.”

“Em thích lắm... Thời bố mẹ em còn hoà thuận, bố mẹ trồng cả hoa hồng ở nhà. Em ghét mấy con sâu bướm kéo tới, nhưng mùa xuân và mùa thu vườn hoa quả thực rất đẹp.”

Trong một thoáng, Miya để lộ cảm xúc rất đáng thương.

“Vậ à... Thế em có muốn xem thêm hoa khác không?”

“Vâng! Nhưng hoa khác là hoa gì?”

“Chắc là chưa nở, nhưng ở vườn thuộc được Machida...”

“Dừng lại!” Miya hét lên và ngăn Hasumi nói tiếp.

“Sao vậy?”

“Không lẽ hẹn hò mà lại cứ chọn chỗ gần đây thế này? A, nói mới nhớ! Chỗ này cũng gần nhà Ha-su-min đúng không?”

“À, đây là Nanakuniyama rồi nhĩ! Từ đây có thể đi bộ đến đây đây!”

“Thế thì chán hết chỗ nói! Đi bộ quanh nhà rồi về, thế mà là hẹn hò à?”

“Tôi có nói thế đâu nào? Tôi định sau đó sẽ lái xe đi xa một chút đấy chứ!”

Miya thở dài. “Chiếc xe tải lùn kia á? Xấu hổ lắm!”

“Không không, hôm nay không phải Hijet”

“Hả? Nói dối!”

“Nó đỗ ngay bãi giữ xe kia kìa!”

Hasumi đỡ dành Miya đang bán tín bán nghi và dắt con bé đi.

“Kia kìa!”

Nhìn chiếc xe đỗ trước mặt, Miya hết cả hồn.

“Cái gì đây?”

“Porsche chứ gì! Em thấy bao giờ chưa?”

Hasumi mở cửa ghế phụ của chiếc Porsche Cayman đen, Miya ngồi vào trong xe mà vẫn không tin vào mắt mình.

“Nào, lên đường!”

Ra khỏi bãi đỗ xe, Hasumi xắn tay áo sơ mi và bất ngờ nổ máy. Quả là Porsche, khởi động với tốc độ cực nhanh, xe tải hạng nhẹ không có cửa so được, khiến người bên trong bị ép sát vào ghế.

“Sao... chiếc xe này là sao?”

Miya có vẻ đã thích nghi được với cảm giác ngồi ghế phụ khi xe tăng tốc. Nó không chút sợ hãi, quay sang hỏi Hasumi với vẻ nghi hoặc.

“Tôi mượn đây”

“Mượn ai vậy?”

“Một nghệ sỹ đồng tính.”

“Nghệ sỹ á? Thật sao? Ha-su-min quen cả những người như vậy à?”

“Ờ, người đó cũng là nhà tâm lý học nghiệp dư và là người theo chủ nghĩa siêu thực.”

“Hả? Em không hiểu gì cả!”

Miya lẩm bẩm, nhưng trong nét mặt có thể thấy con bé đang vui.

Hôm ấy là một ngày nắng ráo tháng Năm, thời tiết cực kỳ thích hợp cho một chuyến lái xe. Từ nút giao thông Yokohama - Machida vào đường cao tốc Tomei, chiếc xe bứt phá lao đi, vượt mặt hết mấy chiếc đang chạy làn hàng. Tốc độ là một chuyện, hắn còn đang tận hưởng đặc quyền được nhường đường vì là xe Porsche.

Miya nhiệt tình reo hò cổ vũ, rồi không biết từ bao giờ lại chuyển sang lặng yên ngắm nhìn quang cảnh.

“Ha-su-min này...”

Miya đang nhìn ra bên ngoài, giọng trầm ngâm.

“Sao vậy?”

“Chuyện Tade ấy...”

“À, tiếc thật, hôm họp hội đồng tất cả giáo viên đã đồng ý đưa ra quyết định buộc thôi học rồi. Tôi đã thử xin cho cậu ấy một cơ hội, nhưng cấp trên rất cứng rắn nên tôi cũng không thể tác động được gì.”

“Cái đó thì chịu rồi, ai bảo nó gây chuyện lớn như vậy. Em chỉ đang nghĩ về những điều nó nói lúc đó.”

“Nói gì cơ?”

“Nó bảo mọi người muốn nó nghỉ học nên đã đề nghị với Ha-su-min. Nó bảo nó đã thấy hết mấy lá thư đó rồi.”

“À, chuyện đó à!” Hasumi gật gù.

“Có nghĩ thế nào thì đó cũng chỉ là nói láo thôi, nhưng Tade mà nói láo, em cứ thấy sai sai thế nào ấy.”

“Không phải nói láo đâu!”

Hasumi khẽ thở dài, chẳng biết có phải đang muốn con bé nghe thấy hay không.

“Là sao?”

“Sự thật là tôi có nhận được những lá đơn như vậy.”

“Hả? Nhưng ai viết?”

“Cái đó tôi không nói được.”

Hắn nhấn ga, cắt đầu một chiếc xe tải lớn trong nháy mắt.

“Tade nói mọi người trong lớp đều viết vậy nhưng bọn em không đứa nào biết về chuyện đó.”

Tadenuma để lại ấn tượng rằng nó bộc lộ bản thân còn kém hơn cả việc giữ im lặng, nhưng không ngờ nó lại có thể lẻo mép đến mức ấy cơ đấy!

“Bảo cả lớp thì hơi nói quá, nhưng đúng là không phải một người đâu.”

“Vậy sao...”

Miya thoáng đưa mắt nhìn Hasumi.

“Nói cũng đúng, trong hoàn cảnh đó đứa viết đơn đâu thể nào tự nhận được. Nhưng cuối cùng Tade đã hỏi Ha-su-min đúng không? Lúc nó hỏi ‘mấy tờ giấy đó...’ ấy? Chuyện đó là sao vậy?”

Con bé nhớ dai thật!

“Có lẽ sau cùng Tadenuma cũng chỉ muốn hỏi xem thật ra ai đã yêu cầu cho nó thôi học.”

Hắn lặng lẽ trả lời với một nỗi buồn phảng phất trong cái nhíu mày.

“Dù sao đi nữa tất cả đã kết thúc rồi. Tôi không đủ sức để cứu cậu ta. Nhưng thôi học đâu có nghĩa là chấm dứt cuộc đời! Cậu ta sẽ tìm được một nơi khiến mình thoải mái hơn ở trường này thôi.”

“Có lẽ thế”

“Vậy nên Miya cũng đừng cất công suy nghĩ xem ai đã viết đơn như truy tìm tội phạm vậy nữa. Những người muốn cho Tadenuma nghỉ học, trong chuyện này chắc chắn cũng phải

chịu tổn thương rồi. Bây giờ có gọi lại nỗi đau của họ thì cũng có ích gì đâu?”

“Vâng.”

“Bọn họ cũng không cần phải chịu hình phạt gì cả. Một mình ôm lấy những chuyện đã làm trong lòng, không để cho một ai biết hết, ấy đã là điều chua xót nhất rồi.”

“Nhưng Ha-su-min biết đó là những ai mà phải không?”

Những lời nói dối bị một câu hỏi ngây ngô phản công lại, phải mất một giây hần mới tìm ra câu trả lời tương ứng.

“Ừ, nhưng tôi quên rồi!... Vì mấy-tờ-giấy-đó từ đầu đã chẳng-có-từ-đầu”

Hasumi mỉm cười nhìn Miya.

“VẬY sao?”

“Ừ... Thật đấy!”

* * *

Cuối cùng Miya cũng thả lỏng được, con bé mỉm cười với hần.

“Để tôi đưa em về.”

Xung quanh trời đã tối hần. Cười đùa suốt từ nãy, Miya giờ có vẻ đã mệt, con bé dần rơi vào im lặng, lặng lẽ đưa mắt nhìn cảnh vật bên ngoài.

“Về thẳng nhà em thì hơi bất tiện nhỉ? Mẹ em mà thấy thầy chủ nhiệm đưa con gái về bằng chiếc Porsche đen này, thế nào cũng giật mình ấy chứ?”

“Cái đó... Không sao đâu!”

Miya đáp lại, giọng hơi ử rữ.

“Lo chứ! Nếu để người ở trường phát hiện tôi hẹn hò với học trò của mình thì không chỉ là chuyện bị khiển trách thôi đâu.”

Hasumi vờ nói đùa nhưng Miya vẫn chỉ im lặng. Trời bắt đầu mưa tí tách, nước mưa bám vào kính xe. Hasumi mở cửa gạt nước.

“Mặt trời chiều đẹp quá!” Miya thì thầm.

“Ừ, tuyệt thật đấy!”

Sau khi xuống khỏi cao tốc ở nút giao thông Hadano Nakai, họ đã nghịch nước với nhau, đi du thuyền cùng nhau từ đèo Yabitsu vòng qua hồ Miyagase. Khoảng thời gian vui vẻ trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc trời đã ngả bóng tà. Ánh hoàng hôn lúc ấy đỏ rực đỏ bóng trên mặt hồ mang vẻ đẹp kỳ lạ chẳng khác nào một bể máu.

“Hoàng hôn như thế thì sau đó trời phải tạnh ráo chứ nhỉ?”

Miya nhìn chăm chú vào cơn mưa đang lớn dần.

“Chắc tùy trường hợp thôi. Ngày mai tôi sẽ đi hỏi giáo viên bên tổ tự nhiên xem sao.”

“Không cần hỏi đâu. Đâu phải em muốn đặt câu hỏi về khoa học.” Miya ử rữ nói.

“Em sao thế?”

“Em không mang ô.”

Hasumi thậm chí còn không định nghĩ cho mượn.

“Làm sao bây giờ? Đúng là tôi phải đưa em về rồi.”

“Đưa thì...sáng mai đưa!”

Hắn khẽ hắng giọng. Là giáo viên chủ nhiệm, đúng ra hắn phải nhắc nhở chuyện này mới phải, nhưng dục vọng bên trong

hắn đã tăng đến mất kiểm rồi.

“Được rồi. Nhưng sáng mai mới về, liệu mẹ em có nói gì không?”

“Chắc mẹ chẳng để ý đâu. Em lúc nào cũng ngủ đến nửa buổi sáng, gần đây em còn hay qua đêm bên ngoài nữa.”

Nói xong nó nhìn hắn tha thiết như thể đang bất an.

“Em không làm gì linh tinh đâu, chỉ là đi chơi với đám bạn cũ, không thì tụ tập con gái tụ tập với nhau thôi.”

“Tôi biết rồi.”

Có chớp loé lên từ đằng xa, vài giây sau thì sấm rền.

“Trước mắt tôi phải mang xe về nơi cất nó đã.”

“Ở đâu thế?”

“Một căn hộ ở Kawasaki.”

“Sau đó thì sao?”

“Căn hộ đó tôi cũng được cho mượn trong thời gian này. Đêm nay cứ nghỉ ở đó.”

“Hả?”

Miya quả thực rất ngạc nhiên.

“Là của người bạn nghệ sĩ kia luôn à? Sao người đó lại tốt vậy?”

“Chắc là để cảm ơn. Gần đây tôi có giúp anh ta giải quyết vài chuyện”

“Đàn ông à?”

“Ừ?”

“Có khi nào anh ta có quan hệ khác thường với Ha-su-min không?”

Vẻ mặt Miya trong kỳ cục như thể nụ cười bị kéo ngược từ trên mặt vào bên trong.

“Đồ ngốc! Tên đó có người yêu rồi!”

“Và người đó cũng là đàn ông,” hần thắm bổ sung trong đầu.

“VẬY Ờ? MAY QUÁ!”

Miya thở hắt ra và lau mồ hôi trên trán.

Xuống khỏi nút giao Tomei - Kawasaki rồi chạy thông thả một đoạn nữa thì chiếc Porsche Cayman chui vào bãi đỗ xe của một căn hộ nhỏ. Trong bãi đỗ xe cho khách có chiếc Hijet nằm đó nên cảm giác cứ sai sai thế nào.

Họ bước vào thang máy trên bãi đỗ xe và bấm đi xuống thì bắt gặp một cánh cửa ngay trước mặt. Mỗi phòng là cả một tầng, không có khu sinh hoạt chung, căn nhà này được xây để bảo đảm sự riêng tư tối đa.

Hần tra chìa khoá có chip IC để mở cửa và mời Miya vào trong.

“Xin phép ạ!”

Miya hớn hở nhìn ngắm khắp căn hộ. Lối vào lát bằng đá hoa cương tự nhiên đang lấp lánh phản chiếu những tia sáng rọi vào tường. Đi hết hành lang dài, mở cửa ra là một phòng khách rộng đến bốn mươi chiếu[*] là ít.

“Tuyệt!”

Miya ngồi xuống chiếc ghế sofa bọc da đỏ. Nếu nhồi nhét thì chắc đủ chỗ cho cả chục người. Dưới sàn trải thảm Ba Tư hoạ tiết phong cảnh, trên tường treo tivi tinh thể lỏng 65 inch, phía

trước đặt một dàn âm thanh có thiết kế tinh xảo của hãng Bang & Olufsen.

“Người bạn ấy giàu lắm hả?”

“Chắc là vậy rồi!”

“Ăn chơi khiếp! Chỗ này đủ để dắt gái về chơi thoả thích ấy!”

“Ừm, nhưng gã ấy chắc chắn không bao giờ dắt gái về đâu.”

Hasumi nghiêm túc trả lời.

“Hả, vậy là người đứng đắn à? Bạn của Ha-su-min mà nhỉ!”

Miya đi tham quan căn hộ, mỗi lần nhìn thấy một thứ nội thất sang trọng là một lần kinh ngạc. Trong căn bếp xếp đầy nổi màu đồng như bếp của nhà hàng, có một cái tủ lạnh cỡ lớn loại dành cho thương mại và hầm rượu.

“Người em đổ mồ hôi rồi đúng không, đi tắm đi nhé!”

“Vâng.”

Miya định vào phòng tắm nhưng rồi lại lo lắng quay lại.

“Em không mang đồ để thay.”

Có vẻ như ban đầu nó không định đi qua đêm thật.

“Chắc trong đó có máy giặt mà!”

Con bé nhòm vào khu vệ sinh nối liền với phòng tắm.

“Ừm... Loại này có chức năng sấy luôn.”

“Vậy cứ bỏ hết vào giặt đi, tí là khô thôi.”

“Nhưng em mặc gì trong lúc đợi bây giờ?”

“Em xem có áo choàng tắm hay gì đó trong đó không?”

Miya lục lọi trong khu vệ sinh rồi kêu lên: “Có!”

“Vậy em tắm trước đi nhé!”

“Ừm!”

Hasumi nhìn vào danh bạ bên cạnh chiếc điện thoại chắc cũng là hàng của Bang & Olufsen rồi gọi đến một quán rượu gần đó. Từ căn hộ này có thể dễ dàng gọi dịch vụ phòng như ở khách sạn để đặt đồ ăn. Hắn mở tủ của hầm rượu, hơn một trăm chai rượu vang xếp gối đầu lên nhau, chắc đều là rượu cổ cả. Dù sao cũng là Kume trả, hắn bèn gọi suất ăn đắt nhất cho hợp với rượu vang ở đây.

Khi hắn bước vào nhà vệ sinh, chiếc máy giặt cửa trước đang quay. Hắn nghe được tiếng con bé vừa tắm vừa ngân nga.

Hasumi cởi quần áo, nhẹ nhàng mở cửa phòng tắm.

Phòng tắm rộng đến mười chiều, có lắp đặt bồn tắm vòi sen trong góc nhìn như bộ điện thoại công cộng. Qua lớp kính trong suốt, mờ đục vì hơi nước, có thể nhìn thấy bóng lưng của Miya. Cơ thể của một đứa con gái đang phát triển thành thiếu nữ căng tràn nhựa sống và khiêu gợi mãnh liệt.

Hasumi gõ cửa bồn tắm vòi sen, Miya giặt mình quay ra.

“Đợi đã!”

Miya luống cuống che ngực quay đi. Hình ảnh ấy mới thật ngây dại làm sao!

“Tắm chung nhé!”

Hasumi mở mạnh cửa và bước vào trong.

“Không... xấu hổ lắm!”

Miya nhất quyết không quay lại.

“Tôi kỳ lưng cho em nhé! Giữa giáo viên và học sinh, phần động chạm này rất quan trọng!”

Hắn lấy miếng bông tắm khỏi tay Miya và nhẹ nhàng xoa từ cổ đến vai, dọc theo sống lưng.

Miya đang căng thẳng nhưng vẫn để yên thế.

“Em cũng muốn kỳ lưng!”

“Được rồi mà!”

“Để em làm!”

Miya lấy lại miếng bông tắm và vòng ra sau lưng Hasumi. Hắn cố bắt con bé lại nhưng trượt tay, hắn bị tóm vào lưng.

“Hả, cái gì đây? Vết sẹo này lớn quá...”

Nó vỗ nhẹ vào vết sẹo do bị đâm ở sống lưng bên phải của hắn.

“Là vết thương cũ. Lúc bé tôi bị tai nạn”

“Tai nạn thế nào?”

“Có gì đáng nói đâu!”

Hasumi bắt lấy Miya và lại bắt đầu cọ rửa từ phía sau nó.

Khi bàn tay hắn vòng lên phía trước, cơ thể con bé cứng đờ trong giây lát nhưng nó không cự tuyệt. Trong tư thế ôm lấy từ phía sau, hắn âu yếm vuốt ve bầu ngực nó. Sự nhạy cảm phản ứng lại với mọi động tác của hắn như thế này mới đáng yêu làm sao!

“Ha-su-min, không được mà!”

Trong tiếng phản đối này chứa đầy sự tán tỉnh.

“Giáo viên chủ nhiệm phải biết rõ hết về học sinh của mình chứ?”

“Giáo viên dê xồm!”

Con bé ngả người về phía sau để lộ hàm răng trắng bóc, tư thế quyến rũ đến mức khiến tim hắn đập thành thịch.

“All right! Thử nói câu đó bằng tiếng Anh xem nào?”

“You... You are a very bad teacher...”

Phải vật vã hết sức để đưa ra câu trả lời thế này, sao mà yêu quá!

“A teacher who performed an immoral sexual act.’ ...Em không biết!”

“VẬY TIẾP THEO LÀ MỘT CÂU ĐƠN GIẢN HƠN. “TÔI LÀ THỨ YÊU THÍCH CỦA THẦY TÔI, HÃY NÓI CÂU NÀY BẰNG TIẾNG ANH XEM!”

Kê sát người với nhau, trơn tuột sữa tắm, hấn vừa ôm chặt lấy nó vừa thì thầm vào tai.

“I am... my teacher's favorite student.”

Miya trả lời với hơi thở hỗn loạn. Kể từ khi Hasumi bắt đầu dạy bọn nó, có vẻ như con bé đã rất nỗ lực với duy nhất môn tiếng Anh này.

“Not too bad! Nhưng câu trả lời đúng phải là ‘I am my teacher's pet.’”

“Tích-chờ-pét?”

Miya ngoảnh cổ lại, khuôn mặt hào hứng.

“Nói như thế thật sao?”

“Of course! Nói tôi nghe xem nào: I am my teacher's pet”

“I am... my teacher's... pet.”

Nó lặp lại một cách ngắt quãng.

“Say it again! I am my teacher's pet!”

“I am... my teacher's... pet...”

Miya bây giờ sắp gục xuống đến nơi rồi. Ở trường nó hay đá bọn con trai để bắt nạt chúng, thể hiện mình là “S”, nhưng nhìn cách phản ứng trước những lời công kích này, đứa trẻ này căn bản là loại “M”^[*].

Hasumi đỡ cơ thể Miya bằng tay trái, tay phải tự do thoải thích giãy vò cơ thể nó và khoan khoái hưởng thụ.

Điện thoại nội bộ đổ chuông.

Hasumi tắc lưỡi, cho Miya ngồi lại trong buồng tắm vòi sen và tắt nước. Hắn ra khỏi buồng tắm lấy khăn tắm ngoài nhà vệ sinh.

Chắc là thức ăn đặt lúc nãy tới rồi. Hắn cứ nghĩ còn sớm, vậy mà nhìn đồng hồ thì từ lúc đi tắm đến giờ đã bốn mươi phút rồi. Bụng hắn đột nhiên đói cồn cào.

“Bữa tối đến rồi, tạm dừng giờ học thôi. Em lau người rồi ra, đừng để bị cảm lạnh.”

Hắn mở cửa tủ nhà tắm, trong ấy có treo hai chiếc áo choàng tắm một lớn, một nhỏ. Hắn lấy áo lớn khoác vào và ra mở cửa.

Bữa ăn tối được mang tới bằng xe đẩy y như phục vụ tại phòng khách sạn. Chỉ cần ký tên để thanh toán nên hắn cố ký tên cho thật giống với Kume là được.

Hắn đẩy xe vào bếp, đang bày đồ ăn lên bàn thì Miya xuất hiện, mơ màng như mới tỉnh dậy từ trong cơn mơ. Chiếc áo choàng tắm còn lại có vẻ hơi lớn so với con bé, tay áo phải xắn lên.

“Ngồi xuống đi.”

Hasumi kéo ghế cho Miya, sau đó mở hầm rượu ra tìm rượu. Nhưng nghĩ lại thì ban đầu nên uống sâm panh cho phù hợp với tiệc mừng. Hắn chọn Krug Rosé, bật nắp chai một tiếng vang dội rồi rót ra ly cho sâm panh.

“Cạn ly!”

Hasumi cụng ly, Miya cũng ngượng ngừng nói chúc mừng. Thức ăn ngon như thể họ chưa bao giờ được nếm qua trên đời. Hắn lần lượt mở những chai rượu sâm panh và những chai vang cổ đắt tiền để thoả mãn nỗi thèm khát của mình. Miya cũng ăn khoẻ ra trò, ăn cho thoả cái bụng mình thì phải.

Sau bữa ăn, họ xem phim trên truyền hình cáp trong phòng khách. Hasumi nếm thử loại rượu whisky mạch nha thấy có trong phòng, còn Miya đã hơi say nên uống nước cam.

“Nào, tiếp tục bài học nhé!”

Hasumi bật dậy, Miya im lặng gật đầu và đi theo sau.

Phòng ngủ rộng chừng hai mươi chiếu, có một chiếc giường nệm nước cỡ đại chiếm hết một phần tư căn phòng.

“Em cởi áo choàng tắm rồi cẩn thận ra kia cho tôi nhé.”

Miya làm đúng theo những gì hắn ra lệnh.

Nếu lộ ra ngoài hắn làm chuyện này với học sinh, thì chuyện bị kỷ luật sa thải là điều không phải bàn cãi nữa!

Hắn nghĩ bụng trong khi vươn tay nắm lấy cơ thể Miya và ấn xuống giường.

Suốt ba tiếng, Miya bị cuốn vào vòng xoáy khoái cảm vô tận, lên đỉnh bao nhiêu lần không đếm xuể, đến mức mục mị hết tâm trí.

Trên tấm thân thiếu nữ ấy, sau đó hầu như không còn phản ứng được gì, hắn vẫn tiếp tục xâm hại thêm nhiều lần nữa.

* * *

Kết cục, đêm đó cứ thế trôi qua mà chẳng ngủ nghê gì. Họ cứ pha hai cốc cà phê uống cùng nhau thôi. Trước khi bình minh lên, họ trao nhau một cái ôm nóng bỏng rồi bước ra bãi xe khách có chiếc Hijet đang đậu. Miya lén quay về nhà thay đồng phục đi học.

Hasumi đến trường có sớm hơn thường lệ một chút. Hắn cho xe vào bãi, kiểm tra xem có ai không rồi mở thùng xe. Miya chui ra từ dưới tấm bạt xanh, ba chân bốn cẳng chạy vào trong toà nhà.

* * *

Hasumi chấm điếu thuốc.

Hắn ngó qua tình trạng nhà Kiyota lần nữa. Bây giờ là ba giờ sáng, không có lấy một tiếng động nào. Ở khu vực này, có vẻ như phần lớn các gia đình đều ngủ sớm.

Đã tròn một tuần kể từ khi hắn tráo mấy chai nhựa. Trong suốt thời gian ấy hắn đã thầm mong bọn biến thái chuyên phóng hoả ghé thăm cho, nhưng dĩ nhiên, làm sao có chuyện trùng hợp thuận lợi đến vậy.

Người ta nói rằng polyetylen terephtalat, vật liệu làm chai nhựa sẽ không bị dầu hoả tác động. Điều đó đã được khẳng định, song nếu để quá lâu, có nguy cơ một lúc nào đó người ta sẽ để ý bên trong chai không phải là nước. Đã đến lúc phải hành động rồi!

Hasumi rút thêm sáu điếu trong bao Marlboro và châm lửa một lượt bằng cái bật lửa 100 yên.

Hắn từng là con nghiện thuốc lá nặng một thời gian nhưng đã mau chóng ngộ ra và cai thuốc thành công. Bởi hút thuốc không chỉ gây ung thư phổi mà khói thuốc còn có thể làm ảnh hưởng đến sức khỏe học sinh.

Hắn rít vài hơi, đảm bảo lửa đã cháy đỏ trên đầu điếu thuốc. Hít vào khói thuốc sau một thời gian dài thật sự rất cổ kinh khủng, hắn bất giác cau mày.

Hắn bỏ những điếu thuốc còn lại trong bao vào ghế khách, thay vào đó bảy điếu thuốc đã châm lửa. Hắn bỏ bao thuốc vào hộp khăn giấy rỗng rồi nhét vào trong bao rác đã được nhồi giấy báo cho phồng lên.

Buộc miệng túi rác lại, Hasumi mở cửa xe bước ra. Mùi hôi từ túi rác nhanh chóng bốc lên. Cảm thấy nó có thể bốc cháy ngay lập tức, hắn khẽ rùng mình.

Hắn đến bên nhà Kiyota, đặt túi rác sao cho nó tiếp xúc thật gần với mấy chai nhựa rồi quay lại xe, nhẹ nhàng nổ máy. Hắn rời xa hiện trường càng nhanh càng tốt. Nhiệm vụ đơn giản thế này mất tầm hai, ba phút nhưng như thế là được rồi.

Muốn chế tạo cái bẫy châm lửa tinh vi hơn cũng không khó, nhưng lại dễ cảnh sát chú ý tới nên không phải cách hay. Sử dụng thuốc lá là một cách dàn xếp, vì các vụ đốt phá kiểu này nhan nhản trên báo đạo gần đây. Tuy thế, cảnh sát và giới truyền thông mà phát hiện ở hiện trường có đến hai mươi chai nhựa chứa đầy dầu hoả thì họ cũng có thể thay đổi quan điểm đấy.

Hắn không lo lắng chuyện kế hoạch sụp đổ. Lửa từ bảy điếu thuốc sẽ không thể tự tàn được.

Không sớm thì muộn lửa sẽ bén vào bao thuốc và lan sang đồng báo. Ngọn lửa bốc lên từ túi rác sẽ nung chảy chai nhựa và liếm vào dầu hoả bên trong. Dầu hoả có điểm cháy vào khoảng 50°C nên không dễ bắt lửa như xăng nhưng một khi đã cháy, sức cháy của nó mạnh hơn xăng rất nhiều. Diễn biến còn lại là một chuỗi domino. Những chai nhựa xếp quanh nhà Kiyota chỉ có thể lần lượt bốc cháy. Giữa chuỗi domino ấy còn có một điểm sáng là chiếc xe hơi. Nếu lửa lan ra ổn định, điều kiện thuận lợi, bình xăng sẽ phát nổ, vụ hoả hoạn sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Hasumi nhớ lại cuốn “451 độ F” của Ray Bradbury hẳn từng đọc thời sinh viên, trong đó có một câu nổi tiếng là: “It was a pleasure to burn”. Nó thường được biết đến qua câu văn dịch bất hủ sang tiếng Nhật: “Màu lửa thật vui nhộn!”

Cột khói trắng từng đập vào mắt hiện rõ môn một trong tâm trí hắn. Cái bóng bị ngọn lửa vây quanh, hai tay vung vẩy như kẻ điên loạn. Cái thùng phuy đổ xuống một tiếng vang trời. Thế rồi, ngọn lửa chuyển sang màu cam...

Những cột lửa vây quanh ngôi nhà ấy sẽ có màu gì nhỉ? Thật đáng tiếc khi không được tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó, chỉ còn cách hào hứng chờ đợi bản tin sáng mai vậy.

Giai điệu của bản “Moritat” từ đâu vọng lại. Hắn nhận ra mình đang vui vẻ huýt sáo theo.

Suốt trên đoạn đường về nhà hắn không gặp trực tiếp chiếc xe cứu hoả nào, nhưng có một lần hắn nghe thấy tiếng còi từ đằng xa.

Đậu chiếc xe tải nhỏ vào sân, hắn bỗng có cảm giác khác thường, bèn ngược đầu lên nhìn.

Có một bóng đen trên mái nhà. Hình như là quạ. Bọn chúng đã thích nghi với lối sống về đêm của con người hay sao mà dạo này có nhiều con hoạt động từ khi mặt trời chưa mọc vậy chứ?

Hasumi cố nhỏ giọng đuổi nó đi nhưng nó không động đậy. Trong lúc hẩn tìm thử xem có gì ném được không, con quạ bay ngang qua mặt hẩn. Dưới ánh đèn đường phản chiếu, có thể thấy mắt trái con quạ hoàn toàn mờ đục.

Là Munin! Hẩn bất giác thấy lạnh hết sống lưng.

Munin nhìn xuống Hasumi một hồi, sau cùng vỗ cánh rất mạnh và bay đi, tăng dần độ cao và chìm hẩn vào màn đêm tăm tối.

CHƯƠNG 04

Hasumi đỗ xe vào bãi, định tắt máy thì tiếng radio phát tin thời sự vang tới. Không nghĩ ngợi gì, hắn dừng tai lên nghe.

“Khoảng ba giờ ba mươi phút sáng sớm hôm nay, một trận hoả hoạn đã thiêu rụi hoàn toàn căn nhà gỗ hai tầng rộng khoảng 130 mét vuông của gia đình ông Kiyota Katsushi ở phố 3-4 ... thành phố Machida.”

Có vẻ như hắn đã bỏ lỡ bản tin sáng sớm nhưng cuối cùng thì căn nhà vẫn bị thiêu rụi hoàn toàn. Hắn cứ lo mãi một chuyện là quá trình bắt lửa diễn ra không suôn sẻ, nhưng giờ thì an tâm rồi.

“Sau vụ cháy, người ta phát hiện thi thể một người đàn ông, được cho là ông Kiyota Katsushi. Hiện cảnh sát đang vào xác định danh tính người đã tử vong.”

Vậy là Kiyota Katsushi chết cháy rồi à? Hasumi gật gù.

Người gã lảm đầu như vậy, quả nhiên là bắt lửa tốt. Trong trường hợp cái xác bị cháy đen, cảnh sát cần phải khám nghiệm tình trạng răng và hàm trước. Thật vất vả!

Bấy giờ chỉ cần cháy nhà cho gã bạn bịu đến chết mũi là đủ rồi, còn từ bạn đến chết mà thành ra mưu sát thì không phải chủ ý ban đầu của hắn.

“Vợ của gia chủ là bà Yoko đã phát hiện lửa bốc lên và di tản khỏi hiện trường. Bà bị bỏng và đang được cấp cứu ở bệnh viện.”

“Ồ, sao không thấy nhắc gì đến Rina nhỉ?” hắn ngờ vực trong đầu.

Cốc cốc cốc. Có tiếng gõ lên cửa xe Hijet.

Hắn ngẩng lên nhìn thì thấy khuôn mặt nghiêm trọng của ông Sakai. Hắn liền mở cửa xe.

“Thầy nghe về vụ cháy chưa?”

Giọng ông ta trầm ngâm bất thường.

“Vâng, thật ra tôi vừa nghe trên radio. Người chết chắc là bố của Kiyota Rina rồi. Nhưng trong bản tin lại không thấy nhắc đến Rina...”

“Nó không sao?”

Ông ta đáp lại nhưng không hiểu sao lại không lấy gì làm vui vẻ.

“Nghe nói hôm qua nó trốn đi chơi qua đêm ở nhà bạn.”

“VẬY sao? Thế thì... may quá!”

Với Hasumi, đó là cảm xúc thật. Tại sao hắn lại thấy vui khi nghe tin Kiyota Rina an toàn nhỉ? Hắn cảm nhận được sự bất ngờ mới mẻ từ sâu trong lòng khi nghĩ đến đứa học trò của mình. Phải chăng đây là minh chứng cho việc là giáo viên chủ nhiệm?

Trong đầu Hasumi bỗng chốc hiện ra tướng mạo dung dị của một người thầy đáng kính.

Thầy Kumagai! Lâu lắm rồi mới nhớ đến tên ông ấy. Với hẳn đó là một giáo viên luôn hết lòng vì học sinh của mình.

“Chà, cũng không thể nói là may được đâu!”

Ông Sakai lại làm cái vẻ mặt như cần phải sạ ầy.

“À không... Đó thật sự là một tai nạn đau lòng. Phụ huynh em ấy đột ngột mất, tôi cũng phải suy nghĩ xem từ nay cần quan tâm em ấy thế nào. Chỉ là nghe tin Rina bình an vô sự, tôi thấy an tâm phần nào thôi.”

Ông Sakai khịt mũi. Bản tin cũng hết rồi, Hasumi bèn tắt máy, xuống xe.

“Bên phía cảnh sát có liên lạc với tôi về lộ trình điều tra, vì vậy tôi đã gọi thầy mấy chục cuộc... Thầy tắt nguồn đấy à?”

À, ra là vì vậy nên lão mới gắt gỏng. Hasumi lấy điện thoại di động trong cặp ra.

“Tôi thành thật xin lỗi! Tôi quên sạ nên pin bị tụt mất.”

Ông ta tặc lưỡi.

“Thầy phải chú ý đấy. Ban đêm vẫn có những việc gấp giống như vụ này chẳng hạn.”

Chính vì vậy hẳn mới cố ý tắt nguồn để ngủ cho ngon mà!

“Thôi, sáng nay tôi sẽ tổ chức họp hội đồng khẩn cấp về vụ việc này. Không chỉ có thầy Hasumi, chủ nhiệm lớp, mà các giáo viên khác trong ban chủ nhiệm cũng đặc biệt phải có mặt.”

Hasumi khá bất ngờ. Đành rằng vụ này lớn thật, nhưng nhà trường đâu có liên quan trực tiếp gì. Rốt cuộc phải họp để thảo luận chuyện gì đây?

Ông Sakai dường như đọc được sự nghi ngờ của hắn. Ông ta huơ tay ra hiệu cần nói nhỏ.

“Nghe nói Kiyota Rina bắt hoà với bố.”

“Hả?”

“Có vẻ như nó rất hay trốn nhà qua đêm bên ngoài. Cảnh sát đang muốn điều tra đêm qua nó đã ra ngoài như thế nào?”

“Hả? Chẳng lẽ họ nghi ngờ Rina?”

“Hừm, cũng không thể phủ nhận khả năng ấy.”

“Không thể nào! Đứa trẻ ấy không thể nào làm mấy chuyện ấy! Chỉ vì thi thoảng đi ngủ bụi bên ngoài mà bị tình nghi thì tàn nhẫn quá!”

Sự bất bình của hắn là thật. Hơn ai hết hắn biết rõ Rina vô tội. Có lẽ việc đã lâu bỗng nhớ lại thầy Kumagai đã tác động ít nhiều đến hắn.

“Thầy tin tưởng học trò của mình, tôi rất hiểu tâm trạng ấy. Dĩ nhiên tôi cũng nghĩ như thầy. Nhưng phía cảnh sát nghi ngờ vì đó là công việc của họ... Vậy nên chúng ta mới cần thảo luận xem phải làm sao để bảo vệ Rina. Mong thầy hiểu cho!”

“Vâng. Tôi xin lỗi vì đã kích động”

“Không đâu, thầy nghĩ cho học sinh như vậy càng khiến tôi khâm phục hơn. Có điều...”

Ông Sakai lại ghé sát đầu, nói với vẻ bí mật.

“Vụ cháy nhà hôm qua chắc chắn là bị phóng hoả. Nguyên nhân gây cháy hình như xuất phát từ túi rác đặt trước nhà. Nếu chỉ vậy thì có thể cho là bọn tội phạm biến thái phóng hoả, nhưng lại có vài điểm không thể giải thích được.”

“Là gì vậy ạ?”

“Quanh nhà Kiyota có đặt nhiều chai nước nhựa để đuổi mèo, cái đó... Lúc lửa bén vào, hình như nước bên trong chai đã bị tráo thành một chất lỏng bắt lửa nào đó.”

“Không thể nào!”

“Ấy, lúc nghe cảnh sát nói vậy tôi cũng thất kinh... À, thầy nhớ giữ kín chuyện này! Hình như họ trót nói hớ ra thôi chứ cũng chưa công khai với truyền thông đâu!”

“Tôi biết rồi ạ.”

“Cho nên là, giả thuyết bọn tội phạm phóng hoả đang bị hoài nghi. Nói gì đi nữa số chai đó cũng khá nhiều. Mang ngần ấy chai đi châm lửa, dù có là nửa đêm thì cũng vẫn cứ thấy khó chấp nhận được nhỉ?”

“Nhưng dù là Rina đi chăng nữa, muốn đổ vào chai dầu... chất lỏng bắt lửa, nó tìm đâu ra được thứ chất lỏng ấy?”

“Ừm, cái đó chưa thể biết được.”

“Mà suy luận như vậy cũng quá đáng! Thà là có một con xe tải nhỏ thế này, cỡ như chai nước thì có nhiều chai hơn một chút cũng chở được, chứ còn...”

Hasumi vừa vỗ thùng xe vừa quả quyết nói.

“Ừ ừ, tất nhiên tôi cũng không đời nào tin là Kiyota Rina lại đi phóng hoả chính căn nhà của mình.”

Ông ta bứt rứt xoa xoa lòng bàn tay.

“Nói chung là hôm nay họp chúng ta sẽ thảo luận xem nên làm sao cho phải.”

“Vậy là... hôm nay Rina xin nghỉ ạ?”

“Trước mắt mẹ em ấy sẽ chuyển về nhà ngoại, cô ấy cũng định nghỉ ngơi thêm ít nhất vài ba ngày nữa. Còn Rina thì bảo

vẫn muốn đến trường.”

Ông ta như đang lắc đầu ngán ngẩm vì sự khô khan của con bé. Hasumi bỗng nghĩ tới một chuyện khác. Chẳng phải hôm nay là thứ Năm, ngày phòng tư vấn của trường hoạt động sao? Quả nhiên hẳn đã không tính xa được đến mức này.

“Thầy hiệu phó, để chuẩn bị cho Rina hoà nhập với môi trường học đường trở lại, tôi muốn xin được nhờ cô Mizuochi chăm sóc sức khoẻ tinh thần cho em ấy.”

“A, đúng thế thật! Phải phải, tuy ngoài mặt tỏ ra không có gì nhưng trong lòng nó ắt hẳn rất đau khổ. Vậy thầy sắp xếp giúp tôi chuyện này nhé!”

“Vâng!”

Hasumi vờ lấy tay che miệng để giấu khoé môi đang chực hé nụ cười. Vậy là sẽ có cơ hội bắt chuyện với Mizuochi Satoko. Vụ này không ngờ lại mang tới một món quà tặng kèm như vậy.

Ông Sakai nhìn Hasumi như thế lại ngỡ hẳn đang cố ngăn nước mắt chực trào, ông bèn lặng lẽ gạt đầu.

* * *

Cuộc họp hội đồng được tổ chức trong bầu không khí bối rối xuyên suốt từ đầu đến cuối. Phần lớn các giáo viên chưa biết về vụ cháy, và cũng không ít người có cùng thắc mắc như Hasumi là vì sao vụ này lại trở thành tâm điểm của cuộc họp. Nhưng khi ông Sakai vừa hé ra giả thuyết Rina là nghi phạm thì Hasumi lập tức phản bác ngay, vì thế cũng không có ai đào bới thêm.

Lẽ đương nhiên, bây giờ nhà trường hầu như chẳng làm được gì nên rốt cuộc họp chỉ để thảo luận tình hình và lưu ý nhau về việc đưa tin với cánh truyền thông. Nhưng đến lúc gần kết thúc thì tất cả bị bất ngờ khi cánh tay của lão Tsurii đưa lên. Từ bấy đến nay, chưa bao giờ mọi người nghe lão nói một tiếng nào trong cuộc họp hội đồng cả.

“Chuyện... người phụ huynh tên là Kiyota Katsushi đã mất ấy...” lão nói bằng giọng Kansai đặc sệt và nghe khan như ho đờm, “rất thường xuyên đến trường mình, đúng không?”

“Vâng” Hasumi đáp. “Ông ấy nghi ngờ em Kiyota Rina bị bắt nạt nên đã nhiều lần đến gặp, nhưng sau khi điều tra tôi xác định được thực tế không có chuyện bắt nạt, tôi cũng đã giải thích với ông ấy như vậy.”

“Vậy sao? Vậy thì thôi...” Không biết vì sao lão lại lắc đầu như bị ai túm lấy cổ. “Ông ta không đồng tình lắm chứ gì?”

Giọng lão ta lê thê đến mức rùng rợn. Mọi người đều im thin thít, chỉ có mình lão là không mảy may bận tâm.

“Phải, đúng là ông ấy không tin lời tôi nói.”

Hắn trả lời với đầy sự cảnh giác. Rốt cuộc lão già này đang muốn nói gì đây?

“Tóm lại là một *monster parents* chứ gì?”

“Không phải *parents* mà là *parent!*” Mấy từ vụng vut lên trong đầu Hasumi.

“À không... Không phải kiểu đó đâu ạ! Đúng là ông ấy hay tới trường, nhưng chỉ là do phụ huynh dạo này hơi nhạy cảm quá với vấn đề bạo lực học đường thôi.”

Ông Sakai nở một nụ cười thân thiện và xen vào nói đỡ. Riêng với lão Tsurii thì lúc nào ông ta cũng cư xử như đang đụng vào vết sừng tấy của mình.

“Thầy Tsurii, có điểm nào khiến thầy lưu tâm ạ?”

Hasumi cả gan hỏi thẳng. Tất cả mọi người đều căng tai lên đợi câu trả lời của Tsurii.

“Không... làm gì có chuyện gì! Được rồi!”

Rồi lão quay ngoắt đi và ngồi im bật.

Quả nhiên phải cẩn thận với lão này! Hasumi tự nhắc nhở mình. Từ lâu hẳn đã biết lão ta là kẻ săn mồi lẫn trong đàn cừu, điểm đặc biệt này không thể xem thường được.

“Thầy Hasumi, mới sáng sớm mà thầy đã vất vả quá!”

Sanada Shunpei đến ngồi cạnh bên và cất tiếng hỏi.

“Ừ... Bây giờ chúng ta phải nghĩ cách bảo vệ em Kiyota Rina thôi.”

Sanada gật đầu dứt khoát với Hasumi.

“Tôi cũng biết là thế, nhưng lại đang có vài chuyện muốn trao đổi với anh.”

“Chuyện gì thế?”

Hasumi hứng thú quay sang Sanada. Có vẻ là một câu chuyện nghiêm túc đây!

“Nói ra thì hơi dài... Tối nay anh có rảnh không?”

“Được chứ! Vậy bảy giờ tối nay gặp ở Rabbit Punch nhé?”

“Vâng.”

Sanada rời đi, khuôn mặt có vẻ thoáng nhẹ nhõm. Thay vào đó là Takatsu đến hỏi han nhiệt tình về chuyện đám cháy. Hẳn chống chế xong chuyện thì cũng đến lúc vào lớp tiết đầu.

Hasumi bước vào lớp 11/2 đã nghe tiếng xôn xao, mọi người đang hỏi nhau chuyện hoả hoạn đêm qua. Ngay cả người luôn tự tin tuyệt đối về chuyện điều khiển không khí trong lớp như hắn cũng mất đến gần mười phút để bắt đầu được giờ học.

Đến khi vừa ra khỏi lớp 11/2, trên hành lang hắn lại đụng mặt bà Dojima Chizuko vừa dạy xong tiết Văn ở lớp 11/4.

“Anh Hasumi! Lớp anh bị cái gì vậy?”

Bị tấp vào mặt bất ngờ, Hasumi tỏ ra bối rối.

“Các em ồn quá hay sao ạ?”

“Ồn? Lớp không ra lớp thì có! Tôi cứ tưởng bọn nó định tấn công tôi bằng cách hỏi chuyện đám cháy thôi, nhưng rồi nói xong vẫn không chịu chú ý gì cả, nói chuyện riêng suốt thôi! Nói suốt đấy anh biết không? Nguyên cả tiết học!”

“Tôi xin lỗi! Tôi nghĩ các em cũng đang dao động.”

“Đáng thương thế cơ à? Bọn nó khoái chí thì có! Học sinh lớp anh toàn những đứa có vấn đề, mà ngày thường anh lại quá nuông chiều bọn nó! Thái độ cũng thế, lối sống cũng thế, những thứ căn bản nhất đều phải được uốn nắn lại!”

Bà Dojima vẫn không ngớt lời ca thán. Hắn thấy phiền phức quá nên quyết định kết thúc câu chuyện cho nhanh.

“Chắc là các em muốn được cô Dojima chú ý tới đấy ạ.”

“Hảaa?”

“Kìa, người ta vẫn hay nói thế còn gì ạ? “Thương nhau lắm cắn nhau đau” đấy!”

“Anh... anh nói gì vậy hả?”

Bà Dojima trợn mắt như gặp phải người ngoài hành tinh.

“Trong lòng nam sinh lớp 11/4, cô Dojima là một thần tượng, như kiểu Madonna ấy ạ! Ôi, cô không biết sao?”

Bà ta lắp bắp không nói nên lời. Cơ thể nộ nổi lên làm tái cả mặt đi.

“Quấy... quấy rồi tình dục! Anh dám phỉ báng tôi? Tôi... tôi sẽ không để yên chuyện này! Anh nhớ đấy!”

Bà ta nói đến đấy rồi quay ngoắt đi, dáng chuệch choạng như một con rô bốt.

Khi bóng bà Dojima vừa khuất khỏi tầm mắt, bọn học sinh nghe hai người họ nói chuyện từ nãy đến giờ bắt đầu phá lên cười. Lọt vào mắt hần là Yasuhara Miya với Abe Misaki, Mita Ayane của SS đang cười ra nước mắt theo đúng nghĩa đen. Mấy đứa khác đứa thì vỗ tay, đứa thì huýt sáo. Bà Dojima chắc chắn là nghe thấy, thế nào cũng sôi máu lên rồi.

Ở một khía cạnh nào đó, bà Dojima cũng có thể là một dạng thần tượng mà? Nhân dịp này phải giảng cho bọn nó ý nghĩa câu “Love to hate” mới được!

Hasumi nhăn mặt, giơ ngón trỏ lắc qua lắc lại ra hiệu với bọn học sinh rồi bỏ đi.

Hần vừa lỡ mồm nói ra điều không nên nói thì phải? Bà cô này là kiểu sẽ dôn hết bực tức ra để công kích người khác, thế nào cũng sẽ tính cách trả đũa hần cho mà xem. Thật là xúi quẩy hết sức!

Thế nhưng tâm trạng chán chường của hần đã biến mất khi đứng trước phòng y tế. May sao tiết sau lại là tiết trống, hần có thể trò chuyện thoải mái với Mizuochi Satoko rồi!

Hasumi đứng thẳng lưng, lấy tay vuốt lại tóc rồi gõ cửa.

* * *

“Vâng, tôi cũng nghĩ khi em Kiyota Rina đi học lại, quả thật phải tư vấn tâm lý cho em ấy càng sớm càng tốt.”

Satoko nghiêm túc nói. Trường hợp thế này hiếm khi xảy ra, có lẽ vì vậy nên cô ấy cũng thấy bối rối.

“Mất người thân mà lại do hoả hoạn nữa, hẳn là trong lòng em ấy chịu nhiều tổn thương lắm. Trước mắt tôi sẽ tìm hiểu thử xem từ nay nhà trường có thể hỗ trợ em ấy thế nào?”

Hasumi thích thú ngắm nhìn điệu bộ vừa nói vừa ủ rũ thể hiện cử chỉ của Satoko. Lúc nào cũng thế, ấn tượng về cô ấy thật là gọn gàng, không son phấn. Đáng yêu nhất là khi khuôn mặt ngây thơ không khác gì nữ sinh ấy lại dốc lòng lo lắng cho các học sinh.

Ban này trong phòng y tế còn có Taura, nhưng vừa thấy hẳn cô ả đã quay phắt đi bỏ ra ngoài. Lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người.

“Tôi còn lo một chuyện nữa là... Rina có thể bị tổn thương tâm lý thêm một lần nữa...”

Hasumi nghiêm mặt nói.

“Một lần nữa... Tức là bị bạn bè trêu ghẹo, hay sao ạ?”

“Không phải, lớp 1 1/4 không có những đứa kiểu đó đâu, nếu có thì tôi cũng có thể uốn nắn được. Điều khiến tôi lo lắng là về phía cảnh sát.”

“Cảnh sát... là sao ạ?”

Satoko chau mày hỏi.

Hasumi kể lại việc cảnh sát đang nghi ngờ Rina phóng hoả.

“Nhưng với tư cách giáo viên chủ nhiệm, tôi quả quyết chuyện đó là không thể. Rina không làm mấy chuyện ngu ngốc như đi phóng hoả, nó không phải loại người ấy. Cho dù có bất hoà với bố đến đâu đi chăng nữa...”

Hắn tỏ ra bênh vực Rina hết mình để bảo vệ con bé. Satoko vừa nghe vừa gật đầu, rồi bỗng dưng bật cười.

“Sao thế cô Mizuochi?”

Hasumi ngưng nói, nhìn sâu vào mắt Satoko.

“Xin lỗi thầy, không có gì đâu! Chỉ vì tôi thấy đùng đến chuyện học trò là thầy lại dốc hết tâm can ra vậy.”

Nhìn thấy sự hết lòng quan tâm học sinh của nhau cũng có thể làm nảy sinh sự thu hút tự nhiên như những bộ phim tình cảm đấy nhỉ?

“Có gì đâu... đó là chuyện đương nhiên phải làm mà!”

“Không đâu, người như thầy quả thực là hiếm có.”

Satoko lắc đầu dứt khoát.

“Hầu hết các giáo viên đều không quá xem trọng việc liên quan đến học sinh. Như việc trong nhà vậy... Sao nhỉ, nói thế này có thể không phù hợp lắm, nhưng có vẻ họ cho rằng tiếp xúc với học sinh như một người quản lý tốt đang quan tâm thì mới khỏi bị đòi hỏi chịu trách nhiệm cao hơn.”

Satoko bỗng khép môi lại.

“Ấy, tôi quá lời rồi. Tôi không có ý phán xét giáo viên gì cả, chỉ là vậy thôi.”

“Không, tôi hiểu những điều cố nói mà!”

Hắn đã giương sẵn một nụ cười động viên tinh thần Satoko.

“Thực lòng mà nói, tôi cũng thường cảm thấy thế. Dù vậy, có chỉ trích những giáo viên đó cũng chẳng đi đến đâu. Tôi chỉ có thể nghĩ nát óc xem trong từng bối cảnh thì nên làm thế nào để bảo vệ học trò là tốt nhất thôi.”

Ánh mắt Satoko nhìn hần đang đầy thiện cảm hơn bao giờ hết. Từ đây đến lúc cá cắn câu hẳn còn xa, nhưng ở mặt tả thính thì có thể nói là đạt được bước tiến đáng kể rồi đây.

“Thời còn đi học, tôi thường ước mơ có một người thầy chủ nhiệm như thầy Hasumi vậy.”

“Ấy, tôi có làm được gì đâu!” Hần đưa tay xoa đầu. “Có một người thầy mà tôi rất kính trọng thời cấp hai, vậy nên khi đi dạy, tôi thường tự hỏi nếu là thầy ấy thì khi có chuyện thế này thầy sẽ làm gì. Chính vì thế tôi không bao giờ có thể làm điều gì đáng xấu hổ cả.”

“Ôi vậy sao...” Satoko mỉm cười.

“Thêm nữa là trường ta cũng không phải kiểu vứt đi ấy. Còn có rất nhiều giáo viên nhiệt tâm khác nữa.”

“Vâng, có thầy trưởng khoa Osumi này, tôi thấy cũng là người rất nhân nghĩa. Cả thầy Sanada nữa, đối với học sinh lúc nào cũng thẳng thắn và cởi mở này.”

Hasumi nhìn vào biểu cảm của Satoko khi chợt nhớ đến Sanada. Cô ấy có vẻ cũng khá thiện cảm với Sanada. Không thể xem thường chuyện này được.

“Đúng vậy, thầy Sanada nghĩ về học trò của thầy ấy suốt 24/24 ấy nhỉ!” Hasumi nói mà cố nén một tiếng ợ hơi. “Trong lớp cũng thế, khi cố vấn cho câu lạc bộ tennis cũng vậy, cậu ấy

quả thật là một giáo viên tốt...À, chỉ có cái tật là hay quá chén thôi!”

“VẬY Ạ?”

Satoko nhún mắt cười.

“Thật đấy, cậu ấy uống khá lắm. Tôi mới chỉ đi uống rượu cùng có một lần thôi mà lần ấy đã bị chuốc cho uống no cả bụng, đến là sợ!”

Có khi nào Sanada đã nhận lúc hần không biết mà ra tay trước rồi không? Hasumi tức mình, quyết định đổi chủ đề câu chuyện.

“Quay trở lại chuyện của Rina, điều khiến tôi lo lắng hơn tất cả là em ấy có thể chịu nổi đau to lớn khi phải chịu sự thẩm vấn thiếu tế nhị từ phía cảnh sát. Vì thế nếu cảnh sát có tham vấn ý kiến hay bất cứ điều gì với cô Mizuochi, cô có thể thông báo cho tôi biết với được không?”

Nếu được thì nhớ báo luôn cả các động thái khác của cảnh sát nữa!

“Tôi biết rồi! Chúng ta phải trở thành lá chắn bảo vệ cho Rina.” Satoko gật đầu cương quyết. Hai tiếng “chúng ta” nghe sao mà thân thương!

“Lúc này thấy có nhắc đến một người thầy mà thấy rất kính trọng nhỉ? Đó là ai vậy ạ?”

Chuyện về Rina đã nói xong nhưng Satoko lại gọi chuyện tiếp, đó quả là tín hiệu tốt.

“Vâng, thật sự đến giờ tôi vẫn chẳng thể nào quên. Thầy tên là Kumagai, ừm... Nói ngắn gọn thì cảm giác như là thầy

Kinpachi^[*] vậy.”

Hasumi nhìn vào xa xăm.

* * *

Về khoản ngoại hình, thầy Kumagai Shinjiro thua xa Kinpachi.

Ông lúc nào cũng đeo kính cận nặng có gọng đen, nhưng tròng kính thì luôn bám dấu vân tay, gọng thì sửa bằng bằng dính. Tóc vài tháng gọt trọc một lần rồi cứ để mọc cho dài ra, râu cũng cạo một tuần một lần thôi nên lúc nào cũng mọc lởm chởm quanh miệng. Cũng nhờ vậy mà đám lông mũi mọc thả rộng không đến nỗi chọc vào mắt người nhìn.

Trái ngược với vẻ bề ngoài ấy, ông lại là một giáo viên hiếm hoi vào thời đó luôn cống hiến hết mình cho công việc. Vì vậy cả những phụ huynh và học sinh ban đầu dùng ánh mắt khinh thường nhìn ông, đến khi tốt nghiệp thường dành trọn hết niềm tin cho ông ấy.

Người giáo viên chủ nhiệm đầu tiên của Hasumi khi lên cấp hai là thầy Kumagai. Thời tiểu học, hẳn chẳng dễ xảy ra chuyện gì, ít nhất là ở bên ngoài nhìn vào, thành tích cũng luôn ở tốp đầu. Ở góc nhìn của giáo viên, lẽ ra hẳn phải là một đứa dễ dạy.

Thế mà ông Kumagai lại tỏ ra để mắt đến hẳn và lo lắng về mọi điều liên quan tới hẳn. Hẳn cứ thắc mắc mãi, tại sao ông thầy tuênh toàng này lại đối xử với mình như một đứa ngỗ ngược có tiếng như thế?

Tất nhiên nếu có thể nhìn được tất cả những điều hẩn từng làm bằng một con mắt thần thánh nào đó, dù là giáo viên cứng rắn đến đâu chắc chắn cũng phải rùng mình. Nhưng làm gì có ai mà biết được!

Thế rồi có một sự việc xảy ra.

Theo như Hasumi cảm nhận thì chuyện đó quá ư tầm thường nên bây giờ nghĩ lại hẩn cũng chẳng nhớ ra được mấy nội dung.

Cảnh tượng hiện ra trong đầu hẩn là thầy Kumagai dẫn cậu học trò cấp hai Hasumi đến một ngọn đồi gần đó. Mặt trời đã ngả về đằng tây, không khí mùa thu se se lạnh. Những ngọn cỏ héo trảm mình trong ánh chiều tà óng lên sắc vàng rực.

“Seiji này... Nói thật, thầy lúc nào cũng lo cho mày đấy, suốt từ khi nhập học đến giờ!”

Ông Kumagai ngồi trên bãi cỏ, vừa nói vừa ngược nhìn trời.

“Lo lắng? Vì sao ạ?”

Cậu bé Hasumi thắc mắc. Cậu cảm thấy thật kỳ lạ.

“Vì mày tỏ ra khép lòng mình lại quá. Mày cứ như không tin tưởng bất kỳ ai, cũng không để ai bước vào lòng mình, giống như dựng lên một tấm rào chắn vậy. Thầy đã gõ cửa trái tim mày mãi mà nó vẫn không mở ra. Bây giờ nói chuyện với nhau thử xem nào! Có thể xung quanh mày trước giờ chỉ toàn những kẻ không tin tưởng được, nhưng trên đời này vẫn có người hiểu chuyện mà Seiji!”

Đến đây thì cậu bé Hasumi đã hiểu ra vấn đề. Cuối cùng cũng có lời giải thích phù hợp cho thái độ kỳ lạ của ông Kumagai.

“Nhưng thay vì bước qua tấm rào chắn, mày lại trốn ra phía sau. Cuộc đời thầy làm giáo viên bao nhiêu năm, lần đầu tiên gặp trường hợp thế này đây.”

Thầy Kumagai thoáng nhìn sang hẳn. Cậu bé Hasumi cảm thấy mình đang bị buộc tội vô cớ, liền phản bác lại.

“Em không hề có ý muốn trốn tránh gì thầy cả!”

“Phải. Mày sáng nào cũng chào hỏi nghiêm chỉnh, đối đáp chẵn chu đến độ không ai nghĩ là học sinh cấp hai. Thầy hiệu trưởng, hiệu phó chắc đều cho rằng mày là học sinh gương mẫu. Có điều...” Thầy khoanh tay lại. “Ngay cả khi nói chuyện với mày đi nữa, thầy vẫn không cảm nhận được chút nào những cảm xúc phải có của con người. Mày phản ứng rất phù hợp với nguyện vọng của đối phương, cứ như viết đáp án bài kiểm tra, nhưng nguyện vọng của mày thì dù thế nào đi nữa mày cũng tuyệt đối không để lộ ra ngoài.”

Cậu bé Hasumi quyết định thử xem ông thầy này tự tin được đến đâu.

“Trời! Thế thì oan uổng quá! Em vốn kém trong khoản bày tỏ những cảm xúc ấy, từ nhỏ đã bị rất nhiều người hiểu lầm rồi! Người lớn chắc là thích những đứa trẻ trong trắng đúng với bản chất trẻ con, nhưng cũng có trẻ con kiểu khác mà!”

“Không, không phải vậy!”

Thầy Kumagai lắc đầu.

“Thầy biết nhiều đứa như vậy, nhưng mày thì không phải kiểu đó.”

Cậu bé Hasumi biết rằng trong vài trường hợp hiếm hoi sẽ có người dựa vào trực giác mà nhìn thấu được bản chất của

hắn. Gặp những người ấy thì có dùng lời nói để vá víu thế nào cũng bằng thừa.

“Vậy là em giống như con quái vật không có trái tim đúng không?” Giờ hắn lại đánh bạo tự siết cổ mình. Ông Kumagai lắc đầu dứt khoát.

“Làm gì có chuyện ấy! Không ai là người không có trái tim. Chẳng qua với mày, cái đó... thứ gọi là tình cảm tự nhiên ấy, năng lực đồng cảm với người khác, còn hơi kém phát triển.”

Cậu bé Hasumi nhú mày.

“Kém phát triển...?”

Bị dán nhãn như vậy thật là khó chịu!

“Mày không biết chuyện đó khiến người khác bị tổn thương nhiều thế nào đúng không?”

“Tổn thương gì? Ai tổn thương chứ?”

“Không phải tổn thương xác thịt, thầy đang nói về tổn thương tinh thần. Thầy muốn mày hiểu được điều đó! Con người ai cũng có cảm xúc, nó rất mỏng manh và dễ bị tổn thương. Làm tổn thương tinh thần người khác cũng xấu xa như làm tổn thương xác thịt... Không, còn xấu xa hơn nữa!”

Ông Kumagai đột nhiên quay sang nhìn thẳng vào hắn, hai tay nắm lấy vai hắn lắc mạnh. Sau tròng kính mờ hơi nước kia có thể đoán được là những giọt nước mắt lăn dài.

“Mày rất thông minh! Thầy chưa từng thấy đứa nào thông minh hơn thế. Cho nên mày hiểu mà, đúng không? Nếu cứ làm thế người khác sẽ bị tổn thương đấy! Nếu cứ nói thế người khác sẽ đau khổ đấy! Nếu cứ hành động như thế người khác sẽ nặng

lòng lắm đấy! Thầy mong mày hãy suy nghĩ nghiêm túc về những điều này!”

Những lời nài nỉ nhiệt thành của thầy Kumagai chắc chắn đã ngưng đọng vào trái tim của cậu bé Hasumi như dòng nước thấm vào mặt đất khô nứt.

Đó là một khoảnh khắc bừng sáng. Hẳn cảm nhận được nội dung trong rất nhiều sách chuyên ngành về tâm lý mình đã từng đọc qua nay liên kết lại chặt chẽ với nhau.

Trái tim con người có bốn chức năng là luận lý, cảm xúc, trực giác và giác quan. Trong đó, luận lý và cảm xúc được gọi là chức năng lý trí, còn trực giác và giác quan là chức năng phi lý trí. Ở chức năng lý trí, có những mối quan hệ rõ ràng giữa kích thích và phản ứng. Trong khi đó ở chức năng phi lý trí, người ta không thể đoán trước hành vi tiếp theo là gì.

Nói cách khác, sự vận hành của cảm xúc cũng có tính quy luật như luận lý. Cảm xúc của con người lấy những nhu cầu căn bản, như nhu cầu được công nhận, nhu cầu được khao khát, làm nền tảng, và khi chúng ta thấy mình bị xem thường hay bị công kích, bản năng tự vệ sẽ trỗi dậy và chuyển hoá thành sự tấn công. Ngược lại, nếu cảm nhận được thiện cảm đối phương dành cho mình, ta cũng sinh ra có thiện cảm với họ...

Tóm lại, dẫu có một người hoàn toàn khiếm khuyết về mặt cảm xúc đi chăng nữa, nếu họ lại nắm trong tay năng lực luận lý cực cao, người đó vẫn có khả năng mô phỏng được chức năng cảm xúc.

Đầu tiên, cần phải thu thập các mô hình cảm xúc của con người. Sau đó dự đoán phản ứng ở từng trường hợp cụ thể,

quan sát kết quả và sửa sai ở mỗi lần như vậy. Tiếp đến, nuôi dưỡng trong lòng cảm xúc giả tưởng giống với cách mà người bình thường sẽ phản ứng. Sau cùng, hầu như sẽ không ai phân biệt được cảm xúc giả đó với cảm xúc thật được nữa.

Làm như thế có hai cái lợi. Thông qua việc dự đoán cảm xúc của người khác, ta có thể dự đoán hành vi của họ ở một mức độ nào đó. Hơn nữa, bằng cách khiến đối phương cho rằng cảm xúc của ta giống với chính họ, đối phương sẽ lơ là cảnh giác và có khi ta còn chiếm được cảm tình của họ.

Dĩ nhiên ta không thể nào dự đoán mỹ mãn cảm xúc của người khác, nhưng nói gì đi nữa, chuyện đó là bất khả thi ngay cả khi người ta giàu lòng đồng cảm đến đâu. Nhưng cái lợi thứ hai, chỉ cần nguy trang được như người bình thường, cũng là quá đủ rồi.

Chính ông Kumagai là ân nhân dẫn dắt Hasumi trở thành con người hoàn chỉnh của ngày hôm nay.

* * *

“Thầy đã dạy cho tôi biết tầm quan trọng của việc nghĩ cho người khác. Lúc ấy thầy đã khóc như một đứa trẻ vậy.”

Hasumi cho Satoko thấy một câu chuyện thật đẹp đã được khéo léo chỉnh sửa, đơm đặt.

“Vậy sao! Tôi cũng thấy cảm động lây...”

Đôi mắt Satoko long lanh ướt ướt thật.

“Thầy Kumagai bây giờ vẫn còn đương nhiệm chứ ạ?”

Nghe Satoko hỏi, mắt hắn nhắm lại.

“Không, đáng buồn là thầy mất rồi. Một thời gian ngắn trước ngày tôi tốt nghiệp”

“Vậy ư? Một giáo viên tốt như vậy mà... Do đau ốm hay sao ạ?”

“Bị tai nạn cô ạ! Chắc phải gọi là do số phận, đáng thương lắm...”

Hắn làm ra vẻ không muốn nói thêm, Satoko liền xin lỗi.

* * *

Hasumi miễn nguyện rời khỏi phòng y tế. Mizuochi Satoko đã nắm phần nằm trong tay hắn.

Từ trước đến nay, giữa hai người vẫn có rào cản, có lẽ là sự phòng bị theo bản năng, nhưng hôm nay tất cả gần như đã bị xoá bỏ.

Con người tiếp xúc với ai càng lâu lại càng có xu hướng này sinh cảm tình và phá bỏ lớp phòng bị. Thông qua giao tiếp cùng nhau, quá trình này được đẩy nhanh tiến độ. Hơn nữa, ban đầu càng cảnh giác bao nhiêu, một khi đã chuyển sang ấn tượng tốt, từ chỗ xa cách tình thân lại càng nhanh sâu đậm.

Satoko làm ở phòng tư vấn, có thể gọi là chuyên gia tâm lý, nhưng Hasumi không hề lo bị nhìn thấu suy nghĩ. Theo những gì hắn từng trải qua, chưa có một người nào dễ bị che mắt như một nhà tâm lý học.

Chẳng hạn thế này, những nhà vật lý học lừng danh vào cuối thế kỷ 19 rất dễ bị loại thầy bói lừa gạt vô số người qua mặt, đổi lại, những ảo thuật gia như Harry Houdini lại nhanh

chóng nhìn ra mảnh lối. Chuyện đó cũng theo nguyên tắc tương tự.

Nói cách khác, các học giả thường vô thức đứng về phía hướng thiện, nên với những kẻ xấu bụng cố ý lừa bịp, họ chẳng khác nào một đám đầu vịt.

Huống hồ, khác với các ngành khoa học tự nhiên nói chung - nơi đối tượng và chủ thể quan sát luôn tách biệt rõ ràng - khi một nhà tâm lý học hoặc một tư vấn viên tiếp cận chủ thể của mình, mối quan hệ giữa họ gần như năm mươi – năm mươi.

Hắn nhớ lại mình từng cười đến đau cả bụng khi đọc một cuốn sách phân tích tâm lý của Mishima Yukio^[*]. Cuốn sách được viết trước khi ông ta tự sát, trong đó nhiều nhà tâm lý học đã có những buổi tiếp xúc và phân tích tâm lý cho Mishima Yukio. Tất cả bọn họ đều choáng ngợp trước cá tính mạnh mẽ và trí thông minh của ông ta và không ai phân tích được gì ra hồn cả. Có người còn viết những câu như bài văn nêu cảm nghĩ của học sinh tiểu học: “Ông thật là một người vĩ đại!” - khiến Hasumi cười không nhặt được mồm, cười đến nỗi bị thủ thư của thư viện nhắc nhở.

Trong lúc tiếp xúc với chủ thể, có lẽ họ đã ôm trong mình tâm lý cảnh giác và nỗi sợ thường trực giống với các nhà tâm lý học tội phạm, những người lập hồ sơ phạm nhân. Mặc dù không biết được bản chất của đối phương, những tư vấn viên vẫn thường tự khiến mình đồng cảm với chủ thể, hành vi đó chẳng khác nào một cái máy tính cố gắng kết nối với một trang

web đen nguy hiểm mà không có phần mềm diệt vi rút hay tường lửa bảo vệ.

“Thầy Hasumi, trông thầy vui vẻ quá nhỉ!”

Taura Junko vừa từ đâu trở về và buông lời gắt gỏng.

“Không... tôi đến vì việc của em Kiyota Rina. Tôi vừa nói chuyện với cô Mizuochi xong, cảm thấy gánh nặng trong lòng có chút vơi đi rồi.”

Hasumi đáp lại với thái độ xã giao tối thiểu.

“Hửm? Nhưng mà nhé, cô bé ngây thơ như thế mà lại rơi vào tầm ngắm thế này, thật là khó hiểu!”

Phía sau nụ cười của Taura như ẩn giấu một lưỡi dao sắc lạnh. “Cô bé ngây thơ” rõ ràng không phải ám chỉ Rina.

“Anh đùa à? Lại định giăng lưới một cô giáo ngây thơ như thế?”

Hasumi lảng tránh ý truy vấn của Taura bằng một nụ cười quyến rũ.

* * *

Nhớ lại thời thơ ấu, Hasumi thấy mình như một người ngoài hành tinh bỗng dưng bị ném xuống một hành tinh lạ lẫm mang tên Trái Đất.

Năng lực vận động thì phát triển rất chuẩn mực, còn xét về trí tuệ - nói theo định nghĩa của Wechsler là “năng lực mang tính tổng hợp của các cá nhân trong hành động có chủ đích, suy nghĩ hợp lý và ứng phó hiệu quả đối với môi trường xung

quanh mình” - thì hẳn quả thực là một đứa trẻ thiên tài trong con mắt của người khác.

Khi còn là một đứa trẻ, nghe gì, thấy gì cũng mới mẻ, Seiji đã hứng thú với tất cả mọi thứ và tham lam dung nạp hiểu biết vào đầu. Đầu tiên là quan sát, sau đó chạm vào, tìm hiểu nguyên lý hoạt động và sau cùng là phá huỷ. Nhờ đó mà trong một thời gian, căn nhà của cậu rơi vào tình cảnh thê thảm chưa từng có. Nhưng nhị vị phụ huynh không hề buông lời mắng mỏ cậu con trai độc nhất Seiji để lòng ham hiểu biết của cậu được thoả mãn đến cùng.

Ông bố Hasumi Yoshio, một bác sĩ Nội khoa của phòng khám tư nhân, đã sớm để ý đến chỉ số thông minh rất cao của cậu con trai và không tiếc tiền bạc, công sức để giúp con phát triển năng khiếu trời phú ấy.

Bà mẹ Keiko thì dành hết tình yêu thương cao thượng cho cậu con trai độc nhất. Nó là đứa bé thông minh nên bà muốn nuôi dạy để nó vận dụng tốt trí thông minh đó, chứ cũng không đặt nặng chuyện nhất định phải thành đạt trong xã hội. Trách nhiệm của bậc làm cha làm mẹ là cho con được lớn lên hạnh phúc, điều đó quan trọng hơn bất cứ thứ gì trên đời...

Seiji mau chóng lớn lên trong vòng tay bố mẹ và bộc lộ trí thông minh vượt trội rất khác với lứa tuổi của mình. Song đến năm Seiji lên bốn, ông Yoshio nhận ra một điều không ổn.

Seiji có cái đầu xuất chúng thật, nhưng đáng nghi ngại là khả năng đồng cảm của cậu cực thấp.

Ban đầu là những chuyện nhỏ nhặt nhiều lần tiếp diễn khi quan sát Seiji chơi cùng các bạn khiến ông nảy sinh suy nghĩ

như vậy.

Có lần, Seiji suýt bị đứt tay vì mảnh chai thủy tinh ai đó vô ý làm vỡ và bị chôn vùi trong cát. Thế nhưng cậu chỉ cố tránh cho tay mình không sao chứ không định nhặt mảnh vỡ đó ra. Yoshio đứng từ xa không biết đó là mảnh chai, cho đến khi một đứa bạn của Seiji vô ý thò tay vào cát và bị cắt xoẹt vào ngón tay.

Seiji không hề vô ý quên mất mảnh vỡ ấy. Bởi khi nạn nhân sắp sửa thò tay vào đóng cát, nó đã nhìn chăm chăm vào đấy, mắt sáng lên thích chí.

Yoshio chợt nghĩ về chuyện hồi Seiji còn là em bé. Thông thường, khi thấy bố mẹ cười, em bé sẽ bắt chước cười theo. Nhưng Seiji thì chưa bao giờ phản ứng như vậy. Nó chỉ nhìn chăm chú vào mặt bố mẹ với vẻ thích thú.

Có lẽ vì khuôn mặt Seiji lúc đó cực kỳ đáng yêu nên không ai lấy làm lạ về việc này. Ai cũng bảo trông nó như thiên thần, nên chẳng có ai nghi ngờ khi không thấy nó cười.

Những quan sát này của Yoshio, rất lâu sau này Seiji mới biết được khi đọc cuốn nhật ký Yoshio đã viết trong mấy chục năm trời. Cuốn nhật ký được giấu sau chồng sách y khoa trong phòng làm việc, nhưng với Seiji thì giấu kiểu đó không phải là giấu.

Việc bị thiếu hụt sự đồng cảm, tự hấn cũng thấy không hẳn là không đáng buồn.

Có những lúc hấn cũng chỉ hành động sao cho hợp lý nhất có thể, vậy mà không hiểu sao lại làm nảy sinh xung đột khó lý giải được với đám trẻ xung quanh.

Có thể vào thời điểm đó, kỹ năng giao tiếp sẽ làm nên chuyện hơn là cơ bắp hay trí não. Đây cũng là lúc các cô giáo mằm non hết sức căng chiêu Seiji đã dạy cậu tầm quan trọng của việc nở nụ cười và khuyến khích cậu thực hiện nó. Cũng lúc ấy, cậu nhận ra việc khiến các bạn học làm theo ý mình không phải chuyện gì khó khăn.

Tuy vậy, giữa đám con trai trong cùng độ tuổi này, không phải mọi thứ đều có thể giải quyết bằng lời nói. Nếu không dùng nắm đấm để đáp lại nắm đấm, ta có thể rơi vào hạng trẻ dễ bị bắt nạt. Seiji có tầm vóc và thể lực vào loại chuẩn thôi nhưng cậu luôn vừa đánh vừa nghĩ cách đánh sao cho thắng nên trong tôn ti trật tự của đám gà con các cậu bấy giờ, Seiji cũng nằm ở chiều trên.

Thế nhưng điều ấy lại không áp dụng được với những đứa to xác hơn hẳn. Bấy giờ cùng lớp mẫu giáo với Seiji có Masaru, kẻ bạo chúa chuyên đi bắt nạt người khác, có thân hình to gấp đôi đứa trẻ bình thường. Sự tồn tại của thằng này khiến Seiji không thoải mái chút nào.

Cậu biết rằng một khi đã hạ gục thằng tay và làm nhụt chí thằng này thì về sau nó chẳng thể chống đối được nữa, tấm thân phì nộn cũng sẽ góp phần cản trở Masaru. Đánh đấm công bằng chẳng có ý nghĩa gì ở đây cả. Từ trước đến nay, cậu luôn giấu vũ khí trong tay để đánh thắng những đối thủ mạnh hơn mình, song lần này chỉ như thế thì chưa đủ để nắm chắc phần thắng.

Seiji bèn lên kế hoạch và chờ đợi đến ngày món pudding khoái khẩu của Masaru được dùng làm món tráng miệng cho

bữa trưa. Cậu đã nói trước với những đứa hay bị bắt nạt rồi nên những đứa không thích pudding mấy sẽ lén lút giấu cô giáo mang pudding đến cống nạp cho Masaru. Masaru bất ngờ và khoái trá, cái tính phàm ăn còn ghê hơn cả sức ăn tự nhiên, nó ăn ngấu nghiến pudding đến căng bụng, đến độ mọi thứ trong dạ dày chỉ chực trào ra ngoài.

Giờ nghỉ trưa sau bữa ăn chính là cơ hội để tấn công.

Lựa lúc giáo viên vừa đi khỏi, Seiji bất ngờ lao vào đánh Masaru.

Không cần kiếm cơ sinh sự gì hết, cậu chỉ phang cây kèn harmonica vào mặt Masaru càng nhiều càng tốt.

Masaru khóc toáng lên và cố bắt lấy Seiji. Đang đuổi theo Seiji chạy vòng quanh như con nít chơi trò trốn tìm, Masaru bất ngờ đứng sững lại. Đống pudding mai phục trong dạ dày ào ra tấn công.

Seiji xỏ giày vào rồi đến gần Masaru đang quỳ gối nôn thốc nôn tháo trên sàn, chỉ nhờ vào chỗ hiểm yếu nhất mà trút liên hồi hàng chục cú đá. Khi các giáo viên nghe thấy tiếng ồn ào và cuống quýt chạy đến, Masaru đã gần như tê liệt bất động trên bãi nôn của chính mình.

Đây là một kiểu sự kiện thú vị đối với Seiji nhưng hậu quả sau đó thì không lấy gì làm vui vẻ.

Seiji trả lời những câu hỏi chất vấn tại sao lại trêu ghẹo nhau theo kịch bản đã lên trước. Masaru đã cướp bánh pudding của mọi người, mọi người phản đối và phát sinh cãi vã. Câu chuyện thật hợp lý, nhìn vào bãi nôn cũng thấy Masaru đã ăn nhiều pudding đến thế nào, các cô giáo nhất định sẽ theo. Vả lại,

Masaru có nói gì về việc bị Seiji tấn công vô lý thì lý lẽ đó cũng chỉ là thứ lời khai không mấy đáng tin, hỏi những đứa trẻ khác đi nữa thì chúng cũng chẳng biết đầu cua tai nheo là gì đâu.

Seiji tin rằng mình có thể qua mặt mọi người bằng cách này, nhưng người lớn lại không đơn giản như vậy. Rất dễ nhận thấy Seiji đã đơn phương ra đòn làm đối phương bị thương, và câu hỏi vì sao cậu lại xỏ giày vào cũng là nguyên nhân quan trọng dẫn tới ánh mắt nghi ngờ của mọi người. Hơn thế nữa, những đứa trẻ làm chứng rằng mình đã đưa pudding cho bạn Masaru theo lời của bạn Seiji càng giáng thêm những đòn chí mạng.

Seiji đã được mẹ dẫn tới một nơi gọi là Trung tâm Tư vấn Trẻ em.

Tại đây, cậu được kiểm tra tâm lý lần đầu tiên trong đời. Kiểm tra Rorschach – nhìn vết mực loang đối xứng và trả lời hình ảnh mà mình thấy được. Kiểm tra TAT – tạo ra một câu chuyện từ những bức tranh như được cắt ra từ một phân cảnh trong vở kịch. Kiểm tra Baum – tự mình vẽ ra một cái cây... Tất cả đã quen thuộc với Seiji từ dạo đó.

Thông thường, một đứa trẻ dù cho chỉ số IQ cao đến đâu cũng không đoán được đến ý nghĩa đằng sau các bài kiểm tra, còn Seiji, điều khiến cậu thật sự là một thiên tài là khi giữa tình huống ấy, cậu nghĩ ngay tới điều đó.

Tại sao bọn họ lại muốn thực hiện những bài kiểm tra khó hiểu này?

Mục đích thật sự của họ là gì?

Có lẽ là, mình đừng nên trả lời thành thật trong những bài kiểm tra đó!

* * *

Vừa ra khỏi cổng trường, bóng dáng người đàn ông ấy đã đập vào mắt. Katagiri Reika cau mày.

Hắn ta chắc tầm bốn mươi tuổi nhỉ? Trán hói, mặt như con búp bê gỗ Kokeshi trắng đen thủ vai đàn ông. Trong chiếc áo gió bằng vải mỏng khiến Reika liên tưởng đến một cái áo phao có logo của công ty điện lực, hắn đứng trong dòng học sinh tan trường.

Bọn học sinh liếc nhìn hắn như thăm nghĩ chắc là bố của đứa nào đó và nhanh chóng cụt hứng lướt qua.

Không! Không phải là phụ huynh! Trực giác của Reika nói vậy. Đó không phải là ánh mắt đang tìm con trai hay con gái mình, mà là tìm kiếm một người nào đó.

Lẽ nào là một kẻ biến thái? Reika quay lại, định tìm giáo viên nào đó tới xem thì Hayami Keisuke xuất hiện.

“Cậu đang làm gì thế?”

Keisuke đứng trước cổng trường. Nhìn thấy bộ dạng Reika dáo dác ngó ra bên ngoài, nó liền cúi xuống hỏi.

“Ngoài kia có kẻ lạ”

“Kẻ lạ gì? Quấy rối à?”

Vẻ chán nản vụt biến mất trên mặt Keisuke, nó hùng hổ định bước ra ngoài cổng thì...

“Chết!” Keisuke lảo bẫm và quay gót ngược trở lại ngay.
“Này! Hayami!”

Ngay lúc ấy, người đàn ông đã nhìn ra Keisuke từ xa và cất tiếng gọi.

“Hả? Người quen của cậu à?”

Reika thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng hơn là...”

Keisuke tỏ vẻ kinh tởm từ trong bụng.

“Hayami! Thật là một nơi tuyệt vời để gặp lại nhau nhỉ. A, ra thế! Cậu là học sinh trường này chứ gì?”

Hắn tiến lại gần, giọng nói có vẻ lương thiện hơn Reika tưởng. “Chà!” nó nhủ thầm. Có vẻ hắn ta cũng không phải đang tìm Keisuke nữa.

“Chú có chuyện muốn hỏi.”

“Tôi chẳng có gì để nói cả.”

Keisuke lo lắng đáp.

“Kia, đừng nói vậy chứ?”

Hắn ta mỉm cười trấn an.

“Keisuke lên lớp 11 rồi nhỉ! Kiyota Rina học chung lớp à?”

“Không phải!” Keisuke cộc cằn đáp. “Không gặp cũng chẳng nói chuyện, hoàn toàn không biết người đó thế nào cả.”

“A... Cháu học cùng lớp với bạn Kiyota ạ.”

Rina bất ngờ bước tới và tự nhận như vậy.

“Ồ, thế à! Vậy cho chú hỏi thăm vài chuyện nhé!”

Khuôn mặt hắn ta sáng lên. Ngược lại, Keisuke nhăn mặt quay sang Reika.

“Chú là Shimozuru đến từ ban An ninh Đời sống.”

Người đàn ông mỉm cười tự giới thiệu. Tên phòng ban nghe lạ quá nên Reika nghĩ chắc ông ta là người của ủy ban thành phố. Người tự xưng là Shimozuru này nhìn thế nào cũng không giống cảnh sát.

* * *

“Chú hiểu rồi. Cảm ơn cháu đã cung cấp nhiều thông tin như vậy.”

Thanh tra Shimozuru (tuy nói là ban An ninh Đời sống nhưng có vẻ giống như thanh tra) đưa hai đứa đến trước ga Machida bằng một chiếc xe thoát nhìn có vẻ bình thường và bắt tay bọn nó.

“Cậu thật là... Sao lại rồi hơi đi nhận là bạn cùng lớp làm gì để tớ cũng bị lôi vào theo?”

Keisuke vừa bước đi vừa càu nhàu.

“Nhưng tại sao... ông ấy lại cất công đến tận trường để hỏi thăm về Kiyota?”

Reika vẫn cảm thấy khó hiểu.

“Thì tại họ nghĩ Kiyota Rina là thủ phạm.”

Keisuke trả lời như một điều hiển nhiên.

“Cái gì? Sao lại thế?”

“Ai biết! Chắc họ nắm được gì rồi. Chuyện ban An ninh Đời sống xen vào là đã lạ rồi, đúng không?”

“Cậu nói gì vậy, tớ chả hiểu gì cả!”

Reika vừa bước lên thang cuốn vừa lơ đãng nói.

“Đã là phóng hoả thì thường là việc của bạn Hình sự. Đảng này ban An ninh Đời sống tham gia vào tức là họ đã thấy khả năng có yếu tố phạm tội của trẻ vị thành niên.”

Reika trừng mắt nhìn vào khuôn mặt nghiêm của Keisuke bên cạnh.

“Gì thế?”

“Thanh tra Shimozuru biết rất rõ về Keisuke thì phải. Còn ban An ninh... An ninh Đời sống gì đó, là kiểu giống như ban chủ nhiệm ấy hả?”

“Không, đã bảo là không phải mà!”

Keisuke bật cười vì lại bị chọc vào chỗ cay cú.

“Lúc tớ đi chơi ở hộp đêm đã có nhiều chuyện xảy ra, tớ chỉ là người được hỏi về những chuyện ấy thôi. Chẳng phải tớ làm gì xấu cả.”

“Gì cơ? Nhiều chuyện xảy ra là sao?”

“Kiểu như bọn hút cần sa hay đại loại thế.”

Không hiểu sao mắt nó vô thức chớp chớp. Xuống hết thang cuốn hai đứa lại tiếp tục đi bộ.

“Quan trọng hơn là, cậu không thấy vụ này có mùi đáng ngờ à?”

Cứ như phân cảnh của một bộ phim cổ trang vậy!

“Cháy nhà nên có mùi khét thôi chứ gì đâu!”

Reika cố tình đáp lại tỉnh bơ.

“Không, không hề! Ông bố đã mất của Kiyota nghe bảo là *monster parent* còn gì? Ông ta rất hay đến trường để phàn nàn đấy.”

“Thì sao?”

“Người phải tiếp ông ta là thầy chủ nhiệm lớp cậu còn gì?”

Reika sững người.

“Cậu muốn nói là thầy Hasumi đốt nhà Kiyota hả? Chuyện này dù thế nào cũng quá vô lý!”

“Hừm, cái đó là tớ nghĩ tới thôi...”

Keisuke vượt đám râu lởm chồm trên cái cằm nhọn của nó.

“Thật ra hôm nay tớ đã phát hiện được một chuyện quan trọng.”

Keisuke dừng lại trước cổng soát vé, lôi ra một thiết bị trong như lai giữa điện thoại di động và bộ đàm.

“Cái gì đây?”

“Máy dò tín hiệu nghe trộm!”

Keisuke đắc ý đáp.

“Cậu vẫn còn theo đuổi chuyện ấy à? Sao bảo là không có loại sóng đáng ngờ nào trong thời gian này kia mà?”

Ngay sau khi kế hoạch gian lận thất bại vì điện thoại không kết nối với nhau được, Keisuke đã đi quanh quẩn đến mọi góc ngách trong trường để giấu máy dò tín hiệu nghe trộm. Thế nhưng chỗ nào cũng thế, chẳng có tín hiệu nào có vẻ là của máy nghe trộm được dò ra.

“Ừ, đúng là thế. Nhưng hôm nay nó đã phản hồi lại “bing bing.”

“Hử?”

“Thế là tớ tìm xem sóng phát ra từ đâu, thì nó tắt ngang ‘pip’ một cái. Không thể nào có chuyện như vậy đúng không?”

“Tóm lại cậu muốn nói gì?”

Reika nghĩ thầm, hai đứa nó đứng nói chuyện với nhau trước cửa soát vé nồng nhiệt như vậy, người ngoài nhìn vào chắc giống một cặp bồ bịch với nhau lắm.

“Đã xác định được là có máy nghe lén, nhưng không phải lúc nào nó cũng phát ra sóng. Có thể là cơ chế hoạt động tương thích với giọng nói, hoặc chỉ khi nào cần thì mới bật công tắc chẳng hạn.” Keisuke cười toe toét. “Dù thế nào đi nữa, tớ nhất

định sẽ tìm ra. Bắt được sóng rồi thì phải thu hẹp dần địa bàn hoạt động... Nhưng nếu tìm được thứ đó trong trường thì chuyện gian lận thật sự không phải chuyện để mang ra bàn tán nữa rồi.”

* * *

“Xin lỗi đã để cậu phải đợi, buổi sinh hoạt của ESS hơi kéo dài.”

Hasumi nhìn một vòng khắp Rabbit Punch thì thấy Sanada ngồi ở bàn góc trong cùng. Hôm nay, quá nửa khách trong quán vẫn là giáo viên của Shinko Machida.

“À không, tôi mới phải xin lỗi vì đã đường đột hẹn anh tới.”

Sanada lịch sự đứng dậy đón Hasumi. Trong sắc mặt, có thể thấy anh ta đã uống kha khá rồi.

“Có gì đâu, đằng nào tôi cũng tới đây suốt ấy mà.”

Đồng nghiệp của họ nghe thấy tiếng liền í ới chào.

Hasumi ngồi xuống, còn chưa nói gì thì nhân viên đã mang ly đá viên ra. Sanada rót rượu shochu khoai lang òng ọc vào ly đá cho Hasumi.

“Nhưng thầy Hasumi, chẳng phải chỗ này ngược hướng về nhà anh sao?”

“Ừ, đúng thế thật, nhưng về nhà uống một mình thì có gì vui đâu. Ở đây mới là chốn bình yên cho tâm hồn.”

Câu sau là hắn vừa nói vừa mỉm cười với nữ phục vụ vừa bước qua. Cô nhân viên đeo tai thỏ đáp lại bằng nụ cười tươi rói.

“Còn xe cậu thì sao, Sanada?”

“Tôi để lại bãi xe ở đây. Chắc là nhờ họ trông hộ đến sáng mai, đêm nay tôi sẽ bắt xe điện về.”

Sanada móc chìa khoá chiếc Mazda RX-8 trong túi ngực áo khoác giơ lên khoe. Năm ngoái cậu ta uống say rồi lái xe thế nào để bị phạt, đã từng chịu kỷ luật rất nặng từ cả nhà trường và cảnh sát nên bây giờ rõ là cẩn thận.

“VẬY... chuyện cậu muốn nói với tôi là chuyện gì thế?”

Nói chuyện phiếm một lúc thì Hasumi mở lời hỏi. Sanada mỉm cười, rồi khuôn mặt đột ngột nghiêm túc lại.

“Anh có thể giúp tôi giữ kín mọi chuyện ở đây thôi được không?”

“Tất nhiên... Vả lại cái ghế này cũng dành riêng cho chuyện riêng tư mà!”

Hasumi vừa đáp vừa trêu. Bên trong Rabbit Punch rất náo nhiệt, chỉ cần nói chuyện đủ nhẹ nhàng thì không sợ có ai nghe được.

“Thật ra là, hình như có em nữ lớp 11 nào đó có quan hệ không phù hợp với giáo viên trong trường.”

Bị vả vào mặt bất ngờ thế này, Hasumi sốc thật sự, hơn thế nữa cú sốc còn đang thể hiện rõ mồn một trên mặt hắn.

“Thật ư?”

“Vâng, tôi nghe từ đám học trò, có một số đứa đã đi đồn ra bên ngoài rồi.”

Sanada cũng được đám học sinh ái mộ ngang ngửa Hasumi, lại nắm trong tay mạng lưới thông tin riêng từ lớp 12 cậu ta chủ nhiệm và câu lạc bộ tennis do cậu ta làm cố vấn. Lời đồn

chính xác đã được lan truyền, chỉ là không biết mọi người đã lần ra chân tướng tới đâu.

“VẬY... em học sinh với người giáo viên đó là ai?”

“À... cái này thì chưa biết được.”

Thế này chắc không phải là vờ vịt để thăm dò mình. Quan sát biểu cảm của Sanada, Hasumi thở phào.

“Nhưng em đó hình như là học sinh lớp thầy đấy.”

Hắn cứ mong có thể là một ai khác, nhưng nhắc đến lớp 11/4 thì chỉ có thể là đang nói Miya thôi. Nếu có đứa nào khác có quan hệ gì với giáo viên, Hasumi đã nhận ra trước rồi.

“Cậu có đoán được là đứa nào trong lớp tôi không?”

“Tiếc là tôi chưa biết được đến đây. Nhưng vị giáo viên thì đã có manh mối rồi.”

Lại là một pha tố cáo kinh thiên động địa nữa. Nhưng lần này đã chuẩn bị tinh thần rồi nên hắn không còn bị dao động. Đưa cốc rượu lên sát miệng, hắn nhẹ nhàng hỏi:

“Là ai vậy?”

“Dạy Mỹ thuật... thầy Kume!”

Hasumi suýt chút nữa thì phun hết rượu ra.

“Có thật không?”

“Tôi nghĩ là đúng rồi”

Sanada trông cực kỳ nghiêm túc.

“Việc em học sinh lớp 11/4 đó có quan hệ với giáo viên có vẻ là do chính em đó công khai. Nhưng đứa đã kể cho tôi nghe thì cạy miệng cũng không nói tên em đó ra.”

Cái đứa đã không chịu khai tên ra đó chắc là do sợ Miya!

Dù vậy, Miya đã nghĩ cái quái gì mà lại đi bộ lô ba la chuyện này ra? Hasumi cay thật sự. Biết ngay là phụ nữ lúc nào cũng hớ với nhau cả những chuyện chẳng ra sao mà!

“Lúc nghe chuyện, thật sự tôi cũng bán tín bán nghi. Nghe thì nghe vậy chứ cũng có thể là chuyện thổi phồng lên thôi. Nhưng mà nhé... lần này thì có cả nhân chứng mục kích sự việc rồi.”

“Mục kích...? Họ thấy thầy Kume và em đó à?”

“Không, đứa đó không thấy thầy Kume, nhưng nó bảo đã thấy đứa con gái lớp 11/4 xuống xe. Mà cái xe đó hình như là chiếc Porsche đen nữa!”

Hasumi khoanh tay nghĩ, rốt cuộc là bị nhìn thấy ở đâu không biết? Thật quá bất cẩn rồi, không sai vào đâu được!

“Nói mới nhớ, có tin đồn thầy Kume hay lái Porsche đen dùng cho việc riêng nhỉ?”

“Vâng, tôi cũng mới nghe chuyện này thôi... Nhưng dù sao đi nữa, ở trường ta chắc không có ai khác đi Porsche đen rồi?”

May sao Sanada lại một mục tin rằng người có mối quan hệ không phù hợp với học sinh của mình là Kume. Cũng nhờ Kume rất để ý che giấu chuyện là người đồng tính nữa.

Tuy nhiên, nếu xử lý vụ này không khéo, hẳn có thể mất công việc hiện tại. Làm sao mới là cao tay nhất nhỉ? Hasumi chậm rãi đưa cốc lên miệng.

“Thầy Sanada này... Chuyện này tạm thời hãy giao cho tôi được không?” Sau khi cân nhắc kỹ, Hasumi ngỏ lời. “Trước mắt tôi sẽ hỏi thử mấy đứa lớp tôi mà không để lộ mọi chuyện, phải

xác định được em học sinh kia là ai. Sau đó tôi sẽ nói chuyện với em đó.”

“Nhưng nếu vậy sao không hỏi thẳng thầy Kume cho nhanh?”

Sanada tỏ ra bất mãn, giọng điệu đã bắt đầu có ý nghi ngờ.

“Không đâu, làm gì cũng phải suy nghĩ cho học sinh trước. Không thể hành động khinh suất mà không biết chắc em đó là ai. Lỡ như... đó là Kiyota Rina thì sao? Em ấy vừa mới chịu tổn thương vì vụ hoả hoạn, điều cấm kị nhất lúc này là lại dồn con người ta vào bước đường cùng.”

“Cái đó... đúng thế thật! Chà, tôi đã suy nghĩ kém thấu đáo rồi!”

Sanada gật đầu quả quyết. Câu nói của Hasumi thật ngược đời nhưng xem ra rượu đã lên đến đầu thì khó mà suy nghĩ cho thấu đáo nữa.

“Nhưng cũng may cậu đã nói với tôi trước, cảm ơn cậu rất nhiều Sanada ạ!”

“Không đâu... Việc này đúng ra là tôi đang trông cậy vào anh đấy. Anh vừa nằm trong ban chủ nhiệm lại vừa là giáo viên chủ nhiệm nữa.”

Hasumi rót rượu cho Sanada đến cạn bình.

“Được rồi! Vậy là đêm nay không say không về nhé! Để tôi mời cậu một bình gọi là cảm ơn nào!”

Hắn gọi cô phục vụ tới, gọi thêm một loại cocktail riêng của quán mà tên món cũng đã thành tên quán, Rabbit Punch.

“Có được không ạ?”

Cô nhân viên nhìn Sanada hơi lo lắng. Rõ ràng là cậu ta đã say mềm rồi.

“Chẳng mấy khi chúng tôi mới được uống quên hết trần đời như thế này. Không sao đâu! Tôi sẽ đưa cậu ấy về.”

Hasumi trấn an cô ta. Quán này ai cũng biết tử lượng của hần mạnh đến lạ.

Món cocktail được mang ra ngay lập tức. Món này pha từ vodka và nước ép dưa phối trên nền rượu táo, uống rất nhẹ miệng, ngay cả phụ nữ cũng có thể uống ực một hơi. Chỉ có điều nồng độ cồn cực kỳ cao, tác động không phải dạng thường, uống vào một, hai cốc là không còn biết gì nữa, có khi sáng hôm sau còn đau đầu khổ sở như mới ăn một cú *rabbit punch*^[*] vào đầu.

Hasumi lại còn cho thêm chút gia vị bí mật.

Nhân lúc Sanada vào nhà vệ sinh, hần lấy trong cặp ra vỉ thuốc ngủ luôn mang theo bên người, nghiền mịn rồi cho vào ly cocktail của Sanada.

Loại thuốc Flunitrazepam này mang tiếng xấu là thuốc khiến người ta mất ý thức để dễ thực hiện hành vi hiếp dâm. Khi dùng với rượu thì công hiệu tăng gấp đôi, người dùng thuốc không chỉ rơi vào giấc ngủ mà còn mất đi ký ức trước và sau đó.

Nếu là phụ nữ, chỉ cần thấy Rabbit Punch được bung ra là đã cảnh giác ít nhiều không chừng, nhưng Sanada thì chẳng nghi ngờ gì, cứ thế uống cạn ly cocktail ngon miệng ấy và chẳng mấy chốc, hoàn toàn say mềm người.

Hasumi gọi tính tiền và dìu Sanada ra khỏi quán trước khi cậu ta mất hết ý thức. Cho tới thời điểm này, có bị ai nhìn thấy cũng chẳng sao cả.

Hắn nhìn đồng hồ. Đã 9 giờ 45 phút tối.

Giờ vẫn còn có thể quay đầu. Hắn cân nhắc một lần nữa xem có nên thực hiện kế hoạch bột phát này không.

Nhưng nghĩ thế nào kết quả cũng vậy. Đây là cơ hội duy nhất.

Sanada sẽ sớm biết được người có quan hệ bất chính với nữ sinh trong trường không phải là Kume. Đến lúc ấy, khó tránh khỏi việc một mình người đàn ông rất trọng chính nghĩa ấy đòi phơi bày hết mọi thứ ra ánh sáng.

Trước khi chuyện này xảy ra, người đàn ông ấy phải ra khỏi trường hộ cho.

Đối với trường cấp ba Shinko Machida, đó quả là mất mát đáng tiếc về mặt nhân sự. Nhưng một giáo viên khiến tình yêu mến của đám học sinh phải chia đôi thì không còn nữa cũng chẳng sao. Chỉ riêng ở điểm tranh thủ được cơ hội với Mizuochi Satoko cũng đáng để khiến người đó phải bị kỷ luật đuổi việc rồi.

Hasumi ra bãi đỗ xe của Rabbit Punch, cố gắng tránh thu hút sự chú ý của người khác. Bãi đỗ xe của quán nhậu là nơi nhay cảm với vấn nạn lái xe trong tình trạng say rượu trong con mắt người đời thời buổi này, thực tế cánh giáo viên thường chọn cách gửi xe lại mà uống cho đã đời rồi bắt tàu về nhà.

Thật may là không có ai dòm ngó ở đó cả. Hasumi cho Sanada ngồi bệt xuống đất trước chiếc RX-8 màu vàng. Để

Sanada tựa lưng vào cửa trước, hấn móc chìa khoá xe từ túi ngực áo cậu ta.

Rồi hấn mở toang hết hai cánh cửa sau, cho Sanada nằm trong xe. Sanada đã say quá mức gọi là say, hoàn toàn rơi vào hôn mê. Hấn phải dùng dây an toàn cố định bằng mọi cách để cậu ta không rời khỏi ghế.

Từ giờ trở đi là phần nguy hiểm nhất trong kế hoạch. Dù tửu lượng có cao thế nào, sự thật là hấn cũng đã uống khá khá, giờ mà gặp cảnh sát kiểm tra nồng độ cồn một phát là chết ngay.

Hasumi ngồi vào ghế lái, vừa cẩn thận nổ máy xe vừa quan sát xung quanh.

Dù gì chiếc xe này cũng rất nổi bật, phải hết sức tránh thu hút sự chú ý từ xung quanh. Chỉ cần có nhân chứng chỉ ra có người ở hàng ghế sau là hỏng hết kế hoạch.

Chiếc RX-8 phóng một mạch không ngừng qua khu phố mua sắm trước ga Machida, tiến về phía tây của đường Machida Kaido. Điểm đến là trường cấp ba Shinko Machida.

Lái xe trên con đường đêm và ngắm nhìn ánh đèn giao thông đỏ vàng rực sáng, những cảnh tượng trong quá khứ lại ùa về lộn xộn. Hôm nay, ký ức cũ sống lại nhiều đến lạ, có lẽ đó chính là lý do cho những gì hấn đang làm chẳng?

* * *

Đầu tiên là khuôn mặt một người phụ nữ trung niên méo mó, khó coi vì thẳng thốt xen lẫn đau đớn. Kuzuhara Itsuko, giáo viên chủ nhiệm năm lớp hai của Hasumi Seiji.

Seiji là một học sinh ưu tú nên hầu như chưa bao giờ làm phiền lòng thầy cô, vậy mà không hiểu sao lại bị mẹ Kuzuhara ghét lạnh. Điều đó không có nghĩa là mẹ ta có con mắt tinh tường đến độ nhìn ra bản chất ẩn sau tấm mặt nạ của Seiji. Mẹ ta chỉ là căm ghét đến bệnh hoạn những đứa yêu ghét rõ ràng, “trẻ con không ra trẻ con”. Đến nỗi chỉ cần nhìn thấy những đứa trẻ lanh lợi hơn so với tuổi hoặc đối đáp như người lớn, mẹ ta sẽ nói với mọi người: “Thật buồn nôn!”

Đứa nào mẹ ta thích, mẹ ta sẽ cưng nựng ra mặt so với đám còn lại, còn những đứa mẹ ta ghét sẽ bị bắt nạt như điên. Ở một nơi không ai ngăn được bàn tay mình, mẹ ta say mê với quyền lực, bất chợt sinh bệnh cả người vì những cơn nóng giận rồi để ra cái tật nguy hiểm là không làm chủ được hành động của mình nữa. Với những đứa đã vào tầm ngắm, nếu không khiến chúng đầu hàng đến tận cùng thì mẹ sẽ bứt rứt không yên, vì vậy không chỉ là bạo hành ngôn từ, mẹ còn chẳng ngần ngại thực hiện hành vi bạo lực thể xác nữa.

Trong lớp học chỉ có những đứa trẻ ngây thơ, không một ai có thể làm mẹ Kuzuhara dừng tay. Mẹ ta chính là kẻ độc tài của lớp học khép kín này.

Hầu hết bọn trẻ đều co rúm lại trước hình phạt và những cơn điên bất thường của mẹ ta, ngay cả mách bố mẹ cũng không dám. Nhưng Seiji thì ngay khi vô cớ bị đánh sưng cả gáy liền đi một mạch đến phòng Hiệu trưởng và yêu cầu ông ta phải có biện pháp gì đó.

Hiệu trưởng tỏ ra lắng nghe Seiji một lúc, nhưng ông ta là người thiếu cả nhiệt tình và năng lực xử lý cấp dưới có vấn đề,

nên biện pháp của ông ta chỉ là thông báo với mẹ Kuzuhara có học sinh đã đến nói thế này thế nọ.

Việc này dường như đã châm ngòi cho ngọn lửa báo thù của mẹ ta, từ lúc ấy, hành động ngầm bắt nạt Seiji đã bắt đầu. Chỉ cần bắt được một lỗi nhỏ, mẹ sẽ công kích hắn bằng những lời lẽ thô bỉ, và sau khi tự thấy thoải mái với lời lẽ của chính mình thì ra tay với hắn.

Nếu hắn cầu cứu bố mẹ, họ hắn sẽ làm gì đó, nhưng rồi kết quả cũng chẳng tới đâu và mẹ Kuzuhara cũng không phải chịu hình phạt gì, vậy thì còn gì vui nữa? Seiji đã quyết tâm tự mình giải quyết vấn đề này.

Đầu tiên, hắn tìm trong hộp bút cây bút chì thích hợp nhất với mục đích của mình, không những độ dài phải chuẩn mà độ cứng cũng phải cao nhất có thể. Để đảm bảo an toàn, đầu bên kia nên được gắn cục tẩy. Tìm được một cây hoàn hảo rồi, hắn bèn dùng gọt bút chì và dao rọc giấy gọt cho bén ngọt, chuốt nhọn đầu bút. Công việc thú vị đến mức hắn vô thức ngân nga.

Tiết học ngày hôm sau, mẹ Kazuhara nhanh chóng điểm mặt Seiji. Câu hỏi đó không khó để trả lời nhưng hắn đã cố tình nói sai. Mẹ ta như thể reo lên ngay, “Chà chà đến bắt con mỗi thôi!” Mẹ ta đến trước mặt Seiji, mũi phập phồng, chớp ngay lấy thời cơ mà nhieéc móc. Seiji chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhìn lại mẹ ta với một nụ cười nhạt chống đối.

Nhìn thấy thái độ bất cần đó, cơn điên đến mờ cả mắt liền ào ra bám lấy mẹ ta.

Mẹ run bắn người, nhe răng, biểu cảm trông cứ như là bị kích thích tình dục. Mẹ thuận tay trái nên giờ thẳng tay trái lên

như đang đập bóng tennis, lấy hết sức tâng một cú thật mạnh vào Seiji.

Bằng một động tác đã tập đi tập lại rất nhiều lần, Seiji phản ứng lại. Quỹ đạo do bàn tay trái mu Kuzuhara tạo nên sẽ trúng vào gáy hắn, vị trí ấy hiện rõ mồn một trong đầu Seiji.

Hắn sẽ đơn thuần là đưa tay phải lên, phản xạ ôm lấy bên phải cổ mình như một đứa trẻ con.

Chỉ là trong-chính-khoảnh-khắc ấy, trên tay Seiji vẫn còn cầm bút chì, còn bàn tay mu Kuzuhara, trùng-hợp-làm-sao-lại vừa vịn vuông góc với ngòi bút 6H đã vót nhọn như mũi khoan.

Nhất thời, khuôn mặt mu ta ngheh ra như chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, rồi mu nhìn sang tay trái và bắt đầu rên vì đau đớn xen lẫn kinh ngạc. Đầu bút chì đã đi xuyên qua, trôi lên từ mu bàn tay mu ta.

Kuzuhara không ngừng rên la, khiến cả lớp học bị nuốt chửng trong vòng xoáy của âm thanh gào thét, vì vậy không ai nghe thấy tiếng cười của Seiji, lúc này đang nằm vật xuống sàn. Phản ứng của mu ta quá thú vị, y hệt như cảnh trong truyện tranh mà hắn tưởng tượng ra khiến hắn không cách nào dừng được cơn cười.

Sự việc diễn ra sau đó cũng tiến triển đúng như dự đoán của Seiji. Hiệu trưởng, một người kiên định với tư tưởng dĩ hoà vi quý trong mọi trường hợp, đã đóng cửa tránh bão hết mức có thể, không để mọi chuyện rối lên thêm. Đây rõ ràng là tai nạn đáng tiếc, và cậu học trò lớp hai đúng lúc xảy ra chuyện cũng chỉ định che mặt thôi, sao có thể truy cứu gì được. Có chăng là nhân dịp này, trong hội Liên hệ Phụ huynh - Giáo viên (PTA) lại

dấy lên ý kiến trách móc giáo viên Kuzuhara về việc nhiều lần áp dụng hình phạt tay chân một cách vô lý.

Mụ Kuzuhara lấy phép nghỉ dưỡng bệnh, trong thời gian đó cô Kawazu Misako sẽ phụ trách chủ nhiệm lớp.

Cùng là cô giáo nhưng cô Kawazu vừa hiền vừa công bằng nên đám học sinh đều nhiệt tình chào đón.

Sau khi chữa lành vết thương trên tay và trong lòng, mụ Kuzuhara nhất định sẽ quay lại làm giáo viên chủ nhiệm, Seiji nghĩ bụng, vậy trước đó ta nên tập hợp tiếng lòng của cả lớp lại để gửi tới mụ ta chứ nhỉ!

Hắn mang chiếc Walkman cũ ở nhà tới và bắt đầu cẩn trọng ghi âm lại hết các cuộc trò chuyện của bạn bè cùng lớp.

Tất cả học sinh trong lớp (kể cả những đứa được ưu ái) đều ghét bỏ mụ Kuzuhara nên chẳng cần mất nhiều thời gian dẫn dắt cũng có thể thu được tiếng chửi rủa “rác rưởi” của chúng.

“Đồ súc sinh!” “Chết đi cho rồi!” “Sao mụ ta chưa chết nữa?” “Tao ghét bản mặt mụ!”, “Nhân cách như giẻ rách!” “Đồ ác quỷ!”, “Con mụ phù thủy đó!” – toàn những lời ngỗ ngược kiểu con trẻ - được Seiji sắp xếp phân vai theo số thứ tự trong lớp. Làm xong hắn cảm thấy thật ưng ý, và dĩ nhiên phải có cả đoạn ghi âm của chính hắn nữa: “Đã lỡ đâm trúng mà lại không chịu đâm vào con mắt cho rồi! Hahaha!”

Ông bố Yoshio của hắn là một dân chơi âm thanh nên trong nhà có sẵn thiết bị để chỉnh sửa nội dung đã thu âm. Seiji tổng hợp lời nhắn của mọi người cho “đổ rác rưởi” thành một cuốn băng, gói lại thật đẹp và gửi đến nhà cho mụ Kuzuhara.

Có phải vì mù đã nghe cuốn băng ấy hay không, đến giờ hẳn vẫn không rõ, chỉ biết rằng mù ta cuối cùng đã không quay lại trường nữa.

* * *

Tiếp theo, hiện lên trong đầu hẳn khuôn mặt của một chàng trai trẻ với nụ cười tươi tắn. Giờ mới để ý, khuôn mặt đó có nét hao hao giống Sanada. Matsushima Kenta, giáo viên chủ nhiệm nóng nảy của lớp kế bên hồi Seiji học lớp bốn.

Đó là một chàng trai mê thể thao, mặt mũi sáng láng, là huấn luyện viên của đội bóng chày thiếu niên ở địa phương. Gã không chỉ nổi tiếng trong trường mà còn nhận được sự tín nhiệm rất cao của mọi người xung quanh.

Gã mê xe, say sưa đến độ dành phần lớn tiền lương cho các khoản nợ và chi phí bảo trì. Chiếc xe cưng của gã là chiếc Pontiac Fiero GT màu đỏ tươi, và thói quen phóng xe quá tốc độ trên đường cao tốc là tật xấu lớn nhất khiến mọi người lo lắng cho gã. Cuối cùng cũng chỉ vì nó mà gã gặp bi kịch, sớm mất mạng ở tuổi 28.

Vụ tai nạn quả thật xảy ra trên đường cao tốc. Bánh sau bên trái bất ngờ nổ lốp, gã mất lái, tông vào chiếc xe tải lớn đang chạy trên làn của nó, lật xe, đâm vào xe phía sau và chiếc xe bốc cháy.

Nguyên nhân vụ nổ lốp chưa xác định được, nhưng người ta suy đoán là do lốp xe bị một chiếc đinh dài cắm vào. Khi chạy trên đường bình thường, đinh sẽ bị văng ra do lực ly tâm, hoặc

mỗi lần chỗ lốp xe đó tiếp đất thì chiếc đinh lại bị ghim vào sâu hơn. Tuy vậy, trong trường hợp xe chạy với tốc độ cực cao, chiếc đinh sẽ văng khỏi lốp trước khi phần lốp đó tiếp đất. Không khí đồng loạt thoát ra từ lỗ thủng và gây ra tình huống xấu nhất là nổ lốp xe.

Seiji cũng cùng các bạn học chung đến tham dự đám tang của thầy Matsushima, lòng thầm vui vì không còn bị gọi đi tham gia vào đội bóng chày thiếu niên nữa.

Kể từ khi bị gã phát hiện có hành vi quấy rối hai bạn nữ học cùng khối, hắn đã liên tục bị gã rủ rê gia nhập đội bóng chày. Vì thế cho nên cái anh người lớn cản trở cuộc chơi vui vẻ của hắn cần phải biến mất trên cõi đời này.

* * *

Hình ảnh thứ ba hiện lên là khuôn mặt một cậu bé đang cười rạng rỡ. Cậu khiến mọi người xung quanh không ngừng được tiếng cười, là một người có sức ảnh hưởng trong lớp, nhưng khi ngập ở trong nước với bong bóng thoát ra từ mũi và miệng như lúc ấy lại khiến cậu ta trông hài quá lố.

Tên cậu ta là Ino Tatsuya, bạn cùng lớp năm lớp 6 của Seiji.

Hasumi vặn cổ. Bây giờ nghĩ lại, hắn thấy cũng không đến nỗi phải giết Tatsuya. Hắn chẳng có lý do gì đáng kể cho việc ấy. Chỉ là trong cuộc bình chọn độ thu hút của đám con trai trong lớp, Tatsuya luôn đứng thứ nhất, Seiji theo sau đuôi, và có tin đồn là con bé Mina mà hắn để ý bảo rằng thích Tatsuya. Động lực chính của hắn là đây.

Đó là một cậu bé thú vị, hẳn thấy tiếc thay. Cậu ta hoà đồng, chơi cũng rất vui.

Chuyện hẳn giết Tatsuya là vào kỳ trại hè của trường. Ở nơi không có một ai khác, hẳn và Tatsuya thách nhau xem có thể nín thở được đến bao lâu. Sau khoảng một phút trôi qua, hẳn bất ngờ thò mặt ra trước mặt Tatsuya đang lặn dưới nước và biểu cảm hết sức kỳ cục.

Tatsuya phì cười và thở hết hơi ra, không những thế có vẻ cậu ta còn để nước tràn vào khí quản.

Cậu ta hốt hoảng định trôi lên thì từ bên trên, Seiji khéo léo nhấn vai cậu ta, giữ không cho cử động.

Tatsuya rơi vào hoảng loạn nên lại càng uống nước nhiều hơn, nên chỉ mất chừng một phút là hoàn toàn không cử động được gì nữa. Seiji nhận thêm một phút nữa cho chắc rồi mới kéo cái xác đến chỗ có dòng chảy xa bờ và thả nó đi. Sau đó hẳn lên bờ, đi đường vòng để quay lại chỗ mọi người.

* * *

Khi hẳn đang lần lượt hồi tưởng lại từng khuôn mặt đó, chiếc RX-8 tiến vào con đường hẹp dẫn thẳng vào trường. Khu vực này chỉ những người có công có việc ở Shinko Machida mới lui tới.

Đã qua mười giờ tối. Muộn thế này, hẳn chắc hẳn sẽ chẳng đụng mặt ai, cứ thế mà vào thẳng trong sân trường thôi.

Ấy thế mà, từ phía đối diện lại có người đang đạp xe tới.

Giờ này lại còn có ai sao? Dù thế nào cũng phải đi lướt qua thật nhanh để không bị nhìn ra mặt.

Người đạp xe cũng dừng lại giữa đường và có vẻ đang nheo mắt nhìn về phía này. Trong trường ai cũng biết đây là xe của Sanada, chắc người đó đang tự hỏi vì sao cậu ta lại quay lại trường vào giờ này.

Danh tính của người đó đã lộ ra ngay khi đèn xe chiếu tới.

Là Dojima Chizuko. Lúc nào bà ta cũng về từ sớm, mà sao riêng đêm nay lại ở lại trễ thế này, rốt cuộc bà ta đang làm cái quái gì đây?

Hasumi cau mày, nhưng nụ cười lập tức loé lên. Đây hoá ra lại là món quà tặng kèm bất ngờ cho hắn.

Hắn chỉnh đèn xe sang đèn pha và rọi thẳng vào mặt Dojima.

Bà ta liền lấy tay che mặt, chắc là vì chói quá.

Hasumi tăng tốc RX-8 rồi bẻ lái gấp, tông bà ta văng ra xa. Có tiếng va chạm rầm trời vang lên, thân hình đầy đà của Dojima từ trên xe đạp văng lên không trung, đập vào mái nhà và rơi xuống phía sau. Hasumi tạm dừng xe. Lo rằng Sanada có thể tỉnh dậy vì cú va đập vừa rồi, hắn ngoái lại nhìn ghế sau nhưng cậu ta vẫn bất động như một cái xác.

Mặt khác, hắn cũng không nhìn thấy bà Dojima ở con đường phía sau. Không thể có chuyện bà ta lồm cồm bò dậy bỏ chạy được, nên chắc là bà ta ngã lăn ra đâu đó trên bãi cỏ thôi.

Hasumi lại khởi động xe.

Hắn chạy tới cổng trường, cổng vẫn còn để mở. Bình thường lẽ ra đã đóng cửa từ lâu, có lẽ còn giáo viên làm ngoài giờ nên để

cửa mở để lấy xe về.

Ban đầu hắn đã tính sẽ tông vào cổng trường. Tắt đèn xe, hắn nhẹ nhàng chạy vào bên trong sân.

Hasumi dừng xe phía trước bãi đỗ xe. Toà nhà yên tĩnh, không có gì chuyển động.

Nhìn kỹ thì thấy chiếc Lexus IS màu bạc của ông Sakai vẫn còn đậu trong bãi. Không nghĩ ngợi nhiều, cơ mặt hắn liền giãn ra. Không thể nào không dùng cách này rồi! Chỉ sợ lỡ ông ta còn ở trong trường mà không nhanh chân lên thì có nguy cơ lại chạm trán nhau.

Hắn bẻ vô lăng, ngắm vào hướng chiếc Lexus IS rồi gạt số vào bãi đậu xe.

Hắn xuống xe, mở cửa sau, gỡ dây an toàn rồi khiêng Sanada lên. Lần này hắn cho cậu ta ngồi vào ghế lái, sau đó thắt chặt dây an toàn.

Có cái gì giống như cái gậy không nhỉ? Hasumi nhìn quanh và bắt gặp mấy cọc tre trên bồn hoa. Hắn chạy tới đó nhổ một cọc mang lại. Hắn bật đèn pha, chuyển sang số lái rồi đóng cửa thì xe bắt đầu lăn bánh chậm chậm. Hắn lại gá cọc tre vào chân ga qua cửa xe đang mở, dồn sức nặng vào đầu gậy và nhấn mạnh một phát. Động tác ấy chẳng khác nào người lái đồ chống cọc giữa dòng nước.

Động cơ gầm lên, chiếc xe thể thao màu vàng phóng vọt tới trước. Hasumi nhanh chóng vừa né vừa rút cọc tre ra.

Chiếc RX-8 đâm thẳng vào con Lexus IS. Túi khí bung ra gần như cùng lúc với tiếng kim loại nghiền vào nhau khủng khiếp.

Thiết bị chống trộm của chiếc Lexus bắt đầu reng chuông với một nhịp điệu kỳ cục.

Từ khu nhà học phía sau có tiếng người thoáng vang tới. Cuối cùng nó vẫn gây ra tiếng ồn ào thật.

Hasumi vút thanh tre rồi thông thả chạy về nhà.

Chưa bao giờ hắn thấy ông Sakai tiêu tụy đến vậy. Chắc là cả đêm qua chẳng chợp mắt được chút nào. Gạt tàn trong phòng giáo viên đầy đầu lọc. Từ bao lâu nay ông ta đã cố bỏ thuốc nhưng có vẻ lần này không thể chịu đựng thêm nữa.

Mọi chuyện đến đây đều không khó để hình dung và tóm tắt lại nữa, trừ việc con Lexus IS cứng của ông đã bị hư hại nặng nề.

“... tóm lại là anh đã để mặc Sanada trong tình trạng say mềm như thế mà bỏ về?”

Ông ta nhướng mắt lên nhìn Hasumi đang đứng đó, giọng nói đầy ý trách móc.

“Tôi thành thật xin lỗi! Chỉ vì lúc ấy Sanada còn tương đối tỉnh táo. Cậu ấy bảo đã uống khá say rồi, nếu lên tàu ngay thì chắc nôn ra đó mất, vì vậy cậu ấy nghỉ tạm trong xe một chút rồi về.”

“Thế thì tại sao lại lái xe trong tình trạng say sưa đó rồi còn quay trở về trường?”

Ông ta tỏ ra cực kỳ cáu kỉnh.

“A, cái đó, chắc là cậu ấy tưởng trời sáng rồi chẳng? Cậu ấy có giải thích gì với thầy không ạ?”

“Cậu ta bảo chẳng nhớ gì. Ký ức cuối cùng của cậu ta là ngồi uống rượu trong Rabbit Punch cùng thầy Hasumi...”

Ông Sakai thở dài.

“Quả tôi có ở đó. Vậy nên tôi đã nhắc nhở rất nhiều là uống đến mức ấy thì không lái xe được đâu.”

“Năm ngoái cậu ta cũng có lần uống say rồi lái xe nhỉ!”

Hasumi nhiệt tình gật đầu.

“Chỉ riêng tổn thất kinh tế đã là chuyện lớn rồi, nhưng nếu chỉ có vậy thì không phải là không giải quyết nội bộ được, cũng không biết là may hay rủi mà chuyện lại xảy ra ngay trong trường.” Ông hiệu phó đốt điếu thuốc nữa. “Nhưng thầy Sanada lại bất tỉnh nên tôi buộc phải gọi xe cấp cứu, vì lúc đó không biết được là sốc do tai nạn hay chỉ là say quá nên lăn ra ngủ luôn.”

“Vậy cuối cùng mọi chuyện vẫn ổn mà thầy?” Hasumi chỉ ra.

“Trước đó cô Dojima còn bị tông phải nữa. Nếu giấu giếm không ra sao thì lại hoá chuyện lớn đấy”

Ông Sakai vừa đáp vừa thở ra một tràng khói dài.

“Khi tôi báo tin, cả xe cảnh sát với xe cấp cứu cùng tới và phát hiện cô Dojima ngay trước cổng trường. Thế là họ đã làm ầm lên. Nếu không biết rồi cứ để cô ấy nằm đấy tới sáng thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra.”

“Sáng nay tôi xem trên bản tin, họ bình luận gay gắt lắm. Say rượu, lái xe tông vào đồng nghiệp, gây thương tích nghiêm trọng rồi bỏ chạy mà. Xong rồi những người được phỏng vấn nữa, đa số nêu ý kiến cảnh sát phải xử phạt thích đáng cho hành vi lái xe nguy hiểm như vậy?”

Tội lái xe nguy hiểm gây tai nạn chết người áp dụng trong trường hợp gây tai nạn giao thông trong trạng thái lái xe không

bình thường do có dùng bia rượu, chất kích thích. Hình phạt cho tội này nặng hơn rất nhiều so với tội ngộ sát thông thường.

“Thế này thì không tránh khỏi kỷ luật sa thải rồi...” Ông Sakai lẩm bẩm trong miệng. Hasumi gật đầu.

“Không còn cách nào khác thật. Thế còn có Dojima... tình hình cô ấy thế nào rồi ạ?”

“Ừm, không nguy hiểm đến tính mạng. Gãy xương đùi và xương chậu, nhanh nhất cũng phải nửa năm mới có thể quay lại bục giảng.”

Chỉ đến mức đó thôi à? Hasumi thất vọng. Hẳn đã mong ít nhất cũng được nghe những từ như “không thể hồi phục” chứ.

“Ý thức đã bình thường lại rồi, nhưng cô ta sốc lắm thì phải, nói toàn chuyện vô lý.”

“Là chuyện gì ạ?”

“À, cô ấy bảo Sanada đã dừng xe, rồi đột ngột tăng tốc, cố ý đánh qua đánh lại để đâm vào cô ta, gì gì đấy... Đến nỗi cô ta còn bảo sẽ kiện Sanada tội cố ý giết người. Thật không hiểu cô ta đang nghĩ gì.”

Ông Sakai đứng khoanh tay, chắc đang nghĩ thầm cứ thế này thì chết quách đi cho xong! Hasumi cũng thấy thế.

“Tạm thời tôi phải chạy người gấp. Trước mắt là tìm giáo viên hợp đồng môn Toán và Văn đã, còn đổi chủ nhiệm của lớp 12 nữa chứ, cái đó mới thật là đau đầu.”

“Còn kế hoạch dã ngoại thì sao ạ?”

Câu hỏi của hắn khiến ông ta nheo mày. Tuần sau trường phải cho học sinh khối 11 đi Kyoto, nay thiếu đi Sanada tức là thiếu mất một người dẫn đội rồi.

“Hừm. Đội phó của khối 12 là thầy Namiki đúng không? Thầy ấy bảo cố sắp xếp thế nào cũng không được. Các giáo viên khác đều không thích đi, họ đã xếp lịch cho việc riêng cả. Thế này thì tôi biết nhờ ai bây giờ?”

“Nếu thế thì tôi biết có người phù hợp đấy.”

“Người phù hợp? Ai vậy?”

“Tôi nghĩ thầy Kume sẽ đi đấy ạ.”

Ông Sakai hình như tưởng mình nghe nhầm.

“Thầy Kume... Cậu đùa đấy à?”

“Trông thế thôi chứ thầy ấy là người đầy trách nhiệm, luôn nghĩ đến học sinh ạ. Hãy để tôi thuyết phục thầy ấy!”

“Vậy sao... Được rồi! Nhờ thầy lo vụ này nhé.”

Rảnh tay được vấn đề nhẹ nhất trong một núi chuyện ập xuống đầu, có lẽ còn rất lâu mới đến được lúc ông ta thoải mái trở lại.

* * *

“Thầy Hasumi này... Lần này lớn chuyện thật đấy nhỉ?

Trở lại phòng giáo viên, Takatsu đã mau mắn bắt chuyện.

“Ừ, tôi cũng thấy mình có trách nhiệm.” Hẳn làm ra vẻ đau đầu lắm. “Sanada trong tình tảo vậy nhưng đã uống khá nhiều rồi mà! Chiếc xe mọi khi của cậu ấy vẫn đỗ ngoài bãi xe của Rabbit Punch, cậu ấy bảo vào xe nghỉ tí rồi về... Lẽ ra thấy thế tôi phải rủ cậu ta vào quán cà phê hoặc gọi taxi chứ!”

Hẳn lại dựng lại câu chuyện y hệt như đã nói với ông Sakai ban nãy. Nhân vật chính chẳng nhớ được gì thì hẳn cứ tự do bịa

ra thôi.

“Nhưng nói vậy là sau khi anh về thì thấy Sanada cũng chạy xe đi ngay lập tức nhỉ?”

Takatsu khoanh đôi tay bè bè lại, nghiêm nghị nói.

“Ngay lập tức? Là sao?”

“Là thế này, nghe bảo đêm qua thầy Ihara với thầy Kitani cũng ở đó, họ nói hai người chừng năm phút sau là ra khỏi quán. Nhưng nhìn ra bãi đỗ xe thì không thấy chiếc RX-8 đâu nữa.”

“Vậy sao...”

Hasumi ngó lên trần nhà. Oh my Jesus! Gì thì gì, chỉ cần tính ngược lại từ thời điểm va chạm là biết được xe rời bãi lúc nào.

“Chắc là nhìn lầm thôi! Ai cũng say rồi mà.”

“Nhưng mà RX-8 màu vàng cơ mà? Dù có thế nào cũng không bỏ sót được đâu. Bãi đỗ xe cũng bé tí.”

Nét mặt Takatsu tỏ vẻ không thể nào mà đồng ý được với giả thuyết nhìn lầm.

“À... Vậy đêm qua thầy Sanada nói gì với anh thế?”

Takatsu ngả người về phía trước.

“Ừm... Biết nói thế nào nhỉ?”

Hắn gượng cười nhìn Takatsu. Người ta có từ “ông tám”, đúng là dành để gọi những gã kiểu này.

“Ừm, là chuyện bên ban chủ nhiệm. Thật ra là, lớp tôi lại có vài vấn đề.”

Thường thì đánh lừa người khác với một chút sự thật sẽ dễ dàng hơn là lời nói dối 100%.

“VẬY HẢ? Thầy Ihara nói hai người say sưa lắm. Sau cùng còn gọi cả cocktail... Rabbit Punch gì nữa.”

“Say sưa gì đâu... Ngược lại thì có?”

“Sao thế?”

“Chuyện khá nghiêm trọng, nhưng năm phần là phải chịu bó tay”

“Thế à... Cũng có thể vì áp lực ấy nên mới dẫn đến có sự như vừa rồi.” Gã gật gù độc thoại.

“Giờ tôi phải đi xử lý ít nhiều hậu quả đây.”

“Ấy, chờ chút!”

Hasumi định nhồm dậy, Takatsu liền nếu hấn lại.

“Sáng nay tôi qua phòng in định làm mấy cuốn hướng dẫn cho chuyến dã ngoại sắp tới, thì thấy cái này trong thùng rác.”

Takatsu đưa cho hấn thứ đồ trông như truyền đơn in hồng, chữ bị mờ nhoè cả. Nhan đề là “Vạch trần bộ mặt thật ẩn sau lớp mặt nạ của giáo viên nổi tiếng HS,” câu chữ phỉ báng nằm rõ ràng rành rành trên giấy. Người viết cho rằng viết tắt tên như vậy thì tăng tính chân thực hơn chắc? Rõ ràng là để họ trước tên sau theo kiểu Nhật, nhưng lẽ nào không nghĩ tới việc có ai hiểu thành tên ông hiệu phó Hiroki Sakai?

Hasumi nhìn lướt qua, không có mấy sự thật, chỉ toàn là người viết liệt kê ra theo ý mình. Duy có chuyện có quan hệ thân mật với nữ sinh thì chắc là ăn may mới trúng, nhưng người mà Dojima suy đoán dường như là Kashiwabara Ari, mỹ nhân số một trong trường.

“Trời ạ... Là cô Dojima phải không?”

Có vẻ như đêm qua mục ở lại trường đến tối muộn không phải vì học sinh mà là để làm mấy thứ giấu giếm này. Nếu mục không chăm chăm làm mấy chuyện vô nghĩa như thế thì đâu có bị tai-nạn-giao-thông!

“Tôi cũng nghĩ vậy. Nhìn từ đầu tới cuối, kiểu gì cũng ra văn phong của cô ấy.”

Mang tiếng là giáo viên dạy Văn, mà văn phong của mục lại gai góc, xúc xiểm như những bài diễn văn kích động trên mấy tạp chí phụ nữ rẻ tiền thời xa lơ xa lắc, ai nhìn vào cũng thấy lộ lộ ra đấy.

“Mấy tờ rơi này đã được truyền ra đâu chưa?”

Takatsu lắc đầu.

“Tôi đã gián tiếp hỏi mọi người thử, nhưng có vẻ là chưa đâu.”

Takatsu dường như không bận tâm nghi ngờ vì sao mục Dojima lại làm thế. Xét cho cùng, với con người, ấn tượng thường ngày là thứ gì đó lớn lao.

Trước khi xử lý đồng tờ rơi này, đầu tiên Hasumi phải chuẩn bị một món quà lưu niệm cho ông Sakai đã.

Hắn tới phòng học vẽ, nhẹ nhàng mở cửa. Bọn học sinh lớp 10 ngây ngô đang chăm chú phác hoạ bức tranh tĩnh vật của chúng, vừa vẽ vừa cắn răng nhin ngáp.

“Thầy Kume!”

Hắn đứng ngoài cửa khẽ gọi vào. Kume quay ra nhìn, ngạc nhiên tột độ. Cái vẻ ngạc nhiên đó chắc không có chút hào hứng nào rồi.

Đám học sinh xông xáo. Hasumi không phụ trách khối 10 nhưng đã có tiếng tăm với đám nữ sinh là thành viên chủ chốt của ESS.

“Có chuyện gì vậy?”

Kume đến trước cửa, hỏi như trách móc.

“Tôi có việc muốn nhờ thầy”

“Bây giờ đang là giờ học đấy!”

“Tôi xin lỗi, tôi trống tiết này. Chỉ một chút thôi.”

Không còn cách nào khác, Kume thở dài, bước ra ngoài hành lang rồi nhanh chóng khép cửa lại sau lưng.

“Thầy biết vụ việc của thầy Sanada rồi chứ?”

“Ừ. Say rượu lái xe thì không được rồi. Xã hội bây giờ có cái nhìn khắt khe như vậy mà. Chứ tôi thấy thầy Sanada cũng là người tâm huyết với công việc.”

Hasumi bỏ ngoài tai đúng cái từ mĩa mai kia, đi thẳng vào trọng tâm câu chuyện luôn.

“Vì việc ấy mà chuyến dã ngoại sắp tới đang thiếu mất một dẫn đội rồi. Đó là vị trí của thầy Sanada. Vì vậy tôi đã đề xuất với thầy hiệu phó để anh thay vị trí ấy.”

Kume há hốc miệng.

“Anh đùa đấy à?”

Lạ lùng thay, phản ứng của gã ta giống hệt như phản ứng của ông Sakai ban nãy.

“Không, thật đấy!” Hasumi vừa nói vừa mỉm cười như thể hẳn vừa mang tới một tin rất vui. “Chắc là anh cũng có kế hoạch riêng cả rồi, nhưng mong anh giúp cho. Vì là thay cho Sanada nên sẽ dẫn đội của khối 12, nhưng ban ngày thì các

nhóm hoạt động tự do với nhau nên cũng không liên quan nhiều đến khối 12 đâu...”

“Khoan, chờ đã! Tôi không phải là người giỏi quản lý học sinh.”

“Cũng không có nhiều người giỏi làm việc ấy đâu. Tôi cũng có nhiều khi bị học sinh vây lấy như nhặng bầu vào là chỉ muốn lấy chai xịt côn trùng ra xịt thôi.”

Hắn vừa bông đùa vừa nhún vai nhìn Kume bằng đôi mắt lạnh tanh, không cho gã nói thêm lời nào.

“Và đương nhiên là anh cũng sẽ có thời gian vui vẻ của riêng mình. Cùng Maejima ngắm trời sao Kyoto với nhau, đó sẽ là kỷ niệm cả đời không quên được đấy.”

Thì thăm vào tai và vỗ vai gã rồi Hasumi nhanh chóng đi xuống cầu thang, bỏ lại Kume thất thần phía sau. Hắn rất chú ý không dồn ép Kume quá nhiều, nhưng thi thoảng lại thông qua những việc hơi vô lý thế này để bắt gã nhận thức lại về mối quan hệ quyền lực giữa họ, và nếu gã có bất kỳ biểu hiện chống đối nào thì phải dập ngay từ trong trứng nước.

Hasumi mang theo món quà lưu niệm nhỏ đến gõ cửa phòng giáo viên. Đầu tiên, hắn thông báo rằng Kume đã đồng ý dẫn đội trong chuyến dã ngoại của trường. Sau đó hắn đưa tờ rơi ban nãy ra, vạch trần những điều mù Dojima đã làm và công khai lên tiếng phản đối. Tất cả những chuyện viết trên tờ rơi là vô căn cứ, ông ta có thể kiểm chứng trên mọi phương diện. Vấn đề ở đây không phải là vu khống hắn mà nghiêm trọng hơn là làm tổn thương một học sinh ngoan hiền như Kashiwabara Ari. Hắn nhấn mạnh đây là một hành động quá khích có thể gây ra

đòn đánh chí mạng vào nhà trường. Nhất là trong thời điểm ánh mắt của giới truyền thông đang đổ dồn về trường như lúc này, không thể xem nhẹ được.

Đọc những điều viết trên tờ rơi, ông Sakai giận tái cả mặt. Lúc này đây đã đủ căng thẳng lắm rồi. Một người gây ra hành vi sai trái vào thời điểm này chỉ có thể nói là kém may mắn. Thêm dầu vào lửa là đây! Pour oil on the fire... Sakai! Cháy lên!

Việc vụ Dojima có thực sự có ý định phát tán thứ tờ rơi này không, ngay sau đây sẽ rõ. Theo lệnh của ông hiệu phó Sakai, Taura Junko đã vào phòng thay đồ của giáo viên nữ, sử dụng chìa khoá thích hợp mở tủ ra.

Về mặt pháp lý, đây có thể là hành động hơi quá mức cần thiết, nhưng bên trong tủ lại đang chứa 200 bản in tờ rơi kia.

Thứ đồ giấu giếm này, là một tờ làm ra cho vui hay là 200 tờ (hơn nữa còn sử dụng cơ sở vật chất của trường) có ý nghĩa khác hẳn.

Thế này thì dù vụ Dojima có là họ hàng xa của chủ tịch Hirose đi nữa, cũng không tránh khỏi yêu cầu phải nghỉ hưu non. Cuộc họp khẩn diễn ra sau giờ học hôm nay sẽ có thêm một tin chấn động nữa.

Hasumi lại còn tham mưu cho ông Sakai rằng nên xem xét kỷ luật sa thải Sanada đi để khống chế khả năng Dojima kiện cậu ta tội mưu sát.

Lý do lớn nhất là vì hẳn không muốn người ta đào bới lại những việc thừa thãi, nhưng thật ra đối với Sanada bây giờ – một người không có tội tình gì mà lại bị đuổi khỏi trường, thậm

chỉ còn có nguy cơ phải vào tù ra tội – hẳn cũng không khỏi tủi lòng.

* * *

Tiếng động cơ nổ dồn dập. Reika ngược mắt lên nhìn trời. Ngay phía trên nóc trường, một chiếc máy bay quân sự xẹt qua độ cao mà nếu bắn lên nhất định sẽ bắn trúng. Là máy bay của quân đội Mỹ từ căn cứ ở Atsugi bay tới à? Cái âm thanh này thật sự khiến người ta muốn động chân động tay làm gì đó.

“Nhưng ai đã làm chuyện này mới được?”

Reika đưa mắt nhìn lại bồn hoa và trút một tiếng thở dài. Một cọc trụ của cây hoa hồng dây leo đã bị nhổ khỏi gốc cây, tìm đâu cũng không thấy.

“Vụ đâm xe xảy ra ngay bên cạnh, nhưng người lo cho bồn hoa thì chắc có mỗi Reika thôi nhỉ!”

Nagoshi Yuichiro cảm thán. Lúc này, chiếc Lexus IS và chiếc RX-8 va chạm trực diện hồi đêm qua sắp được các công nhân vận đồ xanh chuyển đi.

“Thì tại nếu cứ để thế này cây hoa hồng dây leo sẽ chết khô mất!” Reika tức tối.

“Lúc xảy ra tai nạn, nó bị xe húc văng đi hay sao nhỉ?”

Yuichiro nói băng quơ ra vẻ không thật sự quan tâm lắm.

“Làm gì có chuyện ấy? Nhìn kỹ mà xem, ở khoảng cách xa thế này, tại sao lại có mỗi một cây cọc bị rút ra một cách khéo léo như vậy?”

“Thấy rồi. Sao cậu phải nổi nóng thế?” Yuichiro xoa dịu Reika.

“Chắc, nghĩ theo cách thông thường thì có thể là đứa nào đó nghịch ngợm thôi.”

“Kể cả như thế thì kẻ đó đã làm từ lúc nào?”

Nghe tiếng nói phát ra từ phía sau, Reika quay mặt lại thì thấy Keisuke đang đứng đó. Khác với Yuichiro, nó đang nhìn bồn hoa với vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

“Nói vậy là... hôm qua ra về vẫn không có gì bất thường, chuyện diễn ra trong khoảng từ chiều tối đến sáng nay thôi đúng không?”

“Vậy vấn đề là trước hay sau khi hai chiếc xe tông vào nhau thôi!”

“Biết là vậy rồi... A, ra thế!” Yuichiro hét lên như vừa nhận ra điều gì. “Đúng thế thật, không sai vào đâu được. Là ngay sau khi tông xe.”

“Ý cậu là sao?”

Reika hoàn toàn không hiểu gì cả.

“Tóm lại là thế này. Lúc hai chiếc xe tông vào nhau thì thấy Sanada bị kẹt bên trong đúng không? Thế cho nên ai đó vì muốn cứu thầy ra nên đã dùng cây cọc ở đây”

“Dùng cây cọc thế nào?” Reika vẫn chưa thấy thuyết phục.

“Thì làm đòn bẩy để mở cửa chứ sao!” Yuichiro hết mực tin tưởng vào suy luận của mình.

“Cái que tre này có thể cạy được cửa xe à?” Keisuke nghi ngờ.

“Làm sao biết được nó thực sự có tác dụng đến đâu. Nhưng chí ít đã có người có ý định như vậy.”

“Hừm, trong lúc hốt hoảng cũng có thể xảy ra chuyện này thật...”

Keisuke thôi truy vấn, khuôn mặt vẫn bán tín bán nghi.

“Nhưng nếu vậy thì cái cọc tre đã biến đi đâu? Dùng xong người ta phải ném đâu đó quanh đây chứ?” Reika vẫn chưa buông bỏ.

“Sao tớ biết được chuyện ấy. Chắc nó nằm dưới gầm xe.”

Yuichiro có vẻ ngán ngẩm trước sự kiên trì của Reika.

“Không, chờ đã! Có khi nào sự việc không phải như vậy. Còn hướng giải thích khác không?”

Mắt Keisuke sáng lên.

“Là sao?”

Reika kinh ngạc khi thấy khuôn mặt Keisuke lúc này. Nụ cười tự tin vừa mới đây bỗng tắt ngúm, thay vào đó biểu cảm sản da gà.

“Phải! Cọc tre bị rút ra không phải ngay sau vụ tông xe...mà là ngay trước đó!”

CHƯƠNG 05

Rồi, bây giờ đã ngoại cấp ba lại đi Kyoto là thế quái nào?” Yuichiro đã càu nhàu suốt từ khi lên tàu shinkansen. “Năm ngoái là đi Úc, trước đó nữa thì đi Hàn mà? Sao năm nay lại đột nhiên xuống cấp thế này chứ? Sự kiện trọng đại nhất cấp ba mà chả khác gì hồi cấp hai, ai mà chấp nhận được?”

Reika đang ngăm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, mặc cho những lời của Yuichiro vào tai này lại ra tai kia. Ban đầu chỗ ngồi được chia tách biệt nam nữ với nhau, nhưng đến nửa đường là bọn học sinh tự ý rời khỏi chỗ ngồi hết. Chỉ cần không làm ồn quá là được, các giáo viên dẫn đội đường như cũng im lặng cho qua. Lễ thường, đám ESS và SS lại tụ tập đồng bọn với nhau. Thằng Nakamura Hisashi sẽ lại cầm cái máy quay cầm tay nhấp nha nhấp nhồm quanh đó, hành vi đáng ngờ như một kẻ bám đuôi. Mục tiêu của thằng này là những đứa con gái xinh đẹp của ESS, trong đó chắc chắn phải có Kashiwabara Ari.

“Cậu sao thế? Không thoải mái à?”

Yuichiro cuối cùng cũng nhận ra vẻ mặt nặng nề của Reika, bèn quay sang hỏi.

“Cũng không hẳn...”

Bản thân Reika cũng không biết chính xác điều gì khiến nó cảm thấy nặng lòng như vậy. Có kể ra cũng chỉ là nỗi lo lắng mơ hồ mà thôi.

“Nhưng đúng là tớ có linh cảm xấu”

“Là sao?”

“Không biết nữa. Nhưng tớ cảm giác ở một nơi mình không biết, có điều gì đó cực kỳ xấu xa đang xảy ra.”

Yuichiro cau mày. Bình thường nó sẽ nhe răng cười, nhưng quen biết Reika một năm nay, từ năm ngoái đến giờ, nó biết rõ trực giác của Reika nhạy bén thế nào.

“Hừm, tớ rất muốn nói chỉ là cậu lo lắng thái quá thôi, nhưng trực giác của cậu lại chính xác đến kỳ cục. Việc xấu đó là gì nhỉ, liệu có phải tai nạn không?”

“Có phải siêu năng lực đâu chứ!... Nhưng dù có thật hay không, cậu không thấy những chuyện xảy ra ở trường gần đây u ám thế nào à?”

“Ừm, cái đó thì không vui vẻ gì thật”

Yuichiro nhìn một vòng toa tàu, bọn học sinh đều vô ưu vô lo, thoải thích tám chuyện với nhau, như thể đã quên hết những chuyện xảy ra liên tiếp trong thời gian này rồi vậy.

“Nhưng cậu nhìn mà xem, ngay cả Rina bố vừa mất mà cũng tham gia nhiệt tình thể này kia mà.”

Reika quay lại nhìn Rina đang ngồi sau hai hàng ghế, mỉm cười trò chuyện với đứa kế bên. Rốt cuộc cũng hết thấy bóng dáng cảnh sát quanh quần gần trường. Có vẻ như bằng cách

nào đó người ta đã giải toả được mối nghi ngờ Rina là kẻ phóng hoả đêm đó.

“Vụ cháy đó kinh khủng thật sự. Nó có cái gì đó hơi khác với cách làm của bọn tội phạm biến thái. Đổ dầu hoả vào chai nhựa, nghĩ tới là đã thấy rùng mình... Nhưng kỳ lạ hơn cả lại là vụ của thầy Sanada.”

“Cậu nói sao? Không phải lúc ấy cậu lo cho đám hoa hồng dây leo hơn cả Sanada với Dojima à?”

“Vì lúc đó tớ chưa biết mọi chuyện nghiêm trọng đến mức ấy mà!” Reika thở dài. “Thầy Sanada chắc chưa bao giờ nghĩ mình lại có thể phải ngồi tù.”

“Này, sao thế hả? Không khí bên này nặng nề quá đấy!”

Bọn nó ngược lên, ngỡ là giáo viên tới, thì ra là Keisuke đang nhìn xuống hai đứa nó. Có vẻ như Keisuke mới vừa cất công đi từ toa bên cạnh sang. Cái đứa ngồi ở chỗ cạnh lối đi của băng ghế ba phía trên đã đi đâu mất nên nó tới ngồi vào chỗ ấy.

“Bọn này mới nói chuyện vụ thầy Sanada, Reika bảo có gì đó kỳ lạ.” Yuichiro giải thích.

“Ừm, phải rồi. Đúng như Reika nói, vụ đó khác thường lắm.” Keisuke đáp mà mặt không chút biểu cảm.

“Khác thường thế nào?” Yuichiro hỏi.

“Làm gì có ai uống rượu say rồi lái xe quay về trường vào nửa đêm?”

“Nhưng chính vì say rượu nên mới mất nhận thức đấy chứ? Hoặc là quay lại lấy đồ bỏ quên”

“Sáng hôm sau lấy thì có làm sao, tại sao nhất thiết phải đi trong đêm đó? Vô lý!”

Reika đột nhiên nghĩ tới liền hỏi Keisuke:

“Nói mới nhớ, cậu bảo cái cọc của cây hồng dây leo đã bị rút ra ngay trước khi xảy ra vụ va chạm. Thế nghĩa là sao?”

“Ờ, tớ cũng nghĩ mãi chuyện ấy. Cậu nói xem nào!” Yuichiro cũng sẵn tới.

“Chuyện đó vẫn đang là bí mật!” Keisuke khẽ cười.

“Tại sao?”

“Nói ra lại bảo suy luận vớ va vớ vẩn, nhưng nhớ đâu lại đúng thật thì vụ ấy không phải tai nạn đâu nhé!”

“Thôi thôi, ông lại bày trò khiêu khích bọn này chứ gì?” Yuichiro tặc lưỡi.

“Hừm... Tớ không ghét Sanada.” Keisuke quay ngoắt 180 độ, nghiêm mặt lại. “Thật ra nhiều lúc cũng thấy ông ta nhiệt tình thái quá phiền chết đi được, nhưng ít ra ông ta luôn cố gắng và thật lòng nghĩ cho học sinh.”

“Ừ”

“Đúng thế thật.”

Sanada chưa chết, nhưng bầu không khí lắng xuống cứ như thể bọn nó đang viếng đám tang vậy.

“Không biết có liên quan đến vụ việc lần này không nhưng Sanada đã có lần tiết lộ một chuyện, đến giờ vẫn còn nóng hổi.”

“Ông ấy nói gì?”

“Trong trường mình có một con quái vật.”

Reika cảm thấy lạnh toát nơi sống lưng, tựa như nhiệt độ bên trong toa tàu trên tuyến Nozomi vừa đột ngột giảm xuống dưới ngưỡng đóng băng.

“Ý gì vậy? ‘Quái vật’ là sao?”

“Ông ấy không nói rõ... Nhưng có vẻ con quái vật đó đang dùng cách hèn hạ thế nào đó để kiểm soát cả trường.”

“Là ai mới được?”

“Ai mà biết!” Keisuke nhún vai. “Nhưng Reika thì chắc đoán được hả?”

“Tớ á? Tại sao?”

“Lúc trước cậu có nói mà? Trong trường có bốn giáo viên nguy hiểm còn gì?”

“Cái đó chỉ là trực giác của tớ cảm nhận thế thôi...”

“Bốn người đó là Sonoda, Shibahara, Tsurii, Hasumi phải không? Sonoda đúng là quái vật theo ý nghĩa nào đó, nhưng tớ không nghĩ là Sanada ám chỉ ông ta. Shibahara thì đúng là thứ giáo viên tệ nhất hệ mặt trời rồi, nhưng chắc cũng không phải.”

Keisuke gập ngón tay đếm thứ tự. Reika thấy tim mình đang đập dồn dập trong lồng ngực.

“Vậy là Tsurii hoặc Hasumi?”

“Nhưng tớ không nghĩ là Hasumi đâu.”

Yuichiro lẩm bẩm.

“Tại sao?”

“Sanada trông có vẻ rất kính trọng và tin tưởng Hasumi.”

“Ừm... đúng rồi! Đêm xảy ra tai nạn ông ấy cũng đi nhậu với Hasumi mà. Vậy con quái vật là chỉ Tsurii à?”

Có lẽ người mà Sanada xem là quái vật khả năng cao là Tsurii rồi.

Nhưng phải chăng con quái vật thật sự lại là người khác? Nhiều khi Sanada đã sập bẫy vì mất cảnh giác trước người đó cũng nên.

Hình ảnh tưởng tượng trong đầu Reika không ngừng phình ra.

“Uầy... Chuyến dã ngoại này đúng là chán kinh khủng mà!” Keisuke vừa vươn vai vừa lắc đầu.

“Sao thế?”

“Thì nhìn kỹ phía sau mà xem? The Fantastic 4^[*] tập hợp đầy đủ rồi kìa? Các cậu giỏi chịu đựng thì không sao, còn tớ là loại dễ ngửa mặt, sắp sửa tắt thở rồi đây!”

* * *

Tàu đến ga Kyoto, đám học sinh trường cấp ba Shinko Machida cùng các giáo viên dẫn đội lên xe đưa rước đến khách sạn đối diện điện Nijo, làm thủ tục rồi đi ăn trưa.

Sau khi xác định số người bằng máy đo bỏ túi loại dùng để làm khảo sát thực địa, mọi người nhanh chóng chuyển sang hoạt động theo nhóm.

Mỗi nhóm bốn người theo quy định sẽ đi taxi do nhà trường ký hợp đồng đồng loạt để đi thăm các chùa chiền, đền miếu theo kế hoạch đã lên từ trước, sau đó về viết thành báo cáo.

Kể cả những lần đi du lịch nước ngoài thì năm nào cũng thế, những bài báo cáo này hầu hết là sao chép từ trang Wikipedia khiến các giáo viên luôn miệt than thở là đi như vậy chẳng có ích lợi gì. Nhưng vì là chuyến dã ngoại của trường nên có vẻ việc này thường được bỏ qua.

“Chùa Kinkakuji bị cháy năm Chiêu Hoà thứ 25, tới năm Chiêu Hoà 30 thì được xây lại. Nhưng mà lúc đó lá vàng dát lên

mỏng quá nên lớp sơn mài bên dưới nó lộ ra, làm cho bề mặt cái chùa đen thui hết. Vậy là từ năm Chiêu Hoà 61 tới 62 người ta dát lại lớp vàng dày gấp năm lần như vậy nè.”

Ông Oe, người tài xế trung niên, giới thiệu mượt như nước rót xuống khe. Reika nghĩ thầm: “Taxi ở Kyoto đúng là khác hẳn!”

“Vụ cháy năm Chiêu Hoà 25 là do bị phóng hoả đúng không ạ?”

Onodera Fuko ngồi bên ghế phụ và ghi chép cực kỳ nghiêm túc mới vừa đặt câu hỏi.

“Ừa!”

“Sao người ta lại đốt nó ạ?”

“Tại sao hả? Một chú tiểu học việc đã làm chuyện đó, nhưng động cơ thật sự thì có ai biết đâu. Vụ này còn trở thành đề tài cho mấy cuốn tiểu thuyết nữa mà! “Kim Các Tự^[*]” của Mishima Yukio nè, “Kim Các rực lửa^[*]” của Mizukami Tsutomu nè.”

Reika chợt nhớ lại chuyện vụ cháy nhà Kiyota Rina bọn nó nói với nhau trên tàu. Đến bây giờ nó mới tự hỏi vì sao thủ phạm lại muốn phóng hoả? Từ trước đến nay nó vẫn cho rằng kẻ đó chỉ muốn thoả mãn sở thích biến thái, nhưng nghĩ kỹ thêm chút nữa, có khi nào hẳn ta lại có một mục đích rõ ràng nào khác?

Nếu thế thì nhà Kiyota không phải là kiểu mục tiêu được nhắm tới như chùa Kinkakuji. Vậy có khả năng hẳn nhắm vào cả gia đình Kiyota Rina, hoặc cụ thể là một người nào đó...

“Vậy trước khi bị đốt nó vẫn là công trình do Ashikaga Yoshimitsu cho xây dựng ạ?”

Không biết có phải vì được sự hăng hái của Fuko truyền động lực cho hay chẳng, Masahiko Maejima cũng đặt câu hỏi.

“Đúng rồi, tiếc ghế ha! Công trình Rokuonji[*] hầu như bị thiêu rụi trong thời chiến tranh, chỉ có cái chùa đó, cái “Kim Các Tự” đó, là còn sót lại, quá trời kỳ diệu, không biết có phải tại ngay trước mặt nó có cái hồ hay không nữa.”

“Hả? Vậy là lúc chiến tranh không có quả bom nào rơi xuống Kyoto hết ạ?”

Lần này đến lượt Reika tò mò hỏi.

“À! ‘Thời chiến tranh’ ở Kyoto là thời loạn Onin[*] lận!”

Ông Oe thản nhiên nói. Đứng cạnh bên Reika, Yuichiro toe toét cười.

Cùng nhóm với Reika, Fuko và Yuichiro lại là Masahiko, thật là một sự phối hợp ngẫu nhiên. Vì quy định là mỗi nhóm hai nam hai nữ nên thật ra Reika muốn có Keisuke nhập hội cơ, nhưng khác lớp nhau nên đành chịu thua. Các nhóm khác lần lượt chọn người hết rồi. Trong số những người chưa có nhóm, nó đã thu về người có vẻ vô hại nhất là Masahiko.

Nhưng có vẻ như người được giao cho lập kế hoạch di chuyển là Yuichiro lại để mắc sai lầm. Reika cảm thấy hối hận. Nó chẳng hứng thú gì với mấy ngôi chùa, nên thà đi đâu đó cũng được. Đàng này tuyến đường từ Kinkakuji đến Kiyomizudera rồi quay về đền Nijo lại quá đổi bình thường, quá chán là đàng khác.

Rốt cuộc, xe taxi cũng đỗ vào bãi, bốn đứa bọn nó cùng tham quan chùa Kinkakuji dưới sự hướng dẫn của ông Oe. Trong chuyến dã ngoại đến Kyoto lần này mấy bác tài taxi kiêm luôn hướng dẫn viên rất nhiều, thay vào đó các giáo viên dẫn đội được rảnh rang hơn bao nhiêu.

Vừa bước vào sân chùa nó đã thấy ngay toà chùa vàng. Ngôi chùa nhỏ hơn trong trí tưởng tượng của nó nhiều, nhưng bóng dáng thần thánh của lớp dát vàng ánh lên trong nắng và lấp lánh dưới bóng hồ đã hút chặt lấy ánh mắt Reika. Người dân thời xưa chắc xem đây là chốn Tây Phương Cực Lạc nhỉ? Reika thậm rút lại ý nghĩ cho nơi đây là tầm thường ban nãy.

Đây là mùa du lịch ngoại khoá nên bọn nó đã lướt qua những đám học sinh cấp ba nói giọng Tohoku. Ngoài ra còn nghe thấy có cả tiếng Trung, tiếng Hàn và thứ ngôn ngữ lạ tại có lẽ là của người Đông Âu nữa.

“Toàn người nước ngoài cả!”

Từ phía sau vang lên giọng nói quen thuộc. Quay lại đã thấy Keisuke đứng đó.

“Ồ? Nhóm cậu cũng bắt đầu ở Kinkakuji à?”

“Ờ. Phiền phức quá nên tớ đã hỏi Yuichiro đấy, phần sau đó cũng làm y hệt như nhóm cậu”

“Vậy là lát nữa cũng tới Kiyomizudera với Nijo nhỉ?”

“Ừ. Thì cái Kyoto này còn chỗ nào để đi đâu!”

Chỉ tính di sản thế giới thôi Kyoto đã có 17 địa điểm cơ mà?

Nói thế không có nghĩa là Reika không hờn hờ vì cả ngày sẽ đi cùng nhau. Nhóm của Keisuke cũng theo mô hình hai nam

hai nữ. Cả hai nhóm cùng được hai bác tài xế taxi dẫn đi tham quan khuôn viên chùa Kinkakuji.

“Này, mua bùa đi!”

Bắt gặp một quầy hàng lợp mái tranh, Keisuke bất ngờ gọi lại. Reika và Yuichiro cũng bắt chước theo, sau cùng cả tám người đều tới mua bùa. Mới lớp 11 nhưng đứa nào cũng ý thức chuyện thi cử nên chẳng ngần ngại chọn ngay bùa “Học vấn” Fuko cũng thế, còn Yuichiro chọn bùa “Vạn sự như ý”, Keisuke lại mua bùa “Trừ tà”.

“À mà, thầy chủ nhiệm lớp tớ đang tổ chức tour tham quan trường đại học cơ mà? Sao Keisuke không tham gia?”

Reika thì không hứng thú, nhưng chắc chắn Hasumi có tách nhóm, đưa những người có nguyện vọng đi bằng taxi 16 chỗ đến thăm các trường đại học như Kyodai, Doshisha, Ritsumeikan. Bên lớp 11/4, ngoài những đứa có thành tích ưu tú là Isagawa Mai và Watarai Kengo thì Yasuhara Miya cũng tham gia. Keisuke đã nhắm tới Kyodai từ trước nên nó cứ nghĩ cậu ta thế nào cũng nhập bọn kia.

“Đi làm gì! Đang đi dã ngoại với trường mà cũng tới thăm trường đại học thì tớ chả muốn.” Keisuke lạnh lùng đáp. “Cái đó là do Hasumi, một trong bộ tứ The Fantastic đầu tiên chứ gì?”

Sau khi rời khỏi Kinkakuji, taxi chạy tới Kiyomizudera. Những chuyến tham quan bình thường sẽ ghé qua đền Nijo nằm giữa hai địa điểm trước, nhưng vì khách sạn của bọn nó ở gần Nijo nên đó sẽ là điểm đến sau cùng.

Tám đứa bọn nó xuống xe, vẫn vờ đi lên dốc Chawanzaka. Hai chiếc taxi chạy vào bãi đỗ xe trước.

Vừa vào đến chùa Kiyomizudera, đập vào mắt chúng là tấm biển “Tham quan hầm ngầm - Tainai Meguri” trước khu nhà được gọi là Zuigudo. Keisuke không biết vì sao bỗng nhiệt tình rủ Reika đi thử, thế là cả đám quyết định vào tham quan.

Bọn nó nộp 100 yên phí tham quan, cho giày vào túi nylon, tay trái đeo những chuỗi cườm xỏ căng như dây thừng rồi bước xuống cầu thang tối đen như mực. Phía sau chúng có vài người hú hét, nhưng Reika đã bị bóng tối dày đặc ép chặt đến nỗi không thốt thành lời.

Nỗi ngột ngạt xâm chiếm lấy nó. Trong hầm ngầm là bóng tối đen đặc mà đời sống bình thường ít khi nào bắt gặp, đến độ Keisuke chắc chắn đang đi phía trước mà nó chẳng hề thấy được gì. Cái cảm giác con người trong mắt cố mở ra trong hư không để làm quen với bóng tối mới thật là rùng rợn làm sao.

Có vẻ như tầm nhìn bằng con số 0 gây ra cho con người những nỗi bất an căn bản nào đó. Nó bỗng cảm thấy Keisuke đã biến mất, bèn kẹp túi đựng giày vào nách và giơ tay phải ra. Ngón tay nó chạm vào lưng Keisuke, nó vô thức bầu vào lớp áo. Keisuke như ngừng lại một nhịp nhưng rồi vẫn để im như thế.

Khoảng thời gian đi trong bóng đêm với ý nghĩa là ở trong bụng Bồ Tát quả thật rất ngắn ngủi. Rồi cũng thấy những tia sáng mỏng manh soi tới khiến Reika thở phào nhẹ nhõm. Ở bên kia có một cái đĩa đá lớn, trên có đề chữ “Hara” viết bằng chữ Phạn, tượng trưng cho Bồ Tát Mẹ Từ bi (thoạt nhìn trông như đang viết chữ Y vậy).

“Chắc là phải vừa cầu vừa xoay cái này đây!”

Keisuke và Reika cùng chậm chậm xoay đĩa. Fuko cũng giúp một tay từ đằng sau.

Reika đã định cầu rất nhiều chuyện, nhưng trong đầu nó lúc ấy chỉ có một điều duy nhất. Mong cho mọi người bình an tốt nghiệp, ai cũng có thể nở nụ cười.

Đi hết hầm ngầm, bọn nó ra chụp ảnh kỷ niệm trên đài Kiyomizu nổi tiếng. Đài không quá cao nhưng phần nhô ra lại hơi nghiêng xuống phía rìa ngoài khiến Reika có chút lo lắng.

Nó nhận ra Masahiko đang vừa khuyu gối, tay bám vào lan can gỗ vừa bồn chồn nhìn xuống dưới.

“G? Cậu sợ hả?”

Masahiko quay lại, cố nặn ra một nụ cười.

“Làm gì có, tớ đâu có sợ.”

“Nói dối, cậu sợ phải không? Cậu bị bệnh sợ độ cao à?”

Reika lại càng trêu thêm.

“Nghe nói cho tới thời Minh Trị đã có vô số người cầu nguyện rồi nhảy xuống từ đây đó!” Ông Oe không biết đã đến bên cạnh chúng từ lúc nào, lên tiếng giải thích. “Người ta ghi nhận được 234 vụ, tỷ lệ sống sót là tám mươi, chín mươi phần trăm gì đó”

“Kìa, cứu được còn gì? Sao hả Maejima? Nhân dịp này phải tạo nên một huyền thoại của lớp 11/4 chứ! Thử thách nhảy xuống từ đài Kiyomizu, Go!”

Keisuke bất ngờ ôm chậm lấy từ đằng sau. Masahiko hét lên như một cô gái và bỏ chạy mất.

* * *

“Ha-su-min biết rõ về Kyoto ghê!”

Isagawa Mai hỏi đầy vẻ quan tâm. Chắc là vì Hasumi đã giới thiệu cho chúng về khuôn viên trường rất trơ tru, không có lấy một chút bối rối.

“Thì cũng một phần là OB[*] mà!”

Nghe thấy thế bọn chúng há hốc mồm cả, lần đầu biết chuyện này luôn!

“Thật đấy! Tuy chỉ có một tháng thôi.”

Có thể là trường đại học nào ở Nhật cũng vậy thôi, nhưng hẳn đúng là đã quyết định từ bỏ sau một tuần nhập học vì không thấy có gì để học tập ở đây, và nộp đơn xin thôi học vào tuần ngay sau đó.

“Sau đó thế nào ạ?...”

Nghe Hasumi giải thích, Mai tròn mắt ngạc nhiên.

“Tôi đi lang thang một năm rồi sang Mỹ du học. Không phải là học ngoại ngữ đơn thuần, tôi muốn học hành bài bản.”

Nhờ tài sản thừa kế, bảo hiểm nhân thọ và trợ cấp cho nạn nhân vụ án, hẳn chẳng phải lo lắng tiền học phí, chi phí sinh hoạt và đi lại gì cả. Sau quá trình học tập chăm chỉ, hẳn đổ vào một trường đại học danh giá thuộc Ivy League. Sau khi tốt nghiệp hẳn lại tiếp tục học một trường về kinh doanh có liên kết để lấy bằng thạc sĩ quản trị kinh doanh - MBA – rồi có việc làm ở trụ sở chính đặt tại Bắc Mỹ của ngân hàng đầu tư rất uy tín thuộc châu Âu Morgenstern. Thời điểm đó hẳn thậm chí không thể tưởng tượng ra được sau này mình sẽ trở thành một giáo viên.

“Nhưng nếu vậy... sao ban đầu thầy lại thi vào Kyodai?”

Watarai Kengo hỏi đầy nghi ngờ.

“Chẳng có lý do gì đặc biệt cả. Trường cấp ba của tôi cũng gần đây nên không biết bằng cách nào đó tôi cũng lưu lạc đến đây.”

“Ờ? Ha-su-min không phải người Kyoto sao?”

Miya đang im lặng lắng nghe bỗng ngạc nhiên hỏi lại. Từ trước đến nay Hasumi vẫn luôn cố tình tránh kể về chuyện lớn lên của mình.

“Tôi sinh ra ở Tokyo! Lúc chuyển đến Kyoto là hồi giữa cấp hai... Là vì muốn sớm rời khỏi vòng tay bố mẹ để sống tự lập thôi.”

Chắc là hấn đi hơi quá xa rồi.

Hasumi liền đổi chủ đề, hào hứng kể về đời học sinh yên vui ở Kyoto sau khi rời xa chốn phồn hoa Tokyo. Rồi họ đến thăm phòng thí nghiệm của khoa Công nghiệp, nơi đã sắp xếp cuộc hẹn từ trước, lắng nghe câu chuyện đời thực về nghiên cứu qua từng ngày của một sinh viên là cựu học sinh Shinko Machida. Không biết hay dở thế nào, chỉ là nó đời thực quá nên bọn học trò cũng ngó người ít nhiều.

Cứ im lặng lắng nghe thành thử thấy hơi chán. Hasumi bất giác nhớ lại chuyện đêm hôm đó. Cái đêm của năm mười bốn tuổi, khi hấn cài đặt lại toàn bộ cuộc sống của mình từ trước đến giờ.

* * *

Tắm nước nóng dưới vòi sen khiến cậu thấy bình tĩnh hơn một chút.

Cậu bé Hasumi đổ sữa tắm mùi nha đam ra lòng bàn tay. Rồi sẽ nhuộm máu lại ngay thôi, nhưng đây không phải là lúc khoanh tay lười nhác. Cậu cẩn thận rửa ráy toàn thân cho đến khi dòng nước nóng cuộn xoáy chảy xuống cống chuyển từ màu đỏ sang hồng xám xám và cuối cùng thành nước không màu.

Cậu đã cởi bỏ quần áo từ trước, không phải như một thằng ngu bạo lực và bốc đồng, nên không có chuyện cuống quýt lên sau khi buộc phải cởi bỏ bộ đồ bê bết máu.

Có điều dù đã cởi đồ cậu vẫn phải mang giày thể thao. Cậu làm sao có thể đi quanh quần với đôi chân trần và để lại những dấu chân dính máu trong phòng được.

Trong lúc tắm, đôi giày thể thao cũ nát được cậu đặt ngay bên chân. Vì vậy chẳng phải làm gì thêm, máu trên giày đã bị rửa trôi đến mức không thể nhận biết ngay bằng mắt thường.

Cậu soi toàn thân trước gương, kiểm tra xem người đã sạch hẳn chưa rồi lấy khăn tắm lau sạch nước. Rồi kiểm tra khăn tắm xem có dính bất kỳ vệt máu mờ nào không.

Tiếp đến, cậu mở tủ dưới bồn rửa mặt, lấy ra hộp tẩy rửa ống cống. Cậu đổ đầy những hạt xanh xanh trắng trắng xuống cống, đổ nước tẩy bồn cầu ra sàn phòng tắm rồi lấy bàn chải cọ cẩn thận.

Khó có khả năng họ sẽ điều tra đến tận đây, nhưng cứ phòng xa trước đi, thế thì dù có thanh tra đi kiểm tra sàn và đường ống thoát nước ở phòng tắm cũng chẳng thấy phản ứng

luminol, hoặc chỉ đơn giản là, có thể ém đi với câu trả lời đó là chảy máu cam hay do cạo râu bị chảy máu gì đấy.

Cậu bỏ đôi giày thể thao còn ướt vào túi rác, buộc chặt miệng túi và nhét vào ba lô cỡ trung. Thế rồi cậu thay đồ lót mới, mặc sơ mi nhưng với quần jean, khoác áo gió Adidas vào.

Vẫn còn một lúc nữa trời mới sáng. Cậu nhào người trên chiếc xe đạp leo núi cỡ lớn yêu thích. Nó không phải loại xe thông dụng để chạy trên phố mà là dòng Cross Country - XC hằn hoi. Nhớ lại lúc nài nỉ được bố mua cho, cậu thoáng thấy mỉm lòng.

Thế rồi trên con xe đạp địa hình cậu chạy tới ngọn đồi gần đó.

Phương châm của cậu bé Hasumi là không tự đào hố chôn mình sau khi vừa giết người. Làm gì cũng phải tính toán, chuẩn bị kỹ càng trước.

Sáng sớm nay cậu đã đến vị trí ấy và đào sẵn một cái hố sâu chừng 1,5 m. Thứ cần chôn rất nhỏ nên đó cũng không phải chuyện nhọc nhằn gì.

Cảnh sát có thể tìm kiếm vật chứng xung quanh ngôi nhà, nhưng vũ khí đã nằm ở ngay hiện trường rồi nên chắc sẽ không có chuyện họ tìm đến tận đây. Mà họ có đến thật đi nữa thì với độ dài của cái gậy chọc xuống đất ấy họ cũng không thể phát hiện thứ gì ở độ sâu như thế này. Rồi nhiều năm sau, cứ cho là có ai vô tình đào lên và phát hiện ra đi nữa, thì một đôi giày cũ mềm cũng chẳng khiến ai bận tâm đâu.

Chỉ mất chưa tới năm phút để lấy đôi giày thể thao ra khỏi túi rác, ném xuống đáy hố, vùi đất lên và nén chặt lại. Tính đến

giờ thì mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ. Cậu bé Hasumi thầm mãn nguyện trong lòng.

* * *

Một tiếng trước.

Cậu bé Hasumi cẩn thận hạ đầu kim lên chiếc đĩa “Vở opera ba xu”.

Tiếng nhạc phát ra từ bộ loa cỡ đại trong phòng khách, dòng loa Paragon của JBL, là bản “Moritat” - “Khúc hát kẻ sát nhân” Giai điệu quen thuộc đến mức bất kỳ ai cũng đã từng nghe qua.

Lần đầu tiên nghe bản nhạc này, tuy không hiểu một tí gì vì nó hát bằng tiếng Đức nhưng cậu nhớ rằng mình đã thăng hoa đến lạ lùng. Sau đó khi xem bản dịch cậu đã bị sốc nặng. Có một khoảng cách lớn giữa lời bài hát và giai điệu tươi sáng quen thuộc, nhưng hơn thế nữa, cậu bị ám ảnh với cảm giác rằng bài hát đó được hát bởi chính mình.

Người dẫn chuyện:

Hắn là loài cá mập với hàm răng khủng khiếp

Nhe ra sau lớp mặt nạ

Nhưng Macheath không để ai thấy con dao găm của hắn đâu.

Nhìn xem, vây cá mập nhuộm đỏ

Máu của người hắn đã ăn thịt kìa!

Nhưng trên găng tay của Macheath

Chẳng vấy bẩn vết nhơ nào cả.

Bên bờ sông Thames
Người người ngã xuống
Không phải cúm hay tả
Là Mackie vừa qua!
Phố xá ngày Chủ nhật
Xác chết vương vãi
Người đàn ông biến mất
Người biết đấy, là Mackie đây mà!
Túi tiền rủng rỉnh kia
Dần bốc hơi mất
Là Mackie lấy đấy
Có bằng chứng không nào?
Bị một nhát vào tim
Con điểm Jenny Towler hết đời
Mackie lang thang trên bến cảng
Làm như chẳng biết gì.
Có ai biết tung tích gã giao hàng [Alphonse] Glite không?
Mà có ai biết đi chằng nữa...
Chắc chắn không phải Mackie với “con dao găm”!
Bảy đứa trẻ, một người già
Một đám cháy lớn thiêu chết tất cả.
Mackie Messer chỉ quan sát
Với đôi mắt của kẻ ngoài cuộc thôi.
Goá phụ trẻ ai cũng biết tên
Bị xâm hại khi đang ngủ...
Mackie à, cái đầu của người được treo giải bao nhiêu?
(Bản dịch: Iwabuchi Tatsuji)

Bản dịch sang tiếng Anh mang tên “Mack the Knife” cũng được đẩy, nhưng quả thực bản gốc mới là đỉnh cao. Đó là sáng tác của Kurt Weill và do Brecht viết lời.

Cậu bé Hasumi đã nghe đi nghe lại giai điệu của “Moritat” bốn lần. Lần đầu cậu nhắm mắt lại, từ lần thứ hai trở đi cậu vừa đi quanh phòng vừa vuốt ngón cái vào con dao đã chuẩn bị sẵn.

Thế rồi khi đã thấy đủ hưng phấn, cậu tắt đĩa, vừa huýt sáo một điệu nhạc đặc trưng vừa lột hết quần áo ra.

Người trần như nhộng, cậu xỏ chân vào đôi giày thể thao cũ, tay cầm dao bước ra phòng khách. Cậu bước thật chậm lên cầu thang để không gây ra tiếng động. Giờ này hẳn bố mẹ cậu đã ngủ rất say rồi.

Đêm qua chắc họ trần trọc lắm, đêm nay lại thấy họ ngồi im lặng bên cốc whisky đến khuya.

Cậu mong là ít nhất họ cũng có một giấc mơ đẹp.

Vì đêm nay là đêm cuối cùng trên đời của cả hai người rồi.

* * *

Trở lại câu chuyện đêm qua.

Cậu bé Hasumi nhét tai nghe vào tai, lắng nghe tiếng nói phát ra từ máy nghe trộm.

Lời thú nhận đau đớn đến quặn lòng của ông bố đã gần kết thúc.

“...Tất cả là do thằng bé đó làm. Tôi chưa từng nghĩ Seiji sẽ giết người. Tôi đã luôn để ý thấy lòng cảm thông của nó ít ỏi từ

bé. Nhưng chuyện đến mức này thì không thể tưởng tượng nổi.”

“Nhưng chuyện này thật khó tin!” Người mẹ ghen ngào. “Nhất định có gì đó nhầm lẫn ở đây. Seiji... Con trai chúng ta... Chuyện này...”

“Ban đầu tôi cũng không tin. Nhưng giờ không còn nghi ngờ gì nữa rồi.”

“Nhưng anh làm gì có bằng chứng gì?”

“Những gì tôi thấy là bằng chứng.” Người cha nói như nghiến răng. “Đêm hôm ấy tôi đã thấy thằng bé lén ra khỏi nhà.”

“Nhưng có thể nó chỉ đi chơi trong đêm thôi mà?”

“Không chỉ có thể đâu. Hôm thầy Kumagai chết cũng vậy...”

Ông bố lạnh lùng đưa ra những căn cứ. Nếu chỉ có một chuyện thì còn có thể bỏ qua một bên, xem như trùng hợp. Nhưng trùng khớp đến thế này thì không thể nào là ngẫu nhiên rồi.

“...Seiji là kẻ giết người. Nhưng không phải chỉ là giết người vì phạm sai lầm một lần, nó đã tàn nhẫn tính toán để giết hai mạng người. Đó là tôi tình cờ nhận ra thôi, có thể trong quá khứ còn có nhiều nạn nhân hơn nữa. Thằng bé đó là một con quái vật!”

Người mẹ bắt đầu khóc.

“Chúng ta không thể khoan tay thêm nữa. Phải ngăn Seiji lại thôi.”

“Nó chỉ không nhận thức được thôi! Đâu là đúng, đâu là sai... Nhất định là do chúng ta dạy con không tốt! Vậy nên đừng phạt

nó mà!”

“Phạt ư... Tôi không nói đến chuyện đó.” Ông bố cố nén giọng. “Phải cách ly nó khỏi xã hội càng sớm càng tốt để không có thêm nạn nhân nào nữa.”

“Cái gì, anh thật ác độc! Thằng bé mới mười bốn tuổi thôi mà!”

“Với gia đình của những nạn nhân bị sát hại, đó có phải là ác độc không?”

“Nhưng nếu vậy, Seiji...”

“Có luật cho tội phạm vị thành niên nên nó sẽ không bị tử hình đâu. Nhưng cũng không thể giữ nó trong bốn bức tường cả đời... Điều khiến tôi lo lắng là đến lúc đó có thay đổi gì được nó hay không ấy chứ.”

Người mẹ im lặng hồi lâu, rồi bà khẽ hỏi như vừa trở thành một người khác:

“... Rồi chúng ta sẽ ra sao?”

“Tôi không biết... Không, có lẽ chúng ta sẽ mất hết tất cả, không nghi ngờ gì nữa.” Giọng ông trầm vang như phát ra từ dưới lòng đất. “Nhưng ta không còn lựa chọn nào khác.”

Sau đó chỉ còn sự im lặng bủa vây.

Một đêm tuyệt vọng và đen tối hơn bất kỳ đêm nào.

Seiji thấy rất đồng cảm với hai người đang đứng trong bóng tối không lối thoát kia.

Bởi cậu vừa mới ấu tả khiến cho bố cậu biết chuyện cậu giết hai mạng người. Nghĩ đến đây cậu lại thấy mình phải có trách nhiệm.

Nhưng điều cậu không thể hiểu nổi là ông ấy đang cố gắng làm gì đây?

Nếu cứ giữ im lặng thì sẽ chẳng ai nhận ra được. Sao phải bận tâm công khai với thế giới sự việc bất lợi nhất như vậy? Làm thế thì cuộc sống đã vất vả gây dựng từ trước đến nay sẽ tan thành mây khói hết còn gì.

Ấy thế nhưng, nghe giọng điệu đó, có vẻ như bố đã cho rằng ông không còn lựa chọn nào khác thật. Cậu thừa hiểu một khi đã quyết định như thế, ông sẽ làm theo ý mình đến cùng. Có cố thuyết phục ông cũng chẳng nghe đâu.

Thế nhưng nếu bố thật sự khai báo tội trạng của cậu với cảnh sát thì sẽ cực kỳ phiền phức. Tất nhiên là cậu không bị tử hình, nhưng có lẽ cậu sẽ mất đi tự do, thứ mà cậu quý hơn cả sinh mạng.

Vậy phải làm sao bây giờ? Làm cách nào để tránh dẫn tới kết cục như vậy nhỉ? Cậu bé Hasumi nghĩ tới một kế hoạch hay ho.

Mia mai thay, pháp luật lại tạo ra quy định ban đầu sai lầm khủng khiếp trong trường hợp này. Cậu cứ việc thử, nếu thành công thì không phải mất tự do. Không, có khi còn đem đến sự tự do hơn từ trước đến nay nữa.

Ngược lại, có lẽ thất bại đi nữa, cách người ta xử lý cậu cũng chẳng khác khi cậu không thử làm là bao.

Thật đáng tiếc, nhưng đây cũng là chuyện không cho cậu lựa chọn khác.

Với lại, cậu nghĩ bụng, nhìn bố mẹ đau khổ thế này thật không nỡ.

Làm mọi thứ thật nhanh chóng, để họ ra đi bình yên trong khi không biết chuyện gì đang xảy ra mới là hành vi đầy nhân từ, thậm chí còn thể hiện được tấm lòng của một đứa con trai nữa.

* * *

Hồi ức của Hasumi lại một lần nữa quay trở về cái ngày hấn gây án.

Xử lý xong đôi giày thể thao và quay trở về, hấn bước vào ngôi nhà hoàn toàn im ắng.

Từ nay, dù có về nhà cũng không còn ai cất tiếng chào đón nữa rồi. Nghĩ đến đó lại thấy có chút cô đơn.

Cửa trước không khoá. Kịch bản là tên tội phạm sẽ tẩu thoát theo lối đó, vả lại đội cứu trợ mà mất thời gian để vào nhà thì cũng khiến tính mạng của hấn gặp nguy hiểm. Tiếp đến, hấn bước đi trên nền bê tông hoặc những phiến đá để không lưu lại dấu chân trên nền đất, vòng ra bên ngoài cửa sổ tầng trệt. Hấn hơ bật lửa để làm vỡ kính và cho móc chốt cửa hình vành khuyên mở sẵn.

Mặt đất bên ngoài cửa sổ và bên trong căn phòng đều bám đầy dấu của đôi giày thể thao đã được xử lý từ trước.

Cậu bé Hasumi cân nhắc cẩn thận tình hình của ngôi nhà một lần nữa, mô phỏng lại trong đầu xem có gì mâu thuẫn không.

Nửa đêm, một người đàn ông phá cửa sổ đột nhập vào nhà, sau khi lục lọi hết tầng một thì đi theo lối cầu thang lên tầng

hai.

Hắn ta mở cửa phòng và thấy bố mẹ cậu đang ngủ nên đã cẩu gan mở tủ đầu giường và tìm kiếm bên trong. Rồi người mẹ tỉnh giấc, hắn ta đâm người mẹ bằng con dao mang theo. Sau đó người cha cũng bị đâm chết sau một hồi vật lộn.

Rồi hắn ta tiếp tục lục lọi trong phòng. Cậu bé Seiji nghe thấy tiếng động lạ, đâm nghi ngờ nên bước ra ngoài hành lang. Hắn ta nhận ra bèn lấy dao định chém cậu.

Seiji xô sát với tên tội phạm khi đang cố gắng tự vệ và bị cắt trúng tay, cậu quay đầu bỏ chạy, cố gắng xuống tầng một báo cảnh sát nhưng đã bị đuổi kịp và bị đâm từ phía sau, sau đó mất ý thức. Kịch bản là như thế.

Với tình tiết như vậy, mọi chuyện dễ được cảm thông, khó có ai nghi ngờ được.

Chỉ còn sót lại hai rào cản thôi.

Một là không được giẫm lên dấu-chân-thu-phạm đã chuẩn bị từ trước. Nếu phát hiện dấu chân của hung thủ, lẽ ra đã tẩu thoát sau khi đâm ba người, nhưng lại có sự xáo trộn về sau nữa, cảnh sát nhất định sẽ thay đổi phương hướng điều tra chính của họ.

Rào cản đầu tiên nói trên, chỉ cần cẩn thận chú ý là được, rào cản thứ hai mới gây nhiều trở ngại. Được ăn cả, ngã về không, cậu bắt buộc phải gây nguy hiểm cho tính mạng của chính mình.

Cậu bé Hasumi thay một bộ pyjama và khoác một chiếc áo haori ngắn tay khá dày vào.

Cậu nhìn chăm chăm vào con dao xếp cũ lòi ra từ tay áo, lưỡi dao dài chừng 13 cm. Cậu tìm thấy nó ở góc ga-ra, trong một cái hộp đựng đồ linh tinh. Cậu đã thử tìm kiếm nhãn hiệu ghi trên tem dán, có vẻ như hãng này đã phá sản rồi. Bố cậu từng có thời gian tham gia hoạt động ngoài trời rất nhiệt tình, chắc là ông mua con dao này vào lúc ấy. Một sản phẩm rất đổi bình dân, chắc hẳn đã được sản xuất đại trà với số lượng lớn, vì vậy cho dù là cảnh sát cũng không thể lần theo kênh bán hàng ngày nay mà tìm ra được.

Trên lưỡi dao vẫn còn dính nguyên vết máu của bố mẹ cậu. Cậu những muốn lau chùi và khử trùng bằng cồn thật kỹ, nhưng vì sau đó con dao có thể bị điều tra và gây ra nghi ngờ nên cậu chẳng thể làm chuyện ấy được.

Với lại cậu cần lo lắng về vết thương gây nguy hiểm trực tiếp đến tính mạng mình nhiều hơn là lo ngại về nguy cơ mắc bệnh truyền nhiễm.

Những cuốn sách y khoa trong phòng đọc sách của bố cậu rất đáng tham khảo trong trường hợp này. Do các cơ quan giúp duy trì sự sống như tim và động mạch chủ xuống đều tập trung ở phía bên trái cột sống, nên cậu cần chọn một vị trí an toàn ở phía bên phải.

Cũng không được quên những vết thương gây ra khi tự vệ. Cứ nghĩ là chém vào tay thì dễ, rồi vô ý cắt phải động mạch chủ thì lại gây ra vết thương chí mạng mất.

Cậu bé Hasumi thấm ôn lại trong đầu những hành động sắp sửa diễn ra như một diễn viên.

Dù là một vở độc diễn không có khán giả song vẫn phải hết sức chú ý không để những diễn biến mâu thuẫn lẫn nhau.

Cậu hít một hơi thật sâu, thò con dao xếp ra từ tay áo, đầu tiên là tự cắt vào tay trái của mình. Rồi cậu chuyển dao sang tay trái và lại cứa vào lòng bàn tay phải.

Cơn đau nhói chạy qua tay, máu tươi bắt đầu ứa ra.

Cậu cầm con dao xếp đi xuống cầu thang, vừa đi vừa chú ý dấu chân của hung thủ. Đương nhiên là không được giẫm lên, đồng thời còn phải cẩn thận không để máu chảy xuống nữa.

Cậu đến trước điện thoại, hít thở sâu lần nữa, rồi chụp lấy điện thoại bằng bàn tay nhơ nhớp máu, bấm số 110.

“Alô, có chuyện gì vậy?”

“Cứu!... Có kẻ giết người...”

Cậu hét lên bằng giọng ngắt quãng rồi ngắt ống nghe theo cách rất thích hợp.

Đường truyền đến 110 sẽ được giữ cho đến khi đầu dây bên kia gác máy. Sẽ mất ít nhất năm phút để cảnh sát lần ra địa chỉ từ số điện thoại và đến được đây. Không có gì phải hốt hoảng.

Cậu bé Hasumi bình tĩnh chĩa con dao xếp vào lưng ở vị trí đã định sẵn. Con dao thò ra từ tay áo nên máu sẽ không bị bắn vương vãi ra.

Thế rồi cậu lùi lại hai, ba bước và lao người vào tường.

* * *

“Ha-su-min đang suy nghĩ chuyện gì à?”

Miya hỏi xen ngang vào Hasumi, lúc này đang chìm đắm trong hồi tưởng. Có tiếng cười vang lên trong đám học trò.

“À, tôi nhớ lại chút chuyện ngày xưa.”

“Sao lại mỉm cười như thế? Nhớ tới người yêu cũ ấy à?”

“Làm gì có chuyện ấy!” Hasumi cười nhăn nhó. “Tôi thấy hồi trẻ mình làm nhiều chuyện liều lĩnh quá mà thôi.”

Sau bữa cơm tối là thời gian tự do. Bọn học sinh mặc áo phông đi qua đi lại phòng nhau, muốn làm gì tùy thích và hưởng thụ cảm giác được giải phóng trong chốc lát.

Reika ở phòng ba người với hai giường đơn và một giường phụ, trò chuyện rôm rả với hai bạn cùng phòng là Onodera Fuko và Isagawa Mai. Ushio Madoka và Kashiwabara Ari vừa tới nên họ chuyển sang chơi ván UNO năm người. Mấy đứa ESS ngày thường chĩnh chu và ít nói cũng bắt đầu sôi nổi hơn khi dính vào trò phân thắng bại, không khí nhộn nhịp ngoài sức tưởng tượng. Ban đầu Reika bị bối rối vì luật chơi lạ lùng đậm tính địa phương của Machida, nhưng rồi nổi lo lại trở thành nữ hoàng phá đám như hồi cấp hai ủa về, nó liền chơi một trận hoành tráng.

Có tiếng gõ cửa. Ba thằng con trai thò mặt vào.

“Hế lô!”

Đó là Yamaguchi Takuma, cao hơn hai thằng còn lại đến nửa cái đầu. Lúc nó đấu một trận sinh tử với Tadenuma, trông nó thật đáng sợ và khó gần. Nhưng lúc này đây nó đang nhe răng cười quynh rữ như một con lạc đà. Đứng bên cạnh là Watarai Kengo, người luôn xếp đầu khối. Thằng này lúc nào cũng tạo ra

ấn tượng lạnh lùng, nhưng đôi mắt một mí sau lớp kính cận dày cộp lúc này có vẻ cũng không sắc bén như ngày thường.

Đứa còn lại là Nagoshi Yuichiro, một đứa con trai bình thường so với hai đứa cá tính mạnh kia. Nó nhìn Reika và khẽ gật đầu khiêm nhường.

Takuma bước vào vòng tròn của bọn nó với vẻ thân thiện đáng ngạc nhiên. Mấy đứa con gái ESS cũng xích ra nhường chỗ, không có vẻ gì là lấy làm khó chịu. Trông thấy Fuko còn hơi đỏ mặt, Reika hết sức kinh ngạc. Takuma cũng có vẻ để ý Fuko rõ ràng.

Kengo không quảng giao đến mức chẳng ngại ngần gì như Takuma nhưng cũng theo sau với khuôn mặt giả ngơ và tranh thủ chiếm được vị trí bên cạnh Kashiwabara Ari. Trong lớp ai cũng biết Kengo háo sắc và rất thích những đứa con gái xinh xắn.

“Đây là loại tổ hợp gì vậy?”

Reika hạ giọng hỏi Yuichiro đang ngồi bên cạnh. Nó chưa từng nghe đến chuyện ba thằng này lại thân nhau đến mức ấy.

“À, không... Tổ chỉ tình cờ gặp bọn nó khi đang sang bên này.”

Yuichiro lắc đầu mà trên mặt như để lộ hết với Reika rồi. Nói tóm lại, bọn họ mỗi người có một mục tiêu, hơn nữa còn chắc chắn là không phải cạnh tranh với nhau, và thế là lập tức lập thành một đội.

“Phải chi bọn họ rủ cả Keisuke nhỉ!” Reika nhủ thầm.

Cánh cửa lại khẽ mở ra, nó cứ tưởng là Keisuke tới, nhưng lần này là Nakamura Hisashi với chiếc camera cầm tay. Hisashi

không có ý định tham gia vào cuộc trò chuyện mà chỉ im lặng quay phim lại. Nó đã trong bộ dạng này ngay từ khi chuyển đã ngoại bắt đầu. Đối tượng nó nhắm tới là bọn con gái và phân nửa thời lượng nó đã chĩa ống kính về phía Ari. Ban đầu bọn con gái còn la ó khó chịu nhưng giờ tất cả đã bỏ cuộc và thầy kệ thẳng này luôn.

Ván UNO bắt đầu, không khí ăn thua lập tức khác hẳn bạn này. Máu chiến đấu mất hẳn đi, mọi người vừa chơi vừa vui vẻ trò chuyện cười đùa.

“Cơm tối ngon thật đấy nhỉ!” Madoka dịu dàng nói.

“Ừ, tớ cứ sợ ở Kyoto ăn nhạt nhưng hoá ra lại đậm đà.” Fuko ở tán thành.

“Tớ ghét ăn cá lắm ấy, vậy mà lại thấy mê mê cái món cá thơm đấy.” Lần này là Ari lên tiếng.

“Phải rồi. Vẫn còn là cá con, họ làm thành tempura nên ta có thể ăn nguyên cả con cá.”

Kengo bình phẩm như một chuyên gia ẩm thực. Nó gật gù tán thành từ nãy đến giờ nhưng thực chất chỉ nhìn đến mỗi Ari.

“Hừm... Tớ có nên nói chuyện này không nhỉ...”

Yuichiro cau mày, vừa lẩm bầm vừa ném đi một lá bài đỏ.

“Chuyện gì?”

Hiếm khi thấy tâm trạng Yuichiro xấu đi như vậy, Reika thâm nghi ngờ trong lòng.

“Không có gì, chuyện cơm tối thôi. Có phải giờ ăn của chúng ta với giáo viên lệch nhau không? Chúng ta thì ăn chung trong phòng lớn, còn mấy thầy cô ăn ở phòng riêng, đúng không?”

“Thì sao?”

“Lúc này ăn xong tớ có sang đó. Đúng vào lúc thầy cô đang ăn.”

“Hả? Cậu qua đó làm gì?”

“Vấn đề không phải ở chỗ đó. Bên đó giống như ở phòng giáo viên vậy, lúc tớ vừa xin phép vừa mở cửa vào, họ hốt hoảng lắm. Thầy Sakai thì nhìn như chất vấn: “Qua đây làm gì?,” còn Shibahara lập tức đứng bật dậy xua tớ ra.”

Tất cả mọi người đã ngừng chơi UNO từ lúc nào để chăm chú nghe Yuichiro kể.

“Sao họ phải hốt hoảng vậy nhỉ?”

Takuma bật ra câu hỏi đại diện cho suy nghĩ của tất cả.

“Có vẻ như họ ăn đồ ăn khác với chúng ta. Rõ ràng là món ăn bên đó đắt tiền hơn chứ còn sao nữa.”

“Hả?”

“Ác ôn!”

“Thật à?”

Những tiếng kêu tức giận thốt ra liên tục.

“Nakamura à, đi hóng tin về đi!”

Mai nói với Hisashi, từ này đến giờ vẫn mãi mê quay, nhưng thằng này thấy khuôn mặt giận dữ của Mai lại càng quay mãi mê hơn nên chẳng có phản ứng gì cả.

“Nhưng mà tiền đó họ lấy đâu ra?” Takuma thắc mắc.

“Tất nhiên là rút ruột từ tiền du lịch của chúng ta. Cũng giống như mấy người cán bộ ăn chặn tiền thuế, lương hưu với bảo hiểm ấy.” Kengo đáp bằng cái giọng ngoa ngoắt thường thấy, nhưng hôm nay nghe lại có vẻ dễ chịu hơn.

“Rút ruột á, họ làm vậy được à?” Fuko, con người ý thức mạnh mẽ về công lý chất vấn lại Kengo.

“Cái đó dễ như ăn cháo mà. Dù gì người chịu trách nhiệm tổ chức dã ngoại cho trường mỗi năm cũng là Tsurii đúng không? Mà Tsurii thì chơi với ông hướng dẫn viên của Daifuku Travel... Ông gì ấy nhỉ?”

“Nishijima?”

“Ừ đây. Cứ cầu kết với ông ta rồi ních cho đầy bụng thôi.”

Chẳng biết để được gì, Kengo lại vừa nói vừa như trao đổi với Ari.

Reika nghi ngờ không biết câu chuyện này chính xác đến mức nào, nhưng nhìn điệu bộ tự tin của Kengo, có thể thấy đây không chỉ là tin đồn linh tinh.

Reika chẳng ôm mộng tưởng gì về các giáo viên, chỉ thấy là trường học đang để đám thanh niên trông thấy bộ dạng nhỏ nhen của người lớn rồi lại biến thành cái khuôn đúc ra những con người giống y hệt vậy.

* * *

Nó bước ra ngoài hành lang khách sạn. Có thể là do cảm giác thoải mái dưới bước chân và ánh đèn hắt dịu dịu, nó thấy mình chìm trong một cảm giác khác lạ với khi ở trường, từ đó quên đi những cảm xúc tiêu cực và cảm hứng lại nổi lên.

Nghĩ rằng không đến mức phải dùng thang máy nên nó đi thang bộ xuống tầng dưới, đến khu của tụi con trai. Phòng của

nam sinh và nữ sinh ở hai tầng riêng biệt, nhưng trước khi đến giờ đi ngủ, có thể thấy là tụi nó được thoải mái đi qua đi lại.

Ngay trước khi đến chiếu nghỉ cầu thang, nó đột ngột dừng bước. Có tiếng người nói chuyện. Ai đó đang ở đây! Reika nép người, khẽ cúi xuống nhìn. Nó rất ghét nếu phải chạm mặt ai đó trong số bốn người khiến nó sợ hãi từ trong bản năng.

Người đang ở dưới kia là thầy Kume và Maejima. Họ nói rất nhỏ nên không nghe được nội dung là gì, nhưng điệu bộ trông thân mật và cởi mở khùng khiếp. Nói mới nhớ, Maejima là thành viên trong câu lạc bộ Mỹ thuật mà.

Cũng là vô tình nên mới xuất hiện chen ngang kiểu này nên Reika quyết định đợi một lát.

Thầy Kume tiến đến gần Maejima. Đang nhìn từ trên xuống mà cũng thấy họ khá chênh lệch chiều cao. Thầy Kume đặt tay lên vai Maejima, ôm lấy cậu ta và nhoài người về phía trước.

Hả? Có đùa không?... Họ hôn nhau.

Đầu tiên nó còn nghĩ là Kume đang có hành vi quấy rối, nhưng có vẻ như Maejima cũng tích cực đáp trả, tay quàng lấy cổ ông ta.

Reika thất thần nhưng vẫn theo dõi hết đầu đuôi câu chuyện. Đến khi bóng hai người họ chìm vào tầng dưới, tay nó đã vã hết mồ hôi và tim đập thành thịch.

Không tin được! Là Boy Love. Chuyện này cũng có thể xảy ra sao?

Nó muốn kể cho Keisuke càng nhanh càng tốt nhưng trong phòng lại trống trơn. Vừa lúc đấy, cánh cửa phòng gần đó mở

ra, một thằng con trai lớp 11/1 mà nó không nhớ được tên xuất hiện.

Nó hỏi Keisuke ở đâu thì thằng này bảo không biết, vô tình nó lại chỉ tay vào cánh cửa phòng lúc nãy Maejima đã vào, hỏi là phòng của ai.

Thằng này trả lời đó là phòng đơn riêng của giáo viên nên chắc chắn là thầy Kume ở trong đó.

Keisuke không có ở đây, điện thoại cũng không bắt máy. Reika không muốn lang thang mãi ở tầng của bọn con trai. Nó lên cầu thang trở lại tầng của nữ. Vừa lúc đó cửa thang máy mở ra, một thằng con trai học chung lớp bước ra.

“Wakimura, đang làm gì vậy?”

Wakimura Hajime hai tay đang ôm nặng trĩu nước trái cây đóng hộp.

“À... Ủ... Đi mua mấy thứ này”

Nó quay mặt đi khe khẽ đáp. Wakimura có bệnh trong người nên bị béo phì, nghe nói cân nặng lên đến hơn chín mươi kí lô, nhưng tính cách lại yếu đuối đến mức còn không thể nhìn thẳng vào Reika.

Hajime hay bị bọn con gái trong lớp biến thành chân sai vặt. Hầu hết là do nhóm Yasuhara Miya với Abe Misaki cầm đầu, nhưng dạo gần đây cả những đứa không mấy nổi bật như Kubota Nana và Shirai Satomi thuộc câu lạc bộ Kendo, Hayashi Miho, Saori Yokota, Yoshida Momoko cũng hùa vào.

Đứng từ góc nhìn của Reika, đây rõ ràng là một kiểu bắt nạt ra trò, nhưng có vẻ như đám bạn trong lớp đều thấy chuyện này cực hiển nhiên. Chính nạn nhân cũng có vẻ chấp nhận yên vị vì

thấy không đến nỗi phải hứng chịu những tình cảnh nặng nề như bị đánh đập hay tống tiền.

Trên tàu shinkansen, Hajime cùng với Yukio Tajiri bị bắt đứng trước mặt đám Miya, mua vui cho chúng bằng những trò như giả làm nghệ sỹ. Các giáo viên dẫn đội nhìn thấy cảnh đó mà cũng chẳng có động thái la mắng gì.

“Này, cậu có thấy Hayami Keisuke lớp 11/1 ở đâu không?”

Reika hỏi thử chứ cũng chẳng hy vọng gì.

“A... Ban này tớ có thấy.”

Câu trả lời ngoài sức mong đợi của Hajime khiến nó bất giác đông tại lên. Keisuke cũng thuộc nhóm có tiếng tăm trong khối nên ngay cả học sinh lớp khác đại khái cũng biết mặt.

“Ở đâu thế?”

“Trên sân thượng ấy.”

“Cảm ơn cậu.”

Reika bước vào thay chỗ của Hajime trong thang máy, cố không để cậu ta thấy nó đang thở phào nhẹ nhõm.

Nghe nói tới mùa hè người ta sẽ mở quầy bia trên sân thượng khách sạn, nhưng bây giờ thì chưa kinh doanh. Thay vào đó họ mở cửa cho khách đặt phòng lên ngắm trời đêm Kyoto.

Thang máy dừng lại, Reika vừa bước ra thì có người đi lướt qua mặt từ hướng ngược lại và mất hút dưới cầu thang bộ. Có cảm giác gót giày nện xuống sàn, nó lại càng lo lắng, vội quay ra nhìn lại phía sau.

Là phụ nữ. Không mặc áo thể thao nên không phải đám học sinh bọn nó, nhưng cũng không phải khách bình thường của

khách sạn.

Chiếc áo blouse hoạ tiết hoa mơ trông như yukata ấy nhìn quen quen. Dáng vẻ điệu đà mơn mớn khác hẳn bình thường, nhưng chắc chắn là Taura Junko, nhân viên phòng y tế.

Nhưng tại sao cô ấy lại bỏ chạy như vậy? Cứ như là nghe thấy tiếng động từ thang máy nên hốt hoảng bỏ chạy...

Lúc này nó mới nhận ra sân thượng gần như không có bóng dáng con người.

Ban ngày may sao trời trong xanh, nhưng lúc này mây đang giăng kín trời, chẳng nhìn thấy ngôi sao nào, thậm chí không khí như sắp mưa đến nơi, trời se se lạnh. Chắc mới đây thôi đám học sinh còn tập trung trên này rất đông nhưng giờ đã sớm rút lui cả rồi.

Chắc không còn ai trên này rồi! Reika đảo mắt nhìn quanh.

Ngay lúc ấy, nó phát hiện ra một bóng người ở trong góc, từ chỗ đó ắt hẳn không thấy rõ phong cảnh gì.

Người này dong dỏng cao, mặc áo thể dục màu xanh kẻ trắng của Shinko Machida.

"Keisuke?"

Reika cất tiếng gọi, người kia giật mình.

"Cậu làm gì ở cái chỗ này vậy?"

"Không... Có làm gì đâu."

Cậu ta chỉ nói mấy tiếng nhưng rõ ràng là đang khó chịu, tay vội vã khua khua cho tan khói đi.

Cậu ta hút thuốc ở đây ư? Thật không thể hiểu nổi cậu ta đang làm cái quái gì nữa.

Thế nhưng khi đến gần Keisuke, Reika nhận ra mình đã lầm. Đây không giống như mùi thuốc là mùi ngòn ngọt như đốt cỏ...

“Lẽ nào... Cần sa à?”

Giọng nó đột ngột trở nên gay gắt. Đâu còn là chuyện thuốc lá thuốc lào. Chuyện này bị phát hiện là đuổi học ngay chứ còn gì nữa?

“Không phải mà!”

Keisuke phủ nhận nhưng trông cậu ta bồn chồn ra mặt, cử chỉ cũng rất đáng ngờ.

“Cậu qua đây! Thật không tin nổi! Đến cả đi du lịch ngoại khoá mà còn vậy, thế nghĩa là sao?”

Reika chợt im bặt. Nó vừa thấy trên môi Keisuke có bám vết gì màu đỏ.

Son môi!

Taura Junko!

Mọi thứ ăn khớp trong đầu nó như một tia chớp vừa rạch ngang.

Nó không biết phải phản ứng thế nào với chuyện đến mức này. Thậm chí cũng không thể tức giận. Reika lặng người đi như thế người mất trí.

“Reika, chuyện này...”

Keisuke sợ sệt đưa tay ra nhưng Reika cầm phẫn hất ra. Nó ngay lập tức lách người sang một bên, quay đầu bỏ đi thẳng.

Nó không may quay lại cho đến khi vào tới trong thang máy, bấm nút đi xuống. Nó nín thở, tự hỏi liệu Keisuke có đuổi theo không, cho đến khi cửa đóng lại hoàn toàn nó mới thở hắt ra, lấy khăn tay lau mắt.

Chuông vang lên, cửa thang máy lại mở ra.

Trông thấy khuôn mặt của người đang đứng trước mặt mình, Reika thất kinh.

Là Hasumi.

Nó cứ nghĩ mình đã đến tầng năm, tầng của đám nữ sinh đang ở, nhưng khi cố gắng lách sang bên cạnh Hasumi để ra ngoài nó mới nhận ra chỉ mới là tầng bảy.

Hasumi nhướn mày, nở một nụ cười nhẹ nhàng, nhưng Reika vẫn không bỏ lỡ biểu cảm đánh lại của hắn trong một khoảnh khắc trước đó. Hasumi làm mặt tỉnh như không có gì, bước vào thang máy và bấm nút tầng bốn.

“Em có chuyện gì à?”

Hasumi nhìn nó và hỏi. Cảm giác này giống như hắn chặn đầu trước khi nó kịp đưa ra câu hỏi hơn là sự lo lắng của người thầy cho học sinh.

“Không ạ?”

Reika lúng túng trả lời. Hắn có nhận ra nó vừa khóc không nhỉ?

“VẬY À!”

Hasumi nhìn lên bảng hiển thị số tầng, chắc là đang nghĩ xem vì lẽ gì lại có học sinh lên sân thượng giờ này.

“Chắc là tôi không được Katagiri tin tưởng nhỉ?”

Hắn dụi dằm nói. Câu này sặc mùi ám chỉ những học sinh khác đều tin tưởng hắn sâu sắc đến mức nào.

“Mong là nếu có chuyện gì khó khăn, em hãy nói với tôi bất cứ lúc nào nhé! Chuyện lần trước tôi cũng giải quyết được ổn thoả rồi phải không nào?”

Có lẽ hẳn đang nhắc lại chuyện Reika tố cáo việc Yasuhara Miya bị xâm hại. Quả thật, căn cứ vào cách nói chuyện của Miya, đúng là vấn đề ấy đã được xử lý rồi.

Reika im lặng. Chuông vang lên. Lần này đúng là tầng 5.
“Em xin phép!”

Reika cúi đầu chào rồi bước ra ngoài. Nó có thể cảm nhận được ánh mắt như đâm xuyên qua người của Hasumi từ sau lưng.

Nó đi vài bước rồi quay đầu nhìn lại, cửa thang máy đã đóng hẳn.

Lúc này, nó bất chợt tự hỏi Hasumi đã làm gì trên tầng 7 vậy?

Thế nhưng đầu óc Reika bây giờ đang rối tung lên rồi. Keisuke hút cần sa trên sân thượng. Cậu ta lén lút gặp bà cô Taura và còn hôn hít... Hàng tá chuyện luẩn quẩn khiến nó không tài nào suy nghĩ logic được nữa.

Dù sao đi nữa, nó chỉ muốn ở một mình ngay bây giờ và khóc cho đã đời.

* * *

Chắc chắn rằng Katagiri Reika đã xuống ở tầng năm và đi một mạch không quay lại, đợi cửa thang máy đóng hẳn Hasumi mới nhìn mặt. Lẽ ra hẳn nên đi theo lối cầu thang thoát hiểm cho dù có hơi phiền phức một chút.

Nếu không có thể riêng, thang máy sẽ không dừng lại ở tầng bảy và năm, các tầng cao nhất có phòng suite, cả thang thoát

hiểm của hai tầng này cũng không tới được qua cầu thang bộ bình thường. Nói tóm lại, người đến được tầng bảy và tám chỉ có nhân viên khách sạn và khách ở hai tầng đó.

Tốt hơn hết là phải để mắt đến Reika, tránh việc nó có những suy đoán dư thừa.

Hắn xuống ở tầng bốn, vòng qua góc tường thì thấy Shibahara đang tóm lấy mấy đứa nam sinh và dọa nạt chúng. Quả thật gã không mang theo kiếm tre, nhưng trông chả khác gì một tên đầu gấu xấu xa vây lấy đám học sinh cấp ba ngoan ngoãn.

Với mục đích trông chừng Katagiri thì Shibahara vô dụng rồi!

Hasumi lên thang thoát hiểm vòng lại tầng năm một lần nữa.

Ở đây hắn bắt gặp Taura.

“Cô Taura có đang bận gì không? Tôi có việc định phiền cô.”

Hắn tự hỏi mình có vừa sấn sổ khi dùng từ khách sáo quá mức như vậy không. Taura đáp lại, “Chuyện gì vậy?” Do chiếc áo blouse bằng lụa có hoạ tiết hoa mơ rơi lả tả nên hôm nay trông cô ta khác hẳn với hình ảnh khoác trắng lúc thường.

“Em Katagiri Reika có vẻ không khoẻ thì phải.”

Hasumi kể lại chuyện vừa xảy ra trong thang máy. Cả chuyện con bé vừa đi từ sân thượng xuống lẫn chuyện hình như nó vừa khóc.

Không hiểu sao nét mặt Taura liền trở nên phức tạp.

“Chắc, đó là một đứa mạnh mẽ nên cũng không biết tôi có nên lo lắng đến mức ấy không. Cô đến xem thử con bé thế nào

giúp tôi nhé?”

“Chuyện này... Phải là tôi làm mới được à?”

Cứ ngỡ Taura sẽ đồng ý chỉ sau một hai câu trao đổi, không ngờ cô ta lại có thái độ e dè như vậy.

“Độ tuổi của các em cũng có cái khó nói nên tôi thấy quả thật phụ nữ với nhau vẫn dễ hơn. Với lại cô Taura cũng quen với việc này hơn cô Kitahara hay cô Kobayashi”

“Nhưng chính thầy Hasumi còn thân thiết với các nữ sinh hơn tôi đó thôi?”

“Cái đó, tôi cũng không biết tại sao, nhưng Katagiri có vẻ ghét tôi.”

Hasumi cũng quay lại cách nói chuyện suồng sã bình thường.

“Nhờ cô đấy! Chắc không có gì bất trắc đâu nhưng tôi cảm thấy lúc này có người ở bên cạnh em ấy sẽ tốt hơn.”

“Tôi biết rồi.”

Taura buông một tiếng thở dài rồi đi tìm Reika.

Hasumi tiễn cô ta đi xong lại quay lại thang thoát hiểm, móc điện thoại gọi cho Yasuhara Miya.

“Ha-su-min...”

Miya vui vẻ nghe máy.

“Đồ ngốc! Không được gọi tên!”

“Không sao đâu! Bây giờ trong phòng chẳng có ai cả?”

“Em có mang áo khoác không?”

“Có.”

“Chú ý đừng để ai nhìn thấy, đi lên cầu thang tầng sáu đi.”

“Em biết rồi.”

Hasumi cúp máy, nhanh chân lên tầng trên. Bây giờ đang là 9 giờ đêm. Tầng sáu không có bóng dáng khách trọ hay nhân viên nào cả. Hấn bấm nút đi lên. Trong giây lát chuông vang lên, cửa thang máy mở ra. May phước là không có ai trong đó.

Hấn đội chiếc mũ lưỡi trai giấu sau cặp quần ống rộng lên, đeo một cặp kính đen thời trang. nhận phòng bằng tên giả hấn còn hoá trang kỹ hơn, nhưng để qua mặt camera an ninh trong thang máy thì thế này là đủ rồi.

Miya vừa lên đến, thở không ra hơi. Con bé đã đổi sang giày lười, kẹp trong nách là chiếc áo măng tô có mũ trùm đầu.

Miya vừa kéo quần thể dục lên đến đầu gối, mặc áo măng tô và trùm mũ. Như vậy camera an ninh trên trần nhà sẽ không thể nhận biết đây là một đứa học sinh đang mặc đồng phục.

Hai người vào trong thang máy. Hasumi giờ thả ra, bấm nút tầng bảy.

Tay Miya tìm đến tay Hasumi và siết chặt. Có lẽ con bé đang rất phấn khích khi nghĩ rằng chỉ có mình đang làm được điều đặc biệt nhất trong chuyến du lịch dã ngoại này.

Họ xuống thang máy ở tầng bảy và đi đến phòng suite.

“Chao ôi, rộng quá!”

Miya có vẻ kích động khi nhìn thấy phòng suite lần đầu tiên.

“Ha-su-min... Cuối cùng cũng được ở riêng với nhau rồi.”

Hasumi ra đóng cửa rồi quay lại, Miya liền bám cứng lấy cổ hấn.

Hấn cứ đứng nguyên như thế và hôn con bé thật lâu. Cơ thể Miya mềm ra như muốn gục ngay tại chỗ. Hấn bế con bé lên đưa

vào phòng ngủ, nhẹ nhàng ném nó xuống rồi lột quần thể dục và quần lót của nó ra.

Ở những nơi như trường học, muốn lợi dụng khoảng thời gian ngắn để xâm hại học sinh thì đồng phục phải càng dễ lột ra càng tốt. Về điểm này thì váy đồng phục chẳng khác nào một tấm rèm cửa, chỉ cần một tay kéo đồ lót xuống là dễ dàng xâm nhập được vào bên trong. Ngược lại, quần thể dục sẽ có lợi thế trong việc trói chặt chân, dễ khống chế nếu đứa học sinh phản kháng khi bị lột đồ ra. Ở ngôi trường trước hắc dục, khi xâm hại học sinh trong phòng thể dục, kỹ thuật sở trường của Hasumi là nhanh nhẹn xoắn chặt thân trên và dưới của đồ thể dục để khoá tay chân đứa trẻ lại. Hắc không có dịp để khoe ra chuyện này, chứ nếu có hội hè để biểu diễn, hắc nhất định sẽ được vỗ tay tán thưởng.

“Đội đã, em không thích thế này đâu!”

Quả nhiên Miya đã bày tỏ sự phản kháng với màn nhập cuộc đơn phương này.

“Không có thời gian đâu.”

Hasumi vừa nói vừa lật người Miya lại.

“Đây mới là diễn tập thôi, phần chính là từ nửa đêm nay đến sáng mai cơ!”

Hắc không nhìn thấy mặt, nhưng dáng vẻ oằn mình chịu đau bằng hết sức bình sinh kia cũng thật đáng yêu. Hắc không phải kiểu bạo dâm nên không hắc là lấy nỗi đau của đối phương làm niềm vui cho mình, nhưng ở chiều ngược lại, chuyện suy nghĩ gì cho con bé cũng không hề có đâu.

Giây lát sau, độ ma sát đột ngột giảm. Sau cơn đau đớn và phục tùng, nó nhất định sẽ đạt đến cực khoái. Đây là thành quả lớn nhất mà cách huấn luyện thông qua tiếp xúc da thịt cần thận mang tới. Nhìn thấy học trò có thay đổi vượt bậc dưới sự đào tạo của mình, đó phải gọi là niềm vui lớn nhất của người thầy. Khoảnh khắc này Hasumi đã cảm nhận được ý nghĩa đó.

Ban đầu hẳn định kết thúc sớm nhưng rồi lại thấy tiếc. Hẳn có thể hưởng thụ thêm một chút nữa mà! Đồng thời đây cũng là cơ hội để hẳn dạy dỗ học trò nữa.

“Nhân đây thì Miya có chuyện gì muốn nhận lỗi không?”

“... Em xin lỗi!”

“Xem nào, ai lại xin lỗi mà không cần biết lý do chứ? Tôi đang muốn nói đến chuyện Miya bép xép với đứa khác về chuyện của chúng ta đây.”

“Nhưng em không nói với ai về Ha-su-min cả.”

“Dù không nói thì cũng gần như biết hết. Ngay chuyện là giáo viên đã đủ ám chỉ rồi.”

“Ừm... Nhưng...”

“Nếu chuyện này lộ ra tôi sẽ bị đuổi việc. Đến lúc ấy sẽ không còn gặp lại Miya nữa. Thế có được không?”

“Kh... Không!”

“Vậy thì đừng có khoe khoang chuyện của chúng ta với bất kỳ ai thêm lần nào nữa!”

“Ừm, em biết rồi.”

“Được, ngoan lắm!”

Để thưởng cho con bé, hẳn đâm vào sâu thêm nữa. Miya oằn người như vừa bị một dòng điện đánh trúng, khả năng suy

nghĩ cho tường tận đã bay đi đâu hết.

Học sinh nào cũng nhất định có những lúc dễ bảo. Đó có thể là lúc vui, lúc buồn hoặc lúc đau đớn. Tại sao các giáo viên trên thế gian không nắm bắt lấy khoảnh khắc đó mà dạy dỗ chúng nhĩ? Với Hasumi thì chuyện ấy thật hiển nhiên.

“VẬY em đã kể cho những ai chuyện chúng ta rồi?”

“Đám Misaki... Có hai, ba người thôi.”

Miya lại một lần nữa cố gắng tập trung lại khả năng suy nghĩ đã vương vãi hết của mình.

“Nếu thế thì làm thế này đi. Miya hãy nói người có quan hệ với mình là thầy Sanada.”

“HẢ? Nhưng...”

“Dù sao thầy ấy cũng không quay về trường được nữa, cứ để thầy ấy gánh tội thay cho ta. Đó là vì hạnh phúc của mọi người, và thầy Sanada cũng làm được việc có ích nữa, chính xác là mong muốn của thầy ấy mà.”

“Ừm... ừm.”

“Em đã bảo là bên nhau suốt chứ gì? Giờ tự mình suy nghĩ mà nói sao cho người khác thấy tin đi... À, đầu tiên là phải cố gắng làm ra vẻ buồn bã.”

“Buồn bã á?”

“Thầy Sanada mà em yêu thương nhất không còn ở đây nữa, chẳng lẽ em không thấy buồn ư? Em có diễn được như vậy không?”

“Vâng. Em làm được...”

Miya đã rơi vào trạng thái mất lý trí rồi nên chuyện này có vẻ giống như hấn đang thôi miên nó.

Hasumi vừa làm thêm chuyển động quay piston vừa nhẹ nhàng xoa đầu Miya như xoa đầu con chó cưng.

Miya phó mặc cơ thể mình cho những động tác thô bạo, chỉ cần chặt gối không để phát ra tiếng và đê mê nhắm mắt lại. Khuôn mặt này nhìn ngang lại khiến bóng dáng một người con gái khác giấu trong lớp ký ức xưa hiện về trong tâm trí Hasumi.

* * *

Mùa đông năm lớp bảy, cậu bé Hasumi, người đã mất cả bố lẫn mẹ trong “tấn thảm kịch kinh hoàng”, đã được người cậu Matsuzaki Takefumi ở Kyoto nhận về nuôi.

Đón chào cậu ở gia đình Takefumi là sự quan tâm ân cần từ tất cả mọi người xung quanh, như thể họ đang chạm vào một cái nhọt sưng tấy dễ tổn thương.

Ông Matsuzaki Takefumi là một họa sỹ tranh Kyo Yuzen^[*]. Ngày thường ông đã là người không thích giao thiệp cho lắm. Đặc biệt với người cháu Seiji vừa trải qua một thảm kịch vượt ngoài sức tưởng tượng, ông càng bối rối ra mặt, không biết phải xử sự thế nào cho đúng. Nói thế thôi chứ ông ta vốn đã có tính không hay để ý tiểu tiết, xa rời thế sự, nên từ góc độ của cậu bé Hasumi, người cậu ấy không nhất thiết phải lo nghĩ đến mức ấy làm gì.

Người vợ Hiroko thì có vẻ đau buồn rụng rời trước thảm kịch đột ngột ập đến với gia đình chị dâu bạn dì với mình. Dù là một người phụ nữ mạnh mẽ nhưng có nhiều lúc vì thuận đã chuyện gì đó mà nhớ lại vụ việc này, bà lại bật khóc. Chính vì lẽ

đó, bà đã đối xử vô cùng ý nhị với cậu bé Hasumi, người bị bỏ lại một mình trên đời. Từ phía mình, Hasumi cũng tỏ ra vui vẻ, hoạt bát trong khi vẫn tiếp tục nấu mình dưới tấm vỏ bọc phù hợp. Trông thấy thế mợ Hiroko ngày càng thương cảm sâu sắc hơn.

Hai người em họ của Hasumi, Minori học lớp sáu và Tomoya học lớp năm, ban đầu chỉ đứng nhìn cậu từ xa với vẻ sợ sệt, nhưng với nỗ lực xoa dịu, Hasumi dạy hai đứa học. Bọn chúng lập tức đâm ra yêu mến ông anh Hasumi tốt bụng ngay.

Cậu bé Hasumi không bao giờ quên rằng mình phải sống cho đúng với kỳ vọng của mọi người xung quanh, vậy nên nhà Matsuzaki dần dần trở thành một gia ấm cúng.

Chỉ còn khoảng một tháng rưỡi nữa là kết thúc học kỳ ba nên cậu bé Hasumi có một kỳ nghỉ xuân dài và bắt đầu sớm hơn các học sinh khác. Trong thời gian đó cậu xoa dịu lòng mình bằng việc đọc sách và đi dạo buổi sáng, rồi từ học kỳ một năm lớp 12 trở đi cậu sẽ chuyển vào một trường phổ thông công lập của vùng Kyoto này.

Lịch sử chuyển trường của cậu bé Hasumi được giữ kín với các học sinh. Họ “Hasumi” của gia đình nạn nhân trong vụ án nọ đã được lan truyền khắp cả nước, nên cậu quyết định dùng tên thường gọi là “Matsuzaki Seiji” dấu cho không chính thức trở thành con nuôi của nhà này. Có lẽ vì vậy mà không một ai trong lớp nhận ra sự thật.

Việc cậu nhận được sự chú ý có lẽ là vì bất ngờ đạt điểm cao nhất khối trong kỳ thi thử đầu tiên được tổ chức từ sau khi chuyển tới.

Bao nhiêu đứa con gái đã tỏ ra ái mộ Hasumi, một đứa con trai chẳng chạch hơn hẳn bạn đồng trang lứa, lại toả ra một bầu không khí lạnh lùng thế nào đó. Một vài người trong số họ còn đề nghị hẹn hò nhưng cậu đã lịch sự từ chối tất cả. Vì tuy không ai trong lớp biết chuyện nhưng cậu cho rằng mình vẫn nên tiếp tục đóng vai cậu bé tồn tại trong thảm cảnh. Đồng thời cậu cũng chẳng chủ động kết bạn với bọn con trai, vì thế bầu không khí xung quanh Hasumi tự dưng trở nên xa cách và giữ kẽ.

Bấy giờ, chỉ có một cô bé tên là Ishida Yumi thi thoảng ngồi cạnh bên sau khi lớp thực hiện đổi chỗ là nói chuyện được với Hasumi mà chẳng nghĩ ngợi gì, tuy rằng cũng không phải do cậu chủ động nói chuyện cùng cô ta. Cô bé nhỏ con, có vầng trán rộng, cái mũi cao, dù còn lâu mới được gọi là mỹ nhân nhưng lại mang một sức hút bí ẩn. Cậu bé Hasumi xem Yumi là một đứa kỳ lạ và cho rằng mình cũng không có mấy cảm tình với cô nên cứ trả lời cho qua chuyện thôi, nhưng lúc nhận ra thì cô bé đã trở thành người cậu hay nói chuyện cùng nhất.

Cậu bắt đầu nghiêm túc chú ý đến sự tồn tại của Yumi kể từ khi chuyển chỗ được khoảng một tháng.

“Seiji à, làm vậy không được đâu!”

Yumi bắt đầu khéo léo khuyên nhủ Hasumi. Trái ngược với cậu, thành tích học tập của Yumi luôn đứng cuối bảng, vì vậy cô bé luôn bị mọi người chê cười, có đứa còn công khai chế nhạo cô. Yumi không bị bắt nạt, nhưng cũng chỉ là một đứa bị khinh rẻ không hơn không kém. Nhưng trên hết là trong khi Hasumi coi trọng lời nói của Yumi thì những người xung quanh lại chẳng xem ra gì.

Chính bản thân cậu bé Hasumi cũng bối rối tự hỏi vì sao mình lại có thể chịu đựng được thái độ của Yumi.

“Seiji à, cậu ích kỷ quá, lại còn lạnh lùng nữa. Phải nghĩ cho cảm xúc của người khác chứ...”

Hắn không nhớ rõ tình huống lúc ấy là gì, nhưng có vẻ như Yumi bằng cách nào đó đã nhìn thấu lớp mặt nạ của cậu bé Hasumi ngày ấy.

Yumi không theo kịp lớp trong giờ học không phải vì kém thông minh mà có lẽ là do bị khiếm khuyết trong vấn đề học tập. Nhưng chỉ riêng khả năng đồng cảm khi quan sát cảm xúc của người khác đã là điều hơn người. Khi trong lớp có ai đó bị tổn thương, dù người ấy có giả vờ bình tĩnh để không bị ai nhận ra, Yumi vẫn nắm bắt được và đến nói lời an ủi. Có thể vì lý do đó nên cho dù hàng ngày bị đem ra làm trò đùa nhưng hầu như không ai bắt nạt cô bé.

Kể từ sau khi nhận được lời khuyên của thầy Kumagai rằng phải hình dung trong lòng người khác đang cảm thấy thế nào, cậu bé Hasumi đã nung nấu kế hoạch tập diễn đạt cảm xúc tự nhiên cho thuần thục thông qua việc quan sát và bắt chước mọi người xung quanh. Phần lớn mọi người đều bị lừa dễ dàng. Trên thực tế, chính hai đứa em họ cũng chẳng nghi ngờ gì, luôn cho rằng cậu là một người tốt, một người anh hiền lành.

Vậy mà ở đây lại có người hết sức tự nhiên nhìn thấy bản chất thật sau tất cả những gì cậu đã trình diễn. Quả nhiên, chỉ tự mình nỗ lực thì vẫn có giới hạn nhất định.

Lúc này, cậu bé Hasumi buộc phải đưa ra hai lựa chọn. Một là giết Ishida Yumi, hoặc hai là lợi dụng cô ta sao cho hiệu quả

để luyện tập diễn đạt cảm xúc cho hoàn hảo hơn nữa.

Sau nhiều đắn đo suy nghĩ, cậu đã chọn phương án hai, bởi cậu phán đoán rằng để bảo vệ bản thân trong tương lai, ngay lúc này mình cần chuẩn bị lớp nguy-trang-cảm-xúc hoàn thiện hơn. May thay, dẫu biết Hasumi khiếm khuyết lòng bao dung và đồng cảm, có vẻ như Yumi vẫn không mang ác cảm gì trong lòng. Nếu sau này sự tồn tại của cô ta trở thành mối đe dọa đến cậu, khả năng tự vệ sắc bén thiên bẩm này dư sức kết liễu đứa con gái chẳng bao giờ biết nghi ngờ người khác ấy bất kỳ lúc nào.

Cứ thế, Yumi đã trở thành gia sư dạy cho cậu bé Hasumi hiểu thế nào là cảm xúc con người.

Thời gian cậu ở bên cạnh Yumi từ đó cũng tăng lên. Vì đã bị nhìn ra là đang đóng kịch nên cậu cũng không cần thiết phải diễn thêm, nhờ đó mà tinh thần thoải mái hơn. Mặt khác, một người từ bé đến lớn chỉ biết đến người tốt như Yumi chắc cũng không bao giờ tưởng tượng nổi bộ mặt thật ẩn sau lớp mặt nạ của Hasumi là gì.

Yumi chính là người duy nhất trên đời không khiến Hasumi phải cảnh giác.

Để đáp lễ, từ lúc ấy cho đến khi tốt nghiệp, Hasumi giúp Yumi xem lại việc học hành, nhưng tình cảnh của cô bé thật tuyệt vọng. Có vẻ như tình hình học tập của Yumi đã đứt gãy từ các lớp dưới của bậc tiểu học, bây giờ dù có dạy dỗ đến đâu cũng không thể đạt được đến giới hạn hiểu bài. Các giáo viên nhìn ra vấn đề này đành phải bỏ mặc Yumi chứ cũng không biết phải làm gì hơn.

Cuối cùng khoảng thời gian bình yên, có thể nói là duy nhất trong đời cậu bé Hasumi, cũng khép lại, thời khắc tốt nghiệp đã đến.

Cậu bé Hasumi dễ dàng ghi danh vào một trường tư thuộc top đầu Kyoto. Các bạn khác cũng học tiếp lên phổ thông tùy theo khả năng của mình, trừ một người.

Người ngoại lệ đó là Yumi.

Cậu bé Hasumi chưa từng gặp bố mẹ Yumi. Những người chỉ biết nghĩ đến cái nhìn của xã hội ấy rất xấu hổ vì sự yếu kém trong học hành của con gái, nên đã chọn con đường cho Yumi đi làm ở một nơi khuất mắt tất cả mọi người.

Ngày lễ tốt nghiệp. Cậu bé Hasumi chẳng động lại cảm xúc gì. Những chuyện đã qua đều tan biến trong khoảnh khắc ấy. Lúc nào cũng thế, cậu chỉ quan tâm đến chuyện ngày mai.

Rồi cậu nhập học cấp ba. Một học kỳ sóng gió trôi qua.

Cậu đã gần hoàn thành nhiệm vụ khó khăn là giật dây cả lớp theo ý mình mà không khiến giáo viên trực tiếp để mắt tới.

Thế rồi ngay sau kỳ nghỉ hè, cậu nhận được điện thoại từ Yumi. Cuộc gọi đầu tiên và cũng là cuối cùng.

Cô bé muốn được nhìn thấy ngôi trường mà mình không thể với tới được. Từ trước đến nay Yumi chưa bao giờ nói năng kiêu ương bướng với Hasumi, thật lạ là lần này cô lại yêu cầu như vậy.

Chính cậu cũng cảm thấy khó hiểu với hành động của mình lúc ấy, nhưng ngoài việc hứa với Yumi, cậu chẳng thể làm gì khác hơn. Ban ngày dẫn cô bé đi tham quan trường cũng được thôi, nhưng cậu ghét bị cản trở hay thu hút ánh nhìn hiếu kỳ từ

xung quanh. Vì thế, cậu quyết định sẽ gọi Yumi tới vào giữa đêm.

Trước đó cậu bé Hasumi từng lén vào trường nhiều lần vào ban đêm rồi nên cậu đã nắm rõ cách bố trí các thiết bị an ninh. Mười hai giờ đêm, một tay cầm đèn pin, cậu dẫn đường cho Yumi đột nhập vào trường theo lối an toàn.

Khu học xá. Hồ bơi. Nhà thi đấu. Võ đường. Văn phòng câu lạc bộ. Hasumi thấy mọi thứ cũng không khác gì trường cấp hai nhưng Yumi lại vui vẻ ngắm nghía từng nơi và không ngớt trầm trồ.

Cuối cùng, họ lên sân thượng của khu học xá để ngắm bầu trời đêm Kyoto. Bên trong khu nhà nóng bức nhưng gió đêm thì mát rượi. Đáng tiếc là trăng đã lặn, và nơi họ đứng cũng không quá cao nên chỉ thấy được ánh sáng vừa phải dưới mặt đất. Bầu trời mỏng lơ thơ đẹp một vẻ đẹp nhã nhặn.

Với người sinh ra và lớn lên ở Kyoto như Yumi, thật ra khung cảnh này không hiếm hoi và đặc biệt mấy, vậy mà không hiểu sao có ấy cứ bám chặt tấm lưới sắt, mắt nhìn chăm chăm, người bất động.

“Nào, về thôi!”

Lúc Hasumi nói câu đó là đã hơn hai giờ sáng.

Yumi quay lại. Nhìn thấy tia sáng nghiêm trọng loé lên trong đôi mắt cô ấy, Hasumi thấy hồi hận.

Cậu định ninh mình sắp được tỏ tình.

Thế nhưng những lời thốt ra từ miệng Yumi lại nằm ngoài dự đoán.

“Seiji... Giết tớ đi!”

"Hả?"

Hasumi còn đang tưởng mình nghe lầm, thì Yumi đã cầm lấy hai tay cậu đặt lên cổ mình.

"Xin cậu, Seiji, làm ơn giết tớ đi!

Đáp lại lời Yumi, hai tay cậu đã cử động từ bao giờ. Chiếc cổ của cô ấy mỏng đến kinh ngạc, đến nỗi hai ngón cái có đan chéo lại thì những ngón tay còn lại vẫn cứ vướng lấy nhau...

Nhưng tất cả chỉ có thế.

Không hiểu sao dù có cố cách mấy cậu vẫn không thể siết cổ Yumi được.

Cậu bé Hasumi sững sờ, nhìn chăm chăm vào bàn tay mình.

"Nếu có thể được Seiji giết chết thì tớ cũng mãn nguyện..."

Yumi năm lần bảy lượt nài nỉ nhưng Hasumi đã rút tay lại, lắc đầu.

"Sao có thể làm chuyện ấy đúng không?"

Rồi Yumi lặng im hồi lâu.

Tại sao cô ta lại nói thế nhỉ? Cậu bé Hasumi cảm thấy ngột ngạt giữa những suy nghĩ hoài nghi.

Và rồi, Yumi ngẩng mặt lên, mỉm cười.

"Xin lỗi, đừng để ý! Tớ đùa đấy!"

"Đùa đấy à..."

Còn Hasumi thì không diễn chút nào, cậu thật sự bối rối. Ngoài chuyện không biết ý định thực sự của Yumi, chính cậu dường như cũng vừa biến thành một người khác hoàn toàn. Ban này không phải là vì được Yumi yêu cầu, mà thực sự chính cậu đã cố gắng dồn sức vào đầu ngón tay để bóp cổ cô ta. Ấy thế

mà không hiểu sao mọi thứ không được như mong muốn, cứ như thể đầu ngón tay cậu đã bị tê liệt vậy.

“Về thôi!”

Yumi quay đi.

Trong lòng Hasumi dấy lên mối nghi ngờ, liệu rằng cứ thế đi về thì có phải là dở rồi không?

Nhưng đến cuối cùng cậu vẫn không thể hành động gì khác.

Ra khỏi trường, đến lúc tạm biệt nhau ở gần nhà Yumi, cậu bé Hasumi lại thử vòng hai bàn tay lên cổ cô bé từ phía sau thêm lần nữa. Đúng là không thể nào siết lại thật. Cậu giả vờ lấy tay xoa đầu cô bé để che giấu hành động thiếu tự nhiên vừa rồi.

Yumi khẽ khàng quay nửa người lại.

“Cảm ơn cậu vì đêm nay...”

Khoé mắt cô long lanh như mong manh một giọt nước mắt.

Rồi Yumi chạy đi mất và đó cũng là lần cuối cùng cậu thấy cô bé.

Hai ngày sau, Hasumi nghe tin Yumi qua đời. Cô bé treo cổ ở trong nhà mình.

Cậu đến dự đám tang cùng các bạn học cũ. Bất ngờ thay, đám con gái cùng khóc lóc, tụi con trai cũng suy sụp rất nhiều trước cái chết của người bạn cùng lớp mà họ đã từng chế nhạo, từng phớt lờ như không khí.

Tại đó, cậu bé Hasumi nghe được lời đồn từ một đứa con gái.

Yumi làm việc ở một nhà máy lắp ráp đồ điện. Đó là một nơi tồi tệ. Giờ làm việc mỗi ngày theo quy định là tám tiếng, nhưng thường lúc nào cô cũng phải tăng ca thêm bốn, năm tiếng nữa, và nếu không đạt chỉ tiêu thì ngày nghỉ cũng bị ép phải đi làm.

Hiền lành như Yumi, ngay cả khi bị đồng nghiệp đẩy việc sang cũng không hề từ chối. Cô bé đã làm việc liên tục hầu như không nghỉ ngày nào.

“VẬY THÌ KHỦNG KHIẾP QUÁ... CHẮC VÌ VẬY NÊN CẬU ẤY MỚI TUYỆT VỌNG HẢ?”

“KHÔNG PHẢI ĐỀU!” ĐỨA BẠN KIA LẮC ĐẦU TRƯỚC CÂU HỎI CỦA HASUMI.

Nghe nói trong nhà máy có một tên công nhân bắt lương hết thuốc chữa. Kẻ đó đã trắng trợn sàm sỡ Yumi suốt một thời gian, gần đây còn làm mấy trò bám đuôi nữa...

“CÁI NÀY TỚ HỎI MỘT NGƯỜI TRONG NHÀ MÁY, CÓ TIN ĐỒN CẬU ẤY CÒN BỊ ĐÁNH ĐẬP NỮA...”

Việc tìm hiểu xem tên ấy là ai không phải việc quá khó.

* * *

“MÀY CÓ BIẾT MÀY ĐANG NÓI CHUYỆN VỚI AI KHÔNG?”

Tên bắt lương Omura rút con dao xếp từ trong túi áo ra, lắc tay bung lưỡi dao rất mượt mà. Thể chất tên này yếu kém nhưng người hăn toát ra cái vẻ đã quen với chuyện đánh nhau một cách kỳ lạ.

“TAO SẼ BẮT MÀY PHẢI TRẢ LỜI.”

Omura chĩa mũi dao vào cuống họng cậu bé Hasumi. Hình như hăn tưởng rằng cậu im lặng như vậy là vì sợ hãi, khuôn mặt như con cá bơn của hăn loé lên một nụ cười. Omura đưa sống dao vỗ bồm bộp vào cổ Hasumi.

“Thằng ngu này! Lại còn cố tình gọi tao ra tận đây, có gặp chuyện gì đi nữa cũng không sợ, đúng không?”

Hắn cười nhe ra hàm răng nhếch nhác.

“Tao cắt cổ mày hả? Hay là cắt con chim này đi? Hả?”

Omura trượt con dao xuống dưới. Lưỡi dao vừa đến bụng, cậu bé Hasumi liền tung ra một hành động ngoài dự đoán. Dùng cả hai tay, cậu nắm chặt lấy cổ tay hắn.

“Thằng oắt...”

Omura ngạc nhiên la lên, nhưng rồi hắn dồn sức vào con dao trên tay, cố đâm vào bụng Hasumi với sự điên cuồng ngoài sức tưởng tượng.

Thế nhưng con dao không đâm trúng. Lưỡi dao chỉ cắt vào lớp vải của chiếc áo sơ mi cậu đang mặc và trượt qua mặt áo gi lê chống dao.

Trong lúc đó, Hasumi lấy tay phải nắm lấy cổ tay hắn ta, khép tay trái lại để áp sát đối thủ, đồng thời giữ chặt tay phải Omura lại.

Giữ nguyên tư thế ấy, cậu tiếp tục vặn tay hắn ngược vào trong để hắn phải buông con dao ra. Con dao rơi xuống chân, cậu liền đá nó văng ra xa và càng vặn tay hắn mạnh hơn nữa. Hồi cấp hai cậu từng đi học một lớp Aikido ở gần nhà, từng học hết tất cả các kỹ thuật về khớp, nhưng tuyệt kỹ gây sát thương tối đa bất chấp việc có khiến đối phương tàn phế hay không lại là kỹ thuật phối hợp do chính cậu nghĩ ra.

“Đ...đau... Đ...đau... Đ...đau... Đ...đau...!”

Omura hét âm lên.

“Đ Đ”? Mày nói gì tao nghe không hiểu?”

Cậu bé Hasumi lắc cái cổ mảnh mai.

“Đau thì giờ tay phải lên chứ? Đây đâu phải là đi khám răng?”

Vừa nói cậu vừa giữ chặt tay phải của hắn.

“Mày điên rồi. Mày đang làm cái gì vậy hả?”

Omura nhổ nước bọt rồi gào lên, nước mắt chảy dài trên gò má.

“Sau lưng tao có băng XX của hội YY đó! Mày nghĩ bắt chước làm ba cái trò này thì mày sống tiếp được hả?”

“Mày đi mách lại thì tao tiêu nhĩ? Đã vậy tao sẽ cho mày không về được nữa.”

Hasumi bẻ ngoặt cánh tay hắn đến cực điểm rồi dùng toàn bộ sức nặng cơ thể đè xuống, vừa đè vừa bẻ oặt khuỷu tay hắn. Omura đau đớn la lên thảm thiết.

Hai tay vẫn giữ chặt cánh tay phải của Omura, cậu lại dùng hai chân kẹp ngang cổ hắn tạo thành thế vật hình chữ thập^[*]. Trong trường hợp này, dù cánh tay có không bị bẻ gãy thì hắn cũng phải chịu đau đớn đến mức không cử động được nữa.

“Đ...đá...đ... Mày làm gì vậy? Mày muốn gì?”

“Muốn mày trả lời một câu hỏi. Có phải mày đã hiếp Ishida Yumi không?”

“À, nó hả! Để nó còn trinh cả đời cũng tội nên tao làm đàn anh thì khai trương cho nó thôi mà. Mới đầu nó còn không chịu mà sau cùng thì thít lại chặt lắm!”

Omura vừa nói vừa nhe răng, phun một bãi nước bọt như để ra oai.

“Mày thì sao nào? Để ý con bé đó hả?”

“Không. Yumi là gia sư của tao.”

“Mày nói gì? Con óc bã đậu còn không học lên nổi cấp ba...”

“Tao đã được Yumi dạy cho biết thế nào là cảm xúc của con người bình thường.”

“Hả...”

“Vì có vẻ như tao không có tình người.”

Đến đây, lần đầu tiên khuôn mặt của Omura toát ra biểu cảm sồn gai ốc.

“Chà, nói tới cái này thì cũng hơi đi xa. Tao thì đương nhiên có cảm xúc hỉ nộ ái ố, chỉ là khó để chia sẻ với người khác. Người ta gọi là hoàn toàn thiếu mất khả năng đồng cảm.”

Omura trừng mắt lên, rồi đột nhiên hắt la thất thanh:

“Ai đó? Cứu...”

Cậu bé Hasumi vung chân phải đá vào họng Omura. Cái cảm giác các đầu ngón chân trong đôi giày thể thao chụm lại trên cổ họng mềm hơn hẳn quả bóng đá của hắn mới thật là êm ái làm sao.

“Nào nào! Ở nơi không người này mà kêu cứu làm gì, không thấy phí công hả?”

Omura vừa ho vừa khạc ra nước bọt lẫn máu, đau đến điếng người. Hắn còn cố nói thêm nhưng bây giờ chỉ còn phát ra tiếng thều thào như người thở dốc.

“Dừng lại... Dừng lại đi... Cầu xin mày!” Hắn cố hết sức vất kiệt tiếng thì thầm vì đau đớn.

“Ừ, được rồi. Nhưng trước đó mày phải giúp tao làm một bài kiểm tra. Yumi không có ở đây nên tao muốn mày thay cô ấy

làm vật mẫu cho bài kiểm tra năng lực đồng cảm của tao. Để xem tao đồng cảm được với tiếng kêu đau của mày đến mức nào... Ngược lại, tao cũng muốn thử xem nỗi-đau-của-mày-truyền-được-tới-tao đến mức nào!”

Hasumi chuyển từ tư thế vật hình chữ thập sang lấy hai chân đặt lên mạn sườn và cổ Omura, sau đó dùng toàn bộ sức mạnh để kéo cho lìa cánh tay phải của hắn.

Omura run lẩy bẩy như con châu chấu bị vật căng.

“Có đau không? Thế này thì đau đúng không? Chà, lòng đồng cảm... Không biết nó có tới không nhỉ?”

Cậu bé Hasumi nhắm nghiền mắt lại.

“Ừm! Cũng thấy đồng cảm dần dần rồi đấy, nhưng tao vẫn còn chịu được. Thử cố thêm chút nữa nhé?”

Cậu lại dồn sức hơn nữa giật tay hắn ra. Thằng công nhân bất lương quậy phá, mà nói thế thôi chứ chắc tuổi hắn cũng không cách Hasumi là bao, bây giờ đang hét không thành tiếng, đau đến vã mồ hôi rồi khóc lóc như một đứa con nít. Chiều dài hai cánh tay của hắn bây giờ đã khác biệt rõ ràng.

“Dây chằng cũng như áo len vậy, đã giãn là không lành lại như cũ được. Giờ mà mày mua áo thì mua cái nào dài dài vào, đồn hết sang bên trái cũng được.”

Cậu bé Hasumi khuyên nhủ thân tình, nhưng đầu óc Omura hình như đang ngập trong chuyện khác nên chẳng nghe lọt chữ nào.

Mặc dù bị làm ngơ nhưng cậu chẳng phiền lòng chút nào, còn bật nhảy lên để giật tay hắn ra thêm nhiều lần nữa. Đến lúc

ấy mới chắc chắn được khớp vai và khớp khuỷu tay của Omura đã trật hoàn toàn.

Khi Omura đã nằm thở như một con sâu, Hasumi đứng dậy, vẫn không buông cánh tay dài bất thường của hắn ra. Vừa huyết sáo điệu “Moritat” cậu vừa đi vòng quanh hắn, vặn ngược cánh tay hắn như vặn mũi khoan. Có cảm giác da thịt hắn đang bị vắt như tấm giẻ rách và các bó cơ đang đứt ra bứt bứt. Sau cùng là tiếng xương gãy vang lên.

Omura bắt đầu nôn mửa dữ dội, nhưng chỉ trong giây lát, hắn hoàn toàn ngưng cử động. Có vẻ như bãi nôn mắc nghẹn trong cổ họng nên hắn đã tiêu đời.

Từ nãy đến giờ giết hắn từ từ là thế mà Hasumi vẫn không thấy có bất kỳ phản kháng tâm lý nào.

Rõ ràng cậu không giết được Yumi chỉ là do một phút bối rối nhất thời thôi mà!

* * *

Nhạc chuông điện thoại đem ý thức của Hasumi trở về hiện tại.

Hắn nhắc máy. Là ông hiệu phó Sakai.

“Alô, Hasumi nghe ạ.”

“Thấy Hasumi đang ở đâu đấy?”

“.. Tôi đang đi kiểm tra một vòng khách sạn vì lo không biết có em nào nghịch ngợm ở các tầng khác hay không?”

Hắn buông ra hơi thở như người đang vừa nói vừa rảo bước chân.

“Thầy quay lại tầng 4 ngay đi. Thầy Shibahara phát hiện có đứa nào uống bia trong phòng và đang làm ầm lên đây.”

“Vâng tôi biết rồi”

Hắn dập máy.

“Miya à, hôm nay là ngày an toàn phải không?”

Nhận ra hắn đang ám chỉ điều gì, Miya la lên: “Không! Không!” Ngay lúc ấy, hắn chuyển động dữ dội như một con thú.

* * *

Reika trần trọc lăn qua lăn lại trên giường.

Nó không phải là kiểu dễ mất ngủ vì lạ nhà, nhưng vì trong lòng đang lo lắng đến kỳ lạ nên mãi chẳng thể chợp mắt. Hai đứa bạn cùng phòng Onodera Fuko và Isagawa Mai vừa lên giường là ngáy ngon lành. Vừa nghe tiếng ngáy của bọn nó, Reika vừa nghĩ đi nghĩ lại về những chuyện đã xảy ra hôm nay.

Chuyện Keisuke, nó tuyệt đối sẽ không tha thứ, nhưng người khiến nó tức giận hơn nữa là Taura Junko.

Mang tiếng là giáo viên (hay đúng hơn, lợi dụng chuyện là giáo viên) mà lại đi quyến rũ một nam sinh rồi lén lút gặp nhau trên sân thượng ngay trong chuyến du lịch dã ngoại của trường. Có lẽ cô ta cũng chẳng can ngăn khi thấy Keisuke hút cần sa trước mặt.

Hơn nữa sau đó lại còn cố tình đến tìm nó là có ý gì? Cô ta muốn điều tra xem nó đã nhìn thấy gì trên sân thượng à? Mà nói vậy thì làm sao cô ta biết nó đã lên sân thượng cơ chứ?

Lẽ ra nó không nên gặp Taura Junko. Chắc chắn là như thế.

Nếu làm vậy, sau đó Keisuke có gặp lại cô ta nữa không?

Nghĩ đến đây, đầu nó nóng như lửa đốt, tay chân lạnh cóng như đóng băng.

Taura Junko, đó là người phụ nữ mà nó không bao giờ thấy muốn trò chuyện, và vì muốn cô ta biến đi càng nhanh càng tốt, nó đã vòng vo ám chỉ chuyện trên sân thượng, mặt cô ta biến sắc ngay lập tức.

Nói cách khác, người phụ nữ đó đã không ngờ nó biết nhiều như vậy.

Thế thì tại sao cô ta còn cố tình đến tìm nó?

Suy nghĩ của Reika lại tiếp tục quay vòng.

Chuyến dã ngoại này đáng lẽ phải vui vẻ chứ, tại sao chỉ có mình nó là phải nằm suy nghĩ thế này? Reika cắn chặt môi để hai đứa bạn đang ngủ không nghe thấy tiếng khóc.

Sau cùng, khi trời gần sáng, CƠn buồn ngủ rốt cuộc cũng kéo đến. Nó tự nhủ, ôi, cuối cùng cũng được ngủ rồi!

Reika đã chuẩn bị tâm lý rằng nó sẽ chẳng có một giấc ra hồn đâu, nhưng giấc mơ của nó thực tế còn tồi tệ hơn nó tưởng.

Trước mắt nó, cánh cửa từ từ mở ra.

Bên kia cánh cửa tối đen như mực.

Có một bóng người.

Đứng trong bóng tối, là hình dáng một người đàn ông. Không phải là Keisuke.

Reika liếc nhìn, tự hỏi không biết là ai đây thì hắn ta nở một nụ cười.

Không hiểu sao sống lưng nó lạnh toát. Nó cố lùi lại phía sau.

Người đàn ông tiến đến gần nó, im lặng một cách đáng sợ. Cuối cùng, khi đã thấy rõ mặt hắn ta, Reika liền thét lên hoảng sợ.

Nhìn từ xa thì trông giống con người, nhưng khi nhìn gần, thứ đó chỉ là thứ-gì-đó-trông-giống-cái-mặt-người.

Nó không phải loài người.

Mà là một con quái vật kỳ quái đang bắt chước con người.

“Reika! Sao thế? Tỉnh dậy đi!”

Nó nhận ra khuôn mặt của Fuko đang áp sát vào mặt mình. Phía sau là Isagawa Mai trông vô cùng lo lắng.

“A...”

“Có sao không vậy? Tự đứng dậy hét toáng lên làm tụi tao hết cả hồn.”

Reika ôm chầm lấy Fuko.

“Oái, mày bị gì vậy?”

Fuko bối rối hỏi nhưng Reika nhất định không buông ra.

Sáng ngày hôm sau, Reika đồ dẫn cả người vì thiếu ngủ.

Nó gần như không nuốt được miếng nào trong suốt buổi sáng. Thấy Keisuke tiến lại gần, nó bỏ chạy cho khỏi chạm mặt. Bây giờ không chỉ Keisuke mà cả Yuichiro nữa... Trước mắt, nó không muốn nói chuyện với thằng con trai nào.

Những lời dạn dò của các giáo viên dẫn đội cũng chui từ tai phải sang tai trái. Nó bắt gặp ánh mắt của Taura Junko, cô ta có vẻ hơi lúng túng khi biết nó đang nhìn lại.

Phải! Chính cô ta mới là kẻ nên trốn tránh!

Reika nhủ thầm trong bụng.

Đám học sinh lũ lượt từ sảnh khách sạn bước ra. Hasumi vừa đếm số học sinh lớp 11/4 đã lên xe buýt, vừa nhấn cạch cạch vào máy đếm số cầm tay cho khớp.

Reika cúi mặt cố bước nhanh qua.

“Thầy Hasumi!”

Nghe thấy có tiếng gọi như thế từ phía sau, theo phản xạ nó quay đầu lại nhìn.

Một người đàn ông đeo kính cận nặng đô với cái trán hói đang tiến lại gần Hasumi. Trông anh ta rất ra dáng giáo viên, nhưng không phải là giáo viên trường bọn nó. Ai vậy nhỉ?

“Chào thầy Sagae! Lâu lắm rồi mới gặp lại thầy ạ!”

Hasumi cúi đầu chào thật thấp, trên miệng treo nụ cười nhưng Reika nhận thấy đó không phải là nụ cười vui mừng thật lòng.

“Thầy tổ chức dã ngoại à?”

“Vâng. Chúng tôi trọ lại khách sạn này từ hôm qua.”

“Vậ à! Hôm nay tôi mới đi khảo sát.”

Người được gọi là Sagae không hiểu sao lại có một biểu cảm khó hiểu trên mặt.

“Từ sau vụ đó, trường ta rồi cũng hồi phục lại được. Ngày ấy cũng nhờ thầy đã góp sức rất nhiều...”

“Không đâu ạ. Những kẻ như tôi chỉ là loại chạy trốn trước mũi quân địch...”

Hasumi ngập ngừng nói. Có vẻ đó là chủ đề hần không muốn nhắc đến lắm.

“Thầy Hasumi! Vị này là...”

Ông hiệu phó Sakai nghe thấy cuộc trò chuyện giữa hai người họ liền đi tới với khuôn mặt như muốn hỏi người nào thế này.

“A, thầy hiệu phó! Đây là thầy Sagae ở trường cũ của tôi thuộc Tokyo, trường Phổ thông XX...”

“Này, Katagiri! Làm gì thế? Lên xe mau!”

Mới nghe được đến đó thì bị tiếng kêu tức giận của Shibahara lôi về, Reika đành lên xe buýt.

Nhìn qua cửa sổ xe, nó thấy thầy Sakai và thầy Sagae đang trao đổi danh thiếp với nhau.

Bấy giờ, nó nhận ra người để ý đến cuộc trao đổi giữa Hasumi và ông thầy Sagae không chỉ có mình nó.

Reika bắt gặp thầy Tsurii đang đứng cách đó một quãng khá xa, nhìn chăm chăm vào hai người kia.

Trong suốt chuyến đi nó không hề thấy Tsurii và cũng không biết vì sao lại có ông ta đi theo làm gì, vậy nên lúc này nó thấy cứ như ông ta đột nhiên từ đâu rơi xuống đây vậy.

Khoé môi lúc nào cũng vô cảm của Tsurii bỗng nhếch lên cười nhạt.

CHƯƠNG 06

Chắc không phải chuyện này đâu?”

Nagoshi Yuichiro ném một tập giấy lên chiếc bàn trước mặt Katagiri Reika. Trên đó có đường link viết ở cột phía dưới của tờ giấy A4. Có vẻ là bản in lại các bài báo cũ ngày xưa. Reika cau mày nhìn lướt qua. Đêm qua chẳng biết vì sao lại bị mất ngủ khiến cho sáng nay nó ngáp lên ngáp xuống vật vờ từ tiết đầu, nhưng cơn buồn ngủ dai dẳng đó vừa bị thổi bay trong chớp mắt.

Thời điểm bài báo được viết là mùa thu hai năm về trước, nó đưa ra phân tích về một chuỗi các sự kiện xảy ra từ mùa xuân đến mùa thu. Địa điểm là trường Phổ thông XX thuộc Tokyo. Đó là tên ngôi trường trước đây do chính miệng Hasumi nói ra trong chuyến du lịch dã ngoại vừa rồi.

Nói như vậy, đúng là Hasumi lẽ ra không nên nói tới trường cũ của mình.

“Hiệu ứng Werther^[*] là gì vậy?”

Đột nhiên xuất hiện một từ hơi lạ nên Reika quay sang hỏi Yuichiro.

“À... Sao nhỉ? Nó giống như một thuật ngữ ngành Tâm lý học.” Yuichiro gãi đầu. “Dù là gì thì nó cũng nói về các vụ tự tử liên tiếp này này. Trang tiếp theo có giải thích thêm nhưng tớ thấy không phải chuyện quan trọng nên không in ra cho khỏi tốn giấy...”

Sao lại có thể tiết kiệm một tờ giấy trong việc này được nhỉ?

“... Thế tóm lại Werther là ai?”

“Ừm... ai nhỉ? Có phải bạn gái của Peter Pan không?”

Yuichiro có vẻ đang định lảng đi bằng câu trả lời vô thưởng vô phạt đó. Điều bộ loi kéo sự chú ý của Reika vào bài báo của nó cứ như thể chỉ cần đọc được là bọn nó sẽ hiểu nội dung thôi vậy.

“Không phải cái này đọc là ‘Wendy’ à?”

“Ờ... cũng có thể. Chắc là tiếng Anh với tiếng Đức đọc khác nhau...”

Nhìn ánh mắt nó thì biết là Yuichiro cũng bắt đầu nói chuyện nghiêm túc rồi.

“Werther là nhân vật chính trong tác phẩm *Nỗi đau của chàng Werther* của Goethe.”

Người vừa đưa ra câu trả lời chính xác là Keisuke. Nó cứ bước vào cùng tụi lớp 11/4 này cũng được, vậy mà điệu bộ của nó lại miễn cưỡng đến lạ và còn đứng cách bàn Reika đang ngồi đến tận hai mét.

“Ồ, cảm ơn!”

Reika thản nhiên nói mà không cần nhìn lên.

“Quyển *Nỗi đau của chàng Werther* đó nói về tự sát hàng loạt à?”

Lẽ ra phải đọc đoạn giải thích về hiệu ứng Werther thì Yuichiro lại quay sang hỏi Keisuke.

“Làm gì có! Tớ cũng chưa đọc, nhưng đó chỉ là một tiểu thuyết tình cảm, nhân vật Werther thất tình rồi cuối cùng tự sát thôi. Chắc là vì nó là tác phẩm ăn khách nhất thời đó, số người đọc chịu ảnh hưởng rồi tự sát theo tăng lên đột biến hay sao đó.”

Keisuke vừa trả lời với vẻ nghiêm túc chưa từng có, vừa chậm chậm bước đến gần.

“Trong bài báo này cũng có nói tới này. Khoảng hai chục năm về trước, có một thần tượng nhảy lầu tự sát, nhiều người hâm mộ đã nổi gót và lần lượt nhảy lầu tự sát theo. Keisuke biết vụ đó không?”

Bài báo chỉ có một câu đề cập tới vụ án xảy ra hơn hai mươi năm về trước. Hiện tượng Okada Yukiko. Dù hâm mộ đến đâu đi nữa, vì lý do như thế mà kết liễu mạng sống của mình, lựa chọn này thật khó hiểu với Reika.

“À, xem trên mạng là thấy mà! Trên đó viết là vì báo chí, tivi... các phương tiện truyền thông đưa tin sôi nổi quá dẫn tới số người tự sát theo tăng lên.”

Rõ ràng hiệu ứng Werther nói tới hiện tượng tự sát hàng loạt, bắt nguồn từ một vụ tự sát của người nổi tiếng, nhưng chính sự đưa tin giật gân và vô nghĩa của cánh truyền thông cũng thúc đẩy quá trình ấy.

Reika lại chuyển sự chú ý về phía bài báo. Chỉ trong vòng chưa đầy nửa năm, trường Phổ thông XX thuộc Tokyo đã hứng chịu tấn thảm kịch nặng nề: bốn học sinh, hai nam, hai nữ nổi

nhau tự sát. Đó tất nhiên là một tin nghiêm trọng trong thời điểm ấy, Reika cũng nhớ mang máng vậy. Nhưng nội dung cụ thể đã phai nhạt trong đầu nó, dù chỉ mới hai năm trôi qua.

“Nhưng quả là tận bốn người thì quá nhiều nhỉ?” Yuichiro khoanh tay, lắc đầu nói. “Nếu là trường mình thì nhất định to chuyện rồi.”

“Thì lúc ấy to chuyện thật mà!”

Reika đọc lại bài báo từ đầu thêm một lần nữa. Không hiểu sao nó thấy rất khó chịu. Thứ nhất là do thái độ của người viết. Vụ việc bốn học sinh kết liễu mạng sống được liên hệ với mấy chuyện ma từ thời xưa thời xưa ở trường Phổ thông XX thuộc Tokyo này. Người ta đang xem nó như những mẫu chuyện kinh dị dân gian vậy.

Thêm một lý do khiến nó thấy bực là do chính bản thân những vụ án này. Có một cái gì đó khó nói khiến nó thấy không chấp nhận được, nhưng cụ thể là gì thì chịu không nghĩ ra.

“Hai người treo cổ. Một người nhảy lầu. Một người tự tử bằng khí than. Nếu là thời nay thì chắc sẽ dùng H₂S thay cho than nhỉ?”

Yuichiro vừa ngó vào bản in bài báo Reika đang đọc vừa nói.

“Nhảy lầu... nhảy từ đâu vậy?” Keisuke hỏi.

“Có phải trên nóc trường không?”

Ngay khoảnh khắc ấy, trong đầu Reika, chân tướng của sự khó chịu mơ hồ từ nãy đến giờ bỗng hiện ra rõ ràng.

“Này, chuyện này có kỳ lạ quá không? Nơi cả bốn người bọn họ tự tử ấy?”

Reika nhìn Yuichiro mà nói.

“Nơi tự tử à? Tại sao?” Yuichiro lại đưa tay lên gãi đầu.

“Nếu nói là kỳ lạ thì...”

“Bốn người đều chết ở trường”

Yuichiro và Keisuke đều im lặng.

“Chết ở trường thì kỳ lắm hả...” Ánh sáng hình như vẫn chưa soi tới chỗ Yuichiro.

“Một người thì không nói... Nhưng cả bốn người thì hơi lạ đấy. Bình thường nhiều người sẽ chọn tự tử ở nhà chứ! Bốn người lần lượt tự sát ở trường thì không ổn chút nào. Phải có lý do gì đặc biệt ở đây, nếu không thì không thể lý giải nổi.”

Có khi là vì chuyện này nên phóng viên mới không tránh được lòng háo hức muốn dựng lên một câu chuyện ma quái chốn học đường.

“Vậy hả? Ừm... Chính là vậy đấy”

Yuichiro dùng dằng nói, có vẻ vẫn đang đứng kẹt giữa mập mờ sáng tối của câu chuyện.

“Chính là cái gì cơ?”

Không đủ kiên nhẫn chờ đợi thêm, Reika lên tiếng thúc giục trước.

“... Thì đấy! Nếu chết ở trường người ta có thể được hưởng một khoản trợ cấp gì đấy còn gì? Còn chết ở nhà thì chắc không được. Khoản tiền đó sẽ được chi trả trong những trường hợp biết chắc chắn nguyên nhân nằm ở phía trường học, ví dụ như là bắt nạt này.”

Chuyện này thì Reika từng nghe qua. Nghe nói đối với những trường hợp học sinh bị thương hoặc chết ở trường, có tổ

chức nào đó sẽ đứng ra hỗ trợ một khoản tiền gọi là trợ cấp thẩm họa.

“Vô lý! Lúc chết thì không ai đi để ý mấy chuyện đó!” Keisuke thẳng thừng bác bỏ.

“Tớ cũng nghĩ như Reika. Trong chuyện này đúng là có nhiều bí ẩn.”

Dù được ủng hộ lập luận, Reika vẫn không mảy may nhìn sang Keisuke.

“Nhưng nói thì nói vậy, lạ gì mới được?” Yuichiro bối rối nói. “Chắc hẳn cảnh sát đã điều tra cẩn thận rồi, đúng không? Mấy vụ này rõ ràng là tự sát mà.”

“Bọn họ không phải lúc nào cũng điều tra đằng hoàng đâu!” Không hiểu sao Keisuke lại phủ nhận với đầy vẻ tự tin như vậy. “Suy cho cùng đó cũng chỉ là bọn quan chức cố chấp, nếu đã đoán là tự sát từ đầu thì về sau bọn họ chỉ điều tra theo mỗi hướng ấy.”

“Nhưng đây đâu phải một người, tận bốn người chết cơ mà...” Reika vô thức hỏi mà quên mất mình đang chiến tranh lạnh với Keisuke.

“Có thể chuyện này còn liên quan tới định kiến. Nếu mọi người bị lâm vào chuyện tự sát đây chuyện như kiểu “hiệu ứng Werther” viết trong đó, họ sẽ ít khi nào nghi ngờ đến khả năng bị ám sát, đúng không?”

Có chuyện điên khùng như vậy sao? Reika thấy rùng mình vì đang nổi hết da gà lên.

“Tớ có người quen ở trường XX, để tớ đi hỏi chuyện thử.”

Nói xong Keisuke rời khỏi lớp 11/4. Hình như nó tưởng rằng đã làm hoà được với Reika nên bước chân đi có phần nhẹ nhõm hơn.

Tiếng chuông báo giờ học tiếp theo đã vang lên.

“Tớ có cảm giác chúng ta cũng phải điều tra mới được.”

Reika thì thầm, nhưng Yuichiro thì lại tỏ vẻ cầu mong Reika buông tha cho nó.

“Reika à, cậu nghĩ quá lên rồi. Giờ điều tra là điều tra cái gì? Điều tra thế nào?”

“Chuyện ấy thì tớ chưa biết.”

“Nhưng để làm gì? Rõ ràng đâu có gì chứng minh Hasumi có liên can đến chuyện này? Chỉ là học sinh ở trường cũ của ông ta liên tiếp tự sát, sau đó ông ta nghỉ việc, nếu chỉ có vậy...”

Reika bám lấy cánh tay Yuichiro để bắt nó ngưng nói.

“Gì vậy?”

Theo ánh mắt của Reika, Yuichiro quay phắt người lại nhìn ra cửa lớp.

Người đang đứng ngoài đó là ông thầy Tsurii. Trên dưới một màu xám xịt cũ mèm, sổ điểm danh cặp dưới nách, dáng người cứng nhắc như búp bê. Khuôn mặt ông vẫn vô hồn, thiếu mất cảm xúc như thường lệ.

Thế nhưng đôi mắt đang nhú lên sau gọng kính sắt lại nhìn chăm chăm về phía hai đứa nó.

Đám học sinh lớp 11/4, vẫn xem Tsurii như kẻ ngốc, thường hay thản nhiên nói chuyện riêng và tự ý đổi chỗ trong giờ học. Arima ưa nịnh đang quay hắt lưng về phía bảng, lớn tiếng cười đùa. Kiyota Rina có vẻ đã hồi phục hoàn toàn sau cú sốc từ vụ

hoả hoạn, giờ đang say sưa đọc cuốn tạp chí thời trang cho tuổi teen, chẳng màng đến việc mở sách toán ra. Trong đám chỉ có Reika với Yuichiro là cúi gằm mặt xuống.

Câu chuyện ban nãy đã trót bị ông Tsurii nghe thấy. Chỉ vậy thôi mà không hiểu sao bọn nó lại thấy sợ hãi đến nhường này!

* * *

Tsurii thủng thảng quan sát lớp học.

Lão chẳng có hứng thú gì với đám học sinh, lũ ranh con kia. Vốn dĩ lão chỉ xem chúng là đám sâu bọ ồn ào, và không hề quan tâm đến việc gia tăng khả năng thi đậu đại học cho bọn chúng.

Cho dù lão có bỏ mặc công việc phiền phức trên, miễn là gã hiệu trưởng hiện tại còn ở đây, chỗ đứng của lão sẽ vẫn được giữ vững. Tất cả những gì lão phải làm là đến đúng lớp đã định vào giờ đã định, thực hiện “tiết dạy” rồi đi về. Lớp nào cũng có những lũ ranh con ồn ào, nhưng lão đã quen lắm rồi và chẳng có gì có thể gây hại cho thần kinh của lão nữa. Nếu có đứa nhãi ranh nào hư hỏng quá mức, ví dụ như thằng quỷ ở lớp 1 1/4, tên là gì Tsurii cũng không nhớ ra nữa, thì chỉ cần để người khác xử lý là xong.

Tuy không hứng thú gì với lũ nhãi ranh nhưng lại có những trường hợp khiến Tsurii phải chú ý rất nhiều.

Từ phía chúng phát ra cái mùi sợ sệt.

Một đứa con gái ngồi giữa ở dãy cạnh cửa sổ. Một thằng con trai ngồi ngay phía sau, chếch sang trái. Trái ngược với lũ ranh

con còn lại đang ngả ngớn vui đùa như đám lợn con trong cái chuồng lợn, hai đứa này dường như đang phát ra vầng hào quang sáng rõ. Ái chà chà, sao thế nhỉ? Chúng đang sợ hãi gì à?

Lúc mới bước vào lớp, lão đã bị câu chuyện bọn nó nói với nhau thu hút.

Những vụ tự sát liên hoàn ở trường Phổ thông XX thuộc Tokyo hồi hai năm về trước. Đây cũng chính là chủ đề Tsurii đang điều tra.

Ngay lập tức, một phân cảnh trong chuyến du lịch dã ngoại sống lại trong tâm trí lão. Trước khách sạn, lão lúc ấy đang chuẩn bị lên xe buýt. Lão được trời phú cho khả năng có thể tạm gọi là lưu giữ hình ảnh, mà không chỉ là ảnh, lão ghi nhớ được cả những cảnh tượng nữa. Những phân cảnh đã từng nghe, từng thấy trong quá khứ, lão có thể nhớ lại chi tiết y như một cuốn phim.

“Thầy Hasumi!”

Nghe thấy tiếng ai đó gọi, Tsurii nhìn sang. Vừa nghe tiếng đã biết không phải người quen. Rốt cuộc là tên chết giẫm nào nhỉ?

“Chào thầy Sagae! Lâu lắm rồi mới gặp lại anh ạ!”

Hasumi lịch sự cúi đầu chào. Nụ cười của hắn có chút nhăn lại. Rõ là hắn chẳng vui vẻ gì khi gặp tên kia ở đây.

“Thầy tổ chức dã ngoại à?”

“Vâng. Chúng tôi trọ lại khách sạn này từ hôm qua.”

“Vậ à! Hôm nay tôi mới đi khảo sát.”

Người giáo viên được gọi là Sagae chợt tắt nụ cười, mặt chuyển sang trạng thái đau khổ.

“Từ sau vụ đó, trường ta rồi cũng hồi phục lại được. Ngày ấy cũng nhờ thầy đã góp sức rất nhiều...”

“Không đâu ạ. Những kẻ như tôi chỉ là loại chạy trốn trước mũi quân địch...”

Hasumi nói lấp lửng. Có vẻ là bị chạm đến chủ đề muốn tránh né nên hẳn ta đang mong kết thúc câu chuyện càng sớm càng tốt.

“Thầy Hasumi! Vị này là...”

Hiệu phó Sakai, cái tên không quản lý, không nắm trong tay tất cả mọi thứ là không yên nổi, lại xuất hiện như thường lệ.

“A, thấy hiệu phó! Đây là thầy Sagae ở trường cũ của tôi thuộc Ở Tokyo, trường Phổ thông XX...”

Ngay lúc ấy, một tiếng gầm chói tai vang lên: “Này, Katagiri! Làm gì thế? Lên xe mau!” Là con khỉ núi xấu tính ấy, thùng rác rưởi Shibahara.

* * *

Tsurii lúc lắc cái đầu. Katagiri...? À, đúng là nó! Lão đã luôn để ý từ trước. Là vì không như lũ ranh con ngu xuẩn như đám gà công nghiệp khác, con bé này luôn run sợ lập cập trước lão ta. Đâu phải nó biết được chuyện gì, thế thì tại sao phải sợ như vậy, lão đã không thôi thắc mắc. Hay đúng là do trực giác của nó nhạy bén?

Tiếng ồn ào trong lớp đã chuyển sang một bước sóng khác với bình thường. Tsurii cứ im lặng đứng như trời trồng trước

bục giảng, lũ ranh con có cái đầu chỉ vừa bằng con xúc xắc cũng bắt đầu cảm thấy có điều bất thường.

Tsurii mở cuốn sổ đã dùng đi dùng lại hơn hai mươi năm nay rồi quay phắt lại, lẳng lặng viết lên bảng. Lũ ranh con liên mất hứng, tiếng nói chuyện ồn ào như ong vỡ tổ lại quay về cao trào như thường lệ.

Còn Tsurii, lão vừa chép lại máy móc những công thức tính toán vừa phát tiếp đoạn phim đang bị tạm dừng trong đầu.

* * *

Katagiri bị tiếng hét giận dữ của con khỉ đực xấu tính giật lại nên đã leo lên xe buýt.

“Tôi là Sakai, hiện là Hiệu phó của trường Trung học Phổ Thông Machida thuộc Học viện Shinko.”

“Quý hoá quá ạ! Tôi là Sagae, giáo viên trường Phổ thông XX trực thuộc Tokyo.”

Hasumi đứng im chờ đợi bên cạnh hai người đang trịnh trọng trao danh thiếp cho nhau. Đầu gối hần vô thức hướng ra ngoài, từ dáng vẻ ấy có thể thấy là đang mong rời khỏi đó càng sớm càng tốt.

Người ngoài nhìn vào có thể chỉ nghĩ là Hasumi đang chán chương thôi. Nhưng con mắt của Tsurii lại nhận thấy một điều khác: hần đang rất miễn cưỡng trước tình huống hiện tại.

Cuối cùng cũng phát hiện ra. Tsurii cảm thấy vô cùng hài lòng.

Người nào trên đời cũng có điểm yếu. Lão cho rằng chỉ cần quan sát cẩn thận, thế nào nó cũng tự hiện ra.

Tên Hasumi đó từ lần đầu gặp, khi hắn còn chân ướt chân ráo, lão đã dán mắt vào vết sẹo trên cẳng chân hắn. Nhưng để gọi là điểm yếu cụ thể thì lão không nắm được.

Nhưng dáng vẻ của Hasumi lần này là một thất bại. Càng gần chạm vào chỗ không muốn bị chạm tới, màn diễn kịch càng bấp bênh thôi! Tsurii nhủ thầm trong bụng như đang nhắc nhở người đàn em của mình.

Thằng ấy cũng chỉ là loại lừa lọc. Hắn ta có vẻ rất giỏi dùng miệng lưỡi lấy lòng người khác, nhưng trong bụng với ngoài mặt khác nhau một trời một vực. Không biết hắn có mục đích gì ở cái trường này, nhưng nếu hắn dám xâm phạm lãnh thổ trong bóng tối của lão già này, lão sẽ trừ khử hắn.

Bởi vì để đổi lấy địa vị như bây giờ, lão đã phải trả cái giá đắt đến mức thằng ấy không tài nào hình dung nổi.

Khi đoạn phim ký ức sắp ngừng lại, Tsurii bắt gặp một hình ảnh khiến lão thấy thích thú.

Quả nhiên! Katagiri... Tên nó là gì nhỉ? Tsurii nhìn vào sổ điểm danh. À, đây rồi! Katagiri Reika!

Rốt cuộc thì tại sao mày lại nhìn tao?

Tsurii hé môi cười, nhìn lại Reika.

Thế này, nếu mày chỗ mũi vào chuyện không đâu, thì tao không biết điều gì sẽ xảy ra đâu nhé!

* * *

“Thầy Hasumi! Hôm trước gặp lại thầy sau ngần ấy thời gian, đúng là hoài niệm thật!”

Giọng nói của Sagae phát ra từ ống nghe điện thoại, với Hasumi nó chẳng gợi nhắc lên chút hoài niệm nào.

“Ôi, tôi cũng thế ạ. Tôi cứ nghĩ mãi, rốt cuộc cũng được thấy thầy mạnh khoẻ như vậy, tôi nhẹ nhõm cả người.”

Vừa đối đáp cho phù hợp, hắn vừa dò hỏi xem gã ta gọi vì việc gì. Lẽ nào Sagae lại định đào bới vụ kia nữa?

“Thật ra tôi cũng phân vân không biết có nên gọi không. Trước kia thầy cũng đã giúp đỡ tôi nhiều, dù gì đi nữa chắc vẫn nên hỏi ý kiến thầy.”

Có một chút ngại ngần ẩn trong giọng nói đầy chân thành của Sagae.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“Hôm qua có một giáo viên từ trường bên ấy sang đây, tôi có tiếp chuyện một lúc nhưng thật sự tình trạng có vẻ không bình thường ...”

Một luồng căng thẳng chạy qua người Hasumi.

“Giáo viên trường tôi ư? Ai thế ạ?”

“Thầy ấy xưng là Tsurii. Những lời thầy ấy nói không được rõ ràng lắm, đại để thầy ấy muốn hỏi chi tiết về vụ kia. Cái chuyện ấy ngay ở bên này mọi người cũng không thể trao đổi thoải mái, vì vậy tôi có hỏi lý do nhưng thầy Tsurii chỉ ậm ừ.”

Hasumi những muốn tặc lưỡi. Cái thầy ma đó sao lại nhúng mũi vào chuyện này chứ?

“Vậy à... Còn việc thầy nói bất thường là gì thế?”

“Biết nói thế nào nhỉ? Thầy ấy đã cất công đến đây nhưng đôi lúc lại tỏ ra lơ đãng. Hết sức là không bình thường, khiến tôi cảm thấy cực kỳ bí bách ạ.”

“Thế ạ? Tôi xin lỗi, làm phiền thầy quá!”

Hasumi trút một tiếng thở dài. Có vẻ là hẳn cần phải đưa ra một quyết định nhanh chóng rồi.

Tsurii là một kẻ nguy hiểm nếu dây vào, điều này cả trường ai cũng biết. Vì vậy từ trước tới nay hẳn cũng luôn cố gắng tránh kích động lão hết mức có thể.

Thế nhưng lần này rõ ràng lão đã đi quá giới hạn. Một gã ngày thường biếng nhác và chán ghét con người đến mức không dạy được một tiết bình thường cho ra hồn, vậy mà lặn lội sang đến tận trường khác để gặp gỡ người này người kia hòng thu thập thông tin trong khi không được lợi một xu nào.

Có khi nào việc để Hasumi biết được cũng nằm trong tính toán của lão?

Là thử đe dọa hay là tuyên chiến đây?

Dù thế nào đi nữa, càng để lão có nhiều thời gian, Tsurii càng có thêm nhiều thông tin, mối hiểm họa sẽ càng tăng lên.

Không còn cách nào khác. Biết là phiền phức nhưng hẳn phải tấn công theo kiểu làm phẫu thuật thôi. Đã đến lúc cái thầy ma ấy phải chui xuống mồ rồi.

Hasumi nhìn một lượt khắp phòng giáo viên để chắc chắn là không bị ai nghe thấy.

“... Thầy Sagae, chuyện này mong thầy luôn giữ kín giúp cho, thật ra thầy Tsurii có bệnh tâm thần.”

“Quả nhiên là vậy!”

Sagae có vẻ bị thuyết phục ngay.

“Nhiều năm trước vợ thầy ấy đột ngột mất tích. Từ đó thầy ấy được chẩn đoán mắc bệnh trầm cảm nặng. Đến bây giờ thầy ấy vẫn phải sống dựa vào thuốc chống trầm cảm mỗi ngày.”

Hắn chưa từng nghĩ những thông tin điều tra về Tsurii lại hữu dụng như lúc này.

“Việc này... tôi thấy không thể xem là chuyện của người ngoài cuộc được! Nghề giáo viên là nghề dễ bị tổn thương về tinh thần nhất, một người như thế mà chưa cho nghỉ thì liệu có ổn không đây?”

“Với thầy Tsurii, lúc này, điều duy nhất có thể vực dậy thầy ấy là được tiếp tục đứng trên bục giảng thầy ạ! Nhờ có thầy hiệu trưởng cảm thông nên thầy Tsurii vẫn được đứng lớp. Sự giúp đỡ của những người xung quanh là không thể thiếu được, nhưng hơn hết, nguồn động viên lớn nhất chính là sự quan tâm của các em học sinh mà!”

Sự quan tâm ấy thể hiện bằng mưa hoa giấy với đạn giấy đấy!

“Ra là thế!” Sagae nói với vẻ hài lòng. “Nhưng nếu thế thì tại sao thầy Tsurii lại quan tâm đến vụ án ở trường ta vậy?”

Hasumi cho Sagae nghe được một tiếng thở dài.

“À vâng... Dạo này thầy Tsurii bỗng hứng thú với chuyện tự sát đến kỳ lạ.”

“Chuyện này...” Sagae không thốt nên lời. “Vậy là việc không nói nhiều về vụ án trước đây là để...”

“Đúng rồi đấy ạ!”

Hasumi khẳng định mạnh mẽ điều Sagae đang nghi ngại.

“Rất cảm ơn thầy đã gọi cho tôi thế này. Từ giờ trở đi bên này chúng tôi cũng sẽ chú ý thầy Tsurii cẩn thận hơn nữa.”

Thế rồi hắn nói thêm vài ba chuyện linh tinh, tình hình gần đây thế này, chuyện thiên hạ thế kia, sau đó cúp máy.

Một cú đấm hạ. Strike while the iron is hot. Rèn lúc sắt còn nóng... Không ra tay ngay là lỡ mất dịp.

Trước mắt cần phải có một cái túi rác, đổ cát vào đấy. Túi rác thì chắc phòng giáo vụ có, không thì Nekoyama cũng có thể có để còn đựng mấy cái xác động vật. Còn cát thì ngoài sân trường thiếu gì.

* * *

Reika vừa ra khỏi cổng trường đã thấy bóng dáng Keisuke tựa lưng đứng đợi.

“Chào!”

Reika cũng đáp lại: “Chào!”.

“Nói chuyện chút được không?”

“Gì vậy?”

“Chuyện mới đây thôi. Lúc nãy tớ vừa gọi điện cho người quen trường Phổ thông XX Tokyo hỏi thăm thử.”

Nó đã định từ chối thẳng thừng vì lý do từ hôm đi dã ngoại, nhưng nếu là chuyện về vụ án kia thì nó không thẳng được lòng hiếu kỳ muốn nghe.

“Được!”

Yuichiro vừa đến bắt kịp bọn nó. Reika đang nghĩ trước mắt cứ ra ga Machida rồi chui vào quán cà phê nào đó, thì Keisuke

bảo: “Vừa đi vừa nói nhé!”

Vẫn còn một lúc nữa mặt trời mới lặn. Ba đứa nó chậm chậm men theo con đường hẹp. Buổi chiều hôm ấy không có gió và oi bức lạ lùng.

“Tớ được chuyển máy và nói chuyện với khá nhiều đứa.” Giọng Keisuke âm vang lên sự nghiêm túc và cảm giác có gì đó cấp bách sắp xảy tới. “Có vẻ như bốn người tự sát là một nhóm, lúc nào cũng đi với nhau.”

“Một nhóm cá biệt à?” Yuichiro hỏi.

“Không, có thể gọi là một nhóm thông minh học giỏi cơ. Đứa nghe máy lúc này học khác khối nên cũng không hẳn là biết rõ, chỉ nghe đồn vậy.”

“Vậy là một nhóm con ngoan trò giỏi hả?”

“Cái đó cũng không phải. Bọn nó bảo là thuộc dạng ổn trong lớp, kiểu bình bình.”

“Có bị xa lánh không?”

Keisuke đáp lại câu hỏi của Reika bằng một cái lắc đầu.

“Không, tớ không thấy vậy. Họ cũng chơi tốt với các nhóm khác trong lớp. Trừ những chuyện liên quan tới tên Hasumi”

“Là sao?”

“Giữa rất nhiều giáo viên không muốn hoặc làm không ra sao nhiệm vụ quản lý học sinh, tên đó có vẻ được ái mộ cuồng nhiệt vì dạy hay và luôn đứng về phía học sinh. Duy chỉ có nhóm bốn người bọn họ là phản đối hẳn ta. Không có lý do gì chính xác nhưng họ cho là hẳn đây mùi mờ ám nên không thể tin tưởng được.”

“Cái này, vậy là...” Yuichiro thì thầm. “Thấy quen quen, ra là giống bọn mình!”

“Làm ơn đừng nói ra như vậy chứ!” Reika nhắm mắt lại, nghĩ bụng. Nghe Keisuke nói xong, nó cảm thấy không khác một chút nào. Ngay khoảnh khắc điều đó được thốt ra khỏi miệng, nó đã cảm thấy một điểm rủi sắp xảy tới.

“Nhưng nếu chỉ vậy thì làm sao hình thành động cơ giết người được?”

“Hừm... cái đó thì khó hiểu thật. Nhưng có tin đồn người tự sát đầu tiên, một đứa con gái tên là Sonobe, đã điều tra gì đó về Hasumi. Trường hợp này cũng coi như có động cơ đấy chứ?”

“Điều tra gì vậy?”

“Rất tiếc, giờ chỉ mới biết đến đấy thôi... Hình như là về quá khứ của Hasumi...”

Câu chuyện đang lùi xa hơn về quá khứ ư? Reika bắt đầu có một cảm giác kỳ lạ khó tả. Tuy chỉ thuần túy là giả định, nhưng nếu lỡ như Hasumi chính là con quỷ dữ đã ra tay giết bốn người kia thật, phải chăng đó không phải là lần đầu?

“À... về kết luận tự sát, không có ai nghi vấn gì sao?”

“Cái đó, họ bảo là cảnh sát đã điều tra kỹ rồi.” Keisuke cay đắng nói. “Cả bốn người đều được khám nghiệm tử thi nhưng cuối cùng không tìm ra chứng cứ bị giết gì cả.”

“Vậy là đúng rồi còn gì?” Yuichiro thở phào. “Rõ là vô lý, không thể có chuyện bốn người liên tiếp bị giết mà lại bị lầm thành tự tử.”

“Không, cái đó thì chưa chắc đâu!”

Keisuke đứng lại, nhìn thẳng vào hai đứa nó. Reika lạnh sống lưng khi thấy trong đôi mắt Keisuke một màu sắc mà nó chưa từng thấy bao giờ.

“Có duy nhất một thanh tra điều tra hết mình. Người ta có ấn tượng mạnh mẽ là phía cảnh sát đã điều tra nghiêm túc chính là vì người thanh tra kia đã hỏi han rất nhiều học sinh và giáo viên. Tuy nhiên phía nhà trường lại không muốn khuấy động mọi chuyện lên thêm chỉ vì sợ học sinh sẽ nhốn nháo hơn. Vì vậy họ đã phản ứng khá gay gắt và trao đổi lại với cảnh sát. Người đi đầu trong phe phản đối đó là Hasumi với ông thầy tên Sagae kia!”

“Nhưng bên cảnh sát có nghi ngờ thì cũng chỉ một thanh tra đó thôi đúng không? Hay ông thanh tra đó là kiểu người lập dị?”

“Không biết!” Keisuke tắc lưỡi mấy cái. “Dù chỉ một người, nhưng có một người như vậy tức là nội bộ phía cảnh sát cũng có nhiều nghi ngờ rồi. Chẳng qua không có bằng chứng, phía nhà trường với hội đồng giáo viên lại phản đối dữ quá nên người ta mới phải bỏ qua thôi.”

“Cậu có hỏi chuyện người thanh tra đó được không?”

Đáp lại câu hỏi của Reika, Keisuke nhếch môi cười.

“Hỏi thì đơn giản thôi. Tớ và Reika đều biết người đó mà.”

“Hả?”

“Ông chú Shimizuru chứ ai. Cảnh sát không bao giờ chấp nhận cho ai đánh lễ mà, chính vì vụ này nên ông ta mới bị điều từ Phòng Điều tra Số 1 xuống ban An ninh Đời sống!”

* * *

Tsurii nhìn hoàng hôn từ cửa phòng giáo viên.

Lão nghĩ thầm, ôi, giống hết hoàng hôn ngày hôm ấy!

Chỉ cần liếc qua là, thôi xong, lão biết rõ điều đó. Ấy vậy mà chẳng hiểu sao lão cứ nhìn chăm chăm vào nó như bị mê hoặc.

Một ngày nào đó ta sẽ xuống địa ngục. Không còn nghi ngờ gì chuyện ấy. Lúc này nắp lò địa ngục đã mở ra một nửa rồi...

Trong phòng giáo viên vẫn còn hơn nửa số người. Thế nhưng không một ai đến bắt chuyện với Tsurii, lúc này đang đứng ngây ra, toàn thân không nhúc nhích.

Nếu đã lỡ thấy hoàng hôn thì thà nhìn thấy từ đây. Hoàng hôn mà nhìn từ nhà lão sẽ biến thành nỗi hoảng sợ đâm thẳng vào người...

Vào ngày nghỉ cũng vậy, lão sẽ ngồi co ro trong căn phòng u ám cả ngày. Lão muốn đi đâu đó trước khi hoàng hôn xuống, nhưng kết cục mọi thứ vẫn khép lại như thế, lão chẳng thể làm được như vậy.

Những ngày giông bão, lão được ban cho một chút thời gian nghỉ ngơi. Những cơn mưa tầm tã khiến cho căn nhà hơn ba mươi năm tuổi chìm trong cảm giác ảm đạm, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với ánh chiều tà ghê rợn chiếu lấp lánh vào nhà bếp.

Chủ nhật tuần trước trời cũng nắng to. Tsurii đã ngồi im trong phòng khách trải chiếu tatami, giữ tư thế bất động như ai trói lại nhìn mặt trời qua lớp cửa kéo phủ lên bóng hoàng hôn.

Rốt cuộc lão cũng không thể không lúc lắc đầu. Ánh nhìn cứ tự nhiên hướng vào bếp.

Cánh cửa trên sàn. Chỗ ấy ngày xưa là kho chứa thực phẩm.

Nó phát ra tiếng cọt két và trông như đang được nâng lên.

Ngủ ngốc! Làm gì có chuyện ấy! Chỉ là ảo giác thôi!

Mặc cho lão tự nói với chính mình đến đâu, tất cả đều vô dụng.

Cuối cùng, cánh cửa chậm chậm mở ra, một bàn tay gầy guộc từ bên trong thò ra. Bàn tay trắng bệch, sơn móng đỏ, tuyệt không còn giọt máu nào.

Không thể nào! Không thể có chuyện này! Nhắm chặt mắt lại rồi mở ra, ảo giác sẽ biến mất. Thế nhưng, đó chỉ là một tích tắc thôi.

Một lần nữa cánh cửa như được nâng lên, toàn bộ sàn nhà bắt đầu rung chuyển như một vật sống.

Ảo ảnh đó dù có cuộn ra cuộn vào bao nhiêu lần, nó sẽ vẫn chiếu đi chiếu lại mãi. Lúc là hiệu ứng quay chậm, lúc là nhảy từng khung hình, nó sẽ luôn hiện ra từ sàn bếp.

Tất nhiên ở đây thì không có bếp. Nhưng ánh hoàng hôn như khi nhuộm đỏ căn bếp kia lại đang chiếu vào đây...

Tsurii nỗ lực trong tuyệt vọng để kéo tầm mắt ra khỏi trời hoàng hôn.

Cảm xúc của lão tuột dốc thảm hại, trống ngực đập thành thịch. Lão những muốn dùng thuốc chống trầm cảm, nhưng lão đã uống quá liều quy định 20 miligram mỗi ngày rồi. Với lại uống vào rồi lão có thể kích động vô ích, thậm chí còn bị ảo giác nặng hơn nữa.

Lão chỉ có thể cứ chịu trận thế này thôi...

Dồn toàn bộ sức lực có thể, Tsurii đứng dậy, thất thế đi vào nhà vệ sinh và rửa mặt bằng nước lạnh.

Dĩ nhiên, lão biết rõ có làm vậy cũng chẳng giúp được gì.

* * *

Ban đầu vì sao lão lại kết hôn với Keiko nhỉ?

Lão không nhớ rõ hoàn cảnh cụ thể hồi mười năm về trước. Lúc đó Keiko mới vừa ba mươi, còn lão đã bốn mươi lăm. Mà thôi, cách biệt tuổi tác có lẽ không phải vấn đề gì lớn lao, chỉ là bề ngoài lão cũng không phải kiểu sẽ được phụ nữ yêu thích, mà lão cũng không có tiền bạc gì. Rồi thì cũng không thể có con nữa, nên chắc không phải do cô ta muốn có con rồi.

Keiko là một phụ nữ ưa hào nhoáng. Bản chất cô ta đã không hợp với lão. Vậy mà vì u mê yếu đuối, lão với bản tính cố chấp của mình đã không đặt câu hỏi từ đầu. Đôi khi như vậy cũng tốt. Mà không, dù lão có làm gì đi nữa, kết quả cuối cùng cũng thế cả thôi!

Khung cảnh ở nhà hàng Pháp hiện lên trong đầu Tsurii.

Đó là lúc họ ra ngoài vì được hiệu trưởng Nadamori mời. Lần đầu gặp mặt, ông ta cao to tầm vóc, mũi lõ mắt to, nói chung là tướng mạo khác xa người Nhật. Có khi đồ đạc cá nhân của ông ta cũng được đặt làm riêng với kích thước không giống người Nhật. Bây giờ nhớ lại, hình ảnh Keiko tỏ vẻ quyến rũ ra mặt vẫn còn khiến lão gai mắt. Mắt liếc đưa tình, giọng cao the

thế, cô ta bất ngờ đặt tay lên đùi tên hiệu trưởng. Cảnh tượng thật không khác gì một con điếm ngã ngón.

Đối lại, Tsurii lúc ấy phải vật lộn với những quy tắc trên bàn ăn xa lạ, vừa không theo kịp những chủ đề ông ta nói ra, vừa chỉ biết ú ớ cho qua. Lão thậm chí còn không biết trong những trường hợp thế này người đứng ra mời cũng phải đi có vợ có chồng mới phải.

Keiko, người đàn bà ấy, bấy giờ chắc là vừa liên tục trao đổi ánh mắt với Nadamori vừa cười nhạo báng lão. Chuyện này chỉ cần phát lại đoạn phim trong ký ức lão là thấy ngay. Lão không dám làm điều đó chỉ vì sợ biết chuyện càng đau thêm thôi.

Hai kẻ bọn họ đã biết nhau từ trước. Keiko trước khi lấy lão đã từng làm ở công ty cho thuê nhân lực và có thời gian làm việc bàn giấy ở Học viện Shinko.

Một người đại để không có điểm nào phù hợp để làm giáo viên như lão, lòng vòng thế nào lại xin được việc ở một trường phổ thông tư như vậy, không có nguyên do nào khác ngoài nhờ vào mối quan hệ giữa Keiko với Hiệu trưởng rồi.

Sự thật hiển nhiên đó cũng khiến lão suy nghĩ mãi. Lão đã nhắm mắt, bịt tai, chỉ cầu mong cho mỗi ngày được trôi qua trong bình yên.

* * *

Đột nhiên, đoạn phim của ngày hôm ấy bắt đầu phát lại.

Bị Tsurii gọi tới nhà, Nadamori hơi tái mặt. Cà vạt của ông ta vắt sang một bên, tóc tai rối bù dính vào trán.

Tsurii đã chuẩn bị tinh thần cho vụ tố cáo ngoại tình này. Thế nhưng, chẳng có gì đáng kể xảy ra. Nadamori có quyền lực của hiệu trưởng, có cả gia sản bố mẹ để lại. Trước mặt tên giáo viên quèn như lão chỉ là một kế hoạch tỏ ra biết lỗi, hứa không tái phạm và sau cùng là dàn xếp bằng một khoản tiền, thế thôi.

Đã thế, lão tuyệt đối không tha thứ cho cái loại trơ trên này.

Trước hết, Tsurii đưa ra tấm ảnh hai kẻ bọn họ từ khách sạn bước ra. Tên hiệu trưởng liếc nhìn rồi quay mặt đi. Nếu muốn bằng chứng thì còn nhiều lắm! Tsurii nói vậy, Nadamori liền đập tay xuống sàn, cúi đầu thật sâu, miệng xin lỗi. Nhưng tất cả chỉ là diễn kịch, hoàn toàn không có chút thật lòng nào. Điều ấy rõ như ban ngày!

Tsurii liền gọi Keiko ra. Đến lượt cô ta thì mới thật là ung nhọt hết thuốc chữa. Cô ta không thèm mở miệng nói một câu xin lỗi, từ đầu đến cuối chỉ thách thức “đã thế thì ly hôn đi”.

Thế à, thế cũng được! Tsurii đáp. Keiko bèn bảo đáng ra lão phải cảm ơn cô ta vì đã nhẫn nhịn sống cùng một gã xấu tính chẳng khác gì con thằn lằn như lão đến tận bây giờ. Đã thế thì mau mau đóng dấu ký tên vào đơn ly hôn đi cho xong. Dù sao gia tài của ông cũng chỉ có cái nhà này thôi chứ gì? “Thế thì tôi cũng chẳng cần gì?” cô ta bĩu môi phun ra mấy lời ấy, “còn nếu ông muốn tiền bồi thường thì người kia sẽ trả cho ông!”

À! Lão hiểu rồi! Thế thì kết thúc ở đây luôn đi. Nhưng không cần ly hôn làm gì cho phiền phức đâu!

Cái gì hả? Ý ông là sao?

Keiko nhìn Tsurii trừng trừng bằng đôi mắt sắc lẻm. Đầu cô ta vừa bị Tsurii đánh cho một nhát bằng cây gậy lén cầm theo. Keiko

ngã vật xuống trước mắt tên hiệu trưởng đang ngồi trên sàn.

Tsurii tiếp tục vung mạnh gậy đánh vào sau đầu cô ta thêm chục phát nữa. Đầu Keiko nảy lên rớt xuống trên sàn nhiều lần như người cúi chào, tiếng sọ vỡ khô khốc vang vọng khắp phòng.

Quay sang hiệu trưởng Nadamori, hẳn ta lúc này sợ bắn cả tim ra ngoài rồi. Máu Keiko bắn ra lấm tẩm trên khuôn mặt trắng nhợt của hắn, Nadamori run lập cập đến mức hàm răng không khép lại được với nhau.

* * *

Ánh chiều tà chiếu qua cửa sổ nhà bếp, oi và chói khủng khiếp.

“Cố mà đào đi. Nếu không kịp xong trước nửa đêm, lát nữa về lại không biết nói sao với vợ đấy!”

Tsurii khích bác Nadamori, lúc này đang đào bới dưới sàn bếp với độc một cái quần lót.

“Chuyện này... Sẽ có ngày tôi báo cảnh sát rằng ông đã bắt tôi làm chuyện này.”

Tên hiệu trưởng dờ dẫm lấm bầm trong khi mồ hôi túa ra như thác trên trán.

“Đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa. Cứ báo đi, ông là đồng phạm đấy.”

“Đồng phạm?” Nadamori há hốc mồm hỏi vặn.

“Đương nhiên rồi. Bây giờ ông đang tiếp tay dọn dẹp cái xác còn gì”

“Cái này là... Tsurii, là ông đe dọa tôi...”

“Ông nghĩ nói vậy thì cảnh sát sẽ tin ông à? Đồng phạm, tức là cùng tội, vẫn còn là may đấy. Nếu không thích thì tôi sẽ khai là ông giết người, tôi chỉ giúp một tay thôi. Thế là thành ra đùn đẩy tội qua lại, mà tôi lại có bằng chứng ngoại tình của các người.”

“Đồ... đồ cặn bã!...”

Nadamori mở to mắt như thể thất kinh từ sâu trong lòng.

“Kẻ nào mới cặn bã?” Tsurii liếc nhìn hắn ta. “Nếu ông dám làm vậy thì tôi cho ông chết ở đây cũng được đấy. Ban đầu tôi cũng định giết cả ông rồi... Đôi gian phu dâm phụ bị bắt tại trận các người như thời xưa là bị xử tử mã phanh thây rồi.”

Cách nói này khác xa với kiểu nói chuyện găm gù của yakuza, chỉ đơn thuần là giọng thêu thào dính dờm thôi, nhưng nghe sống động quá hay chẳng mà khiến tên hiệu trưởng run bắn người. Hắn ta tiếp tục dồn sức đào bới sàn nhà trong tuyệt vọng hơn bao giờ hết. Đống đất bị bới lên nhanh chóng đầy ụ trên lớp báo trải dưới sàn bếp, trông như quang cảnh thu nhỏ của núi đất xà bần hay thấy trong mấy khu khai thác mỏ.

“Có khi ông rời khỏi đây rồi đi báo cảnh sát ngay cũng được đấy. Nhưng cứ nghĩ kỹ đi! Nếu bị đưa ra toà, người ta có tin ông vô tội không? Các người thông dâm với nhau, đó chẳng phải là nguyên nhân giết người rành rành ra à? Sẽ là một vụ bê bối lớn lắm đấy nhé! Ở vị trí của ông, có nhiều thứ tổn hại lắm nhỉ?... Còn tôi thì chả còn gì để mất nữa rồi. Ôi chao, họ có kết án tử hình tôi cũng được!”

Tsurii tự thấy rằng cả đời mình chưa bao giờ nói nhiều như vậy. Còn Nadamori, trong hoàn cảnh bất thường này, hắn rơi hẳn vào trạng thái tinh thần bất thường nốt. Mặc Tsurii khích bác, tên hiệu

trưởng chỉ máy móc vụt xẻng xuống sàn, tiếp tục đào hố như một con chuột chũi.

Khi thấy cái hố đã đủ sâu, Tsurii ra lệnh cho Nadamori đem xác Keiko xuống.

Tên hiệu trưởng đứng nguyên dưới hố, định nhắc thi thể quấn trong chăn đang nằm trên sàn bếp lên thì bị mất thăng bằng.

Xác Keiko lăn ào ra.

Tsurii nhìn chăm chăm cái xác, không chút cảm xúc. Con người khi chết rồi thì chỉ còn là tảng thịt xấu xí chờ thối rửa mà thôi.

Tắm trong ánh hoàng hôn đỏ rực màu máu soi qua cửa sổ Nadamori đang lúi cái xác vào trong hố thì, trong một khoảnh khắc, bàn tay sơn móng đỏ của Keiko vương lại mép hố như thể dùng dằng chưa muốn đi.

Đó là lần cuối lão nhìn thấy Keiko. Tên hiệu trưởng làm việc chăm chỉ cứ như để xoá đi hình ảnh lười biếng thường ngày. Hắn đặt thi thể dưới đáy hố rồi phủ đất lên trên, đóng cửa kho, cầm cái giẻ với khuôn mặt hằn sâu như bị ma nhập, lau máu vương ra từ cái xác và phủi đất cát xuống sàn sạt.

Ngày tháng trôi đi, căn bếp đã trở về hình ảnh ban đầu, ít nhất là nhìn bề ngoài.

Sau khi Nadamori thất thế rời khỏi nhà Tsurii, lão thả nhiên rót rượu whisky, thứ lão chẳng mấy khi đụng tới, vào cốc sứ loại để uống cà phê, ngồi lặng lẽ nhấm nháp.

Lúc lão lên giường đã là hơn ba giờ sáng. Ký ức cứ quay tròn trong đầu lão.

Cũng từ hôm ấy, những ngày tháng như cơn ác mộng, đầy ảo giác và những đoạn phim chiếu lại tình vi bắt đầu mở ra.

* * *

Hình như bọn nó đã nói chuyện rất lâu. Giữa chừng chúng lên xe buýt, và cho đến khi tới trạm ga Machida thì ánh chiều tà đã bắt đầu nhuộm đỏ cả bầu trời phía tây.

“Gì thì gì, từ nay phải hết sức cẩn thận. Theo linh cảm của tớ, tình hình bây giờ đã hết sức tồi tệ rồi.”

“Gì vậy hả? Đừng có hù thêm nữa!” Reika phản bác Keisuke.

“Không, ai thêm dọa các cậu!”

Keisuke dẹp hẳn thái độ bông đùa ngày thường.

“Bốn người ở trường XX Tokyo chắc cũng không nghĩ họ sẽ trở thành mục tiêu. Đến khi cảm nhận được nguy hiểm thì đã quá muộn rồi.”

Ba đứa nó rơi vào im lặng. Yuichiro là người phá vỡ sự im lặng đó vì có vẻ không thể chịu đựng thêm.

“Thôi thôi, đừng nói tào lao nữa! Bốn người đó đã tự tử. Đâu có bằng chứng gì chứng tỏ họ bị giết đâu?”

“Hừm, bằng chứng à...”

“Cả Reika và Keisuke đều ghét Hasumi nên mới có ý nghĩ ông ta là thủ phạm chứ gì? Chơi trò thám tử cho vui thôi mà, phải không?”

Không ai hé miệng cười.

Một phụ nữ trông rất ra dáng công sở đi làm về vừa đi ngang qua chúng, gót giày gỗ cồm cộp trên bậc cầu thang.

“... Hiện giờ tốt nhất là không đào bới thêm chuyện về trường Phổ thông XX Tokyo nữa. Tớ sẽ thử điều tra thêm một chút.”

“Điều tra gì? Cậu định làm gì vậy?”

“Tớ kể rồi mà? Chắc chắn trong trường mình có gần mấy nghe trộm!”

“Đừng làm mấy chuyện nguy hiểm mà!”

Bất giác thốt ra lời nài nỉ, Reika thấy thật hối hận. Nó vẫn chưa tha thứ cho chuyện xảy ra trong chuyến dã ngoại mà!

“Tớ thì không sao đâu!” Keisuke tự tin nói. “Ngược lại tớ thấy lo cho hai cậu hơn. Reika sao rồi?”

“Sao là sao?”

“Trực giác bình thường của cậu? Cậu có thấy dấu hiệu nguy hiểm gì không?”

Reika nghĩ lại. Không hẳn mọi thứ đều có thể đoán biết bằng trực giác, nhưng trong chuyện này, nó không nghĩ là có dấu hiệu về chuyện cấp bách nào.

Còn nỗi lo sợ trước ông thầy Tsurii trong tiết học sáng nay thì chắc không cần bàn tới. Cho dù giữa chừng ông ta có đột ngột nhìn nó cười nhạt mà không có lý do gì, khiến nó lạnh cả sống lưng...

“Không... Chẳng có gì cả”

“Vậy hả?”

“Tớ cũng không cảm thấy gì cả!” Yuichiro vừa nói vừa ngẫm nghĩ.

“Ờ.” Keisuke lạnh nhạt đáp.

“Thôi... Bye!”

Keisuke đột ngột vẫy chào hai đứa kia rồi quay gót đi về phía khu phố mua sắm.

“Ơ? Cậu đi đâu vậy?”

“Đi chơi đêm một chút!”

Reika nheo mày.

“Keisuke, lẽ nào cậu lại đi tìm mấy trò cần sa hút chích?”

Khuôn mặt Keisuke thoáng sa sầm đi nhưng rồi nhanh chóng lạnh lùng trở lại, nó càu nhàu “Đồ ngốc!” rồi mất hút vào trong đám đông.

Nhìn theo tấm lưng nhuộm màu đỏ tươi dưới ánh hoàng hôn rực lửa, Reika rơi vào nỗi bất an khó diễn tả nên lời.

* * *

Đoạn hồi tưởng khép lại. Tsurii rửa mặt lần nữa bên bồn rửa mặt, lấy lược ra chải tóc cho gọn gàng.

Mới vừa nếm mùi sợ hãi đến ngần ấy, nhưng tâm trạng lão đã bình thường trở lại rồi.

Lão quay lại phòng giáo viên. Vừa đẹp! Hasumi hôm nay lại về sớm bất thường à?

Chỉ còn lại vài người như ông tổ trưởng Osumi với cô Kitahara, nhưng tất nhiên sẽ không có ai đến bắt chuyện với Tsurii.

Lão đến phòng Hiệu trưởng, vẫn gõ cửa trước, nhưng biết rõ Nadamori đã ra về rồi.

Tsurii móc chìa khoá trong túi ra, cái chìa khoá lão đã ép tên hiệu trưởng làm cho, tra vào mở khoá cửa.

Lão tùy tiện bước vào trong, mở máy tính lên mà chẳng bật đèn. Sau đó nhập mật khẩu, kiểm tra những dữ liệu về nhân viên mà chỉ có hiệu trưởng và hiệu phó mới có quyền truy cập.

Hồ sơ của Hasumi Seiji càng xem càng khiến lão tò mò, đến độ lão phải tự hỏi không hiểu sao mình lại không xem nó sớm hơn.

Sinh ra ở Tokyo, nhưng không biết vì lý do gì lại chuyển trường đến Kyoto vào thời điểm nhạy cảm như học kỳ đầu của năm cuối cấp hai.

Phải chăng còn có điều gì đó đằng sau chuyện này?

Hơn nữa, sau khi tốt nghiệp ở một trường phổ thông danh tiếng tại Kyoto lại đậu vào khoa Luật, Đại học Kyoto. Vậy mà chỉ một tháng sau đã bỏ học, tháng Chín năm sau đó đi du học Mỹ, tốt nghiệp trường đại học tầm cỡ thuộc Ivy League rồi lấy bằng Thạc sỹ ở một trường liên thông đào tạo về kinh doanh.

Tsurii cau mày làm cho sống mũi nhăn đến tận mí mắt. Nếu là một kẻ có thành tích lừng lẫy thế này thì có gì đó không đúng ở đây.

Hasumi sau đó lại làm việc ở trụ sở chính tại Bắc Mỹ của ngân hàng Morgenstern. Đó là nơi một người mù tịt về kinh tế như Tsurii cũng biết tên, thẳng này đúng là càng lúc càng sặc mùi tinh hoa!

Vậy mà cũng chỉ hai năm sau thì vì lý do nào đó hẫng nghỉ việc rồi về nước, sau đó đột ngột chuyển hướng, trở thành giáo viên dạy ở trường Phổ thông XX thuộc Tokyo.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Không thể suy luận được gì trong chuyện này nhưng khả năng cao là có biến cố nào đó. Nếu không, thường thì người ta sẽ tiếp tục hoạt động trong ngành tài chính và chuyển sang một quỹ đầu tư hay ngân hàng đầu tư khác rồi.

Tiếc rằng không thể điều tra tiếp được chuyện gì đã xảy ra. Tuy vậy, ở đây cũng có thể có thứ gì đó làm Hasumi phải nao núng chứ?

Thế rồi Tsurii để ý tới một sự việc khác. Hasumi mới học trường đại học của Nhật được một tháng. Vậy thì thằng này học làm giáo viên vào lúc nào?

Câu hỏi trên đã bị xoá tan khi lão đọc tiếp hồ sơ. Hasumi đã nhận được một “giấy phép đặc biệt”.

Đó là chế độ cho phép một người được cấp bằng giáo viên nếu được Sở Giáo dục công nhận có kiến thức và kinh nghiệm vượt trội trong một lĩnh vực cụ thể, ngay cả khi người đó chưa hoàn thành khoá học nghiệp vụ giảng dạy. Chế độ này được áp dụng từ năm 1989, chuyện ấy đến cả Tsurii còn biết.

Thế nhưng đến hiện tại số lượng giáo viên hợp đồng được tuyển dụng vẫn rất ít. Không rõ Hasumi đã giải quyết vấn đề bằng cách nào, tuy vậy nếu là kẻ giỏi phô trương bản thân đến lạ đời như hắn, chắc cũng không quá khó để dụ được hội đồng giáo viên.

Vấn đề là sau đó thế nào? Cuối cùng hắn cũng chỉ dạy ở trường XX hai năm, sau đó được mời đến trường cấp ba Machida thuộc Học viện Shinko. Lúc ấy hiệu phó Sakai có vẻ ưng ý lắm. Trong hồ sơ phỏng vấn viết đầy những đánh giá gần như là ca tụng.

Việc đã từng dạy ở trường Phổ thông XX thuộc Tokyo lẽ ra phải được giới thiệu trong lúc ứng tuyển, nhưng đến đây vẫn chưa thấy được mối liên hệ nào với vụ án kia.

Toàn cảnh vụ án có thể tìm thấy dễ dàng trên mạng, nhưng chỉ với một danh sách các sự việc thì Tsurii không thể biết được mình thật sự đang muốn tìm hiểu ra điều gì. Thế là hôm qua lão đã xin nghỉ phép và đến tận trường bên ấy để thử tấn công trực diện ông Sagae. Nhưng những gì thu hoạch được chỉ có mỗi hai điểm.

Sagae hết sức có thiện cảm với Hasumi. Ông ta vẫn chưa thoát khỏi bài tẩy não của thằng ấy thì phải? Tiếp đến là về những vụ tự tử liên hoàn, có vẻ như giữa nhà trường và cảnh sát với cánh truyền thông đã có xung đột lớn. Bây giờ, phía nhà trường đã phòng thủ cực đoan như một cái vỏ sò đóng kín.

Nếu vậy thì có lẽ thằng này nham hiểm hơn so với những gì lão nghĩ trước giờ. Chẳng thà gây áp lực với tên hiệu trưởng để đuổi cổ hẳn đi từ bây giờ còn hơn!

Tsurii đang định tắt máy thì bỗng dừng đổi ý. Tiện đây lão muốn xem hồ sơ học sinh luôn.

Katagiri Reika.

Lão nghĩ sẽ chẳng có gì khác thường trong hồ sơ đâu, nhưng lại có những phần khiến nụ cười trên môi Tsurii vụt tắt.

Tư vấn viên trong trường cho rằng nó có hơi bất ổn về tinh thần. Năm lớp 6 tiểu học, nó cảm thấy sợ hãi giáo viên chủ nhiệm mà chẳng hề có lý do gì. Cũng theo người viết này thì sau đó người giáo viên chủ nhiệm đúng là có vấn đề dẫn đến bị thôi việc.

Reika cũng thú nhận có nỗi sợ hãi giấu kín trong lòng với bốn giáo viên ở cái trường này.

Tên của bốn người đó được viết là A, B, C, D, nhưng từ các sự kiện có thể tạo ra manh mối trong hồ sơ, Tsurii lập tức đoán được chúng đang ám chỉ những ai.

Sonoda và Shibahara ở tổ Thể dục. Hasumi tổ Tiếng Anh. Và chính lão, Tsurii ở tổ Toán.

Không hiểu sao bốn cái tên này lại nguy hiểm, nhưng mấu chốt là điều đó lại hoàn toàn chính xác. Ngoài Sonoda và Shibahara nhìn đã thấy sợ, chắc hẳn không có mấy học sinh lại thấy sợ Hasumi với lão làm gì.

Tsurii im lặng suy nghĩ hồi lâu.

Cái thái độ nhìn thấu bản chất của lão như vậy khiến Tsurii không khỏi khó chịu. Hơn nữa nó còn dám bép xép với nhân viên tư vấn, tội lại càng nặng. Riêng điểm này đã đủ để trừng phạt nghiêm khắc.

Có vẻ như con bé này cũng đang định điều tra vụ việc xảy ra ở ngôi trường Hasumi đã dạy trước đó. Bản thân chuyện này không gây hại gì cho lão, nhưng nếu nó đổi hướng chĩa mũi vào chuyện Keiko biến mất...

Chắc là lão đang nghĩ quá lên, nhưng phải chăng nhúng tay vào ngay lúc này sẽ tốt hơn?

Katagiri Reika. Katagiri Reika. Tsurii quét bộ nhớ, cố gắng gọi lại hình ảnh Katagiri từ lúc ban đầu.

... Nào nào, điểm yếu của mày nằm ở đâu?

Không cần nghĩ lâu, lão lập tức có một ý tưởng. Điểm mạnh và điểm yếu thường là hai mặt của một đồng xu. Trong trường hợp của Katagiri Reika, nếu trực giác nhạy bén đến bất ngờ là

điểm mạnh thì điểm yếu chính là tinh thần mong manh, cũng vì quá nhạy cảm mà ra.

Á à, phải rồi! Vậy để tao cho mày một lời cảnh cáo.

Lão bèn nảy ra một ý.

...Đúng rồi, ngay đúng lúc nó đang định điều tra về Hasumi còn gì? Vậy cứ dùng thằng khốn kiếp đó làm bức bình phong đi! Dạy cho con bé đó biết từ nay về sau đừng chõ mũi thêm vào *những chuyện liên quan đến trường lớp*.

Tsurii nở một nụ cười tự mãn.

Nhỡ bị lộ ra thì người khùng bố con ấy là Hasumi. Chứ hiện giờ lão làm gì có động cơ để hù dọa gì!

Muốn được việc phải nhanh tay. Sau giờ học ngày mai gì đấy là tiến hành luôn thôi! Ấy, cứ yên tâm, tao chỉ cho mày sợ hãi tí chút thôi, chứ ai nói đến việc lấy mạng mày đâu!

Nhưng nếu không may mày làm tao buồn lòng thì tao không đủ kiên nhẫn đâu...

* * *

Tâm trạng của Tsurii phấn chấn hơn trong chốc lát, song gần đến lúc ra về lại ủ rũ đi.

Hình ảnh ngôi nhà hiện lên trong đầu lão.

Hành lang làm theo lối rẽ tiền u ám. Phòng khách trải chiếu tatami tối tăm, lạnh lẽo. Phòng ngủ như buồng giam tạo ra những cơn ác mộng liên tiếp suốt đêm. Cầu thang đột ngột kêu cọt két vào những lúc không ngờ tới.

Dưới hầm bếp nơi đón ánh nắng chiều gay gắt, bây giờ thi thể vẫn đang phân huỷ.

Ba mươi năm về trước, khi mới được nhận làm giáo viên, Tsurii đã vay ngân hàng để mua một căn nhà được xây ra với mục đích bán đi. Bấy giờ lão đã nâng cốc ăn mừng với một cảm giác đạt được thành tựu nho nhỏ. Căn nhà nhỏ thôi nhưng sau này đã có thời kỳ giá tăng vọt do kinh tế bong bóng, lão đã cảm thấy một tương lai tươi sáng đang mở ra.

Vậy mà nó đã khép lại như thế...

Cái nhà đó đã biến thành một cái cùm gông lấy chân lão, một lời nguyên rủa không hơn không kém. Keiko đã bị chôn dưới gầm bếp nhưng lúc nào cũng toát ra sự hiện diện kỳ quái, vì vậy lão không thể bán nhà mà cũng chẳng thể chuyển đi.

Mà nói thế thôi, bây giờ mà đào cái xác lên, chỉ nghĩ đến cũng khiến lão ớn lạnh.

Tsurii ngồi nhấm nháp rượu sake ở quán rượu trước ga, đợi cho cơn say lan ra khắp cơ thể.

Thuốc trầm cảm với rượu mà đi với nhau là chống chỉ định. Không chỉ SSRI, kể cả các loại thuốc chống trầm cảm cũ như TCA hay TeCAs cũng sẽ bị đẩy tác dụng dược lý lên đến cực đại. Có những lúc lão trở nên điên cuồng và hung hãn, sau đó mới nhận ra do mình đã kết hợp hai thứ đó với nhau. Hơn nữa tiếp đó lão sẽ phải đối diện với ảo giác kinh hoàng.

Nhưng dù thế nào đi nữa, lão chẳng muốn về nhà mà vẫn còn tỉnh táo.

Cuối cùng, khi lão nhấc mông khỏi quán rượu thì ngày đã chuyển về đêm.

Tsurii lên chuyến tàu cuối ở ga Hashimoto của tuyến Keio. Vào cái giờ này ngay ở nhà ga đã vắng lặng rồi. Trên toa tàu lão đang ngồi không có bóng dáng một hành khách nào khác.

Tsurii nhắm mắt lại, bắt đầu gật lên gật xuống.

Rốt cuộc thì cuộc đời lão đã nát bấy từ lúc nào vậy?

Chuyến tàu chậm chậm lăn bánh.

Tại sao lão lại trở thành một giáo viên?

Ừ nhỉ! Lão đã quên mất chuyện ấy! Thật ra, lão muốn trở thành...

Bất chợt lão cảm thấy có người đang đứng trước mặt mình.

Khoảnh khắc mí mắt nâng lên, khuôn mặt tươi cười của Hasumi đập vào mắt Tsurii.

* * *

Bỏ công đợi rõ lâu, cuối cùng cũng thấy Tsurii ra khỏi cổng trường.

Hasumi chắc chắn rằng Tsurii đang đi về hướng trạm xe buýt rồi mới leo lên con xe tải hạng nhẹ, chạy theo hướng ngược lại. Nhà Tsurii ở Wakabadai, từ trường lão sẽ bắt xe buýt đến ga Fuchinobe của JR, sau đó đổi tàu sang tuyến Sagamihara ở ga Hashimoto của JR. Ban đầu hẳn định chờ ở ga Hashimoto rồi theo đuổi lão về nhà.

Ấy thế nhưng Tsurii lại xuống ở ga JR Hashimoto rồi chui vào một quán rượu gần ga. Không còn cách nào khác, Hasumi cũng phải vào quán ấy, ngồi ở vị trí lão không thể thấy được và chấp nhận giết thời gian.

Tsurii đúng lý ra là sống một mình, nhưng không hiểu sao ở lão lại toát ra cái không khí sợ phải về nhà. Giữa quán rượu sáng sủa, riêng mỗi góc lão ngồi bỗng hoá thành tối tăm mù mịt.

Hasumi quan sát tư thế của Tsurii trong lúc đưa cốc rượu pha khá nhẹ lên môi.

Hiếm khi có ai uống rượu mà u ám đến vậy. Ngoài việc thi thoảng đưa cốc lên miệng như một con rối, cơ thể lão hầu như không thư giãn. Dáng vẻ ấy làm hẳn liên tưởng đến một con cá sấu đang trầm mình nghỉ bên bờ ao đầy bùn.

Mà lão ta cũng có khác gì một con cá sấu thu nhỏ đâu. Hẳn nghĩ thâm. Trong cái ao bé tí có tên là trường học, ngày nào lão cũng hong hộc chống lại lũ cá trê và ếch nhái còn gì!

Tuy vậy, nếu đã quen với cái ao nhỏ và xem thường sự tồn tại của những đối thủ mạnh hơn mình, con cá sấu tất lâm vào nguy hiểm. Không thể nào chắc chắn được sẽ không có chuyện chạm trán cá mập bò mắt trắng (được cho là có khả năng sống được ở cả biển và vùng nước ngọt) thi thoảng từ các vịnh nhỏ trở về.

Sau hơn hai tiếng ngồi dính ở đấy, Tsurii rốt cuộc cũng đeo túi lên vai, nặng nề đứng dậy. Sắp đến giờ chuyển tàu cuối lần bánh rồi.

Hasumi bám theo sau Tsurii, giữ một khoảng cách vừa đủ.

Lão ta bước lên một toa tàu không có ai, ngồi vào băng ghế dài và lim dim mắt.

Hasumi lặng lẽ quan sát lão một lúc từ toa tàu bên cạnh. Có vẻ như lão đã ngủ gật, tuy không đến mức quá say sưa.

Chờ tàu bắt đầu di chuyển, hắn nhẹ nhàng mở cửa giữa hai toa và bước sang toa của Tsurii.

Hắn lấy đồ trong túi đeo chéo của mình ra, mắt nhìn xuống Tsurii. Xung quanh họ là nơi hoàn toàn không người, sẽ không có chuyện bị ai nhìn thấy. Cũng không có bóng dáng ai đi tuần tra trên tàu.

...Đã thế thì cần gì mất công theo lão về đến tận nhà nhỉ?

Lúc ấy, không biết Tsurii cảm nhận được gì mà lại đột ngột mở mắt.

Hasumi vẫn tươi cười rạng rỡ nhìn xuống lão.

Trước khi Tsurii kịp phản ứng, hắn phải vụt xuống thật chính xác cây blackjack trên tay.

Hasumi ra đòn vào thái dương lão với kỹ thuật tay điêu luyện, không quá mạnh cũng không quá yếu. Tsurii ngoẹo sang một bên, người bất động.

Món vũ khí blackjack thủ công này chỉ là năm lớp túi rác nhựa dẻo đựng đầy cát mịn, cố định rất chặt bằng băng keo. Lượng cát giúp truyền đi động lượng, từ đó gây chấn động não trong khi không để lại vết thương đáng kể nào.

Từ đây đến ga tiếp theo, Tamasakai, chỉ còn có hai phút. Hắn phải nhanh chóng hoàn thành công việc.

Hasumi cắt cái blackjack vào rồi tháo dây đeo vai trên túi của Tsurii ra. Tiếp đến hắn tháo cả dây túi của mình. Với người giáo viên lúc nào cũng mang nhiều tài liệu bên mình, túi đeo được trên vai là món vật dụng thiết yếu.

Cả hai sợi dây đeo đều có gắn móc kim loại dạng bóp vào là đóng-mở được. Chỉ cần điều chỉnh độ dài dây đeo của Tsurii là

có thể vòng nó qua cổ lão tạo thành tư thế treo cổ tự sát. Tiếp đến hắn móc hai đầu dây treo cổ ấy vào một đầu móc bên sợi dây của hắn, tư thế lúc này trông như hắn đang xích cổ một con chó vậy. Sợi dây của hắn bây giờ là dây xích, hắn vòng nó qua móc vịn tay hình tam giác, rồi dồn toàn bộ sức nặng cơ thể ghì xuống để kéo Tsurii lên.

Tsurii, người vốn nhẹ cân, bị nhấc bổng khỏi ghế, treo lủng lẳng trên móc vịn tay như một con búp bê cầu mưa. Lão thấp người nên ngón chân lơ lửng cách mặt sàn vài centimet. Vì não đã bị chấn động nên chắc lão mất ý thức từ đầu rồi, còn không thì chẳng nào cũng mất ý thức tạm thời như những người bị kết án treo cổ hoặc treo cổ tự sát.

Hasumi luôn đầu dây treo cổ lão qua lưới sắt để đồ và móc cố định móc sắt vào lưới. Tiếp đến hắn tháo giày của Tsurii và xếp ngay ngắn dưới chân lão.

Vị trí đó thật nguy hiểm. Tsurii gần như đã mất tự chủ ngay sau đó. Nước tiểu của lão đang nhỏ tong tong trên giày lẫn mặt sàn.

Phần cuối của công việc là dùng túi đeo vai của Tsurii làm chốt chặn. Phần đầu sợi dây đang vòng qua cổ Tsurii lúc này được móc lại vào khuy móc trên cặp lão. Người lão hơi trượt xuống một chút, đầu ngón chân sắp chạm vào sàn nhà thì chiếc cặp bị chặn lại ở móc vịn tay, mọi thứ dừng lại tại đó.

Đoàn tàu bắt đầu giảm tốc độ. Sắp sửa đến ga Tamasakai rồi.

Hasumi tháo dây đeo của mình khỏi lưới sắt, móc lại vào túi như cũ. Sau đó, như thể đánh giá cao thành phẩm đã được thực hiện hoàn tất với tất cả tâm huyết, hắn đứng ngăm nhìn cơ thể

Tsurii đóng đưa theo nhịp điệu của đoàn tàu với độ trễ chừng nửa nhịp.

Một người đàn ông tội nghiệp đã kiệt sức trên cuộc đời của mình. Ông ta tháo giày, leo lên ghế, chắc có lẽ chấp tay cầu nguyện nữa, sau đó treo cổ bằng chiếc túi đeo chéo với cái móc vịn tay... Những hình ảnh đọng lại trong mắt mọi người chắc chỉ là câu chuyện bị thương ấy.

Hasumi đeo túi lên vai rồi đi sang toa kế bên. Khi tàu dừng ở ga kế tiếp, hắn sẽ xuống tàu.

Trước mắt, để tỏ lòng tôn trọng camera giám sát, hắn đã đội mũ để che mặt khi đi qua cửa soát vé.

Hắn huýt sáo vô cùng tự nhiên. Giai điệu tất nhiên là bản “Moritat.”

* * *

Đây đã là lần thứ ba kể từ đầu năm học mới đến giờ nhà trường phải triệu tập họp hội đồng khẩn cấp, từ sau vụ nhà Kiyota Rina bị hoả hoạn cháy rụi hoàn toàn, và vụ Sanada uống rượu lái xe rồi gây thương tích cho người khác.

Mới sáng sớm đã phải nghe chuyện không đâu, các giáo viên đang ngồi bên dưới đều có vẻ khó chịu. Dường như không một ai tiếc thương cho cái chết của ông Tsurii. Ngược lại, có khi phần lớn bọn họ còn thấy nhẹ nhõm khi cuối cùng lão ta cũng biến mất hộ cho.

Mặt khác, trong đầu mỗi người chắc chắn đang hiện lên một suy nghĩ bức dọc: “Nếu đã muốn treo cổ thì sao không làm ở

nhà riêng đi chứ?” Đúng là chuyến tàu cuối thì vắng như chùa bà đanh, nhưng báo đài, mạng xã hội lại chủ yếu rầm rộ theo hướng một cái chết thương tâm, treo cổ tự vẫn trên chuyến tàu đi làm về!

“Trước mắt phải hạn chế đến mức tối đa sự dao động trong học sinh.” Ông Sakai nặng nề nói, lông mày hằn vào một nếp khắc sâu. “Thông tin không xen vào bản tin sáng, trên tivi cũng đưa tin ẩn danh thôi, nhưng tin tức trên mạng thì đã chỉ đích danh thấy Masanobu Tsurii rồi, bây giờ không giấu được nữa đâu. Điều tôi muốn nhờ các thầy cô là giải thích sao cho nhất quán. Thật không may là thầy Tsurii đã tìm đến cái chết vì có bệnh tâm thần, tuy vậy thường ngày trên lớp thầy vẫn giảng dạy cho học sinh về tầm quan trọng của cuộc sống. Dù câu hỏi là gì thì câu trả lời của các thầy cô cũng phải dựa trên cơ sở như vậy!”

Tổ trưởng Osumi đưa tay lên.

“Thầy Osumi, thầy có ý kiến gì à?”

“Nếu nói về lý do thầy Tsurii tự tử, tôi nghĩ trong trường hợp có học sinh hỏi thì ta cần phải trả lời đi vào trọng tâm hơn chứ?”

Ông Sakai cau mày.

“Vậy thầy muốn sao? Chuyện ấy cũng liên quan đến quyền riêng tư của người đã khuất mà...”

“Nhưng có một sự thật là, thầy Tsurii đã từng là mục tiêu của những trò đùa nghịch do một bộ phận học sinh bày ra.”

Tiếng xì xầm liền nổ ra.

“Lẽ nào thầy muốn trả lời theo kiểu vì khổ sở với chuyện ấy nên thầy Tsurii đã tự sát?”

Ông Sakai khịt mũi và tỏ vẻ cực kỳ khó chịu.

“Trong nội bộ các em học sinh ít nhiều gì cũng có khả năng loan tin đồn như thế. Trước tình hình đó chúng ta mới cần phải xem lại phương hướng giáo dục các em...”

Hasumi giơ tay và nhanh chóng đứng dậy.

“Tôi thấy ý kiến của thầy tổ trưởng hoàn toàn hợp lý ạ. Tuy vậy, nếu phải đặt mình ở vị trí ban chủ nhiệm, tôi cho rằng những trò đùa nghịch của các em vẫn ở mức trẻ con thôi, đại loại như khi giáo viên bước vào lớp thì hoa giấy rơi xuống, những bông giấy nho nhỏ đập vào lưng... Nhưng nếu bị hỏi đến trách nhiệm khi đã biết điều đó mà vẫn bỏ qua, tôi thật sự không có lời nào để biện minh...”

Hắn phát biểu rành mạch, vừa nói vừa nhìn từng người, từng người trong đám giáo viên. Trong tình huống này, đừng nói đến nội dung, chỉ cần ai tỏ ra tự tin cũng bị coi là cấm kỵ.

“Tất nhiên ai trong chúng ta cũng đều biết thầy Tsurii không lấy làm buồn lòng vì mấy chuyện này. Thầy ấy cực kỳ ít nói, nhưng tôi cũng cảm nhận được thầy ấy có điều giữ kín trong lòng. Ở vị trí của tôi, thầy Tsurii còn là một người đàn anh khiến tôi thấy sợ nữa. Lý do thầy ấy tìm đến cái chết, tôi biết là không nên tự ý đoán bừa, nhưng rõ ràng là có liên quan đến bệnh tâm thần.”

Ông hiệu phó Sakai gật đầu nhiệt tình.

“Khoan đã! Không phải là tôi có ý muốn truy vết lý do thật sự là gì.”

Ông Osumi chấp cả hai tay giơ lên như muốn ngăn lại bầu không khí sắp sửa trở thành tràng pháo tay cho Hasumi.

“Điều tôi lo lắng là các em học sinh thực sự cảm thấy áp lực về những trò đùa lúc trước của mình. Nếu các em ấy nghĩ quá nhiều về cảm giác tội lỗi, về sau có thể phát sinh những vấn đề lớn.”

“Có phải là vì những nguyên do thế này mà xảy ra các vụ tự sát liên hoàn không ạ?”

Trước câu hỏi của Hasumi, ông Osumi tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

“Không, không đến mức ấy đâu! Tuy vậy trong những trường hợp thế này, nếu chủ quan không chăm sóc sức khỏe tinh thần tốt, sau này sẽ khó tránh khỏi những vấn đề mà lúc này ta chưa tưởng tượng ra. Suy cho cùng, trẻ con ngày nay tinh thần mỏng manh như thủy tinh ấy mà!”

“À, quả nhiên là thế ạ. Tôi hiểu rõ điều thầy tổ trưởng băn khoăn rồi... Thầy hiệu phó, thầy định thế nào ạ? Hay là trước mắt các giáo viên chủ nhiệm sẽ phỏng vấn tất cả học sinh trong lớp mình, phải tổng hợp được xem em nào cần được chăm sóc tâm lý đã. Trên cơ sở đó, kết hợp với ý kiến của chuyên viên trong tổ tư vấn, chúng ta sẽ lập kế hoạch xử lý chi tiết hơn?”

“Phải!... Tôi đồng ý. Vậy thì các thầy cô chủ nhiệm hãy tổ chức phỏng vấn học sinh ngay sau buổi họp hôm nay nhé!”

Ông Sakai đã quen dựa dẫm vào Hasumi nên dễ dàng xuôi theo lời hăn ngay. Hasumi cười thâm, vậy là lại có lý do chính đáng để tiếp cận Mizuochi Satoko rồi!

“Tiếp đến, tôi có một nguyện vọng đối với thầy hiệu trưởng ạ.”

Hasumi đột ngột bẻ hướng câu chuyện. Ông Nadamori này giờ không nói một lời, sững sờ ngược mặt lên, hai mắt dao động đến mức đáng ngờ.

“Hả, tôi à? Chuyện... Chuyện gì vậy?”

Tất cả giáo viên đều nhìn về phía ông ta, lấy làm lạ về sự hoảng loạn đến mức khó hiểu ấy.

“Mong thầy có thể phát biểu trước các em học sinh trong buổi chào cờ hôm nay. Nội dung hẳn nhiên là về tầm quan trọng của cuộc sống. Đặc biệt là ở điểm thầy tổ trưởng Osumi đã chỉ ra: thầy Tsurii ra đi không phải là trách nhiệm của một ai cả. Rất mong thầy nhấn mạnh điểm đó ạ!”

Không một ai có ý phản bác sự bất thường ở chỗ, người không có chức vụ gì ngoài vai trò trong ban chủ nhiệm như Hasumi lại đang xử lý các phần trong cuộc họp hội đồng và ngang nhiên chỉ đạo cho hiệu trưởng. Đạo này, sự thay đổi sau khi ba người lắm mồm nhất là Sanada, Dojima và Tsurii biến mất đã phản ánh thật rõ ràng.

“A, à! Đúng rồi! Phải nói chứ! Sinh mạng rất quan trọng! Ô... Dĩ nhiên rồi!”

Không phải ông Nadamori vừa mới hé miệng cười trong một khoảnh khắc đấy chứ? Hasumi đâm choáng váng.

“Ấy... Chuyện này... Xảy ra chuyện này... Trong cả đời làm giáo viên của tôi, nói sao nhỉ, chuyện này thật khó tin! Lẽ nào anh Tsurii đã bị... Xin lỗi!”

Ông Nadamori rút khăn tay ra chấm mắt.

Cái ông này mới sáng ra đã uống rượu à? Hasumi chau mày. Bình thường ông ta vẫn có cái hay là chỉ mang đến cảm giác vững vàng, gây ấn tượng tốt cho những người xung quanh, thế mà...

Thôi cũng chẳng sao. Bài phát biểu của ông hiệu trưởng bao giờ cũng nhàm chán, chắc cũng không gây ấn tượng cho ai, nhưng ít nhất nó có thể nhấn mạnh được thực tế là cái trường này có đề cao tầm quan trọng của cuộc sống thật.

Tuy nhiên, riêng lần này, dự đoán của Hasumi đã hoàn toàn trật lất.

* * *

“Chào các em. Hôm nay tôi phải thông báo với các em một tin buồn.”

Đứng trên sân khấu trong nhà thi đấu, ông hiệu trưởng Nadamori Masao nhìn xuống một lượt học sinh, phát biểu với vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Bình thường nếu chưa thấy có phản hồi ông sẽ không nói tiếp, nhưng bầu không khí hôm nay khác hẳn. Đám học sinh tuy hơi xôn xao nhưng lại có vẻ nghiêm túc chờ ông nói tiếp.

“Khuya hôm qua, thầy Tsurii Masanobu của tổ Toán đã mất.”

Nhà thi đấu im ắng như tờ. Hầu hết đám học sinh đều đã biết tin này, nhưng bây giờ được thông báo lại lần nữa, cuối cùng bọn nó cũng bắt đầu cảm nhận được độ chân thật của sự việc.

“Chắc các em cũng biết rồi, thầy Tsurii đã đưa ra lựa chọn đáng tiếc là tự kết liễu mạng sống của mình. Về việc này, tôi có những lời nhất định phải nói với các em.”

Lời nói của ông hiệu trưởng Nadamori chứa đầy tính chân thực và sức nặng chưa từng có. Không chỉ đám học sinh mà các giáo viên cũng đang lắng tai nghe ông ta nói.

“Đó là về tầm quan trọng của cuộc sống. Chắc các em nghĩ, lại là chuyện đó à? Mỗi khi có những vụ việc như thế này xảy ra, nhà trường, báo đài lại nói về việc mạng sống đáng quý thế nào, đến mức các em thấy chai trong tai rồi cũng nên. Nhưng dù thế nào đi nữa, chỉ hôm nay thôi, hãy nghiêm túc lắng nghe những lời tôi sắp nói đây.”

Nadamori diễn giải với đầy cảm xúc. Vẫn chưa đi vào nội dung chính mà dưới đám nữ sinh đã bắt đầu bật ra tiếng thút thít.

Hasumi phải cảm thán thật sự. Hẳn chưa bao giờ nghĩ kẻ bất tài bậc nhất như ông Nadamori lại có thể nói chuyện lay động lòng người được đến mức này. Ngày thường chỉ cần nhìn mặt ông ta là mí mắt bọn học trò nặng như chì, chỉ ba phút sau bọn nó đã ngủ rạp xuống từng đứa một rồi.

“...Mạng sống tuyệt đối không phải của riêng ai. Khi một người chọn cái chết, rất nhiều người xung quanh sẽ phải chịu tổn thương sâu sắc trong lòng. À không, phải nói là một phần tinh thần bên trong họ cũng sẽ chết theo người đó!”

Đã mười phút trôi qua kể từ lúc bài phát biểu bắt đầu. Ông hiệu trưởng Nadamori đắm chìm cứ như ở đó chẳng có khán

giả nào. Tiếng xì xầm trong đám học sinh bắt đầu lẩn át tiếng khóc, mà gần như là cũng không còn ai khóc nữa.

“Có cảm xúc cũng được nhưng có phải là ông ấy đang để cảm xúc lẩn át quá không?”

Ông hiệu phó Sakai thì thầm với Hasumi.

“Vâng... Tôi cũng cảm thấy thầy ấy đang hơi cảm tính quá.”

Mối nghi ngờ trong đầu Hasumi đã dâng đến đỉnh điểm. Rốt cuộc giữa ông hiệu trưởng và Tsurii đã xảy ra chuyện quái quỷ gì vậy?

“Thầy Tsurii đã mắc bệnh tâm thần. Ngày nay, giáo viên ở rất nhiều trường đã có bệnh tương tự khi sống trong môi trường học đường. Nhiều người trong số họ được cho là do chịu nhiều căng thẳng, nhưng trong trường hợp thầy Tsurii thì sự tình có hơi khác. Nhiều năm về trước thầy ấy đã phải chịu đựng một nỗi bất hạnh khó tin là vợ thầy ấy đột ngột biến mất.”

Tiếng xôn xao lơ mờ nổi lên dưới đám học sinh.

“Vợ thầy ấy tôi cũng biết rất rõ, cô ấy là người rất xinh đẹp. Không chỉ xinh đẹp mà còn thông minh, rất nhanh nhẹn, hóm hỉnh... Rất hấp dẫn!”

Ông ta hắng giọng.

“Thầy Tsurii yêu vợ mình từ tận đáy lòng. Bởi vậy, cú sốc đó phải lớn thế nào đây? Tôi biết từ ngày ấy, cô ấy vẫn luôn sống trong lòng thầy Tsurii. Thầy ấy ngày đêm tiếc thương cho sự ra đi của cô ấy chứ gì? Cái đó thì tôi cũng thế.”

“..Ông ta đang nói cái gì vậy?” Ông hiệu phó Sakai nhắm nghiền mắt, lẩm bẩm.

“Có lẽ con người ai cũng ôm một địa ngục trong lòng. Đôi khi chúng ta phải sống giữa bể tàn sát, nỗi đau đó chỉ những người đã từng trải qua mới có thể hiểu được. Thế nhưng ta không thể chạy thoát khỏi nó. Dù mỗi ngày trôi qua đều đau đớn, sợ hãi, tuyệt vọng, ta vẫn phải sống tiếp. Bởi vì... Bởi vì...”

Nadamori đột ngột im bật như thể đã đạt đến cùng cực cảm xúc.

Tiếng ồn ào nổ ra ngày càng lớn.

"Hasumi!"

Ông Sakai hét lên. Hasumi nhào tới như bị kéo bật ra, phóng lên sân khấu và cố gắng kéo ông hiệu trưởng ra xa micro.

“Các em, đừng chết! Dù có muốn chết đến đâu cũng phải sống tiếp! Chỉ cần như vậy, một ngày nào đó... nhất định sẽ đến ngày ta được giải thoát khỏi nó!”

Đến khi bị Hasumi và Sonoda mỗi người kẹp một bên nách đưa xuống khỏi sân khấu, ông ta liền bật khóc, không chút e ngại ánh mắt xung quanh.

Tiếng vỗ tay bột phát từ trong đám học sinh vang lên, dồn dập dâng cao và mãi không dừng lại.

(Còn tiếp tập 2)